

#1 АВТОР БЕСТЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ *NEW YORK TIMES*

ДЖ.Д. РОББ

СВЯТО СМЕРТІ

Нора Робертс
"Свято смерті"

Жанр: детектив

Серія: Слідство веде Єва Даллас №7

Вікове обмеження: 18+

Переклад: Books_UA

Перекладач: Каріна Б.

Обкладинка: Анна К.

Текст книги доступний виключно для ознайомлення! Після прочитання негайно видаліть файл із пам'яті пристрою! Забороняється видавати переклад за виконаний вами чи будь-яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

ЗМІСТ

Анотація

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20

Анотація

Лейтенант нью-йоркської поліції Єва Даллас у дитинстві зазнала сексуального насильства з боку власного батька. Це потрясіння не пройшло для Єви безслідно: кожен злочин, скоєний на сексуальному ґрунті, який їй доводиться розслідувати, здається Єві спрямованим особисто проти неї. А серія вбивств, що захлеснули Нью-Йорк напередодні Різдва, до того ж пов'язана з кровозмішенням...

Брудно-багряні спалахи світла від вуличної реклами пульсували на каламутному шибці, наче чиєсь злісне серце. Кожен такий спалах висвічував калюжки крові, що натекла на підлогу, через що на кілька миттєвостей вони ставали яскраво-червоними, а потім знову гасли, перетворюючись на чорні плями. У відблисках цих зловісних неонових блискавок кожен предмет у неохайній кімнатці набував чітких, контрастних обрисів, а потім світло за вікном гасло, і все знову занурювалося в морок.

Вона забилася в кут, скорчившись і тремтячи від страху, - худе, кістляве дівчисько з каштановою косичкою і величезними очима кольору віскі, який він пив, коли з'являлися гроші. Від жаху, що паралізував її, ці очі були зараз скляними і незрячими, як у ляльки, а шкіра набула сірого, воскового відтінку, який буває у трупів. Вона дивилася в нікуди, загіпнотизована цим моторошним багряним світлом, що спалахувало і гасло, спалахувало і гасло, вихоплюючи з темряви стіни, стелю - і його.

А він лежав, розпластавшись на подряпаній підлозі в калюжі власної крові. З його горла долинали тихі булькаючі звуки. Ніж, який вона тримала в руці, був до самої рукояті вкритий почорнілою запеченою кров'ю.

Він був мертвий. Дівчинка знала це напевно. Вона фізично відчувала, як у повітрі поширюється смердючий і гарячий запах смерті - у міру того, як життя з тихим бульканням витікає з його тіла на підлогу. Вона ще була дитиною, але звір, що гніздився всередині неї, безпомилково відчував запах смерті.

Рука її буквально кричала від болю в тому місці, куди впилися його зуби, промежина горіла і сочилася від цього останнього - останнього! - згвалтування. Кров, якою була покрита дівчинка, належала не тільки йому. Але головне, що він помер. Його більше немає. І вона тепер у безпеці.

Однак, варто було їй так подумати, він повернув голову - повільно, наче зламана маріонетка на мотузочках, і біль, який відчувала дівчинка, миттєво зник, змитий потужною хвилею жаху. Їхні очі зустрілися, і вона, тихенько підвиваючи від нестерпного страху,

заскребла ногами брудною підлогою, намагаючись забитися ще глибше в кут. Аби бути подальше від нього, аби він до неї не дотягнувся. Ну, ще хоч пару сантиметрів...

Мертві губи вискалилися в усмішці.

"Тобі ніколи не позбутися мене, дівчинко. Я - частина тебе. І завжди буду. Я буду всередині тебе. До кінця твого життя. І зараз татко знову покарає тебе".

Важко відштовхнувшись від підлоги, він підвівся і встав на карачки. Важкі чорні краплі зривалися з його обличчя, шумно падаючи на підлогу, кров повільними поштовхами витікала з ран на його руках. Нарешті він із зусиллям піднявся на ноги і, хитаючись, ковзаючи в калюжах крові, рушив у напрямку до неї...

Закричавши від жаху, Єва прокинулася і тут же міцно затиснула долонею рот. Вона намагалася не випустити назовні безглузді крики дикого страху, які тіснилися в горлі й дряпали його, немов осколки битого скла. Серце, збожеволівши, прагнуло вискочити з грудної клітки, з горла з кожним видихом виривався хрип. Єва щосили намагалася побороти страх, але він усе ніяк не відпускав її, холодним струменем розтікаючись уздовж хребта. "Я вже не безпомічна дитина, я - доросла жінка, ба більше, - поліцейський, який уміє захищати не лише інших, а й себе. І я перебуваю не в моторошній самотній кімнатці обшарпаного готелю, а у себе вдома. Точніше, у Рорка. У Рорка..."

Подумавши про нього, подумки повторивши його ім'я кілька разів, Єва відчула, що починає заспокоюватися.

Цю ніч вона вирішила провести на кушетці у своєму кабінеті, оскільки Рорк перебував у відлучці, а без нього вона просто не могла спати в спальні. Коли він лежав поруч, їй рідко снилися кошмари, зате за його відсутності вони переслідували Єву мало не щоночі. Вона ненавиділа цей стан слабкості та страху майже так само сильно, як любила цю людину...

Єва перевернулася на інший бік і однією рукою підгребла до себе товстого сірого кота, який, сибаритськи згорнувшись біля господині, роздивлявся її примруженими різнокольоровими очима. Галахад (*Галахад - персонаж із середньовічної легенди Меллорі про короля Артура і лицарів Круглого Столу. (Тут і далі прим.перекл.)*.) давно звик до кошмарів, які мучили господиню ночами, але, на відміну від неї, не прокидався в холодному поту о четвертій годині ранку.

- Вибач, друже, - пробурмотіла Єва, зарившись обличчям у його м'яку шерсть. - Усе це так безглуздо! Він мертвий, і йому вже ніколи не воскреснути. - Вона глибоко зітхнула, дивлячись у темряву. - Мерці не повертаються. Кому вже це знати, як не мені...

Вона жила поруч зі смертю день у день, працювала з нею, можна сказати, ходила в ній по коліно. Люди, як і раніше, продовжували вбивати собі подібних, і її робота полягала саме в тому, щоб карати вбивць і мститися за вбитих.

Не бажаючи зустрітися зі ще одним нічним кошмаром, Єва вирішила більше не спати. Вона ввімкнула світло, піднялася зі свого ложа і накинула халат. Ноги в неї вже не тремтіли, та й пульс майже прийшов у норму. А головний біль - незмінний супутник її нічних кошмарів - незабаром має вщухнути. Так бувало завжди.

Невірною ще ходою Єва попрямувала на кухню. У передчутті раннього сніданку Галахад гнучкою стрічкою струмував між ніг господині, заважаючи їй іти.

- Ні вже, голубчику, - звернулася до кота Єва, - не заривайся, будь ласка. Я - перша!

Вона ввімкнула кавоварку, насипала в миску котячого корму і поставила на підлогу. Кіт накинувся на їжу з такою жадібністю, ніби був засуджений до смерті, і цій мисці судилося стати останньою трапезою в його житті. А Єва, позбувшись настирливого компаньйона, отримала змогу спокійно постояти біля вікна й помилуватися чудовим краєвидом, що відкривався звідти.

Внизу розкинувся величезний парк, абсолютно безлюдний у цей час, і на мить їй здалося, начебто вона одна в цьому величезному місті. Що ж, людина з такими статками, як у Рорка, могла дозволити собі купити усамітнення й тишу - те, що, здавалося б, неможливо придбати ні за які гроші. Однак Єва чудово знала, що за дивовижно красивими галявинами і високою кам'яною стіною, яка відгороджує їх від решти міста, вирує життя, а по п'ятах за ним ходить жадібна, ненаситна смерть.

"Саме там, за цією стіною, і знаходиться мій світ", - думала Єва, потягуючи міцну каву і обережно потираючи плече, рана в якому досі не загоїлася. Жорстокі, витончені шахрайства, брудні оборудки і відчай, що кричав на весь голос, - все це було знайоме їй набагато краще, ніж барвистий світ могутності та дзенькоту монет, який оточував її чоловіка.

У такі моменти, як зараз, коли вона була сама і в поганому настрої, Єва нерідко дивувалася: яким неймовірним чином сталося так, що життя звело їх разом? Її -

непідкупного і безкомпромісного копа, який завжди суворо дотримувався букви закону, і його - спритного ірландця, який усе життя був зайнятий тим, як би обійти цей самий закон.

Вбивство - ось що звело їх разом, дві самотні душі, які до цього намагалися вижити кожна по-своєму, і, нарешті, зустрілися всупереч усякій логіці та здоровому глузду.

- Господи, як же я за ним сумую! Це просто нерозумно! - пробурмотіла вона, злячись на саму себе, і відвернулася від вікна, маючи намір прийняти душ і вдягнутися.

На панелі телефону наполегливо блимав вогник, сповіщаючи, що хтось намагається додзвонитися. Ні на секунду не засумнівавшись у тому, хто б це міг бути, Єва підійшла і взяла слухавку.

У неї перед очима постало обличчя Рорка - напрочуд гарне, в обрамленні довгого і густого чорного волосся, з ледве піднятою догори бровою. Ідеально окреслений рот, вилиці, що трохи виступають, розумний погляд пронизливо-блакитних очей. Вони були разом уже майже цілий рік, і все одно щоразу, коли Єва бачила це обличчя, кров у її жилах прискорювала свій біг.

- Єво, люба, чому ти не спиш? - Його голос нагадував їй збиті вершки поверх міцного ірландського віскі.

- Тому що прокинулася.

Вона знала, що їй все одно не вдасться ввести його в оману нічого не значущими відмовками. Вони не могли приховати один від одного практично нічого. Ось і зараз Рорк напевно відразу ж про все здогадався і теж уявив собі чорні кола навколо її очей і блідість шкіри - явні ознаки чергового нічного жаху.

Єва трохи винувато знизала плечима і провела рукою по розпатланому короткому волоссю.

- Я вирішила раніше вирушити в управління, - промовила вона. - У мене накопичилася купа паперової роботи, і я хочу якнайшвидше з нею розібратися.

Її голос продемонстрував Рорку набагато більше, ніж він міг би побачити на власні очі. Він одразу уявив собі її запалі очі, в яких причаївся біль, і це змусило його змінити свої плани.

- Сьогодні ввечері я вже буду вдома, - вимовив він.

- Справді? А я думала, тобі знадобиться ще кілька днів, щоб закінчити справи.

- Я повернуся сьогодні ввечері, - повторив Рорк, і Єва здогадалася, що він посміхається. - Мені бракує вас, лейтенанте.

- Так? - Запитання прозвучало безглуздо, але Єва відчула, як її тілом пробігла тепла хвиля, і посміхнулася у відповідь. - Обіцяю влаштувати тобі справжнє свято, коли ти прийдеш.

- Ловлю на слові.

- Ти саме тому зателефонував, - щоб повідомити, що повернешся раніше терміну?

Насправді спочатку Рорк мав намір залишити їй повідомлення про те, що затримується ще на один-два дні, і хотів умовити Єву приєднатися до нього на курорті "Олімпус". Але зараз йому стало ясно, що вона нізащо не погодиться, а залишати її саму в такому стані він не хотів.

- Повинен же я повідомити дружині про свої найближчі плани. А тобі б краще знову лягти.

- Так, можливо, - кивнула Єва, хоча вони обидва знали, що в ліжку вона вже не повернеться. - Отже, ввечері побачимося. До речі, Рорк...

- Так?

Єва зробила глибокий вдих, перш ніж вимовити:

- Я теж дуже сумую за тобою. - І поклала слухавку.

Тепер Єва почувалася набагато впевненіше. Захопивши з собою чашку кави, вона вирушила до ванної - готуватися до нового дня.

Єва навіть не намагалася вибратися з дому непоміченою - нехай годинник показував лише п'яту ранку, але вона не сумнівалася, що Соммерсет уже на ногах і, напевно, отирається десь поблизу. Коли це було можливо, Єва намагалася уникати зустрічей із дворецьким Рорка - чи як там назвати людину, яка все знає, усім у домі керує і надто часто пхає свій довгий кістлявий ніс у чужі справи.

Утім, під час її останнього розслідування їм із Соммерсетом доводилося спілкуватися частіше, ніж хотілося б обом, і дворецький, як підозрювала Єва, уникав її так само старанно, як і вона його.

Думаючи про це, Єва знову машинально погладила плече, що нило. Рана все ще турбувала її, особливо вранці та наприкінці кожного непростого дня. Отримати заряд із власної зброї... Їй не хотілося б знову випробувати таке ні в нинішньому, ні в будь-якому іншому житті, якщо переселення душ усе ж існує. Єва з огидою згадала, як Соммерсет напихав її ліками, коли вона була ще занадто слабка, щоб приймати їх самостійно або щоб послати його куди подалі.

Зачинивши за собою двері, Єва з насолодою вдихнула студене грудневе повітря і люто вилаялася. Напередодні вона залишила машину просто біля ганку, як робила майже завжди, здебільшого тому, що педантичного Соммерсета це незмінно дратувало. А він щоразу заганяв машину в гараж - тому що це виводило з себе Єву. Так було і цього разу.

Бурмочучи прокльони, оскільки, як завжди, забула взяти з дому пульт дистанційного керування воротами, Єва пішла в обхід гаража. Замерзла трава неголосно похрускувала під її підошвами, легкий морозець одразу ж прихопив мочки вух і кінчик носа. Єва стягнула одну рукавичку і, хижо оскалившись, набрала кілька цифр на панелі кодового замка. Двері відчинилися, і вона увійшла в незаймано-чисте і благословенно тепле приміщення гаража.

Тут, вишикувавшись у два ряди, стояли сяючі машини, велосипеди і навіть парочка міні-вертольотів. Хвойно-зелена машина Єви, якою вона користувалася для поїздок по місту, виглядала жалюгідною дворняжкою, що дивом затесалася в товариство чистопородних псів із родоводом завдовжки в милю. "Ну і що? - подумала Єва, сівши за кермо. - Зате вона нова, і все в ній працює на славу".

Мотор завівся ментально і тихенько заурчав. Єва натиснула на кнопку, і крізь решітки обігрівача в кабінку почало надходити гаряче повітря. Приладова панель засвітилася вогниками, а потім записаний на плівку голос вкрадіво повідомив, що всі системи працюють нормально. З величезним небажанням Єва була змушена зізнатися собі, що їй бракує її старої машини - навіть за її постійних примх і нескінченних поломок.

Єва неквапливо вивела машину з гаража і вирулила до головних залізних воріт. Пропускаючи її, вони безшумно і плавно роз'їхалися в сторони.

Вулиці в цьому районі багатіїв були ідеально чистими і тихими. Крони дерев, що росли по краях чудового парку, були вкриті тонким шаром інею, що мерехтів, як діамантовий пил. Можливо, десь там, далі, закінчували свою нічну роботу гвалтівники і грабіжники, але сторонньому погляду ранкове місто поставало цілком респектабельним

збіговиськом високих кам'яних будівель, розділених широкими вулицями, зануреними в досвітню тишу.

За кілька кварталів попереду Єви спалахнув перший рекламний щит, освітивши ранкову імлу потоками неонових вогнів. Злившись воєдино, вони утворили рожевощогого Санта-Клауса, який більше нагадував гігантського гнома. Сидячи на санях, запряжених цілою отарою оленів, з посмішкою маніяка, він кричав: "Хо-хо-хо!" - і сповіщав городян про те, скільки днів залишилося в їхньому розпорядженні для того, щоб зробити різдвяні покупки.

- Так-так, я тебе зрозуміла, жирний сучий син, - сказала Єва, загальмувавши перед світлофором і придушивши запекле позіхання.

Раніше купівля подарунків ніколи не була для Єви головним болем. Її єдиною турботою було купити якусь нісенітницю для Мевіс і що-небудь їстівне для Фіні - більше дарувати подарунки їй було нікому. А тепер? Що вона може подарувати людині, яка не просто має буквально все, а яка до того ж володіє фабриками й заводами, на яких усі ці подарунки, власне, й виробляють? Для жінки, яка терпіти не могла ходити по магазинах, це було неабиякою проблемою.

Санта-Клаус взявся самозабутньо вигукувати назви магазинів, що розмістилися в торговому центрі "Біг еппл скай", і товарів, які вони пропонують. "Так, - подумала Єва, - Різдво - воістину нелегке випробування".

Однак варто було їй опинитися на Бродвеї, забитому транспортом навіть у цю ранню годину, як її настрій покращився. Двадцять чотири години на добу, сім днів на тиждень тут творилося щось неймовірне. Тротуари були заповнені людьми - здебільшого п'яними, обкуреними або тими, хто примудрився поєднати обидва ці задоволення. Вуличні торговці їжею їжилися на холоді, а від їхніх візків здіймалася апетитна пара. Для них це було золоте дно, ось чому, отримавши місце на Бродвеї, кожен торговець тримався за нього, як то кажуть, зубами і кігтями.

Єва трохи опустила скло автомобіля і втягнула в себе повітря, що пахло смаженими каштанами, хот-догами, димом - словом, людством. Чийсь голос монотонно тягнув пісню про близький кінець світу. Незважаючи на муніципальний закон, що забороняв подавати звукові сигнали в межах міста, пронизливо загув клаксон таксі - водій штовхнув пішоходів,

які вилізли на проїжджу частину, незважаючи на червоне світло, яке горіло для них. Всюди запалювалася реклама, умовляючи городян купувати ті чи інші товари.

Зупинившись біля світлофора, Єва помітила, що поруч на тротуарі спалахнула запекла сутичка між двома жінками.

- Шльондри підпарканні, - тихенько, майже ласкаво промурликала вона.

Повіям, які отримали офіційну ліцензію, доводилося відстоювати свої місця від домагань самозванок з такою самою відчайдушною рішучістю, як і вуличним торговцям їжею та прохолодними напоями.

Єва вже збиралася вийти з машини, щоб розборонити шльондр, які б'ються, але тут мініатюрна білявка боднула свою суперницю - здоровенну руду бабу - головою в живіт і миттєво розчинилася в натовпі, петляючи, як справжнісінький засць.

"Хороший удар", - неуважно зазначила про себе Єва. Руда, яка від несподіваного стусана з розмаху сіла на дупу, вже піднялася з тротуару і трясла головою, викрикуючи слідом конкурентці, що втекла, люті прокльони.

"Ось він, Нью-Йорк!" - усміхнулася про себе Єва.

Згадавши з легким сумом свою спокійну Сьому авеню, вона зрушила машину з місця і поїхала в напрямку до центру міста, розмірковуючи, що час братися до справи. Зараз це було для неї просто необхідно. Два тижні вимушеного неробства змусили її відчувати себе нікчемною і нікому не потрібною. І дуже слабкою. Єва знехтувала вимогою лікарів, які наполягали на тому, що вона після поранення має провести в ліжку аж три тижні, і витримала лише два.

І ось вона повертається до роботи. Нарешті! У неї вже свербіли руки. Головне тепер - умовити начальника, щоб той не завантажував її одразу паперовою роботою, і тоді вона буде воістину найщасливішою жінкою на землі.

Забурмотіла встановлена в машині рація, але Єва слухала її вполуха - навряд чи хтось стане викликати лейтенанта Єву Даллас у найближчі три години.

- До уваги всіх підрозділів. Подія за кодом 1222, Сьома авеню, будинок 6843, квартира 18В. Підтвердження немає. Звернутися до чоловіка у квартирі 2А. До уваги всіх підрозділів.

Єва натиснула кнопку з'єднання раніше, ніж диспетчерська встигла повторити виклик.

- Диспетчерська! Це Даллас. Лейтенант Єва Даллас. Я за дві хвилини їзди від Сьомої авеню. Виклик прийняла.

- Прийнято, лейтенант Даллас, - відгукнулася рація. - Після прибуття на місце доповісте обстановку. Зрозуміли мене?

- Зрозуміла. Відключаюся.

Невдовзі Єва зупинила машину біля тротуару і підняла голову вгору, на високу будівлю сіро-сталевого кольору. Деякі вікна вже запалилися, але на вісімнадцятому поверсі не було жодного вогника. Код 1222 означав, що за цією адресою зареєстровано сімейну сварку.

Єва вийшла з машини й автоматично поправила на боці кобуру зі зброєю. Їй анітрохи не хотілося, щоб перший же робочий день почався з неприємностей, а розбиратися з чужими домашніми негараздами, що спалахували через будь-яку дрібницю, було для будь-якого поліцейського справжнім жахом. Чоловіки, дружини і коханки зазвичай дружно накидалися на нещасного копа, який лише намагався розборонити їх і не дозволити прикінчити один одного.

Власне кажучи, Єва прийняла цей виклик лише через те, що зголодніла за роботою і не хотіла морочитися з паперовою рутинною, що чекала на неї в управлінні.

Подолавши кілька сходинок ганку, вона увійшла в під'їзд і подзвонила у квартиру 2А. Відгукнувся чоловік. Вона потримала своє службове посвідчення перед дверним вічком, а коли чоловік обережно відчинив двері, не знімаючи ланцюжка, ще раз помахала ним перед його очима-намистинками.

- Що у вас тут сталося? - поцікавилася вона.

- Не знаю. Мені зателефонували копи. Я - управитель будинку. А сам я нічого не знаю.

- Зрозуміло... - протягнула Єва. Від мужичка несло непраними простирadлами і, чомусь, сиром. - Можете впустити мене у квартиру 18В?

- Навіщо? Адже у вас напевно є універсальний ключ, хіба ні?

- Зрозуміло, - відповіла Єва, окинувши чоловіка швидким оцінювальним поглядом, і одразу ж винесла уявний вирок: маленький, кістлявий, неохайний і переляканий. - Але перед тим як я туди увійду, розкажіть швиденько про мешканців.

- Про мешканку. Вона одна. Самотня жінка. Розлучена, напевно. Сама себе утримує.

- Усі вони так кажуть, - пробурмотіла Єва. - Як її звуть?

- Хоулі. Маріанна. Років тридцять - тридцять п'ять. Симпатична така... Живе тут приблизно років шість. Ніколи жодних проблем із нею не було. Послухайте, я нічого не бачив, нічого не чув і нічого не знаю. Зараз, чорт забирай, половина шостої ранку! Якщо вона завдала якоїсь шкоди житловому приміщенню, тоді це моя справа, а все інше мене не стосується.

Двері зачинилися перед самим носом Єви.

- Чудово! - проворчала вона. - Повзи назад у своє лігво, маленький смердючий тхір!

Розвернувшись на підборах, Єва пішла через хол у напрямку до ліфтів, а увійшовши до кабіни, увімкнула свою персональну рацію.

- Говорить лейтенант Єва Даллас. Я на місці події, на Сьомій авеню. Керуючий будівлею - козел, і нічого не знає. Вийду на зв'язок після того, як поговорю з Маріанною Гоулі, що живе у квартирі 18В.

- Ви потребуєте підкріплення?

- Поки що ні. Кінець зв'язку.

Єва сунула рацію назад у кишеню і вийшла в хол вісімнадцятого поверху. Тут було тихо, як у церкві. Кинувши швидкий погляд на всі боки, Єва виявила встановлені в кутах камери спостереження. Судячи з вигляду будівлі, тут жили здебільшого "білі комірці" із середнім доходом. Більшість із них не виповзе з-під своїх ковдр раніше сьомої години ранку, зате потім тут стане багатолюдно. Чоловіки, наспіх випивши кави, кинуться на зупинку автобуса або підземки, жінки повезуть до школи дітей, а інші, ніжно поцілувавши на прощання чоловіка, який йде на роботу, залишаться вдома, чекаючи приходу коханця. Звичайнісіньке життя в звичайнісінькому місці.

У Єви промайнула думка: а чи не належить і цей будинок її Рорку? Але вона тут же відмахнулася від неї і попрямувала до квартири 18В.

Вогник охоронної системи блимав зеленим, отже, її вимкнено. Єва натиснула кнопку дзвінка й інстинктивно відсунулася вбік. Самого дзвінка вона не почула і вирішила, що двері звуконепроникні. Щоб не відбувалося за ними, звідси це було визначити неможливо.

Відчиняти не поспішали. Відчуваючи легке роздратування, Єва вийняла універсальний магнітний ключ і вставила його в проріз замка. Перш ніж увійти, вона голосно сповістила про свою присутність - немає нічого гіршого за переляканого

обивателя, який, прийнявши тебе спросоння за грабіжника, накидається на нежданого гостя з кухонним ножом.

- Міс Гоулі? Це поліція. Ми отримали повідомлення про інцидент у вашій квартирі.

Відповіді не було. Єва натиснула вимикач, і світильники під стелею яскраво спалахнули.

У просторому холі було тихо і затишно. Приглушені кольори, невибагливі лінії. На екрані телевізора миготіли кадри якогось старого фільму: оголені чоловік і жінка неймовірної краси перекочувалися на простирадлі, усипаному рожевими пелюстками, і театральнo стогнали. На столику біля темно-зеленої софи стояла вазочка, по вінця наповнена зацукрованими цукерками, а позаду неї - свічник зі свічками різної висоти червоного і сріблястого кольору. Пахло журавлиною і хвоєю. Озирнувшись, Єва зрозуміла, звідки виходить хвойний аромат: у кутку, перекинувшись, лежала чудова ялинка. Щоправда, гірлянди й прикраси були розбиті, падаючи, деревце сплющило кілька коробок із подарунками, перев'язаних яскравими стрічками.

Єва витягла зброю й обійшла хол по периметру. Жодних інших слідів насильства не було помітно. Парочка на екрані одночасно досягла оргазму і тепер кінчала, оголошуючи приміщення звіриним гарчанням і стогонами. Єва пройшла повз, напружено прислухаючись - не до цих, звісно, звуків.

До її слуху донеслася музика - неголосна і монотонна. Це була одна з тих нав'язливих різдвяних мелодій, які напередодні свята лунають на кожному кроці і від яких незабаром виникає відчуття, ніби тебе довбають по голові гумовим молотком.

Виставивши зброю перед собою, Єва увійшла в короткий коридор, у який виходили двоє дверей. Обидві були прочинені. За одними з них Єва розгледіла раковину, унітаз і краєчок ванни - все білосніжне. Притискаючись спиною до стіни, вона обережно наблизилася до других дверей. З кожним її кроком музика звучала дедалі голосніше, повторюючи один і той самий примітивний мотивчик.

Ще не ввійшовши в кімнату, Єва відчула свіжий запах смерті - солодкуватий, з металевим присмаком. Різко відчинивши двері, вона стрибнула вперед, крутнулася праворуч, потім ліворуч - з примруженими очима, вся перетворившись на слух. Але Єва вже знала, що перебуває в цій кімнаті одна - якщо, звісно, не брати до уваги того, що раніше було Маріанною Гоулі. І все ж про всяк випадок вона перевірила стінну шафу, заглянула за

штори, а потім вийшла з кімнати, щоб перевірити решту квартири. Тільки після цього вона нарешті дозволила собі розслабитися і підійшла до ліжка.

"Придурок із квартири 2А мав рацію, - подумала Єва. - Вона і справді гарненька. Не красуня з обкладинки, не лялечка з подіуму, а просто дуже симпатична жінка з м'яким каштановим волоссям і величезними зеленими очима".

Очі жінки були широко відкриті, смерть не встигла викрасти їхню дивовижну красу. Поки ще не встигла. На блідих щоках лежав зовсім свіжий, акуратно нанесений тонкий шар рум'ян, вії нафарбовані, на губах - помада вишневого кольору. До волосся жінки, прямо позаду правого вуха, була приколота прикраса: маленьке блискуче дерево з пташкою, що сиділа на одній зі срібних гілочок. Убита була оголена, якщо не брати до уваги сріблястої гірлянди, що обплутала її тіло. Одне з кілець гірлянди обвивало її шию, і було очевидно, що воно і зіграло роль зашморгу.

Крім странгуляційної смуги на шиї, багрянні смуги було видно також на зап'ястях і щиколотках жертви. Очевидно, перед смертю жінка намагалася активно чинити опір, і її прив'язували до ліжка. А потім мотузки зняли.

Радіоприймач, що стояв у головах, мелодійним чоловічим голосом побажав убитій веселого Різдва. Єва зітхнула і витягла рацію.

- Диспетчерська? Це лейтенант Єва Даллас. У мене вбивство.

-Так,, погано почався день!

Сержант Пібоді придушила позіхання, похмуро розглядаючи тіло. Незважаючи на ранню годину, форма на ній була з голочки і бездоганно випрасувана, а коротко підстрижене волосся виглядало так, немов ця жінка щойно вийшла з перукарні. Єдиною ознакою, за якою можна було здогадатися, що її зовсім недавно витягли з ліжка, був слід від подушки, який досі не зійшов зі щок.

- І, судячи з усього, він також погано закінчиться, - пробурмотіла Єва. - Попередній огляд показує, що смерть настала рівно опівночі - хвилина в хвилину. - Вона відійшла вбік, щоб пропустити до трупа бригаду медекспертів, які мали підтвердити або спростувати її висновки. - Смерть настала внаслідок удушення. На тілі - мало пошкоджень. Отже, жертва почала чинити опір лише в останній момент, коли зрозуміла, що її життя загрожує

небезпека. Незадовго перед смертю її було жорстоко зґвалтовано. Оскільки квартира звуконепроникна, жінка могла кричати і кликати на допомогу до посиніння, і її ніхто б не почув.

- Я не бачу жодних слідів злому, насильства та несанкціонованого проникнення в приміщення, - зауважила Пібоді. - Якщо не брати до уваги перекинутої різдвяної ялинки. Утім, і це, як мені здається, зроблено не злочинцем, а самою господинею будинку.

Єва кивнула, нагородивши колегу схвальним поглядом.

- У вас пильне око, Пібоді, - сказала вона. - Коли ми закінчимо тут, побачитеся з мужичком із квартири 2А і заберіть у нього плівки із записом камер спостереження, встановлених на цьому поверсі. Подивимося, хто до неї приходив.

- Зрозуміла. Що ще?

- Пошліть кількох поліцейських по поверхах. Нехай обійдуть усі квартири й опитають мешканців. - Єва підійшла до приймача, що стояв біля ліжка. - Вимкне хто-небудь цю чортову штуковину чи ні?! - роздратовано вигукнула вона.

- У вас, схоже, не найсвятковіший настрій, Далласе, - зауважила Пібоді і тонким випещеним пальцем натиснула на кнопку.

- Різдво для мене - завжди як цвях у дупі, - відгукнулася Єва і кинула команді медекспертів: - Ви закінчили? Тоді давайте-но її перевернемо, перш ніж тіло упакують.

У тому, що вбиту було зґвалтовано, сумнівів не залишалося. Причому зґвалтована з особливою жорстокістю. Продовжуючи огляд тіла, Єва звернула увагу на яскраве татуювання на плечі.

- Дивіться-но, схоже, свіжа, - пробурмотіла вона. - Пібоді, зніміть це на відеокамеру, перш ніж підете звідси.

- "Моє єдине кохання", - прочитала Пібоді напис, що червонів на білій шкірі, і склала губи сердечком.

- По-моєму, тимчасове татуювання. - Єва нахилилася так близько до тіла, що ледь не доторкнулася носом до плеча вбитої. - Накладене зовсім недавно. Треба перевірити, де їй його робили.

- Куропатка на грушевому дереві, - несподівано вимовила Пібоді.

Єва випросталася і здивовано підняла брову.

- Що?

- Шпилька. Я кажу про шпильку в її волоссі. Перший день Різдва. - Оскільки Єва продовжувала дивитися на неї нерозуміючим поглядом, Пібоді струснула головою і пояснила: - Це стара різдвяна пісня, лейтенанте. "Дванадцять днів Різдва". У ній співається про те, що хлопець щодня дарує своїй єдиній коханій щось нове, і в перший день це - куріпка на грушевому дереві.

- Безглуздий подарунок! На біса комусь потрібен птах на дереві? - проворчала Єва, але всередині в неї ворухнулося якесь незрозуміле передчуття. - Будемо сподіватися на те, що ця жінка була справді "єдиною коханою" того хлопця, який усе це створив. Відправляйтеся за відеокасетами системи спостереження. І скажіть санітарам, що можна її пакувати.

Єва підійшла до телефону з автовідповідачем, що стояв біля ліжка, і, поки виносили тіло, отримала інформацію про всі дзвінки протягом останньої доби. Перший із них надійшов вісімнадцять годин тому. Єва прослухала запис розмови. Це була весела, ні до чого не зобов'язуюча балаканина між жертвою та її матір'ю. Єва слухала й уявляла усміхнене обличчя цієї жінки, мимоволі думаючи, який вигляд воно матиме, коли їй зателефонують і повідомлять, що її дочка мертва.

Крім цього, на плівці виявилася лише одна розмова, до того ж телефонувала сама Маріанна.

- Симпатичний хлопчина, - промурликала Єва, слухаючи приємний чоловічий голос.

Загибла називала його Джеррі або, скорочено, Джер. Напевно, коханець. А може, той самий? Її "єдине кохання"?

Єва вийняла плівку із записом розмов, запакувала її і сунула в сумочку. Потім у шафці під вікном вона знайшла щоденник Маріанни, її мобільний телефон і записник. Залишки одягу, акуратно зрізаного з жертви, які безладно валялися на підлозі, було зібрано й упаковано в пластикові мішки. Тепер вони перейшли в розряд речових доказів.

У квартирі знову панувала тиша.

"Напевно, вона сама впустила його, - розмірковувала Єва. - Сама відчинила йому двері. А може, вони прийшли разом? Чи накачав він її наркотиками? Розтин покаже, чи присутня в крові вбитої якась заборонена гідота".

Поки було ясно одне: у спальні вбивця зв'язав її, прив'язав зап'ястя і щиколотки до кожного з чотирьох кутів ліжка, розіп'явши жінку, наче шкуру, призначену для вичинки.

Потім він зрізав з неї весь одяг - акуратно, не поспішаючи. Ні, він напевно не перебував у стані афекту - сказу, неконтрольованої люті або навіть непереборного сексуального голоду. Він діяв обдуманно, обачливо, за заздалегідь складеним планом. Потім він згвалтував свою жертву: спочатку - звичайним шляхом, потім - садистським. Вона була повністю в його владі. Він же був всемогутнім.

Жінка, напевно, пручалася, кричала, благала про пощаду. А він насолоджувався цим, вбираючи в себе кожен звук із жадібністю змученої спрагою людини, яка дісталася води. Усі гвалтівники такі - це вона добре знала. Їй довелося зробити кілька глибоких вдихів і різких видихів, щоб заспокоїтися, оскільки розум, поза її волею, метнувся на багато років назад, у минуле, туди, де був її батько.

Заборонивши собі думати про це, Єва продовжувала відновлювати картину того, що сталося. Задовольнивши свою хтивість, убивця став душити, заворожено дивлячись, як викочуються з орбіт очі. Після цього він причесав убиту, наклав косметику на її обличчя, "прикрасив", обмотавши тіло новорічною гірляндою. До речі, про шпильку. Чи належала вона жертві, чи він приніс її із собою? Чи хотіла вона здивувати його своїм новим татуюванням, чи він сам виколов його на вже мертвому тілі?

Єва перемістилася у ванну кімнату, що знаходилася по сусідству. Білий кахель виблискував, наче лід, а в повітрі витав ледь вловимий запах якогось засобу для чищення. Єва вирішила, що, коли злочинець покінчив зі своєю страшною справою, він усе тут підчистив. Вимився сам і протер усе дезінфекційним засобом, щоб не залишилося жодних слідів.

"Що ж, - подумала Єва, - усіх слідів тобі все одно не знищити, як не старайся. Тебе може видати одна-єдина волосина з твого лобка, що залишилася на жертві. Я дістану тебе! Хоча б в ім'я матері цієї нещасної, з якою вони сміялися, базікали, обмінювалися рецептами тістечок, будували плани на різдвяні свята..."

- Лейтенант!

Озирнувшись, Єва побачила Пібоді, яка стояла посередині передпокою.

- Що ще?

- Я дістала відеозаписи камер спостереження, встановлених у холі. Двоє поліцейських, як ви наказали, опитують мешканців.

- Чудово. - Єва потерла обличчя долонями. - Опечатайте квартиру. Усі речові докази - негайно в головне управління. А я маю повідомити про те, що трапилося, родичам убитої. - Вона закинула на плече сумочку. - Ви маєте рацію, Пібоді, день дійсно почався погано. Гірше не буває.

- Ви перевірили того хлопця, з яким загинула розмовляла напередодні смерті?

- Так точно, лейтенанте. Джеремі Вандорен. Проживає на Другій авеню. Бухгалтер. Працює в компанії "Фостер, Брайд і Рамсі", що на Волл-Стріт. - Пібоді кинула швидкий погляд на сторінку блокнота, що лежав перед нею. - Розлучений. Наразі самотній. Вік - тридцять шість. Я бачила його фотографію - вельми приваблива особа чоловічої статі.

- Хм-м-м... - Єва вставила плівку із записами камер спостереження у свій настільний відеоапарат. - Подивимося, чи не нанесла ця особина вчора ввечері візит ввічливості своїй подружці.

- Принести вам кави, лейтенанте?

- Що?

- Я питаю, чи не хочете ви кави.

Єва, примружившись, вдивлялася в екран.

- Якщо вам хочеться кави, так і скажіть, Пібоді, - не відриваючись, відгукнулася вона.

Користуючись тим, що лейтенант її не бачить, Пібоді театралью закотила очі та скорчила гримасу, що мала зображати покірність долі.

- Так, я хочу кави.

- Ну, якщо вам не терпиться, йдіть і налейте собі кави. А заразом і мені, якщо вже ви все одно вирушаєте до кавоварки. Отже, жертва прийшла додому о шістнадцятій сорок п'ять...

Єва зупинила відтворення і почала вдивлятися в застигле на екрані обличчя Маріанни Хоулі. Струнка, приваблива, молода, в яскраво-червоному береті на блискучому каштановому волоссі, який гармонійно поєднувався з кольором її довгого вільного пальта і блискучих туфель.

- Вона, схоже, ходила за покупками, - пролунав коментар Пібоді, яка вже повернулася з двома горнятками кави і тепер поставила одну з них біля ліктя Єви.

- Ага, у "Блумінгдейл", - кивнула Єва і знову натиснула на кнопку відтворення.

Зображення на екрані ожило. Маріанна поставила пакети з покупками на підлогу біля дверей і почала ритися в сумочці, шукаючи електронний ключ. Єва помітила, що губи

жінки ворухнуться. Говорить, сама з собою? Ні, напевно, наспівує. Маріанна струснула головою, відкинувши волосся назад, узяла пакети, увійшла у квартиру і зачинила за собою двері. На панелі замка загорівся червоний вогник.

На екрані миготіли фігури людей: інші мешканці, сусіди Маріанни, приходили, йшли... Перед очима Єви текло звичайне розмірене життя.

- На обід жертва нікуди не виходила, - констатувала Єва.

Подумки вона намагалася проникнути крізь стіни і уявити, що в цей момент робить Маріанна. Ось вона знімає червоне пальто і вішає його в стінну шафу, а берет кладе на полицю для головних уборів. Скидає туфлі. На ній - прості сині слакси і білий светр, які злочинець потім акуратно зріже з неї.

Ось вона вмикає телевізор, щоб була хоч якась компанія, потім відносить до кімнати пакети з покупками і починає їх розбирати. Вона - акуратна жінка, любить маленькі красиві дрібниці, любить проводити вечори вдома. О сьомій годині вона розігріла собі суп. Потім зателефонувала її мати. Трохи пізніше вона сама зателефонувала приятеліві.

Коротко обстриженими нігтями без слідів манікюру Єва заклопотано барабанила по кришці столу. Раптово вона здригнулася, напружилася і з ще більшою увагою втупилася в екран монітора. Двері ліфта відчинилися, і одночасно з цим брови Єви злетіли від подиву так високо, що загубилися під чубчиком.

- Так-так, і хто ж це в нас?

- Санта-Клаус, - хихикнула Пібоді, заглядаючи їй через плече. - Із подарунками.

Чоловік із величезною білосніжною бородою, одягнений у червону шубу, тримав у руках подарункову коробку. Вона була загорнута в срібний папір і перев'язана широкою золотисто-зеленою стрічкою.

- Стоп! - вигукнула Єва. - Давайте-но укрупнимо зображення.

Екран блимнув, і зображення на ньому почало збільшуватися. До красивої стрічки, що обвила коробку, було прибито срібне деревце з пухкою пташкою на одній із гілок.

- Сволота... Ах, сволота! Адже це ж те саме деревце, яке було приколоте до її волосся!

- Але ж це... Санта-Клаус?

- Тихо, Пібоді. Дивимося далі. Ось він підходить до її дверей, - буркнула Єва. Вона зосереджено спостерігала за тим, як казковий персонаж зі своєю яскравою ношею наближається до дверей Маріанни. Рукою в червоній рукавиці він натиснув кнопку дзвінка,

а потім відкинув голову назад і засміявся. Двері відчинилися майже одразу ж. Обличчя Маріанни горіло від збудження, очі сяяли. Вона відкинула волосся назад і широко відчинила двері, запрошуючи гостя увійти.

Санта-Клаус озирнувся, подивився прямо в камеру, а потім посміхнувся і підморгнув в об'єктив.

Єва знову зупинила зображення.

- Сволота! Мерзенний покидьок! Пібоді, треба роздрукувати цей кадр. - Вона уважно роздивлялася круглу рожевощоку фізіономію і блискучі блакитні очі на екрані. - Він знав, що ми дивитимемося цей запис, його це дуже забавляло.

- І з тієї ж причини він одягнувся в костюм Санта-Клауса, - додала Пібоді. - Але як же так можна?! Адже це... огидно! Це неправильно!

- Що? А по-вашому, якби він натягнув на себе костюм чорта, все було б гаразд?

- Так... Тобто ні, звісно. - Пібоді, переминаючись з ноги на ногу, знизала плечима. - Просто я... ну, не знаю. Просто це огидно.

- Зате дуже хитро. - Єва почекала, поки принтер роздрукує кадр, і знову натиснула на кнопку відтворення.

Хто не відчинить двері, побачивши у вічко милого Санта-Клауса!

Двері квартири зачинилися, і в холі не залишилося нікого. Таймер у нижній частині екрана показував час: 21.33.

"Що ж, цей хлопець не поспішав, - розмірковувала Єва. - Мотузка, якою він її зв'язав, і будь-яке інше приладдя, що могло йому знадобитися, найімовірніше, були в цій великій блискучій коробці".

Об одинадцятій вечора з ліфта вийшла парочка. Вони сміялися і, судячи з усього, були напідпитку. Безтурботно розмовляючи, чоловік і жінка пройшли повз двері Маріанни, не здогадуючись про те, що за ними коїться. А там відбувалося вбивство. Там панували біль і страх...

Двері відчинилися тільки о пів на першу ночі. З них вийшов чоловік у червоному балахоні. У руках у нього, як і раніше, була все та ж блискуча коробка, а на рожевощокому обличчі грала широка і якась люта посмішка. Він знову подивився в об'єктив камери, тільки тепер його очі блищали божевіллям. Потім убивця, пританцьовуючи, попрямував до ліфта.

- Скопіюйте цей диск на файл Гоулі. Справа номер 25176-Н. Скільки там було днів Різдва, Пібоді? У тій пісеньці, про яку ви говорили.

- Дванадцять. - У Пібоді пересохло в горлі, і їй довелося зробити великий ковток кави. - Дванадцять днів.

- Ну що ж, нам слід якнайшвидше з'ясувати, чи була Гоулі його "єдиним коханням", чи в нього є ще одинадцять. - Єва встала з-за столу. - Давайте-но поговоримо з її другом.

Робоче місце Джереми Вандорена знаходилося в крихітному закутку, в довгому ряду точно таких самих. Тут ледь поміщався невеликий стіл з комп'ютером і телефоном і стілець на трьох коліщатах. До тонкої стіни були приколоті роздруківки біржових зведень, театральний розклад, жартівлива різдвяна листівка, на якій було зображено пишну жінку зі сніжинками на інтимних місцях, а також світлину Маріанни Гоулі.

Коли Єва увійшла в його кімнатину, Джереми навіть не підняв на неї погляд. Він лише коротко махнув рукою, даючи зрозуміти, щоб йому не заважали, а потім знову взявся самовіддано стукати по клавішах комп'ютера, одночасно надиктовуючи щось у з'єднаний з навушниками мікрофон, який розташовувався прямо біля його губ.

- "Комстат" - п'ять і вісім десятих пункту, - квапливо бубонив він, - "Кенмарт" упав на три і три чверті. Ні, "Рорк індастріз", навпаки, підскочили на шість пунктів. Наші аналітики стверджують, що до кінця дня його акції зростуть ще на пару пунктів.

Єва підняла брову і засунула руки в кишені штанів. Вона тут стоїть, чекаючи, коли якийсь брокер зволить поговорити з нею про вбивство його обраниці, а Рорк тим часом робить мільйони. От кумедно!

- Все, готово!

Вандорен натиснув ще на якусь клавішу, і по екрану монітора поповзли незрозумілі букви і цифри. Єва почекала ще з півхвилини, а потім витягла з кишені свій поліцейський значок і помахала ним перед самим носом чоловіка. Той здивовано моргнув, а потім повернувся і глянув нарешті на непрохану гостю.

- Я вас зрозумів, - промовив він у свій мікрофон. - Усе буде зроблено, як ви веліли... - Пауза. - Не турбуйтеся... - Пауза. - Дякую. - Із розгубленою посмішкою і трохи нервуючи, Вандорен стягнув із голови навушники. - Так, лейтенанте, чим я можу вам допомогти?

- Джеремі Вандорен?

- Ага. - Погляд його карих очей ковзнув за спину Єви, виявив там сержанта Пібоді і повернувся назад. - У мене якісь проблеми?

- А ви хіба вчинили що-небудь незаконне, містер Вандорен? - відповіла Єва запитанням на запитання.

- Наскільки я пам'ятаю, ні. - Джеремі спробував посміхнутися, але це вийшло в нього погано - в рух прийшов лише куточок рота. - Якщо, звісно, не брати до уваги те тістечко, яке я стягнув із лотка, коли мені було вісім років. Воно повернулося за мною з минулого?

- Скажіть, ви знаєте Маріанну Гоулі?

- Маріанну? Звісно. Тільки не кажіть, що Мері вирішила пред'явити мені позов за те саме тістечко! - Раптово в мозку Джеремі промайнула якась здогадка, і посмішку немов стерли з його губ. - У чому справа? - тривожно запитав він. - Щось трапилося? Що з нею?

Джеремі схопився зі стільця і почав озиратися поверх перегородок, що розділяли закутки, в яких сиділи такі ж, як він, брокери. Він немов намагався відшукати поглядом Маріанну.

- Містере Вандорен, мені дуже шкода... - Єві ніколи не вдавалося відшукати відповідні слова, коли доводилося повідомляти такі новини рідним і близьким загиблих. - Міс Гоулі мертва.

- Ні! Не може бути! Ні! - Він уставився на Єву невидячим поглядом. - Це неможливо! Адже я говорив із нею тільки вчора ввечері... Ми домовилися повечеряти сьогодні о сьомій. З нею все гаразд. Це якась помилка!

- На жаль, це не помилка. Мені дуже шкода, - повторила Єва, пильно дивлячись у його очі, що зупинилися. - Минулої ночі Маріанну Гоулі було вбито у своїй квартирі.

- Маріанна? Убита?! - Вандорен приголомшено похитав головою, немов ці два слова були іноземними, і він не розумів їхнього сенсу. - Цього не може бути. Це просто неможливо. - Він розвернувся навколо своєї осі і схопився за телефон. - Зараз я їй зателефоную. Вона має бути на роботі.

- Містер Вандорен. - Єва рішуче поклала руку на плече Джеремі і змусила його сісти на стілець. Для неї тут стільця не було, тож вона просто присіла на край столу, щоб їхні обличчя були хоча б приблизно на одному рівні. - Її впізнали за відбитками пальців та

аналізом ДНК. Якщо ваше самопочуття дозволяє, мені б хотілося, щоб ви проїхали зі мною й упізнали вбиту.

- Впізнати... - Він знову схопився зі стільця, та так різко, що зачепив ще не загоєне плече Єви, змусивши її скрикнути від болю. - Так, я їду з вами! Правильно, чорт забирай! Я їду, тому що це явно не вона. Це - не Маріанна!

Жоден морг у світі ніколи не був веселим місцем. У цьому ж якийсь жартівник - чи то просто дурень, чи то витончений поціновувач чорного гумору - підвісив до стелі зелені й червоні повітряні кульки, а дверні отвори прикрасив золотистими гірляндами. Ці жалюгідні різдвяні прикраси виглядали тут настільки ж безглуздо, як вульгарний анекдот над труною з небіжчиком.

Як безліч разів до цього, Єва стояла біля оглядового вікна. І як безліч разів до цього, відчувала гостру жалість до людини, що стояла поруч із нею. Маріанна Гоулі лежала там, за віконцем. Вона була до підборіддя прикрита білим простирадлом - це робилося навмисно, щоб не добивати і без того понівечених горем близьких. Вони не мали бачити величезного, зробленого патологоанатомом розрізу у формі літери Y, що йшов від грудей до паху кожного тіла і був зашитий наспіх, через край. Їх слід було вберегти від вигляду фіолетової печатки на ступні трупа, де значився його порядковий номер та ім'я.

- Ні... - Вандорен безпорадним жестом підняв руки і поклав їх на оглядове віконце. - Ні, ні, ні, ні, це не може бути правдою! Маріанна...

Єва м'яко поклала долоню йому на передпліччя. Джеремі тремтів усім тілом, його руки на склі стиснулися в кулаки, і він стукав ними по віконцю - слабко й нечасто.

- Якщо ви впізнаєте в ній Маріанну Гоулі, хоча б просто кивніть, - промовила Єва.

Він кивнув і заплакав.

- Пібоді, знайдіть для нас який-небудь порожній кабінет. І принесіть води.

Джеремі схопився за її плече і майже повис на ній: ноги його підгиналися, нестерпно важкий тягар горя придавлював до землі. Єва підтримала його і зробила знак служителю моргу, щоб той зачинив віконце.

- Ходімо, Джеррі, - промовила вона. - Зіпріться на мене, і ходімо.

Немов медсестра, вона обхопила його рукою за талію і повела коридором, викладеним сліпуче білою кахельною плиткою. Зараз їй здавалося, що легше отримати кулю в плече, ніж опинитися поруч із людиною, у якої загинув близький. Адже такому нічим не допоможеш - ні ліками, ні чарами. Бурмочучи марні слова розради, вона вела Джеремі Вандорена до дверного отвору, біля якого стояла Пібоді.

- Думаю, тут буде зручно, - промовила та. - А я зараз принесу води.

- Давайте присядемо. - Єва допомогла Джеремі сісти на стілець, вийняла з кишені його піджака носовичок і вклала йому в руки, а потім сіла сама. - Я дуже співчуваю вашій втраті.

Господи, скільки ж разів їй уже доводилося говорити вбитим горем людям ці слова. І щоразу вона відчувала їхню абсолютну нікчемність.

- Маріанна... Кому це могло знадобитися? Навіщо?!

- Моє завдання якраз і полягає в тому, щоб це з'ясувати. І повірте, я це дізнаюся.

Щось у голосі Єви змусило Вандорена підняти на неї погляд. Очі його почервоніли, у них застиг відчай. З видимим зусиллям він зробив глибокий вдих.

- Я... Вона... була особливою. - Засунувши руку в кишеню, він вийняв звідти маленьку оксамитову коробочку. - Сьогодні ввечері я збирався подарувати їй це. Взагалі-то подарунки належить дарувати на Різдво, але я просто не міг втерпіти. Маріанна так любила Різдво...

Тремтячими руками він відкрив коробочку, і у світлі ламп засяяла діамантова каблучка.

- Сьогодні я хотів зробити їй пропозицію. І вона б погодилася! Ми кохали одне одного... - Він проковтнув клубок у горлі, закрив коробочку і знову сховав її в кишеню. - Скажіть, це було... Це було пограбування?

- Ми так не думаємо. Ви були давно знайомі?

- Шість місяців. Навіть більше. - До кімнати увійшла Пібоді й простягнула Джеремі склянку з водою. Він узяв склянку, тихо подякував, а потім додав: - Це були найщасливіші шість місяців у моєму житті.

- Як ви познайомилися?

- Через "Тільки для вас". Так називається служба знайомств.

- Ви вдалися до послуг служби знайомств? - здивовано запитала Пібоді.

Вандорен втомлено знизав плечима і зітхнув.

- Це був імпульсивний крок з мого боку. Бачте, я дуже багато працюю і майже нікуди не вибираюся. Кілька років тому я розлучився, і, можливо, через це мені було важко мати справу з жінками. Вони змушували мене нервувати. Так чи інакше, жодна з жінок, яких я зустрічав... Загалом, з жодною з них у мене не складалося. І ось якось увечері я побачив по телевізору рекламу цієї служби і подумав: а якого біса? Чому б не спробувати? Не убуде ж від мене!

Джеремі зробив кілька жадібних ковтків, руки його тремтіли.

- Маріанна була третьою з п'яти запропонованих мені кандидатур. Перші дві тільки й робили, що пили. Пили, пили - і нічого більше. А потім я зустрів Маріанну... - Він заплющив очі і зморщився, немов від болю. - Вона була така... чудова! Уся - енергія й ентузіазм. Любила свою роботу, свою квартиру. Її вигнали з трупи театру, тому вона займалася тим, що ставила аматорські вистави.

Єва спостерігала, як він розгойдується на стільці з боку в бік, і розуміла: його розум намагається звикнути до того, що сталося, але поки йому це не вдається.

- Отже, ви почали зустрічатися, - підказала вона.

- Так, ми домовилися зайти в бар і пропустити по стаканчику - всього по одному стаканчику, для знайомства. А скінчилося це тим, що ми спочатку вирушили в ресторан вечеряти, а потім - ще в одне місце, пити каву. Ми говорили і не могли наговоритися. Після тієї ночі для кожного з нас світ перестав існувати, ми жили тільки одне одним.

- Це тільки ваше відчуття чи вона думала так само?

- Звичайно, так само! Ми не поспішали. Кілька візитів у ресторан, кілька походів у театр... Вона не могла жити без театру. Потім ми стали разом проводити суботні дні. Сиділи десь за чашкою кави, ходили в музей або просто гуляли. Ми з'їздили в рідне місто Маріанни, і я познайомився з її сім'єю. А потім я познайомив її зі своєю. Це було якраз четвертого липня. Мама накрила святковий стіл...

Очі Джеремі дивилися в простір, на щось, що видно тільки йому одному.

- У цей період Маріанна ні з ким більше не зустрічалася?

- Ні, щодо цього в нас із нею була домовленість.

- Чи не знаєте ви, може, її хто-небудь... переслідував? Старий дружок, наприклад, або колишній коханець? А може, колишній чоловік?

- Ні, інакше вона б мені обов'язково сказала. Ми говорили одне одному абсолютно все. - Його карі очі сфокусувалися на обличчі Єви, і в них раптом з'явився якийсь гострий блиск. - А чому ви про це питаєте? Вона що... О боже! - Його рука, що лежала на коліні, стиснулася в кулак, так що кісточки пальців побіліли. - Він її спочатку зґвалтував? Цей покидьок зґвалтував її?! - Джеремі схопився зі стільця і жбурнув склянку в стіну, на всі боки бризнула вода і полетіли блискучі осколки. - Чому мене там не було?! Я мав бути з нею, і тоді нічого не сталося б!

- Де ж ви були, Джеррі?

- Що?

- Де ви перебували вчора вночі між половиною десятої і дванадцятою ночі?

- Ви вважаєте, що я... - Він зупинився, закрив очі долонею і кілька разів глибоко зітхнув. Потім знову відкрив очі. Вони були абсолютно чисті. - Усе гаразд. Я розумію. Ви маєте впевнитися в тому, що це зробив не я, і тоді почнете шукати справжнього злочинця. Усе гаразд. Ви робите це для неї.

- Абсолютно вірно. - Єва подивилася на нього, і серце її знову наповнилося щемливою жалістю. - Я роблю це для неї.

- Я був удома. У своїй квартирі. Попрацював, зробив кілька дзвінків, зробив через комп'ютер деякі різдвяні покупки. Так, і ще раз зв'язався з рестораном, підтвердив замовлення на столик на сьогоднішній вечір. Я дуже нервував. Я хотів... - Джеремі прокашлявся. - Я хотів, щоб усе було ідеально. Потім я подзвонив мамі. - Він підняв руки і потер обличчя долонями. - Мені потрібно було з ким-небудь поділитися. Мама страшенно зраділа. Їй дуже подобалася Маріанна. Годинник, як мені здається, показував десять тридцять. Ви можете перевірити записи мого телефону, мій комп'ютер - усе, що вважатимете за потрібне.

- Домовилися, Джеррі.

- А ви вже... Її рідні вже знають?

- Так, я розмовляла з її батьками.

- Мені потрібно зателефонувати їм. Вони, напевно, захочуть, щоб її привезли додому. - Його очі знову наповнилися вологою. Він дивився на Єву, і сльози текли по його щоках. - Я сам відвезу її додому!

- Я постараюся, щоб ви зуміли зробити це якомога швидше. Може, вас кудись підвезти?

- Ні, не треба. Я сам. Мені потрібно повідомити моїм батькам. Я піду. - Він попрямував до виходу, але біля самих дверей, не обертаючись, запитав: - Ви знайдете того, хто це зробив? Ви відшукаєте його?

- Обіцяю, Джеррі. І останнє запитання.

Він витер щоки і повернувся.

- Так?

- Скажіть, у Маріанни було татуювання?

Джеремі коротко засміявся - коротко і сухо, ніби щось зсередини дряпало йому горло.

- У Маріанни? Ні! Вона була дещо старомодна і нізащо б не зробила навіть тимчасове татуювання.

- Ви абсолютно впевнені в цьому?

- Ми були коханцями, лейтенант. Ми кохали одне одного. Я знав її тіло, я знав її думки, я знав її серце.

- Добре, дякую вам. - Єва зачекала, поки за ним із неголосним клацанням зачиняться двері, а потім повернулася до Пібоді: - Ну, що скажете?

- У цього хлопця немов серце з грудей вирвали.

- Згодна. Але люди нерідко вбивають тих, кого люблять. Треба сказати, що алібі у нього дуже хитке.

- Але він ні крапельки не схожий на Санта-Клауса.

Єва невесело посміхнулася.

- Готова побитися об заклад, що той, хто її вбив, - теж. Інакше він не став би позувати і випендрюватися перед відеокамерою. Вкладиші під щоки, контактні лінзи синього кольору, рум'яна, борода, перука... Тут хто завгодно стане схожим на Санта-Клауса. Але Джеремі, найімовірніше, дійсно ні до чого. Тепер давайте з'ясуємо, де працювала Маріанна, перевіримо її друзів і ворогів.

Єві знадобилося дуже небагато часу, щоб з'ясувати: друзів у Маріанни Хоулі було хоч греблю гати, а ворогів, схоже, жодного. Товариська, життєрадісна жінка, яка була дуже близька зі своїми батьками, любила свою роботу і обожнювала метушливе міське життя - ось який вимальовувався портрет. У неї було кілька близьких подруг, вона мала схильність до походів по магазинах, обожнювала театр і була щаслива від того, як складалися їхні романтичні стосунки з Джеремі Вандореном.

Дорогою додому Єва прокручувала в мозку все, що говорили про Маріанну її друзі та знайомі.

"Вона буквально літала!"

"Її обожнювали всі, хто її знав!"

"У неї було відкрите, довірливе серце!"

Ніхто не затаїв на неї образу. Ніхто не дозволив собі бодай однієї зарозумілої чи зневажливої репліки, які нерідко упускають живі, говорячи про мертвих. І все ж була одна людина, яка вважала інакше, - той, хто вбив її. Убив обачливо, не поспішаючи, і, якщо Єва правильно витлумачила вогник, що горів у його очах, з радістю.

"Моя єдина любов".

Так, хтось любив її до такої міри, що позбавив життя. Єва знала, що буває й таке кохання. Воно розростається, немов налив, переповнюється гноєм і отруює все, з чим стикається. Колись Єва на собі відчула дотик цього гниючого, збоченого кохання, але їй вдалося вижити. Кинувши головою, щоб відігнати страшні спогади, вона зняла слухавку телефону і зателефонувала начальнику поліцейської лабораторії.

- Привіт, Дікі! Результати токсикологічної експертизи щодо Хоулі вже готові?

- Ти ж знаєш, який тут у нас на свята бардак починається, - став виправдовуватися він. - По-перше, народ починає мочити один одного направо і наліво, а по-друге, мої хлопці замість того, щоб працювати, займаються всіляким лайном: мотаються магазинами і купують подарунки до Хануки і Різдва.

- У мене просто серце розривається від жалю до тебе, бідолаха, але мені дуже потрібен токсикологічний звіт.

- Господи, як я втомився! - застогнав Дік, але тим не менш повернувся до свого комп'ютера і почав викликати потрібну інформацію. - Ну ось, слухай, - заговорив він через деякий час. - Вона перебувала під дією транквілізатора - цілком законного і досить м'якого

засобу. З огляду на вагу жертви, введена доза зробила її дурепою приблизно хвилин на десять-п'ятнадцять.

- Цілком достатньо, - буркнула Єва.

- Ін'єкцію було зроблено в праве передпліччя. Результат: запаморочення, дезорієнтація в просторі, можливо, короткочасна втрата свідомості, загальна м'язова слабкість.

- Ясно. Сперму виявлено?

- Ні, жодного бійця. Він або використовував презерватив, або їх повбивав якийсь протизаплідний засіб, який використовувала вона. Але це нам ще належить уточнити. Крім усього іншого, йдучи, він обприскував усе дезінфектантом, у піхві також виявлено його сліди. Тож існує ймовірність, що бійці загинули саме від нього. Принаймні, ми в ній нічого не виявили. Так, ось ще що. Косметика, виявлена на обличчі вбитої, не збігається з тією, якою вона користувалася і тримала вдома. Ми ще не закінчили дослідження, але попередні результати свідчать, що косметика, яку використовував убивця, містить у собі виключно натуральні інгредієнти і, отже, коштує великих грошей. Як не дивно, доводиться зробити висновок, що він приніс її із собою.

- Щойно все з'ясуєте, одразу ж повідомте мені назву фірм, що випускають цю косметику. Це може виявитися дуже непоганою зачіпкою. Дякую, Дікі, чудова робота!

- Так-так, звісно. Зі святом тебе, щоб воно провалилося!

- Взаємно, Дікі-головастик! - відгукнулася Єва і відключилася.

Скинувши зі своїх плечей хоч частину вантажу, вона злегка розслабилася і, проїхавши через залізну браму, спрямувала машину до будинку.

У зимовій темряві м'яко світилися вікна: високі - у довгій анфіладі на першому поверсі та вузькі, стрілчасті - у вежах і башточках. "Дім", - подумала Єва. Це місце стало її домом лише завдяки чоловікові, якому воно належало. Чоловікові, який кохав її. Чоловікові, який одягнув на її палець обручку - так, як мріяв це зробити Джеремі з Маріанною.

Великим пальцем вона доторкнулася до каблучки на безіменному і зупинила машину біля головного входу.

"Вона була для мене всім", - сказав Джеремі про Маріанну. Ще рік тому сенс цих слів залишився б для Єви недоступним, але зараз вона їх прекрасно розуміла.

Деякий час вона нерухомо сиділа в машині, запустивши руки в розпатлане волосся. Моторошний людський біль, свідком якого вона стала сьогодні в морзі, пронизав і її серце, а це було неприпустимо. Єва прекрасно знала, що такі речі тільки заважають їй вести розслідування належним чином. Вона зобов'язана абстрагуватися від цього болю, не пускати в душу співчуття, яке нахлинуло на неї, коли вона спостерігала за Джеремі в морзі. Єва нагадала собі про те, що любов незмінно перемагає тільки в казках, а в житті, на жаль, набагато частіше трапляється інакше. Але правосуддя перемогти просто зобов'язане, і воно обов'язково переможе, якщо, звісно, вона, лейтенантка Даллас, не вдарить у багнюку обличчям.

Єва вилізла з машини, залишивши її стояти просто біля парадного ганку, і почала підніматися сходами. Увійшовши в хол, вона вислизнула зі свого шкіряного пальта і недбало кинула його на різьблений стовп-вішалку, що стояв при вході. З тіні, немов привид, з'явився Соммерсет і застиг перед нею - високий, кістлявий, із запалими темними очима. У цих очах явно читався докір.

- Лейтенант?

- Залиште мою машину на тому місці, де вона стоїть, - різко кинула Єва і, обігнувши старого, попрямувала до сходів.

Дворецький виразно фиркнув, але так, щоб не переступити при цьому межу пристойності.

- Для вас залишили кілька повідомлень, - урочистим тоном оголосив він.

- Повідомлення можуть зачекати, - відгукнулася Єва, продовжуючи підніматися сходами і мріючи про гарячий душ, келих вина і хоча б десятихвилинний відпочинок.

Соммерсет сказав їй услід щось іще, але Єва не розчула, а перепитувати не стала.

- З яким задоволенням ти б мене зараз вкусив! - пробурмотіла вона собі під ніс і повернула коридором до своєї спальні.

Відчинивши двері, Єва завмерла на порозі, все всередині її немов кудись провалилося від раптового щастя. Біля відкритої стінної шафи стояв оголений до пояса Рорк. Він потягнувся за свіжою сорочкою, і м'язи на його чудовому торсі забугрилися. Потім Рорк повернув голову до Єви, і її - в сотий чи тисячний раз? - вразила дивовижна краса цього обличчя, виліпити яке було б до снаги тільки найвеличнішому зі скульпторів. Ідеально окреслений рот і глибокі сині очі усміхалися.

- Привіт, лейтенанте! - Він струснув головою, щоб відкинути назад буйну гриву свого чорного волосся.

- А я не чекала тебе так рано. Думала, ти з'явишся години за дві.

Рорк відклав зняту з вішалки сорочку і, окинувши поглядом дружину, подумав, що вона, мабуть, погано спала. Про це свідчили і темні кола навколо очей, і явний відбиток втоми, що лежав на її обличчі.

- Я дуже старався повернутися якнайшвидше.

- І тобі це вдалося. Дякую!

Вона кинулася до чоловіка так швидко, що не помітила легкого здивування, яке промайнуло в його очах. Коли Єва опинилася поруч із ним, його обійми вже були розкриті, і вона впала в них, як у бездонний солодкий вир. Вона купалася в запаху його тіла, гладила долонями спину, а потім уткнулася обличчям у його волосся і глибоко зітхнула.

- Ти сумував за мною?

- Давай трохи помовчимо, добре?

- Скільки завгодно!

Вони стояли обійнявшись, і їхні тіла пасували одне до одного, як два шматочки головоломки, складених належним чином. Раптово Єва знову згадала Джеремі Вандорена - те, як він показував їй каблучку, яку йому не судилося вдягнути на палець коханої. До горла відразу ж підступили гарячі сльози, і Єва була приголомшена цим відчуттям: вона плакала дуже рідко.

- Я люблю тебе, - прошепотіла вона, спробувавши проковтнути цей солоний клубок.

- Вибач, що я так рідко кажу тобі це...

Рорк почув сльози в голосі коханої. Його руки ковзнули вгору по її спині і стали ласкаво масажувати шию і плечі, щоб хоч трохи зняти напругу, що накопичилася там.

- Що сталося, Єво? - співчутливо запитав він.

- Не зараз. - Вона випросталася і приклала долоні до щік. - Я так рада, що ти тут! Я так рада, що ти вдома!

Її губи кривилися, і, щоб не розплакатися, Єва притиснулася ними до його губ. І одразу ж усе змінилося. Її охопило відчуття тепла, затишку, а під шкірою пробігло тремтіння збудження, яке вона ніколи не могла задовольнити до кінця, хоч би як довго не

перебувала поруч із Рорком. І тільки тепер, відчувши себе захищеною, немов у надійному притулку, Єва зуміла відштовхнути від себе все, що не давало їй спокою.

- Ти що, переодягався? - запитала вона, злегка відсторонившись.

- Ага, - підтакував він. - М-м-м, як смачно! Не тікай, я хочу добавки. - І Рорк знову притулився губами до її рота.

- А по-моєму, це марна трата часу, - рішуче заявила Єва і, просунувши руки між їхніми тілами, почала розстібати його штани.

- Ти абсолютно права. - Рорк розстебнув застібку її наплічної кобури, стягнув її і відкинув убік. - Як мені подобається обеззброювати вас, лейтенанте!

- А мені для того, щоб тебе знешкодити, і зброя не потрібна.

- Доведи!

Одним невловимим і спритним рухом Єва розвернула чоловіка, і наступної миті він опинився притиснутим спиною до дверцят стінної шафи. Від подиву в нього навіть брови на лоб полізли.

- А ось твій ствол уже наготові, - сказала вона, запустивши руку йому в штани.

У синіх очах Рорка засвітилися якісь нові вогники - загрозливі й багатообіцяючі водночас.

- Знову ходиш узимку без рукавичок? - пробурмотів він.

- Це що, скарга? - усміхнувшись, запитала Єва, відчуваючи, як зігрівається її рука від дотику до чоловічого "ствола", що перебував у цілком боєздатному стані.

- Так, загалом-то, ні...

У Рорка вже перехоплювало подих. З усіх жінок, яких він знав у своєму житті, тільки Єва вміла довести його до такого стану, доклавши при цьому мінімум зусиль. Він поклав долоні на її груди, легенько помасажував кінчиками пальців соски, а потім почав розстібати гудзики на блузці. Йому не терпілося, щоб це бажане тіло скоріше опинилося під ним.

- Йдемо в ліжко!

- А тут чим погано? - Єва нахилила голову і легенько вкусила його за плече. - Що тебе тут не влаштовує?

- Усе влаштовує.

Цього разу Рорк виявився швидшим. Він хитнув Єву назад, від чого вона втратила рівновагу, і, міцно обійнявши, поклав на килим. Притулившись ротом до її грудей, він став

ніжно покусувати сосок, і перед очима Єви одразу закрутилися якісь яскраві кольорові плями, а спина інстинктивно вигнулася дугою.

Рорк часто думав про те, що знає її краще, ніж вона сама. Щоб позбутися тривоги, що терзають її, їй потрібен потужний потік жару, який міг подарувати тільки Рорк, і цей жар зараз накочувався на них усе новими й новими хвилями.

Єва й так була худенькою і тендітною, а після поранення ще більше схудла. Однак Рорк знав, що дбайливе поводження - не те, чого їй зараз хочеться, тож він діяв різко, сильно, часом навіть грубувато - так, що незабаром вона задихала часто й уривчасто, а його руки відчували шалене биття її серця.

Єва стогнала від насолоди, міцно вчепившись у його плечі, її оголені груди ніби тягнулися до нього, а в улоговинці між ними тремтів і підстрибував довгий діамант у формі сльози, який одного разу він подарував їй.

Спочатку Рорк покривав поцілунками її груди, потім - пружний плоский живіт і нарешті дістався до гострої кісточки, звідки починалося стегно. Тоді він стягнув штани Єви нижче, і на світ з'явився трикутник м'якого кучерявого волосся. Коли його язик опинився всередині її, тіло Єви стали стрясати судорогами насолоди. Її оргазм був схожий на вибух кульової блискавки - серце загнаним насосом штовхало кров, а шкіру всипали бісеринки жаркого поту. Вона знову купалася в запаху Рорка, перебувала в його полоні і, торжествуючи, насолоджувалася цією солодкою пасткою.

Нарешті Єва відчувала, як його пальці пестять внутрішню частину її стегон, розсовують ноги, і, коли він увійшов у неї, вона знову немов кудись полетіла, оголосивши кімнату безпорадним стогоном блаженства. Обвивши ногами талію чоловіка, Єва гладила його оголені плечі й спину, шепотіла його ім'я, а він входив у неї, виходив і знову входив, як у свій теплий, затишний і улюблений дім.

Тепер вони, не відриваючись, дивилися одне одному в очі, вдихали дихання одне одного. Його стегна рухалися дедалі швидше, і вона люто відповідала рухом своїх стегон. Він знову притулився ротом до її губ, і Єва відчувала, як усередині неї наче розпускається величезна вогняна квітка. Тієї ж секунди Рорк загарчав, як величезна, красива і хижа тварина, і встромився в неї востаннє. А потім упустив голову, притулившись губами до горла Єви.

- Як добре вдома! - пробурмотів він.

Єва нарешті прийняла довгоочікуваний душ, випила келих вина і навіть опустилася до такої вульгарної розкоші, як обід у ліжку на двох із чоловіком.

Рорк терпляче дочекався, коли вона закінчить з їжею і трохи розслабитися. Тоді він налив їй ще один келих вина, з тривогою помітивши, що темні кола навколо очей знову повертаються.

- А тепер розповідай, що в тебе сталося, - сказав він.

- Не хочу тягнути свою роботу додому, - відповіла Єва.

- А чому б і ні? - усміхнувся Рорк. - Я ж тягну.

- Це різні речі.

- Єво, - Рорк притиснув кінчик вказівного пальця до маленької ямочки на її підборідді, - ми обоє - і ти, і я - цілком залежимо від нашої роботи, від того, чим ми заробляємо на життя. Ти не можеш прийти додому і залишити свою роботу за дверима - так само, як і я. Це сидить усередині нас.

Єва відкинулася на подушки і деякий час мовчки дивилася на темне зимове небо. Потім вона важко зітхнула і розповіла йому все, що трапилося з нею за день.

- Це дуже жорстоко, - промовила вона наостанок. - І не тільки у звичайному сенсі слова. За роки роботи в поліції я бачила набагато моторошніші, просто жахливіші речі, але тут справа в іншому. Вона була такою... невинною. І в її будинку, і в її обличчі, і в її ході було щось таке... Навіть не знаю, як краще сказати. У всьому цьому була саме невинність, а її часто намагаються знищити, Я не пам'ятаю невинною саму себе, але я прекрасно знаю, що відчуває людина, коли її знищують.

Єва неголосно вилаялася і відставила келих із вином.

Рорк взяв дружину за руку і почекав, поки вона подивиться йому в очі.

- Єво, мені здається, розслідування вбивства зі зґвалтуванням - не найкращий спосіб повертатися до активного виконання своїх обов'язків після важкого поранення.

- Я могла б не приймати цей виклик. Знай я заздалегідь, як усе обернеться, напевно, так би й зробила. - Це зізнання далось Єві нелегко, і тому вона знову відвела погляд.

- Ти і зараз ще можеш спихнути цю справу на кого-небудь іншого з вашого відділу. Тебе за це ніхто не засудить.

- Я сама собі цього не пробачу! Розумієш, я її вже бачила, вже знаю. - Єва на кілька миттєвостей заплющила очі. - Тепер вона моя. Я вже не можу повернутися до всього цього спиною. - Єва прибрала з обличчя волосся, яке заважало їй дивитися. - У неї був такий здивований, такий щасливий вигляд, коли вона відчинила двері! Прямо як маленька дівчинка, якій несподівано принесли подарунок.

- Я розумію.

- Господи, бачив би ти, як цей виродок дивився в камеру, перш ніж увійти до квартири! Він широко посміхнувся і підморгнув - бридко, огидно. А потім цей його переможний танець - після того, як він вийшов і попрямував до ліфта.

Очі Єви горіли, вона випросталася на ліжку. "Це вже не очі поліцейського, - подумав Рорк. - Це очі ангела помсти".

- У ньому була навіть не одержимість, не якась нездорова пристрасть, а справжнє задоволення! - Єва знову заплющила очі й викликала з пам'яті чіткий образ Санта-Клауса, що весело танцює, а коли знову відкрила їх, лютий вогонь майже згас, затягнувшись сірою золою. - Мене досі нудить при згадці про цю картину.

Злякаючись на себе, Єва взяла келих і зробила великий ковток вина.

- Мені довелося повідомити про те, що трапилося, її батькам, дивитися на їхні обличчя. А Вандорен! Я бачила, як він буквально розсипається на шматки, намагаючись усвідомити, що його світ щойно звалився. Вона була милою жінкою - простою, симпатичною, цілком задоволеною своїм життям - і збиралася заручитися. Для неї було цілком природно впустити у квартиру веселого Санта-Клауса, який несподівано подзвонив у її двері. І ось тепер вона мертва...

Рорк дуже добре знав свою дружину, тому він узяв її руку, яку вона до болю стиснула в кулак, і ласкаво розтиснув її, а потім сказав:

- Не переживай через те, що ця історія так сильно ранить тебе. Ти все одно залишаєшся чудовим копом.

- Занадто багато цих... історій. І всі вони ранять, а рани потім болять. Причому з кожним разом ти опиняєшся все ближче до якоїсь межі, переступивши яку, людина вже не в змозі дивитися на нові смерті.

- А тобі ніколи не спадало на думку взяти відпустку? - Брови Єви здивовано зійшлися, і Рорк розсміявся. - Ні, звісно ж, ні. Який я дурень, що ставлю такі запитання!

Закінчивши одну справу, ти відразу ж візьмешся за іншу. Оскільки ти - така, яка є, і іншою бути не можеш.

- Напевно, річ у тім, що після вимушеної перерви я схопилася за першу-ліпшу справу раніше, ніж слід було. - Єва переплела свої пальці з пальцями чоловіка. - Як ти думаєш, Рорк, вона справді була його єдиним коханням чи десь ходить ще одинадцять?

У марних пошуках вільного місця для паркування Єва кружляла автостоянкою перед гігантським торговим комплексом і безперервно лаялася крізь зціплені зуби.

- Якого біса всі ці люди в робочий час шляються по магазинах?!

- Для декого ходити по магазинах - все одно, що дихати, - філософськи зауважила Пібоді.

- Так-так, - неуважно піддакнула Єва.

Вона проїхала чергову секцію автостоянки, де машини нагромаджувалися одна над одною по шість штук. Це було можливо завдяки спеціальному підйомному пристрою: черговий автомобіль заїжджав на вільну платформу, водій виходив, і платформа піднімалася вгору, звільняючи місце для наступної машини. Однак зараз усі місця були зайняті.

- Щоб вам порожньо було! - прошипіла Єва і проїхала так близько від бампера припаркованої автівки, що Пібоді від страху навіть заплющила праве око. - У наш час можна купити все, що завгодно, не відходячи від комп'ютера і насолоджуючись затишком і відокремленістю свого будинку.

- Комп'ютерний шопінг - це зовсім не те, - заперечила Пібоді і вперлася рукою в приладову дошку - так різко загальмувала Єва. Вона зупинила машину в зоні, відведеній для пожежних машин. Взагалі-то, простого смертного за таке порушення просто четвертували б, але вони, врешті-решт, були поліцейськими, і приїхали сюди не дурня валяти, а за службовим обов'язком. - Коли робиш покупки через комп'ютер, - продовжувала тим часом Пібоді, - не отримуєш такого кайфу, як у магазині. Не можна поштовхатися, віддавити кому-небудь ноги.

Єва фиркнула, виставила на лобове скло табличку з написом "ПОЛІЦІЯ" і вийшла з машини. Тієї ж секунди по вухах її вдарила оглушлива музика. Різдвяна мелодія гриміла і лунала, напевно, на п'ять кварталів навколо. Єва подумала, що тут, мабуть, якийсь спритний трюк: рятуючись від цього дикого реву, люди заходять усередину і починають скуповувати все підряд.

Двері щільно розійшлися і вітали жінок м'яким голосом із придихом:

- Ласкаво просимо в "Блумінгдейл"! Ви - наш найголовніший покупець.

Усередині теж грала музика, але набагато тихіше. Однак тут панував шум іншого роду: голоси тисяч відвідувачів, зливаючись у єдиний хор, утворювали справжню какофонію, що звучала то голосніше, то трохи затихала, відбиваючись від сферичної стелі. Під велетенським куполом неквапливо кружляв штучний сніг і пурхали граціозні ангели. Це був справжній храм торгівлі, на дванадцяти поверхах якого розташувалися незліченні крамниці, крамнички та бутіки.

Комп'ютери постійно підтримували оптимальну для цього сезону температуру. У вітринах магазинчиків у наймальовничіших позах застигли розфранчені манекени. Всюди горіли райдужним неонам рекламні картини, що зображають Санта-Клаусів, ельфів, які працюють у своїх майстернях, довгородих оленів, що танцюють на дахах хатинок, золотоволосих дітлахів з янгольськими обличчями, які розгортають яскраві згортки з різдвяними подарунками.

Увагу Пібоді привернула вітрина, де манекен-підліток, вдягнений у чорне еластичне трико і куртку з неоновими заклепками, що світяться, - останній писк тінейджерської моди, - стояв на моторизованому скейті. Ця модель під назвою "Флайер-600" була хітом сезону, і будь-який підліток був би щасливий віддати за нього всі скарби майя. Якщо натиснути кнопку поруч із вітриною, вмикався магнітофонний запис, і механічний голос розповідав тим, хто цікавився, будь-які подробиці про "Флайер-600": його характеристики, параметри, ціну і навіть адреси магазинів, які торгують цим дивом техніки.

- Хотіла б я покататися на такій штуковині! - затамувавши подих, промовила Пібоді.

- Чи не застаріли ви для таких іграшок? - криво усміхнулася Єва.

- "Це не іграшка, а справжня пригода!" - процитувала Пібоді рекламне гасло, під яким "Флаєр-600" впроваджувався на ринок.

- Давайте-но краще поквапимося і якнайшвидше закінчимо те, заради чого ми сюди приїхали. Ненавиджу такі місця.

Поміж покупцями снували численні дівчата та юнаки в уніформі різноманітних салонів, рекламуючи нові фасони одягу й аксесуарів, роздаючи безплатні зразки парфумів, косметики й засобів для догляду за тілом та пояснюючи, де саме можна купити той чи інший товар, якщо він припаде вам до смаку. Яскрава електронна карта була готова

допомогти покупцям не заблукати в нетрях торговельного центру і знайти найкоротшу дорогу до товарів своєї мрії.

На першому поверсі були розташовані спеціальні місця для дітей, тварин і людей похилого віку. Якщо вам не хотілося, щоб під час пробіжки магазинами у вас під ногами плуталося неслухняне чадо, нав'язливий барбос або престарілий член родини, то дитину можна було на певний час залишити на дитячому майданчику, собаку - на собачому, а втомленого старенького - з газетою на затишному дивані.

За помірну плату покупець міг навіть узяти невеличкий елегантний електрокар, щоб не стоптати ноги, мотаючись по рядах нескінченних магазинів, а заодно і не тягати покупки, уподібнюючись в'ючному віслюку. Електрокар можна було орендувати хоч на годину, хоч на цілий день.

До Єви і Пібоді підскочила дівчина з кришталевим флакончиком парфумів.

- Тримайтеся від мене подалі, - буркнула Єва.

- А я хочу спробувати! - Пібоді відхилила голову назад і підставила дівчині шию, на яку та бризнула парфумами.

- Вони називаються "Я - твоя", - пояснила дівчина. - Не відмовляйтеся. Повірте, від чоловіків відбою не буде.

- Невже? - Пібоді нахилилася ближче до Єви. - Ну, що скажете?

Єва вдихнула аромат парфумів і рішуче помотала головою:

- Не ваш запах.

- А мені подобається, - трохи ображено пробурмотіла Пібоді і рушила слідом за своєю начальницею.

Побачивши, що її помічниця завмерла перед вітриною косметичного відділу, за якою стояв жіночий манекен із головою, пофарбованою блискучою золотою фарбою, Єва вхопила Пібоді за лікоть.

- Не відволікайтеся! Ми маємо з'ясувати, хто позавчора обслуговував Гоулі. Вона купувала подарунки у відділі чоловічого одягу і розплачувалася кредитною картою. Вони мають її пам'ятати.

Жінки встали на ескалатор, який плавно повів їх на другий поверх.

- Мені б хоч двадцять хвилин, а? - благально протягнула Пібоді. - Я хочу закінчити різдвяні закупівлі.

- Що-що? - здивовано подивилася на неї Єва, обернувшись через плече.

- Мені залишилося купити всього кілька дрібниць. - Пібоді склала губи сердечком, щоб сховати мимовільну усмішку. - А ви, напевно, навіть ще не починали купувати різдвяні подарунки, так?

- Я якраз збиралася.

- Ви вже вирішили, що подаруєте Рорку?

- Я якраз думала над цим. - Єва важко зітхнула.

- Ой, тут можна купити такі чудові речі! - захоплено вигукнула Пібоді, вказуючи на вітрини з розрядженими манекенами.

- Та у Рорка вдома стінна шафа розміром із цей торговий центр, і вона під зав'язку набита всякими шмотками!

Вони зійшли з ескалатора, завернули ліворуч і рушили у напрямку до магазину чоловічого одягу.

- Це абсолютно неважливо! Скажіть, ви дарували йому якісь речі? Я маю на увазі, що-небудь з одягу?

Єва гордо смикнула плечем і випросталася.

- Що я йому, матусю, чи що?

Пібоді пригальмувала біля манекена, одягненого в сорочку кольору темного срібла і чорні шкіряні штани.

- Погляньте. Ось у цьому він мав би чудовий вигляд. - Вона помацала тканину сорочки. - Утім, Рорк у чому завгодно матиме чудовий вигляд. До речі, - вона грайливо підморгнула Єві, - чоловіки дуже люблять, коли жінки купують їм одяг.

- Не вмію я купувати одяг для інших! У мене і для себе-то це не боляче виходить... - Єва глянула на манекен, уявила собі Рорка - з його обличчям, з його фігурою - і з шипінням випустила повітря крізь зуби. - Тим паче що ми приїхали сюди не покупки робити.

Увійшовши до магазину, вона попрямувала до першого ж прилавка і без зайвих слів сунула під ніс продавцеві свій поліцейський значок.

Продавець відкинув назад довге чорне волосся, відкашлявся і ввічливо поцікавився:

- Що я можу для вас зробити, офіцере?

- Лейтенант Даллас, - уточнила Єва. - Кілька днів тому у вас тут була покупчиня, Маріанна Гоулі. Я хочу знати, хто її обслуговував.

- Я впевнений, що зумію з'ясувати це для вас. - Світло-карі очі продавця стурбовано метнулися праворуч, потім ліворуч. - Тільки не могли б ви заховати поліцейський жетон і, якщо неважко, застебнути плащ, щоб покупцям не кидався в очі ваш пістолет? Ми дуже дорожимо тим, що відвідувачі у нас почуваються затишно.

Єва мовчки запхала жетон у кишеню і прикрила пів плаща. Продавець явно відчув полегшення.

- Гоулі, кажете? Чи не знаєте ви, як вона розплачувалася: готівкою чи кредитною карткою?

- Кредиткою. Вона купила дві чоловічі сорочки - одну шовкову, іншу бавовняну, кашеміровий светр і куртку.

- Абсолютно вірно. - Молодий чоловік відірвав погляд від монітора свого комп'ютера. - Чудово пам'ятаю. Я сам її обслуговував. Приваблива брюнетка років тридцяти. Вона вибирала подарунки для свого друга. Так... - Він заплющив очі, відкинув голову і почав перераховувати по пам'яті: - Сорочки п'ятнадцятого з половиною розміру, рукав - тридцять один дюйм, светр і куртка - сорок два дюйми в грудях.

- У вас чудова пам'ять, - зауважила Єва.

- Така вже робота. - Він розплющив очі й усміхнувся: - Дуже корисно запам'ятовувати клієнтів, їхні смаки, бажання. У міс Гоулі - прекрасний смак. Вона була настільки завбачлива, що принесла із собою фотографію свого хлопця, щоб ми спеціально для нього підібрали оптимальну колірну гаму.

- Вона тут спілкувалася з ким-небудь, крім вас?

- Принаймні, не в нашому відділі. Я не відходив від неї ні на крок і приділив їй максимум уваги.

- У вас зафіксована її адреса?

- Так, звісно. Пригадую, я навіть запропонував надіслати їй покупки прямо додому, але вона відмовилася, сказавши, що хоче забрати їх із собою. Так-так, вона розсміялася і сказала, що так веселіше. Мені здалося, що вона отримувала величезне задоволення, роблячи ці покупки. - Раптово очі продавця посерйознішали. - Скажіть, може, у міс Гоулі виникли якісь претензії?

- Ні, - відповіла Єва, випробовувально дивлячись на співрозмовника. У глибині душі вона вже зрозуміла, що марно витрачає час. - Жодних претензій. Скажіть, ви не помітили, чи

не крутився хтось навколо неї, коли вона робила покупки? Можливо, хтось роздивлявся її, намагався заговорити?

- Відверто кажучи, не звернув уваги. Ми тут завжди дуже зайняті. Просто не вистачає часу дивитися на всі боки. Послухайте, а може, її пограбували на автостоянці? На жаль, за останні пару тижнів у нас було кілька таких сумних випадків. Що починає коїтися з людьми у свята! Просто розуму незбагненно!

- Гм... Ви продаєте костюми Санта-Клауса?

- Костюми Санти? - Він здивовано моргнув. - Так, вони продаються, але тільки в "Новелтіз" і "Сісоналс". Це на шостому поверсі.

- Спасибі, - подякувала молодій людині Єва і, вже прямуючи до виходу, наказала Пібоді: - Запишіть імена та адреси всіх, хто протягом останнього місяця купував або брав напрокат костюми Санта-Клауса. А я піду туди, де торгують ювелірними виробами. Може, зумію що-небудь з'ясувати щодо срібної шпильки для волосся. Зустрінемося там.

- Так точно.

Добре знаючи свою помічницю, Єва застережливо погрозила їй пальцем:

- Рівно через п'ятнадцять хвилин! Якщо запізнитесь, розжалую в рядові.

Коли Єва відійшла, Пібоді пересмикнула плечима і кинула їй услід:

- Боляче страшно!

Через те, що до царства коштовностей на третьому поверсі Єві довелося торувати шлях за допомогою ліктів, її настрій анітрохи не покращився. Тут, під склом прилавків, розлилося сяюче море прикрас - від сережок до кілець, які вставляють у соски. Золото, срібло, різнокольорові камінчики найхитромудріших форм і відтінків - усе це буквально кричало, вимагаючи до себе уваги.

Рорк постійно купував Єві якісь прикраси - то на шию, то у вуха, - а вона ніколи не могла зрозуміти, що знаходять люди в цих брязкальцях. Потиснувши плечима, вона неуважно доторкнулася до діаманта, що висів на ланцюжку під сорочкою. Ну що ж, якщо йому подобається бачити, що вона носить подаровані ним речі...

Оскільки Єва вже розлютилася, а клерк, який метушився біля комп'ютера, не звертав на неї ані найменшої уваги, вона, недовго думаючи, просто перекилилася через прилавок і вхопила його за комір.

- Мадам! - відчайдушно взвизгнув клерк і обпик її обуреним поглядом блакитних очей.

- Не мадам, а лейтенант, - поправила вона, витягуючи з кишені поліцейський значок.

- Ну, тепер-то у вас знайдеться для мене хвилинка?

- Звісно. - Він звільнився від її хватки і поправив свою тоненьку сріблясту краватку. - Чим я можу вам допомогти?

- Ви торгуєте чимось на кшталт цього? - запитала Єва, відкриваючи сумочку і витягуючи звідти срібну шпильку для волосся.

- Не схоже, щоб це було нашим. - Продавець підняв шпильку на рівень очей і розглянув її з усіх боків. - Ошатна штучка. І дуже гарна робота. Але, якщо у вас немає товарного чека, я не зможу прийняти її назад. Тому що, мені здається, це не наш товар.

- А я і не збираюся вам її повертати. Я намагаюся з'ясувати, звідки вона могла взятися.

- Я б ризикнув припустити, що це не ширвжиток, а авторська річ, оскільки робота дуже тонка. У торговому центрі є шість магазинів, які торгують подібним товаром. Покажіть їм - може, вони впізнають.

- Шість?! Господи, як мені щастить! - Єва кинула шпильку назад у сумку і втомлено зітхнула.

- Що ще я можу для вас зробити?

Єва переступила з ноги на ногу і опустила очі на скляний прилавок. Її увагу привернуло намисто з трьох сплєтених кіскою ланцюжків, на яких висіли довгасті кольорові камінчики розміром з великий палець. Це була чудово позбавлена смаку річ, і вона ідеально підходила для Мевіс.

- Ось це, - сказала вона і ткнула пальцем у дрібничку.

- А, вам сподобалося язичницьке намисто! Хочете подивитися? Так, це рідкісна річ, дуже...

- Я не хочу на неї дивитися. Просто упакуйте її, і бажано швидше.

- Зрозуміло. - Мабуть, тільки професійні навички вишколеного продавця не дозволили хлопцеві здивовано витріщити очі. - Як будете платити?

Пібоді з'явилася якраз у той момент, коли Єва приймала з рук продавця ошатний пакетик у червону і золоту смужки.

- Ага, все-таки отоварюєтеся! - урочисто вигукнула вона.

- Я не "отоварююся", Пібоді, я купую - це абсолютно різні речі. А шпилька не звідси. Цей молодий чоловік, мабуть, чудово знає свій товар, і дуже мені допоміг. Я не хочу більше втрачати тут час.

- Схоже, ви його й не втрачали, - пробурчала Пібоді.

- Потрібно прогнати зображення шпильки через комп'ютер. Може, Фіні вдасться напасти на якийсь слід.

- А що ви купили? - не втрималася Пібоді: вона вмирала від цікавості.

- Дещо для Мевіс. - Коли вони виходили з дверей, Єва підбадьорливо поплескала Пібоді по плечу: - Не хвилюйтеся, я і вам що-небудь подарую.

Пібоді ментально просяяла.

- Чесне слово? А в мене для вас уже є подарунок. Він упакований у дуже ошатний папір і такий гарненький!

- От і славненько, - беззлобно передражнила помічницю Єва.

Розвеселена Пібоді сіла в машину.

- Невже ви навіть не спробуєте вгадати, що я для вас приготувала?

- Не хочу.

- Я вам підкажу.

- Зберіться, Пібоді. Переберіть у розумі всі імена, які ви зараз отримали, проженіть їх через комп'ютер і з'ясуйте, чи не фігурує хто-небудь із цих людей у наших досьє.

- Буде виконано, шефе. Куди ми їдемо?

- У службу знайомств "Тільки для вас". - Єва кинула на Пібоді глузливий погляд. - Тільки давайте домовимося одразу: ви там свої особисті проблеми, якщо вони у вас є, вирішувати не будете.

- Та ну, шефе, яке в цьому задоволення! - І вона почала набирати імена та прізвища на клавіатурі свого портативного комп'ютера.

У самому серці міста, у будівлі з чорного полірованого граніту, що нависає над П'ятою авеню, розташувався храм насолод. Його високий вузький шпиль був оперезаний позолоченими балкончиками з плавними сріблястими схилами, у прозорих трубах на кожному з чотирьох кутів будівлі ковзали вгору і вниз швидкісні ліфти.

Усередині знаходилися численні салони найрізноманітнішого призначення: в одних удосконалювали тіло, в інших лікували душу і виправляли сексуальну орієнтацію. Чарівники цих чертогів могли виконати будь-яку забаганку клієнта: надати нову форму всьому його тілу або якій-небудь одній частині, задовольнити його сексуальні фантазії будь-яким мислимим способом.

Для тих, хто хотів удосконалювати себе власними силами, тут існувало кілька спортивних залів із новітніми тренажерами та іншим обладнанням. Ті ж, хто вибирав більш пасивний шлях до краси й досконалості, потрапляли до рук юрби дипломованих спеціалістів, які накидалися на них і починали мучити лазерами, соляріями, парафіновими ваннами та іншими знаряддями тортур, аби лише позбавити клієнта зайвих кілограмів та зморщок.

Один поверх був цілком відданий тим, хто займався вже не тілом, а душею платоспроможного клієнта. Послуги тут також пропонували найрізноманітніші - від коригування чакр і виправлення аури до ворожіння на кавовій гущі. Читаючи вивішений на стіні прейскурант, Єва не знала, чи то сміятися, чи то плюватися. Грязьові ванни, чищення шкіри водоростями, ін'єкції овечої плаценти, сеанси заспокоєння і спокою, корекція зору, підтяжки шкіри обличчя, ліпоксація, масаж, аеробіка, сауни, лазні, джакузі... Тут було все це і ще багато іншого.

Після того, як ви вдосконалили своє тіло і душу, вас запрошували до наступного святилища - служби знайомств "Тільки для вас", щоб там ви змогли підібрати гідного партнера для свого нового "я". Ця фірма займала три поверхи. Її службовці були одягнені в строгі чорні костюми з вишитим на грудях червоним сердечком. До кожного з цих костюмів як невіддільна частина уніформи обов'язково додавалося гарне обличчя та ідеальна фігура.

Хол був оформлений на кшталт давньогрецького храму: маленькі мелодійні фонтанчики, вода з яких стікала в прозорі басейни із золотими рибками, біломармурові

колони, повіті виноградними лозами. Відвідувачів вабили низькі, м'які, обволікаючі комфортом кушетки. Столик, за яким розташувалася секретарка, сховався в зелені розлогих хитких пальм.

- Мені потрібна інформація про одного з ваших клієнтів.

Побачивши поліцейський значок, пред'явлений Євою, в очах секретарки застрибали тривожні вогники.

- Нам не дозволяється надавати стороннім інформацію, що стосується наших клієнтів. - Жінка прикусила губу і машинально доторкнулася до татуювання, виколотого під її оком, - крихітного червоного сердечка, схожого на сльозинку. - Усі надані нами послуги суто конфіденційні. Ми гарантуємо нашим клієнтам суворе дотримання їхніх таємниць.

- Одній із ваших клієток уже глибоко байдуже, збережете ви її таємниці чи ні. Я проводжу поліцейське розслідування. Тож обирайте: або ви надасте необхідну мені інформацію, або за п'ять хвилин я пред'явлю вам офіційний ордер на перевірку всіх до єдиного папірців у вашій конторі.

- Чи не могли б ви почекати хвилинку? - Секретарка вказала непрямою рукою на найближчу кушетку. - Я зараз запрошу менеджера.

- Добре.

Єва з Пібоді сіли на кушетку, а секретарка почала щось тихо бубнити в мікрофон.

- Як тут приємно пахне, - зауважила Пібоді. - Не тільки тут - у всій будівлі. Напевно, вони додають якусь речовину в систему вентиляції. - Вона глянула на фонтанчик, що м'яко дзюрчить біля кушетки. - І взагалі, тут добре і затишно. Я хочу тут жити.

- Останніми днями ви стали життєрадісною до нестерпності, - усміхнулася Єва.

- Це на мене так свята діють. Ой, подивіться туди! - Шия Пібоді вивернулася під неприродним кутом, а в очах запалився захоплений вогник. Єва простежила за її поглядом і побачила красеня з хвилиною пишного волосся пшеничного кольору, який увійшов до холу. - Ну, поясніть мені, навіщо чоловікові з такою зовнішністю служба знайомств?!

- Не знаю. По-моєму, це взагалі огидно.

- А з іншого боку, це, напевно, допомагає заощадити час, нерви і сили. - Пібоді нахилилася ближче до Єви, не випускаючи при цьому з поля зору русявого Аполлона. - Може, мені спробувати з ним удачі? А раптом вийде!

- Це не ваш стиль.

Обличчя Пібоді затьмарилося - точно так само, як тоді, коли Єва забракувала вподобані нею парфуми.

- Чому ж це? Мені, наприклад, такий тип подобається.

- Ще б пак! Але спробуйте-но з ним поговорити. - Єва недбало поклати ногу на ногу.

- Цей тип закоханий у самого себе і вважає, що кожна жінка, побачивши його, має розплющити рота й витріщати очі. Точнісінько так, як ви зараз. За десять хвилин бесіди з ним ви помрете від нудьги, оскільки єдине, про що він здатен говорити, то це про свою власну персону: який він має вигляд, чим він займається, що йому подобається... А ви для нього - на кшталт шпильки для краватки.

Пібоді обмірковувала сказане Своєю, продовжуючи дивитися на красеня, який у недбалій позі сперся на стійку секретарки.

- Ну, значить, ми з ним не станемо розмовляти, а просто займемося сексом, - заявила вона нарешті.

- Запевняю вас, і тут він теж поводитиметься як остання скотина. Головним для нього буде отримати задоволення самому, а на вас йому плювати.

- А я ось дивлюся на нього і вже заводжуся!

Русявий красень вийняв із внутрішньої кишені піджака дзеркальце в срібній оправі і з явним задоволенням почав милуватися своїм відображенням. Пібоді важко зітхнула і пробурмотіла:

- Так, шефе, мені гірко це визнавати, але ви і цього разу мали рацію.

- Ви тільки погляньте на них! - прошепотіла Єва, вказавши поглядом на сліпучу пару, що наближалася до них. - Вони такі глянцеві, що в мене очі болять... Де мої чорні окуляри?

- Угу. Ні дати, ні взяти - Кен і Барбі, - відгукнулася Пібоді. Єва подивилася на неї нерозуміючим поглядом, і її помічниця важко зітхнула. - Господи, у вас не було ляльки Барбі! Хотіла б я подивитися на вас, коли ви були дитиною.

- Я не була дитиною, - коротко відповіла Єва і, відвернувшись, встала назустріч ефектній парочці.

У жінки були вузькі стегна і великий бюст, як того вимагала нинішня мода. Її платинове волосся розкішним водоспадом спадало на груди, що звабливо тремтіли при кожному кроці. Обличчя було напрочуд гладеньким і білим, наче алебастр, з глибокими очима смарагдового кольору в оточенні довгих вій, пофарбованих у колір того самого

дорогоцінного каменю. Повні, яскраво нафарбовані губи жінки зображували ввічливу, привітну посмішку.

Її супутник був настільки ж чудовий - їх можна було прийняти за близнюків. Довге волосся місячного кольору було заплетене в довгу косу і скріплене вузьким золотим кільцем. Широкі плечі, довгі ноги - все як годиться.

На відміну від решти обслуговуючого персоналу, вони були одягнені не в чорні, а в білі костюми, що облягали їх, як друга шкіра. Навколо стегон жінки був пов'язаний прозорий шарф червоного кольору. Першою заговорила вона - м'яким, шовковим, як цей її шарф, голосом:

- Мене звати Пайпер. А це мій компаньйон, Руді. Чим ми могли б вам допомогти?

- Мені потрібна інформація про одну з ваших клієток. - Єва знову витягла з кишені своє посвідчення. - Я розслідую вбивство.

- Убивство?! - Жінка театральним жестом притиснула руку до грудей. - Який жах! Когось із наших клієнтів убито? Ти чув, Руді?

- Ми, звичайно ж, надамо вам будь-яку посильну допомогу, - оксамитовим баритоном промовив чоловік. - Але я думаю, нам краще обговорити це нагорі, у більш затишній обстановці. - Широким жестом він вказав у бік прозорої труби, якою рухалися ліфти. Біля входу в неї, немов вартові, стояли всипані білими квітами азалії. - Скажіть, а ви впевнені, що жертва - справді хтось із наших клієнтів?

- У всякому разі, коханець цієї жінки познайомився з нею за допомогою вашої служби.

Кабіна плавно рушила вгору. Єва стояла посередині ліфта, дивлячись прямо перед собою і не звертаючи уваги на красу міста, що розкинулося внизу. Висота завжди трохи лякала її.

- Зрозуміло, - зітхнула Пайпер. - Ми допомагаємо людям знайти собі пару, і мушу сказати, що відсоток успіху в нас дуже високий. Сподіваюся, трагедія сталася не внаслідок сварки коханців?

- Ми це ще не з'ясували.

Ліфт зупинився. Усі четверо вийшли, і Руді повів їх лікарняно-білим мовчазним коридором, на стінах якого висіли сонні акварелі в позолочених рамках і стояли прозорі вази зі свіжими квітами.

- Не можу повірити, що це сталося з нашої вини, - заговорив він. - Ми підбираємо пари дуже ретельно, скрупульозно перевіряючи кожного і прораховуючи всі можливі ситуації.

- Яким чином?

- Кожного, хто до нас звертається, ми заносимо в нашу базу даних. Ми з'ясовуємо, чи був він або вона одруженим, скільки разів і як складалося його або її сімейне життя. Ми перевіряємо платоспроможність людини, а також її, так би мовити, кримінальне минуле - тобто, чи не було в неї неприємностей із законом. Кожен з наших клієнтів проходить стандартний тест, щоб ми чітко уявляли собі його особистісні та психологічні характеристики. Якщо у людини є хоч найменша схильність до насильства, її кандидатура негайно відхиляється. Ми з'ясовуємо її сексуальні смаки та вподобання, а потім усі ці дані узагальнюємо, аналізуємо та порівнюємо з іншими.

Руді відчинив двері і запросив усіх увійти до кабінету, де панували тільки два кольори: сліпуче білий і червоний, що ріже очі. Скляна стіна надійно захищала приміщення і від вуличного шуму, і від сліпучого сонячного світла.

- Цікаво, який же відсоток із тих, хто до вас звертається, становлять збоченці? - запитала Єва.

Губи Пайпер стиснулися в тонку смужку.

- Ми не розглядаємо ті чи інші сексуальні пристрасті наших клієнтів як збочення.

Руді прокашлявся і підійшов до широкої приладової дошки білого кольору.

- Звичайно, - заговорив він, - деякі з тих, хто до нас звертається, виявляють схильність до того, що ми називаємо... гм... нетрадиційними сексуальними забавами. Але, як я вже помітив, під час підбору пари сексуальні смаки обох сторін піддаються порівняльному аналізу, як і інші їхні особистісні характеристики.

- Кого з чоловіків ви підібрали для Маріанни Гоулі?

- Маріанна Гоулі? - перепитав Руді й запитально подивився на Пайпер.

- Хвилиночку. - Вона підійшла до комп'ютера з величезним екраном і набрала на клавіатурі ім'я та прізвище вбитої жінки. - Я краще запам'ятовую обличчя, ніж імена.

За кілька секунд з екрана вже посміхалася Маріанна, дивлячись на присутніх світлими, живими очима.

- О так, я її пам'ятаю. Вона була сама чарівність. Я отримувала величезне задоволення, працюючи з нею. Маріанна шукала компаньйона - якусь приємну людину, з якою вона могла б розділити своє захоплення живописом... Ні-ні, я помилилася: по-моєму, не живописом, а театром. - Пайпер задумливо торкнулася нижньої губи своїм ідеально наманікюрованим нігтиком. - Вона була романтична, мила і... як би це сказати... трохи старомодна.

Раптово рука жінки безвольно впала і повисла вздовж тулуба - здавалося, до неї тільки зараз дійшов сенс того, що відбувається.

- То, виходить, це її вбили? О, Руді!

- Сядь, любя. - Чоловік граціозно наблизився до Пайпер, заспокійливо поплескав її по руці й дбайливо підвів до довгого білого дивана з великими подушками. Потім, обернувшись до Єви, він пояснив: - Коли йдеться про наших клієнтів, Пайпер усе сприймає дуже близько до серця. Ось чому вона так чудово справляється зі своєю роботою. Вона - небайдужа людина.

- Я теж, Руді.

Єва промовила це рівним голосом, але щось у її тоні змусило чоловіка насторожитися й уважно подивитися на неї. Потім він кивнув і сказав:

- Так, я в цьому не сумніваюся. То ви підозрюєте, що її міг убити хтось із наших співробітників або з тих, із ким вона познайомилася завдяки нашій службі?

- Я проводжу розслідування, і мені потрібні імена.

- Скажи їй усе, що вона тільки забажає, Руді, - попросила Пайпер, проводячи кінчиками пальців під очима, щоб витерти сльози і при цьому не розмазати косметики.

- Я б із задоволенням, але ми пов'язані певними зобов'язаннями щодо наших клієнтів. Ми гарантували їм конфіденційність.

- Ми, поліцейські, теж пов'язані певними зобов'язаннями і теж зобов'язані зберігати конфіденційність. Але я порушу ці правила і розповім вам, що сталося з Маріанною Гоулі. Хтось згвалтував її, потім - ще раз, але вже в анальний отвір, а потім - задушив. Навряд чи когось із ваших клієнтів влаштує "конфіденційність" такою ціною.

Руді зробив глибокий вдих. Його обличчя стало ще блідішим, хоча, здавалося, це було неможливо. На тлі мертвотної шкіри очі палали двома вуглинами.

- Я вірю в те, що ви проявите такт і коректність щодо інформації, яку ми вам надамо.

- А вам, власне, нічого іншого й не лишається, - відповіла Єва й замовкла, чекаючи на те, коли Руді роздрукує список тих чоловіків, кандидатури яких служба знайомств підбрала для Маріанни Гоулі.

Це був поганий день для Сарабет Грінбелм. Почати з того, що вона терпіти не могла працювати в "Солодкому містечку" в першу зміну. З полудня до п'ятої вечора клієнтура в основному складалася з клерків-початківців. Головним для цієї публіки було побільше дешевої їжі та розваг - з наголосом на прикметнику "дешевої". У цуценят, які тільки починали дертися службовими сходами, було недостатньо грошей, щоб як слід віддячити стриптизерці. Вони могли тільки витріщатися в очі та розпускати руки. За п'ять годин каторжної роботи Сарабет отримала менше ніж сотню доларів і півдюжини п'яних пропозицій "відправитися в номери". Але, зрозуміло, жодної - щодо заміжжя.

Ах, заміжжя! Для Сарабет Грінбелм це було чимось на кшталт чаші Святого Грааля. А посеред білого дня у стрип-клубі багатого чоловіка не знайдеш, навіть у такому класному, як "Солодке містечко". От увечері - інша справа. Увечері сюди стікалися всілякі шишки і приводили з собою важливих клієнтів, щоб запудрити їм мізки і вмовити на ту чи іншу угоду. У цей час для Сарабет не становило жодних труднощів заробити цілу тисячу, а якщо погодитися посидіти в кого-небудь на колінах, то й дві. Але з набагато більшим задоволенням вона брала у клієнтів навіть не купюри, а візитні картки. Настане день, і один із цих лощених джентльменів із білозубою посмішкою і м'якими наманікюреними руками одягне їй на палець обручку! Хоча б тільки за те, що свого часу мав задоволення лапати її в "Солодкому містечку".

Цей план Сарабет ретельно розробила дуже давно - задовго до того, як п'ять років тому переїхала до Нью-Йорка з провінційного Аллентауна в штаті Пенсільванія. Займатися стриптизмом в Аллентауні було верхом дурості - все одно що роздягатися під музику в порожній кімнаті. У цій дірі вона заробляла жалюгідні гроші, яких вистачало лише на те, щоб не перетворитися на вуличну повію.

Утім, треба визнати, що переїзд до Нью-Йорка був доволі ризикованою витівкою. Аж надто велика тут щільність стриптизерок на один долар чайових. Конкуренція, чорт її дери!

Протягом першого року Сарабет працювала у дві зміни, а якщо ще могла триматися на ногах, то й у три. Вона тягла свій віз, як буйвол, переходячи з клубу до клубу і віддаючи

сорок відсотків кровно зароблених грошей керуючому закладу. Це був моторошний рік, зате їй вдалося обрости деяким жирком.

Наступного року Сарабет поставила собі за мету отримати постійну роботу в якомусь престижному стриптиз-клубі. Для цього їй знадобилося працювати без вихідних майже всі дванадцять місяців, але в підсумку вона все ж осіла в "Солодкому містечку".

Протягом третього року вона стала провідною танцівницею клубу й одночасно з цим зуміла вигідно вкласти накопичені гроші. Щоправда - і вона сама це визнавала, - Сарабет бездарно змарнувала аж шість місяців, розмірковуючи над тим, прийняти чи відкинути пропозицію про співжиття з боку клубного вишибали. Зрештою, вона вирішила її прийняти, але тут сталася прикра випадковість: у п'яній бійці вишибалу порізали буквально на шматочки. Це сталося в барі, куди він нелегально продавав самогонку, оскільки Сарабет поставила йому умову: хочеш жити зі мною - заробляй більше грошей. Утім, можливо, воно й на краще, що все так вийшло...

І ось тепер йшов четвертий рік. Їй уже виповнилося сорок три, і її час катастрофічно швидко спливав.

Утім, навіть у своєму похилому для стриптизерки віці Сарабет не мала нічого проти того, щоб танцювати голяка. Ще б пак, чорт забирай, у неї це до біса добре виходило. А її тіло... Стоячи перед дзеркалом, Сарабет крутилася так і сяк, вивчаючи своє відображення. Тіло було для неї перепусткою куди завгодно. Треба визнати, природа і справді щедро обдарувала її. Високі повні груди, які не потребували ні підтяжок, ні - боронь Боже, не дай Боже! - імплантантів, вузька талія, довгі ноги, пружна попка.

Їй, щоправда, довелося витратитися на своє обличчя, але Сарабет вважала, що це гарне капіталовкладення. Від народження в неї були тонкі губи, зрізане підборіддя і важке низьке чоло, але кілька візитів до центру краси - і від цієї потворності не залишилося й сліду. Тепер її губи були повними й апетитними, підборіддя - чітко окреслене, а лоб - високий і світлий. Сарабет Грінбелм мала, на її власну думку, до біса гарний вигляд!

Проблема полягала в іншому: у неї залишилося всього п'ятсот доларів, виплата ренти затримувалася, а сьогодні якийсь не в міру розпалений молокосос у запалі нетерпіння порвав на ній її улюблені трусики раніше, ніж вона встигла їх зняти. Зрозуміло, Сарабет нічого доброго й не чекала від цих маминих синочків. Але й вечірні солідні клієнти щось не поспішали пропонувати їй руку і серце...

У Сарабет боліла голова, гуділи ноги, а чоловіка, як і раніше, не було. Ех, не треба було їй витратити цілих три тисячі доларів на цю дурну службу знайомств "Тільки для вас"! Спочатку їй здавалося, що це чудове вкладення грошей, але, як з'ясувалося, вона з таким же успіхом могла спустити ці три тисячі в сортир. "До послуг бюро знайомств вдаються тільки невдахи, - думала Сарабет, накидаючи короткий ліловий халатик. - А на знайомство з ким може розраховувати невдаха? Тільки з таким самим невдахою, як і він сам!"

Після того, як Сарабет зустрілася з першими двома чоловіками зі списку кандидатур, відібраних для неї службою знайомств, вона одразу ж вирушила на П'яту авеню і зажадала, щоб їй повернули гроші. Однак Снігова Королева, яка командує цією конторою, прийняла її не надто дружелюбно. "Гроші назад не повертаються, - заявила вона з непроникним обличчям. - За жодних обставин і ні під яким виглядом".

Три тисячі пропали, а чоловіка як не було, так і немає. Це був гіркий урок, і він навчив Сарабет, що вона може розраховувати тільки на себе.

Згадавши цю свою помилку, Сарабет філософськи знизала плечима і пішла зі спальні на кухню. Для того щоб потрапити туди, їй довелося зробити лише кілька кроків - квартира була крихітною, навряд чи просторішою за її гримерку в "Солодкому містечку".

Опинившись на кухні, вона щосили постукала кулаком у стіну - там жила парочка молодят, які в будь-яку пору дня і ночі трахалися, як кішки, і возилися, як тхори. Її демарш дав результат: метушня за стінкою трохи стихла. І на тому спасибі!

Сарабет відчинила дверцята холодильника і почала досліджувати його нутрі, всією душею сподіваючись на вдалий результат своїх пошуків. Однак її пошуки були перервані стуком у двері. Розсіяно запахнувши ліловий халатик, вона пішла відчиняти.

Піднявши каштанову брову, Сарабет подивилася у дверне вічко, і її обличчя одразу осяяла широка й радісна, як у дівчинки, усмішка. Після цього вона квапливо відімкнула замки і відчинила двері.

- Привіт, Санта!

- Веселого Різдва тобі, Сарабет! - весело підморгнув їй гість і потряс великою сріблястою коробкою, яку тримав у руках. - Ну як, ти добре поводитися? Заслужила подарунки?

І знову підморгнув.

Капітан Раян Фіні сидів на краєчку письмового столу Єви і жував зацукровані горішки. У нього було рудувато-коричнєве волосся кучериками, у яких уже виднілися тонкі срібні нитки, і витягнуте, обвисле обличчя, схоже на сумну морду бассетхаунда. На м'ятій сорочці капітана красувалася значна пляма - нагадування про квасолевий суп, який він їв на обід, а ранка на підборідді, заліплена шматочком газети, гордо засвідчувала, що сьогодні вранці Фіні зволив поголитися.

Вигляд у нього був абсолютно беззахисний, але Єва твердо знала: працюючи на пару з Фіні, вона здатна згорнути гори. І звертала. Колись Фіні був її вчителем, наставником, а зараз він очолював відділ електронного розшуку, і тому без нього Єва була як без рук.

- Я був би радий повідомити тобі, що ця дрібничка - унікальний і єдиний у своєму роді витвір мистецтва, але, на жаль, це не так. - Фіні кинув до рота черговий горішок. - Однак не все так погано. Такі брязкальця продаються всього у дванадцяти магазинах у місті.

- І скільки їх було продано?

- Сорок дев'ять за останні сім тижнів. - Він пошкрябав підборіддя - обережно, щоб не зачепити ранку. - Ця шпилька коштує приблизно п'ять сотень. Сорок вісім із них були куплені за кредитними картками, за одну заплатили готівкою.

- Це він!

- Так, найімовірніше. - Фіні витягнув із кишені блокнот і звірився зі своїми записами. - Цю шпильку було куплено в магазині Села "Золото і срібло" на Сорок дев'ятій вулиці.

- Дякую, я заїду туди і все перевірю.

- Не за що. Ти ще що-небудь розкопала? Ах так, до речі, Макнаб зараз абсолютно вільний і рветься в бій.

- Макнаб?

- Йому сподобалося працювати з тобою. Він хлопець хороший, розумник, і ти можеш звалити на нього всю чорну роботу.

Єва згадала молодого детектива, справді розумного і гострого на язик, який мав пристрасть до яскравого вбрання.

- Я знаю, чому він "рветься в бій": цей хлопець волочиться за Пібоді.

- Думаєш, вона не зуміє поставити його на місце?

Єва наморщила лоб, побарабанила пальцями по столу і знизала плечима.

- Взагалі-то вона, звісно, вже доросла дівчинка, а Макнаб міг би мені стати в пригоді. До речі, я зв'язалася з колишнім чоловіком Маріанни Гоулі. Він якийсь час тому переїхав до Атланти, і його алібі на день убивства видається досить переконливим, але перевірити все одно не завадить. Потрібно дізнатися, чи не замовляв він квиток до Нью-Йорка, чи не телефонував жертві.

- Макнаб зробить це для тебе із заплученими очима.

- Ні вже. Скажи йому, щоб тримав очі розплющеними і виконав те, про що я тобі зараз сказала. - Єва взяла зі столу комп'ютерний диск і вручила його Фіні. - Тут - уся інформація на її колишнього чоловіка, якою я володію. Я перегляну імена кандидатів, яких їй підібрали в службі "Тільки для вас", а потім передам їх Макнабу.

- Не розумію я цього, - скрушно похитав головою Фіні. - У мій час із жінками знайомилися по-старому. Найчастіше ми "знімали" їх у барі.

Єва підняла одну брову.

- Зі своєю дружиною ти теж так познайомився?

Капітан посміхнувся.

- Але ж усе вийшло, хіба ні? Гаразд, я передам це Макнабу, - сказав він і піднявся. - Послухай, Далласе, а твоя зміна, бува, не закінчилася?

- Загалом так, але я ще хочу переглянути імена кандидатів.

- Ти вся в цьому! Гаразд, я, наприклад, звальюю додому. - Він поклав пакетик із горішками в кишеню і попрямував до виходу, але на півдорозі зупинився. - До речі, ми всі чекаємо не дочекаємося вечірки.

Єва вже з головою поринула в роботу.

- Якої ще вечірки? - пробурмотіла вона, навіть не піднявши голови від комп'ютера.

- Твої вечірки.

- Ага... - Єва попорпалася в пам'яті, нічого там не знайшла і розсіяно кинула: - Так, звісно.

- Хочеш сказати, що ти нічого про це не знаєш?

Оскільки це був Фіні, Єва зніяковіло посміхнулася.

- Взагалі-то, напевно, повинна, але, мабуть, інформація про це відклалася в мене в якомусь потаємному відділенні мозку. Так, якщо зустрінеш зараз Пібоді, скажи їй, що вона вільна.

- Зроблю.

"Знову вечірка", - зітхнувши, подумала Єва. Рорк постійно або сам влаштовував вечірки, або тягнув її на якісь інші прийоми. Значить, тепер навколо неї знову скакатиме Мевіс, вимагаючи, щоб вона привела до ладу волосся та обличчя, та ще й спробує всучити їй чергове вбрання, придумане її коханцем, дизайнером на ім'я Леонардо. Господи, ну якщо вже від неї вимагають тягнутися на цю чортову вечірку, чому вона не може піти такою, яка вона є?!

Чому? Та тому, що вона дружина Рорка! І як така від неї очікують участі у світському житті. Вона має мати вигляд відповідно до свого статусу однієї з найбагатших леді Нью-Йорка, а не як змучений коп, в якого на думці одні тільки вбивства...

Але це буде потім, а поки що - робота.

Єва дала комп'ютеру команду почати перегляд інформації, отриманої в службі знайомств "Тільки для вас". На екрані висвітилося: "Йде обробка даних". Але вже за кілька секунд з'явилася інформація щодо першої кандидатури з п'яти.

Доріан Марселл, неодружений білий чоловік. Вік - тридцять два роки.

Комп'ютер видавав усе нові й нові дані на Марселла, а Єва зосереджено розглядала обличчя на екрані. Симпатичне, треба визнати, обличчя, із сором'язливим поглядом. Доріан любив живопис, театр, старі фільми, стверджував, що в душі він романтик і шукає ту, яка стане його "другою половинкою". Серед своїх захоплень він називав заняття фотографією і сноубординг. "Нічого особливого, - подумала Єва. - Але все одно доведеться скрупульозно перевірити, що він робив у ніч, коли було вбито Маріанну".

Друга кандидатура з п'яти... Чарльз Монро, неодружений білий чоловік...

- Ого! Стоп, машина! - Усміхаючись, Єва втупилася в обличчя, яке дивилося на неї з монітора комп'ютера. - Здрастуй, Чарлі. Оце так зустріч!

Єва прекрасно пам'ятала це гладке обличчя. Вона зіткнулася з Чарльзом Монро приблизно рік тому, коли вела розслідування іншої справи про вбивство - тієї самої, під час якої вони зустрілися з Рорком. Чарлі був чимось на кшталт професійного жиголо і надавав

заможним дамам так звані ескорт-послуги. Але що могло привести таку людину в службу знайомств? Таємниця, вкрита мороком!

- Відтягуєшся, Чарлі? Розважаєшся? - промовила Єва, звертаючись до екрана монітора. - Що ж, схоже, доля розпорядилася так, що нам із тобою доведеться побачитися ще раз.

Третя кандидатура з п'яти... Джеремі Вандорен, розлучений...

- Лейтенант!

- Так? - Єва натиснула на кнопку "пауза" і озирнулася. Біля дверей з ноги на ногу переминалася Пібоді.

- Капітан Фіні сказав, що я вам сьогодні більше не знадоблюся.

- Правильно сказав. Я й сама збираюся додому. Ось тільки вирішила наостанок переглянути деякі досьє.

- І ще він згадав, що ви... гм... маєте намір залучити до роботи Макнаба...

- Так і є. - Єва нахилила голову і покосилася на Пібоді. На обличчі її помічниці відбилася ціла гама почуттів, однак, побачивши, що на неї дивиться начальниця, вона швидко взяла себе в руки. - А що, у вас є якісь заперечення з цього приводу?

- Ні, просто... Даллас, він нам не потрібен! Він - справжня скалка в дупі!

Єва весело посміхнулася.

- Не знаю, по-моєму, минулого разу ми з ним дуже добре попрацювали. А вам, Пібоді, слід потренувати свою дупу, щоб вона стала міцнішою, і не боялася скалок. І не переживайте так сильно. Макнаб працюватиме у своєму відділі електронного розшуку, виконуючи мої доручення. Він не стане набридати нам.

- Вже він знайде спосіб, - пробурмотіла Пібоді. - Він не може не випендрюватися!

- Макнаб - чудовий працівник, Пібоді. І, крім того... - Запищав телефон, і Єва вилаялася: - Чорт, треба було змитися звідси раніше! - Вона натиснула кнопку: - Даллас.

- Добре, що ви не пішли, лейтенанте, - жорстко сказав майор Вітні.

- Слухаю, сер.

- У нас убивство, і, судячи з усього, воно пов'язане зі справою Хоулі. Зараз на місці злочину перебувають патрульні поліцейські, і я хочу, щоб ви першими оглянули його. Запишіть адресу: Західна Сто дванадцята вулиця, 23В, квартира 5D. Одразу ж після огляду зв'яжіться зі мною. Я буду вдома.

- Є, сер. Уже виїжджаю. - Єва встала з крісла, взяла піджак і глузливо кинула Пібоді:
- Збирайтеся, сержанте. Ви знову на службі.

Очі жінки-поліцейського, що стояла біля входу в квартиру Сарабет, сказали Єві, що ця жінка вже бачила на своєму віку безліч подібних сцен і готова до того, що побачить їх ще більше.

- Ну, сержанте Кармайкл, - заговорила Єва, прочитавши ім'я на її нагрудному значку,
- що у нас тут?

- Біла жінка сорока з невеликим років. Мертва. Квартира записана на ім'я Сарабет Грінбелм. Жодних ознак насильницького проникнення в приміщення або боротьби. Відеокамера спостереження в цьому будинку тільки одна - на головному вході в будівлю. Центральна диспетчерська отримала анонімний дзвінок і передала повідомлення за кодом 1222. Ми з напарником перебували на патрулюванні і прийняли виклик. Тут були о вісімнадцять сорок дві. Двері в будівлю і двері в квартиру виявилися не замкнені. Ми увійшли і виявили труп. Після цього ми перекрили доступ у цю зону і доповіли в диспетчерську про вбивство.

- Де ваш напарник, Кармайкл?

- Вирушив на пошуки керуючого будівлею.

- Чудово. Не допускайте в хол нікого і не залишайте пост до особливих розпоряджень.

- Слухаюсь!

Жінки пройшли всередину, але перед цим Кармайкл встигла окинути Пібоді несхвальним поглядом. Поліцейські, які працювали на вулицях, вважали Пібоді чимось на кшталт кімнатного песика Єви Даллас і дивилися на неї з сумішшю заздрості, злості та захоплення. У погляді Кармайкл промайнули всі три ці почуття. Пібоді пересмикнула плечима і пройшла у квартиру слідом за Євою.

- Пібоді, диктофон наготові?

- Так точно, шефе.

- Вмикайте. - І Єва почала диктувати: - Лейтенант Даллас із помічником прибули на місце злочину за адресою Західна Сто дванадцята вулиця, 23В, квартира 5D. За вказаною

адресою знаходиться квартира, що належить Сарабет Грінбелм. - Не припиняючи говорити, Єва вийняла зі своєї робочої валізки балон із захисним розчином, покрила ним руки і черевики, а потім передала Пібоді. - Жертва - біла жінка, підлягає впізнанню.

Вона підійшла ближче до тіла. Спальня являла собою навіть не окрему кімнату, а була ніби великим альковом вітальні. Ліжко було вузьким - очевидно, для того, щоб вигадати ще хоч трохи місця в цьому тісному просторі. Воно було застелене чистими білими простирадлами і коричневим покривалом з обшарпаними краями.

Цього разу вбивця використав червону гірлянду, обмотавши нею тіло від шиї до щиколоток, від чого воно стало схожим на святково прикрашену мумію. Волосся вбитої було пофарбоване фіолетовим, і Єві одразу подумалося, що Мевіс прийшла б від такого кольору в захват. Воно було ретельно розчесане і зібране на маківці в акуратний пучок.

Губи небіжчиці були нафарбовані помадою густого лілового кольору, щоки вкриті шаром ніжно-рожевих рум'ян, а на повіках, аж до самих брів, лежали світло-золоті тіні. До гірлянди, на тому місці, де вона обвивала шию вбитої, була прибита блискуча зелена каблучка, усередині якої дзьобик до дзьобика сиділи дві пташки - одна золота, друга срібна.

- Горлиці, вірно? - кинула Єва Пібоді, вивчаючи брошку. - Я вже вивчила напам'ять цю вашу пісеньку. - Вона доторкнулася до щоки вбитої. - Ще тепла. Готова побитися об заклад, що він прикінчив її не більше години тому.

Відступивши на крок назад, Єва вийняла рацію, щоб відзвітувати перед Вітні і викликати бригаду криміналістів.

До будинку Єві вдалося дістатися лише незадовго до півночі. Плече нило, але не особливо сильно, їй набагато більше докучала втома, яка останніми днями підкрадалася незвично швидко і навалювалася на плечі нестерпним тягарем. Єва знала, що сказав би їй поліцейський лікар, якби вона звернулася до нього з такою скаргою: занадто рано повернулася до служби, треба було довше полежати в ліжку, щоб остаточно одужати, тощо в тому ж дусі. Але зараз на душі у Єви і без того було препогано, тому вона вважала за краще про це не думати.

За цілий день у неї не було в роті макової росинки, і варто було їй опинитися в теплих обіймах будинку, як вона згадала про це, і під ложечкою відчайдушно засмоктало. Ах, як хотілося їсти! Ну, хоча б який-небудь завалящий шоколадний батончик...

"Рорк, напевно, у своєму кабінеті, - вирішила Єва. - Знову зайнятий своїми підрахунками. Цей чоловік, на відміну від звичайної людської істоти, схоже, взагалі не потребує відпочинку! І напевно зараз він має такий самий свіженький вигляд, як уранці".

Двері до кабінету були прочинені, і одного погляду в щілину вистачило, щоб Єва переконалася в правильності своїх припущень. Рорк сидів за величезним полірованим письмовим столом, заставленим приладами, переводив погляд з одного екрана на інший, віддавав якісь команди, за його спиною невпинно гудів факсовий апарат.

А головне, Рорк дійсно був свіжий і мав сексуальний вигляд, як сам гріх!

Єва подумала, що, якби вона зуміла роздобути жаданий шоколадний батончик, можливо, у неї вистачило б сил, щоб спокусити його і перевести в горизонтальне положення.

- Ти хоча б зрідка відволікаєшся від роботи? - запитала вона, входячи в кімнату.

Рорк підняв очі, усміхнувся і натиснув якусь кнопку.

- Ну гаразд, Джо, сподіваюся, ти не забудеш внести всі ті коригування, про які ми домовилися. А завтра, обговоримо все це в деталях. - І він вимкнув прилад.

- Тобі не треба було переривати роботу. Я всього лише хотіла сказати, що вже вдома.

- Та я, власне кажучи, і не працював. Так, коротав час, чекаючи на тебе. - Рорк нахилив голову і подивився на дружину довгим поглядом. - Так-так, знову забула поїсти?

- Так, - зізналася Єва, важко зітхнувши. - І тепер помираю від голоду. У тебе випадково немає шоколадного батончика?

- У мене є дещо краще.

Рорк підвівся з-за столу, обійняв Єву за плечі й повів на кухню. За дві хвилини на столі стояла товста зелена керамічна тарілка, а в ній чудово димів ароматний гарячий суп.

- Це не шоколадний батончик...

- Спочатку потрібно нагодувати жінку, а вже потім можна побалувати дитину.

Собі Рорк налив бренді. А Єва підійшла до столу, нахилилася і понюхала пару, що піднімалася з тарілки. Запах був настільки смачним, що рот її тут же наповнився слиною. Терпіти далі не було сил, тому Єва швидко сіла і взялася за їжу.

- А сам-то ти їв? - запитала вона з набитим ротом і тут же застогнала від захвату, коли Рорк поставив на стіл тарілку з гарячим і рум'яним буханцем хліба. - І взагалі, досить навколо мене клопотатися.

- Ти не можеш відмовити мені в цьому маленькому задоволенні. - Він сів поруч з Євою, присьорбуючи бренді і дивлячись, як від гарячої їжі на її обличчя повертається рум'янець. - Що стосується мене, то я перекусив. Але від шматочка цього хліба не відмовлюся.

- Гм-м...

Говорити Єві не дозволяв набитий рот, тож вона помотала головою і, відламавши половину буханця, простягнула її Рорку. Вона почувалася дуже затишно. Ось це і є дім у повному сенсі слова! Вони вдвох після довгого виснажливого дня сидять за одним столом і ділять хліб. Майже як звичайні, нормальні люди.

Вгамувавши перший голод, Єва стала їсти повільніше і змогла говорити.

- Отже, за вчорашній день акції "Рорк індастріз" зросли... на скільки там? На вісім пунктів?

Брови Рорка зметнулися вгору.

- На вісім і три чверті. А ви, лейтенанте, почали цікавитися біржовими зведеннями?

- А чому б і ні? Я наглядаю за тобою. Щойно твої акції підуть униз, я тебе кину.

- Я неодмінно порушу це питання на черговій раді акціонерів. Хочеш вина?

- Хочу. Зараз принесу.

- Сиди їж! Я ще не закінчив... клопотатися навколо тебе.

Рорк піднявся і, підійшовши до бару, вийняв звідти вже відкриту й охолоджену пляшку вина. А поки він розливав його по келихах, Єва вичерпала суп до останньої крапельки і ледве втрималася від спокуси виллизати її язиком. Давно їй не було так тепло, добре й затишно.

- Рорк, нам що, загрожує чергова вечірка?

- Напевно. А коли?

- Я-то звідки знаю?! - Між її брів пролягла зморшка. - Якби я знала, хіба я стала б тебе питати! Фіні щось базікав про різдвяну вечірку.

- Ах, ну так, справді! Вечірка буде. Двадцять третього грудня.

- З якого дива?

- Тому, що це - свято, моя дорога Єво. - Він піднявся, поцілував її в тім'ячко і знову сів.

- А чому ти мені нічого про це не сказав?

- Як не сказав? Ми з тобою все обговорили на цій самій кухні.

- Я не пам'ятаю.

- У тебе записник із собою?

Бурмочучи, Єва запхала руку в кишеню, витягла свій електронний записник і набрала дату: 23 грудня. І ось воно: чорним по білому значиться запис про майбутню вечірку.

- Ой...

- Завтра привезуть ялинки.

- Ялинки?

- Ну, звісно! У нас їх буде кілька: одна - у головному залі, ще дві - у верхньому залі для танців. Але я подумую про те, щоб встановити ще одну, так би мовити, інтимну, у нашій спальні. Ми вберемо її самі.

Від подиву у Єви буквально відвалилася щелепа.

- Ти... будеш... наряджати... ялинку?

- Зрозуміло!

- Особисто я поняття не маю, як це робиться. Я раніше ніколи не наряджала ялинку на Різдво.

- Я теж - принаймні, вже багато-багато років. Нехай ця буде нашою першою.

Хвиля теплоти, яка накрила Єву, вже не мала нічого спільного ні з гарячим супом, ні з дією чудового марочного вина. Її губи скривилися, як у маленької дитини, готової заплакати, і вона через стіл простягнула чоловікові руку.

- У нас, напевно, вийде справжній колючий кошмар.

Він узяв її руку у свою.

- Не сумніваюся. Тобі краще?

- Так, набагато краще.

Єва стиснула його пальці, потім вивільнила руку і піднялася з-за столу. Стоячи їй краще думалося.

- Він убив ще одну, - заговорила вона. - Точно так само, як і першу. Відеокамера спостереження в під'їзді зняла його. Знову костюм Санта-Клауса, знову велика срібляста коробка з яскравим бантом. Він залишив на жертві брошку: дві пташки в кільці.

- Горлиці? Як у різдвяній пісеньці?

- Правильно. Принаймні, схоже. Щоправда, я не знаю точно, який саме вигляд мають ці чортові горлиці. Ознак злому на дверях немає, слідів боротьби немає. Упевнена, розтин покаже, що її теж накачали транквілізаторами. А потім, мабуть, зв'язали і засунули в рот кляп, оскільки стіни квартири дуже тонкі, а сусіди нічого не чули. Крім того, на язиці і в гортані в неї виявлено волокна тканини. Але чим би він не затикав їй рот, кляпа ми не виявили.

- Згвалтована?

- Так, так само, як і перша. А на правих грудях - свіже татуювання: "Моє єдине кохання". Ну, тепер-то ми знаємо, що не єдине... Він обгорнув її червоною гірляндою, нафарбував обличчя, зачесав волосся. У ванній - стерильна чистота. Я думаю, він відчистив її до блиску після того, як вимився сам. До того моменту, коли я приїхала на місце злочину, вона була мертва не більше години. А знаєш, звідки ми дізналися про те, що трапилося? У диспетчерську надійшов анонімний дзвінок із платного телефону в кварталі від її будинку.

Бачачи, що, розповідаючи, Єва починає дедалі сильніше розпалюватися, Рорк несхвально похитав головою і теж встав, взявши зі столу їхні келихи.

- Ким вона була?

- Стриптизеркою. Працювала в "Солодкому містечку", престижному стрип-клубі Вестсайда.

- Так, я знаю це місце. - Помітивши, яким підозрілим поглядом смерила його Єва, він простягнув їй келих і театральнo звисив голову на груди на зразок П'єро. - Так, і цей заклад справді належить мені.

- Як я ненавиджу, коли таке трапляється! - видихнула Єва. - А воно трапляється постійно. Так чи інакше, вона відпрацювала денну зміну і пішла з клубу після четвертої. Звідти вона, як нам вдалося встановити, вирушила просто додому, а близько шостої вечора відеокамера зафіксувала виродка, який входив до будівлі. - Єва подивилася на свій келих. - Напевно, вона сьогодні теж залишилася без обіду...

- Він швидко працює, - зауважив Рорк.

- Причому отримує від цього колосальне задоволення! По-моєму, він намітив для себе якусь квоту і має намір вичерпати її до Нового року. Мені доведеться перевірити всі телефонні розмови вбитої, стан її фінансових справ - взагалі всю пов'язану з нею інформацію. Крім того, потрібно з'ясувати, звідки взялася брошка. Костюм Санта-Клауса не привів мене нікуди. А як, скажи на милість, можна пов'язати між собою милу, скромну секретарку і стриптизерку?

- Я впізнаю цей тон, - промовив Рорк, - і натяк теж зрозумів.

Він узяв дружину за руку і повів її назад у свій кабінет.

- Я ні на що не натякала! - обурилася Єва.

- Натякала, натякала... - сказав він і, сівши за письмовий стіл, увімкнув комп'ютер. - Як її звали?

- Сарабет Грінбелм. - Єва обійшла навколо столу і стала за спиною Рорка. - Адреса: Західна Сто дванадцята вулиця, 23В, квартира 5D.

- Зрозумів. Що тобі потрібно насамперед?

- Її телефонні розмови я перевірю завтра вранці, а ти спробуй витягнути або її фінансові записи, або просто персональні дані про неї.

- На отримання фінансової інформації в тебе піде купа часу, а в мене це вийде набагато швидше. Тож давай з неї і почнемо.

- Не випендрюйся! - попередила чоловіка Єва і засміялася, коли він обхопив її за талію і притягнув до себе.

- Обов'язково буду випендрюватися, інакше для чого я, по-твоєму, це затіяв? Отже, - він почав вводити інформацію в комп'ютер, - об'єкт: Сарабет Грінбелм. Місце проживання - Західна Сто дванадцята. - Рука Рорка ковзнула вгору і накрила праві груди Єви. - Почнемо, мабуть, із даних про останні трансакції.

На екрані з'явився напис: "Йде обробка інформації".

- Обробляй довше, - пробурмотів Рорк на адресу комп'ютера. - Мені потрібен час.

Він посадив Єву собі на коліна і притулювся губами до шиї, від чого її серце спочатку провалилося, а потім підстрибнуло кудись до стелі.

"Оброблення інформації закінчено..."

- Чорт, вічно ти поспішаєш, - дорікнув він комп'ютеру, злегка прикусив нижню губу Єви і відкинувся в кріслі. - Ось необхідна вам інформація, лейтенанте.

Єва кашлянула, зробила глибокий видих і сказала:

- Ти хороший. Ти напрочуд гарний! - У неї досі паморочилося в голові.

- Я знаю, - відповів Рорк і взяв у долоні обидві її груди.

- Гей-гей! Я, між іншим, у цей момент працюю!

- Я теж. - Розвернувши голову Єви до комп'ютера, Рорк почав цілувати ззаду її шию.

- Ти працюєш над інформацією, а я - над тобою.

- Я не можу нічого робити, поки ти тут... - Вона зморщилася, хихикнула і спробувала сконцентруватися на даних, що з'явилися на екрані. - Так, отже, головним пунктом її витрат були виплати за квартиру, потім - витрати на одяг. Практично весь одяг, який купувала вбита, вона декларувала як сценічні костюми, щоб зменшити податки. Припини! - Вона лягнула чоловіка по пальцях, які вже встигли розстебнути її блузку.

- Для того щоб читати, одяг тобі не потрібен, - резонно зауважив Рорк і почав стягувати з дружини блузку.

- Може, в такому разі, ти з мене спочатку кобуру знімеш? - поцікавилася Єва і раптом зіскочила на підлогу, змусивши Рорка розчаровано поморщитися. - Чорт! Чорт! Чорт! Сучий син! Ось він, зв'язок!

Неохоче відмовившись від наміру спокусити дружину, Рорк переключив увагу на екран монітора.

- Що там таке?

- Ось дивись: півтора місяця тому перераховано три тисячі доларів на рахунок "Тільки для вас"! - Обернувшись, Єва палаючими очима подивилася в обличчя чоловіка. - Вони з Хоулі користувалися послугами однієї й тієї самої служби знайомств. Це не може бути збігом. Це прямий зв'язок. Мені потрібні імена кандидатів, яких там для неї підібрали. - Вона зловила хитрий погляд Рорка і похитала головою: - Гаразд, не будемо. Зробимо це за всіма правилами. Я вирушу туди завтра ж уранці.

- Для мене не складе труднощів отримати ці імена просто зараз.

- Ні, це буде незаконно. - Дивлячись у сміховинні очі Рорка, Єва пересмикнула плечима. Їй коштувало великих зусиль не посміхнутися. - Крім того, це моя робота, а не твоя. Але все одно, я тобі вдячна.

- Наскільки сильно?

Єва зробила крок уперед, стала прямо між розсунутими ногами Рорка і подивилася на нього зверху вниз.

- Достатньо, щоб дозволити тобі... поклопотатися навколо мене. - Вона сіла верхи на його коліна. - А потім поміняємося місцями.

- А може... Поклопочемося одночасно? - Він запустив руку їй у волосся і притягнув її голову до себе - так, що їхні дихання злилися в одне.

- Йде!

Єва сиділа у своєму кабінеті спиною до вікна, з якого лилося каламутне світло зимового ранку, і працювала з паперами. Сьогодні на неї чекало багато роз'їздів, тому вона вирішила не заїжджати зранку до дільниці, а викликати помічників просто до себе додому, щоб не гаяти час даремно. Поки ж вона ще хотіла заповнити деякі бланки для вечірнього рапорту шефу.

Увімкнувши комп'ютер, Єва витребувала всю доступну інформацію щодо служби знайомств "Тільки для вас", розташованої на П'ятій авеню.

Коли на екрані надійшли перші відомості, вона здивовано підняла брови і майже не повірила власним очам.

Виявилося, що власниками компанії є Руді та Пайпер Гоффман, близнюки, вік 28 років, які проживають за адресою: П'ята авеню, 500. На запит комп'ютера, чи продовжувати пошук інформації щодо компанії "Тільки для вас", Єва відповіла заперечно і наказала видати вичерпні дані щодо власників служби знайомств.

Поки комп'ютер напружував свої кремнієві мікрочіпи, Єва встала і налила собі чашку кави. Треба ж, виявляється, вони брат і сестра! А вона сприйняла їх за коханців... Утім, зараз, згадуючи, як Руді й Пайпер спілкувалися, як торкалися одне одного, Єва подумала, що, можливо, мали рацію обидва - і вона, і комп'ютер. Від такої думки її мимоволі пересмикнуло.

Краєм ока вона вловила якийсь рух у дверному отворі і, обернувшись, побачила, як у кімнату входить Рорк.

- Доброго ранку. Щось рано ти сьогодні піднялася.

- Хочу якнайшвидше розібратися з попереднім рапортом для Вітні. - Вона показала йому на чашку з кавою і відкинула назад волосся. - Хочеш?

- Не відмовлюся. - Рорк узяв її чашку і посміхнувся у відповідь на її незадоволену гримасу. - У мене сьогодні цілий день зустрічі та наради.

- Теж мені, здивував! - пробурмотіла вона і налила собі іншу чашку кави.

- Але ти зможеш зв'язатися зі мною в будь-який момент.

Єва пробурчала щось невиразне і подивилася на екран комп'ютера, який на той час закінчив збір потрібної інформації.

- Добре. Чудово. Уяви собі, я виявила... Ой! - скрикнула вона, коли Рорк несподівано обхопив її руками за талію та притягнув до себе. - Що ти робиш?!

- Мені подобається, як ти пахнеш вранці, - промовив він, зарившись обличчям у її волосся.

- Це не я, це мило.

- Знаю.

- Тримай себе в руках, - попередила Єва, хоча її власне серце вже застрибало, як загнане звірятко. - Я маю працювати, - пробурмотіла вона, але сама, не втримавшись, теж обвила руками талію чоловіка.

- Мені не вистачає тебе, Єво. - Рорк поставив свою чашку на стіл, щоб міцніше притиснути до себе дружину.

- Так, останні два тижні в кожного з нас видалися спекотними. - Їй було так добре - просто стояти, притулившись до його великого, сильного й улюбленого тіла! - Але я вже казала тобі, що не можу відмовитися від цієї справи.

- А я тебе про це й не прошу. - Рорк потерся щокою об щоку Єви. - Навіть не збирався. - Однак на душі й у пам'яті Рорка важким тягарем лежала остання справа, яку розслідувала Єва, і те, через що їй у результаті довелося пройти. - Я щасливий уже тим, що часом мені вдається вкрати у твоєї роботи такий момент, як зараз. Там хвилинка, тут хвилинка... - Він відкинув голову і легко поцілував її в губи. - Що-що, а красти я завжди вмів.

- Не варто мені про це нагадувати. - Єва посміхнулася і взяла обличчя Рорка у свої долоні.

Стоячи в дверях, за ними спостерігала Пібоді. Ретируватися було надто пізно, увійти в кімнату - не на часі. Хоча Єва і Рорк лише стояли один перед одним - він, поклавши руки їй на плечі, а вона, тримаючи його обличчя в руках, - Пібоді відчула глибоку інтимність цього моменту. Її щоки почервоніли, а серце прискорено забилося від білої заздрості. У розгубленості вона зробила єдине можливе в подібній безглуздій ситуації - тихенько кашлянула, щоб позначити свою присутність.

Єва здригнулася, а Рорк усміхнувся і привітно промовив:

- Доброго ранку, Пібоді. Чи не хочете кави?

- Гм, так. Дякую. М-м-м... На вулиці такий холод!

- Справді? - відгукнувся Рорк, а Єва поспішно повернулася за свій письмовий стіл.

- Так, хоча сьогодні холоду не очікувалося. Ось після обіду має піти сніг.

- Ви що, перейшли на роботу в Національну метеорологічну службу? - поцікавилася Єва і подивилася на свою помічницю довгим пильним поглядом. Щоки Пібоді горіли, очі затягнулися дивною поволокою, пальці нервово смикали мідні гудзики кітеля. - Що з вами відбувається?

- Нічого. Дякую, - подякувала вона Рорку, який простягнув їй чашку з кавою.

- На здоров'я. Не буду вам заважати працювати.

Після того як Рорк вийшов і прикрив за собою двері, Пібоді глибоко зітхнула.

- Напевно, коли на тебе дивляться таким поглядом, можна забути власне ім'я.

- Якщо я забуваю своє ім'я, він мені його нагадує.

Пібоді помітила жорстку нотку в голосі Єви, але все ж, не втримавшись, запитала:

- Як це? На що схоже?

- Що саме? - Єва підняла голову і, розгледівши в очах Пібоді якийсь гарячковий вогник, мерзлякувато поїжилася. - Пібоді, на нас чекає робота і...

- Але ж вони саме про це мріяли, до цього прагнули? - перебила начальницю Пібоді.

- Ті дві жінки, яких убили... Вони мріяли про те, що є у вас, - про сім'ю.

Від подиву Єва відкрила рота, але тут же знову зачинила його. Потім вона поглянула на двері, через які вийшов Рорк, і немов збоку почула власний голос:

- Це навіть більше, ніж ви думаєте. Це змінює все в твоєму житті, це - єдине, що має сенс. Звісно, іноді буває страшно, що після цього ти вже ніколи не станеш такою, якою була раніше. Але ще страшніше, що все це може кудись подітися... - Дивуючись самій собі, Єва запхала руки в кишені. - Я не розумію одного. Невже хтось вважає, що все це можна знайти за допомогою служби знайомств, коли інформацію про тебе вводять у комп'ютер, і ця залізка намагається підшукати для тебе судженого? Як би там не було, у нас є вже дві мертві жінки, які спробували знайти своє щастя саме в такий спосіб. Тож зберіться, Пібоді, і візьмемося за роботу.

- Слухаюся, шефе.

- Ми повинні перевірити всю таємницю Джеремі Вандорена. Геть інстинкти! Ми повинні однозначно відповісти на питання: винен він чи ні. А після того, як у нас на руках буде вичерпна інформація на всі п'ять кандидатур, відібраних для Маріанни Гоулі, ми здійснимо ще один візит до фірми "Тільки для вас".

- Детектив Макнаб прибув для несення служби! - пролунав голос від дверей, і в кімнату бадьорим кроком увійшов молодий фахівець з електронного розшуку. На його миловидному обличчі сяяла широка задоволена усмішка, а вбрання - втім, як і завжди - вражало своєю екстравагантністю. На ньому була сорочка до колін кольору фуксії, просторий костюм кольору різдвяної ялинки, а довге блискуче світло-золотаве волосся було перев'язане стрічкою, в якій поєднувалися обидва ці кольори.

Відчувши, що Пібоді за її спиною напружилася і закам'яніла, Єва ледь утрималася від важкого зітхання.

- Як справи, Макнаб?

- Чудово, лейтенанте. А, Пібоді! Привіт! - Він грайливо підморгнув дівчині і присів на краєчок письмового столу. - Капітан Фіні сказав, що вам може знадобитися моя допомога у справі цього чортового Санта-Клауса, і ось я тут! У вас пожерти чогось не знайдеться?

- Поглянь, що там є в буфеті.

- Клас! Мушу визнати, що в роботі з вами, Даллас, є низка незаперечних переваг.

Він кинув на Пібоді погляд завзятого серцеїда і вирушив на пошуки буфета.

- Якщо вже вам так потрібен цей тупоголовий самовдоволений індик, чому він не може працювати, сидячи у своєму електронному відділі? - прошипіла Пібоді.

- Тому, що мені подобається доводити вас до сказу, це головна мета всього мого життя! - У цей момент у дверях знову з'явився Макнаб із величезним шматком чорничного пирога. - Раз вже ти тут, Макнаб, візьми на себе всю цю комп'ютерну метушню, а нам із Пібоді потрібно попрацювати в місті.

- Тільки скажіть, що потрібно, шефе, я вам усе на блюдечку принесу, - з набитим ротом бурмотів молодий комп'ютерний геній.

- Після того як тобі набридне бруднити фізіономію чорницею, пройдися всіма іменами, що містяться в досьє на Хоулі. Перевір усіх до єдиного!

- Учора ввечері я вже прогнав через комп'ютер її колишнього чоловіка, - життєрадісно відгукнувся Макнаб. - Схоже, у його алібі жодних прогалин не спостерігається.

- Добре. - Єва була задоволена тим, що хлопець спрацював так швидко, але вирішила не хвалити його в присутності Пібоді, інакше за цілий день, який вони мають провести разом, помічниця своїм ниттям доведе її до заїкання. - З міста я надішлю тобі ще кілька імен. Перевір їх, а потім порівняй два списки імен на предмет збігів. Після цього впритул займешся близнюками Руді та Пайпер. Я хочу знати про них більше, ніж знають вони самі! А для початку поглянь-но на це.

Єва повернулася до свого комп'ютера і викликала тривимірне зображення брошки з двома горлицями.

- Я хочу знати, ким зроблена ця річ, скільки таких брошок існує, скільки їх було продано, де і кому. А потім порівняти дані, які отримаєш за цією річчю, з даними щодо шпильки, виявленої на тілі Хоулі. Засвоюєш?

- А як же, шефе! - Він відкусив величезний шматок пирога і постукав себе пальцем по скроні. - Кожен біт інформації.

- Якщо знайдеш ім'я, яке зустрічається в обох списках, і зумієш пов'язати його з дрібничками, я обіцяю, що ти будеш теревеніти свіжий пиріг із чорницею щоранку до кінця свого життя.

Макнаб дзвінко клацнув пальцями:

- Ось це стимул! Я готовий.

Єва піднялася і взяла сумочку.

- Поїхали, Пібоді. А ти, Макнаб, не здумай турбувати Рорка, - попередила вона і попрямувала до виходу.

- Класно виглядаєш, булочко! - захоплено вигукнув Макнаб, коли повз нього проходила Пібоді. Вона пиркнула, зашипіла, як розлючена кішка, і стрімголов вискочила з кімнати, залишивши його переможцем на полі бою.

- У відділі електронного розшуку повнісінько класних спеціалістів, - бурчала Пібоді, поки вони з Євою спускалися вниз. - Як вийшло, що нам на допомогу дали єдиного придурка, який там працює?

- Напевно, ми просто везучі, - відгукнулася Єва, знімаючи з вішалки свій плащ і надягаючи його на ходу. - Ох, чорт! На вулиці й справді мороз! - вигукнула вона, опинившись на ганку.

- Вам би варто було купити тепліший плащ, лейтенанте.

- Я звикла до цього, - відповіла Єва, але, тим не менш, дуже поспішно відчинила двері машини і, ковзнувши всередину, одразу ж увімкнула опалення.

- Ой, до чого ж чудова у вас машина! - заздрісно зітхнула Пібоді, сівши на пасажирське сидіння. - І головне, все працює!

- Так, - погодилася Єва, - але їй, на мій погляд, бракує характеру. Хоча, з іншого боку... - Вона не без гордості подивилася на екран бортового комп'ютера, поєднаного з телефоном. На ньому блимав сигнал, який означав, що до господині машини хтось намагається додзвонитися. - Дивись, - звернулася вона до Пібоді, - комусь кортить. Зараз подивимося, хто там такий нетерплячий, але себе виявляти не будемо.

Машина вже виїжджала з воріт. Єва натиснула кнопку, і в динаміку зазвучав голос Надін Ферст - напевно, єдиної у світі порядної репортерки. Саме тому Єва погоджувалася мати з нею справу, час від часу підкидаючи їй деяку інформацію. В обмін вона отримувала відомості від неї - адже відомо, що один журналіст часто здатний замінити цілу зграю нишпорок.

Надін явно нервувала.

"Даллас! Даллас! - збуджено говорила вона. - Та відповідай же ти, чорт тебе забирай! Я не застала тебе вдома, а Соммерсет сказав, що ти щойно поїхала. Ти мені відповіси чи ні, врешті-решт?!"

- Навряд чи, - пробурмотіла Єва.

"Чорт, ваші поліцейські прилади ніколи не працюють!"

Надін продовжувала марно звертатися до її совісті та почуття товариства, але Єва і Пібоді лише обмінялися хитрими поглядами.

- Напевно, вона вже щось пронюхала про вбивства, - промовила Пібоді.

- Можете не сумніватися, - кивнула Єва. - А тепер вона хоче витрясти з мене подробиці для ранкового випуску новин. Якщо ж у неї нічого не вийде, вона ганятиметься за мною, вимагаючи інтерв'ю для свого денного випуску.

"Послухай, Далласе, мені потрібні подробиці про тих двох убитих жінок. Я хочу знати, чи пов'язані між собою ці злочини. Ну ж бо, Далласе, не вередуй, будь другом! Мені ж потрібно про що-небудь розповідати в ранкових новинах!"

- Що я вам казала! - задоволеним тоном зауважила Єва, мигцем глянувши на Пібоді, і продовжувала лавірувати в жвавому транспортному потоці.

"Зв'яжися зі мною щойно зможеш, добре? Домовимося про інтерв'ю. Я просто у відчайдушному становищі, чесне слово!" - вигукнула наостанок Надін.

- Моє серце зараз розірветься від жалості, - хмикнула Єва, придушивши позіхання.

- А мені вона подобається, - промовила Пібоді.

- Мені теж. Вона - чесна, обов'язкова, ніколи нічого не перебріхує, та й узагалі хороший журналіст. Але це не означає, що для підвищення професійного рейтингу Надін я маю задарма витрачати на неї свій час. Зате, якщо я потримаю її на голодному пайку кілька днів, вона сама почне розкопувати цю історію. Ось тоді й подивимося, що вона зуміє запропонувати мені в обмін на мою інформацію.

- А ви хитра, лейтенанте, і мені це у вас подобається. Але ось у тому, що стосується Макнаба...

- Відчепіться від мене зі своїм Макнабом! - огризнулася Єва і зупинила машину на майданчику для паркування на П'ятій авеню. - Вам доведеться змиритися з його присутністю.

Опинившись у будівлі, жінки одразу ж пройшли до ліфта. Єва засунула великі пальці в кишені штанів і мовчала протягом усього часу, поки кабіна піднімалася на поверх, який займає служба знайомств "Тільки для вас".

За столом секретаря цього разу панував молодий бог - коса сажень у плечах, шкіра кольору найкращого швейцарського шоколаду й очі кольору старовинних золотих монет.

- Тримайте себе в руках і не вібруйте, - крізь зуби наказала Єва, скосивши очі на Пібоді, у якої, побачивши це біляве чудо, ноги стали ватяними. Та у відповідь бурмотіла щось невиразне.

- Повідомте Руді та Пайпер, що прибула лейтенант Даллас із помічником.

На обличчі красеня заграла мрійлива усмішка.

- Я вкрай шкодую, лейтенанте, але Руді та Пайпер наразі розмовляють із клієнтом.

- Скажіть їм, що я тут, - сталевим голосом повторила Єва. - І додайте, що в них стало ще одним клієнтом менше.

- Так, звісно. - Чоловік зробив широкий запрошувальний жест у бік крісел для відвідувачів. - Розташовуйтеся і почекайте трохи. Якщо захочете, замовте собі що-небудь освіжаюче.

- Не змушуйте нас чекати занадто довго.

Він не змусив їх чекати. Пібоді навіть не встигла оговтатися від шоку й замовити собі келих малинового морсу, як у дверях з'явилися Руді й Пайпер. Вони знову були одягнені в біле, тільки навколо стегон Пайпер була зав'язана синя шовкова хустка. У правому вусі кожного з них бовталася по золотій круглій каблучці. Єва зауважила про себе, що ці каблучки теж близнюки, як і їхні господарі, і в неї навіть мурашки по шкірі побігли.

- Чим зобов'язані, лейтенанте? - заговорив Руді, тримаючи руку на плечі Пайпер. - Мушу вас попередити, ми сьогодні дуже зайняті. У нас страшенно багато справ.

- Зараз буде ще більше, - похмурим тоном пообіцяла Єва. - Ви хочете розмовляти просто тут чи пройдемо в більш відокремлене місце?

У дивовижних очах Руді промайнув вогник роздратування, але все ж таки він зробив запрошувальний жест у бік коридору, що вів до вже знайомого жінкам кабінету.

- Вам знайоме ім'я Сарабет Грінбелм? - запитала Єва одразу ж, щойно за ними зачинилися двері кабінету. - Учора цю жінку знайшли вбитою. Наскільки мені відомо, вона також була однією з ваших клієнток.

- О боже! О боже! - Пайпер звалилася у велике біле крісло і закрила обличчя руками.

- Зачекай, заспокойся! - Долоня Руді пробігла по її волоссю і погладила основу ший. - Ви впевнені в тому, що вона справді була нашою клієнткою?

- Так, і тому мені потрібні всі пов'язані з нею записи. Хто з вас працював із цією жінкою?

Руки Пайпер упали на коліна.

- Очевидно, я, - вимовила вона. У її глибоких смарагдових очах стояли сльози, повні губи, нафарбовані золотистою помадою, тремтіли. - Зазвичай із жінками, які до нас звертаються, працюю я, а з чоловіками - Руді, якщо тільки вони не висловлюють інших побажань. Ми давно помітили, що люди охочіше обговорюють проблеми сексу та романтичних взаємин із представниками своєї статі.

- Ясно. - Єва намагалася не дивитися на те, як Руді погладжує руку сестри.

- Сарабет... Так, я пам'ятаю цю жінку. Пам'ятаю тому, що її не задовольнили перші дві підібрані для неї кандидатури, і вона захотіла отримати гроші назад.

- Ну і як, отримала?

- Ні, у нас щодо цього дуже жорстка політика: якщо клієнт прийняв від нас список кандидатур і вже почав знайомитися з ними, грошей ми не повертаємо. - Руді наостанок міцніше стиснув долоню сестри і підійшов до свого письмового столу.

- Зрозуміло. До речі, чому під час нашої першої бесіди жоден із вас не сказав мені, що компанія належить вам? - поцікавилася Єва.

- Ви не питали, - знизав плечима Руді й почав натискати якісь кнопки на клавіатурі комп'ютера.

- Хто ще, крім вас, має доступ до інформації, пов'язаної з клієнтами?

- У нашій компанії працюють тридцять шість консультантів, - заговорив Руді. - Після ознайомчої бесіди, яку зазвичай проводимо особисто я або Пайпер, до клієнта прикріплюється персональний консультант, який уже досконально з'ясовує всі його побажання. Усі наші консультанти мають необхідну кваліфікацію та відповідні ліцензії, лейтенанте.

- Мені необхідний список їхніх імен і всі наявні про них дані.

Очі Руді немовби затягнулися інеєм.

- Боюся, що це неможливо. Таке вторгнення в діяльність нашої компанії - так би мовити, в її приватне життя - образливе.

Єва нахилила голову.

- Пібоді, запросіть по рації ордер на обшук і вилучення всієї документації компанії "Тільки для вас", що стосується її клієнтури і співробітників. Скажіть, що це необхідний захід у рамках розслідування справ про вбивство Хоулі та Грінбелм. Нехай про виписку ордера негайно повідомлять особисто мені. Негайно!

- Є, лейтенанте!

- Руді! - Пайпер піднялася з крісла, притиснувши руки до грудей. - Ти думаєш, це необхідно?

- Думаю, так, - твердо відповів він. - Якщо наші документи мають бути долучені до поліцейської справи, я хочу, щоб це було зроблено офіційно. Я прошу вибачення за те, що в

моїй поведінці можна углядіти небажання надати допомогу поліції. Але ви повинні зрозуміти мене: я зобов'язаний захищати інтереси занадто багатьох людей.

- Я теж, - відгукнулася Єва.

У цей момент запищав її телефон, і від несподіваного звуку Пайпер здригнулася.

- Прошу вибачення, - вибачилася Єва і, повернувшись спиною до співрозмовників, вийняла апарат із кишені. - Даллас слухає.

"Ми з'ясували походження косметики, виявленої на тілі Хоулі, - почувся голос Діка. - Ця серія називається "Природна досконалість". Дорогий товар, як я і припускав".

- Чудова робота, Дікі!

"Так, мені довелося стирчати на роботі довше, ніж треба, а я ще не всім подарунки до Різдва купив. До речі, попередні дослідження показують, що косметика, якою розфарбували Грінбелм, - з тієї ж серії. Вона продається тільки в косметичних кабінетах і салонах краси. У звичайному магазині - навіть дорогому - її не купиш, і через комп'ютер не замовиш".

- Чудово, отже, нам буде легше простежити, звідки вона взялася. Хто випускає цю косметику?

З голосу Дікі Єва зрозуміла, що він широко осклабився.

"Фірма під назвою "Краса і здоров'я Ренесансу", дочірній підрозділ компанії "Кенбар". Ну а вона, своєю чергою, є частиною корпорації "Рорк індастріз".

- Твою матір! - тільки й зуміла вимовити Єва, перш ніж вимкнути телефон і знову повернутися до тих, хто був у кабінеті. - Чи є в цьому будинку якісь салони краси, які продають косметику "Природна досконалість"? - звернулася вона до близнюків.

- Так. - Пайпер притиснулася до Руді так тісно, що Єві знову стало не по собі. - Ця лінія представлена в салоні "Абсолютна краса" - найексклюзивнішому салоні в цьому будинку.

- Ваша фірма якимось чином пов'язана з цим салоном?

- Ні, у нас із ними різний бізнес. Хоча, звісно, ми підтримуємо контакти з іншими магазинами і салонами, розташованими в цій будівлі, - пояснив Руді. Він вийняв із шухляди письмового столу глянсову брошурку, в якій містився також комп'ютерний компакт-диск, і простягнув її Єві. - Ось, тут інформація про салон, перелік товарів і різні поради. Ми пропонуємо ознайомитися з цим нашим клієнтам, а "Абсолютна краса", своєю чергою, інформує своїх клієнтів про нас і наші послуги.

- Спритно придумано, - хмикнула Єва.
- Це звичайний бізнес, - знизав плечима Руді.
- Ордер отримано, лейтенанте! - почувся ззаду голос Пібоді.

-**"Передайте** всю цю інформацію Макнабу, - інструктувала помічницю Єва, поки вони піднімалися в ліфті на десятий поверх.

- Всю-всю?

Пібоді дивилася на начальницю широко розкритими благальними очима, але серце Єви її погляд не зачепив.

- Усю. Нехай для початку подивиться, чи немає збігів у списках кандидатур, підібраних для Хоулі та Грінбелм. Потім нехай прошерстить персонал компанії. Потім - список усіх клієнтів, які зверталися до "Тільки для вас" протягом останнього року.

- Це займе в мене хвилин двадцять-тридцять.

- Ось і чудово. Коли звільнитесь, приходьте в салон краси. А я вирушаю туди просто зараз.

- Є, шефе.

- І ось що, Пібоді, не дуйтеся, вам це не личить.

- А я й не дуюся, - з гідністю відповіла Пібоді. - Я просто принципова. - Потім вона важко зітхнула, і цей звук повторили двері кабіни ліфта, які зачинилися за Євою.

У салоні краси витали запахи літнього лісу і луки, звучала ненав'язлива, тиха музика, в якій струни лір перегукувалися з мелодіями флейт. Ноги Єви ступали по килиму, що нагадував покрив із рожевих пелюсток. Стінами кольору потьмянілого срібла безшумно струменіла вода, стікаючи в улоговину, що тягнулася навколо всієї зали. На поверхні цього своєрідного каналу плавали штучні лебеді розміром з долоню.

Поверх, зайнятий салоном краси, був розділений на шість секцій, у кожную з них вела витончена арка зі скляними дверима, оповита екзотичними ліанами. Єва подивилася на них із підозрою: в одній зі справ, які вона свого часу розслідувала, ці рослини, схожі на змії, ледь не коштували їй життя.

Щойно вона підійшла ближче, скляні двері плавно відчинилися, пропускаючи її всередину. Вестибюль був просторим і воістину розкішним. Тут стояли широкі й м'які

крісла блідо-зеленого кольору, до того ж кожне з них було обладнане власним екраном і телефонним апаратом - скорочуючи час, відвідувачі могли переглянути будь-яку телепередачу або зателефонувати. Уздовж стін застигли бронзові статуї оголених красунь.

Тут і там снували мініатюрні дівчата у форменому одязі, у завдання яких входило розносити клієнтам прохолодні напої, журнали і взагалі все, що ті забажають. Дві жінки в кріслах чекали, доки їх обслужать, а поки що неуважно балакали й потягували з високих келихів щось таке, що здалеку нагадувало морську піну. На обох були перламутрово-рожеві оксамитові халати, на підлогах яких виднілися витончено вишиті літери фірмового логотипу салону "Абсолютна краса".

- Чим я можу допомогти вам, мадам? - промовила дівчина, що сидить за U-подібною стійкою. Її блискучі сріблясто-сірі очі неквапливо й уважно оглянули Єву з ніг до голови: від неабияк поношених черевиків і джинсів, що вилиняли, до розпатланого короткого волосся. - Я вважаю, ви хотіли б отримати повний комплект послуг?

Єва люб'язно посміхнулася.

- Невже я виглядаю такою задрченою?

Дівчина приголомшено захлопала довгими віями срібного кольору.

- Вибачте, мем?

- Нічого, сестричко, проїхали. Мені потрібно дещо з'ясувати щодо вашої лінії "Природна досконалість".

- О так, звісно! Це найкращі засоби догляду за шкірою, які тільки можна придбати за гроші. Я з радістю запишу вас на прийом до одного з наших консультантів. У який день для вас було б зручніше зустрітись з ним?

- Зараз. - Єва вийняла свій поліцейський значок і показала його дівчині. - Зараз.

- Я... не розумію.

- Воно й видно. Я хочу бачити власника цього закладу.

- Вибачте. Одну секундочку. - Дівчиця повернулася на своєму високому стільці, що крутився, зняла слухавку телефону і промовила: - Саймон? Не міг би ти зайти в приймальню?

Засунувши великі пальці в кишені, Єва стояла, погойдуючись на підборах, і роздивлялася елегантні флакончики та пляшечки, що стояли на прозорій стійці, що оберталася, позаду дівчини.

- Що це таке? - поцікавилася вона.

- Персоніфіковані аромати. - Дівчина натягнуто посміхнулася. - Ми вводимо ваші особистісні та фізіологічні характеристики в спеціальну комп'ютерну програму, і вона, проаналізувавши їх, видає рецептуру унікального запаху, призначеного тільки для вас. Флакон для ваших парфумів ви також вибираєте на свій смак. Кожен з них також унікальний, і жоден не повторюється двічі.

- Цікаво.

- Такі парфуми - дивовижний подарунок, але... - Зарозуміло глянувши на незачесану гостю в потертих джинсах, дівчина підняла тонку, наче бритва, брову і поблажливим тоном закінчила: - З огляду на їхню ексклюзивність, вони вельми дорогі.

- Правда? - Чванство цієї прилизаної блохи викликало в душі Єви глухе роздратування і нестримне бажання збити з неї пиху. - Це якраз те, що мені потрібно!

- Але ви самі повинні розуміти, що така дорога послуга надається виключно на основі передоплати. Перед тим як ми розробимо для вас парфуми, ви повинні будете внести всю суму цілком.

Це було вже занадто. Єва подивилася на дівчину похмурим, свинцевим поглядом і уявила, як зараз вчепиться в її ідеально вкладене волосся і щосили впечатає цю гарненьку фізіономію в поліровану поверхню стійки. Вона вже мимоволі зробила крок уперед, але тут позаду почулися чийсь квапливі кроки.

- У чому справа, Іветто? Ти ж знаєш, що я і так розриваюся на частини. Що за проблема?

- Ось вона - проблема, - з легкою посмішкою відповіла Іветта, а Єва, обернувшись, побачила Саймона Пишного.

Цю людину неможливо було сплутати ні з ким, і Єва не раз бачила його по телевізору: він був одним з улюблених персонажів світської хроніки.

Насамперед на себе звертали увагу його очі - світло-блакитні, майже прозорі, обрамлені пухнастими темними віями, під тонкими, вугільно-чорними бровами. Його волосся рубіново-червоного кольору було зачесане догори з чола і скронь і широкими вільними кільцями спадало до середини спини. Шкіра Саймона була темно-золотистою і видавала в ньому змішання двох рас. Його губи були нафарбовані помадою кольору бронзи, а на лівій вилиці скакав білосніжний єдиноріг із золотими копитами і рогом.

Саймон відкинув назад яскраво-синю накидку, під якою виявилось обтисле трико кольору шартрезу зі срібними смужками і глибоким вирізом на шиї. На широких грудях Саймона поблискувала ціла колекція масивних золотих ланцюгів, а у вухах пританцьовували довгі золоті сережки. Упершись рукою в стегно, він уважно вивчав Єву.

- Що я можу для вас зробити, мадам?

- Я хочу...

- Зачекайте, зачекайте! - Саймон раптом витягнув вперед обидві руки долонями вгору, продемонструвавши незліченну кількість витатуйованих на них квіточок і сердечок.

- Я знаю це обличчя! - Театрально схиливши голову, він обійшов навколо Єви, огорнувши її ароматом незнайомих парфумів, у якому виразно відчувався запах сливи. - Обличчя... Зрештою, це моя робота. Мій хліб, моє мистецтво. І ваше мені знайоме. Так-так, знайоме!

Раптово він узяв обличчя Єви у свої руки і різко подався вперед - так, що кінчики їхніх носів майже стикнулися.

- Гей, приятелю...

- Дружина Рорка, ось хто ви! - захоплено взвизгнув Саймон і закарбував на губах Єви дзвінкий соковитий поцілунок, а потім швидко відскочив назад, перш ніж Єва встигла піддатися спокусі щосили заїхати йому коліном у пах.

Саймон притиснув обидві руки до серця і повернувся до дівчини за стійкою.

- Ти чуєш, красуне моя? - заспівав він. - Наш скромний салон удостоїла своїми відвідинами дружина Рорка!

- Дружина Рорка? Ой... - Іветта спочатку почервоніла, а потім стала білою, як полотно. Вона виглядала геть розчавленою.

- Сідайте ж! Сідайте і розкажіть мені про все, чого б ви від нас хотіли! - Саймон обійняв Єву за плечі і почав підштовхувати її у напрямку до найближчого крісла. - Іветто, будь лапочкою і скасуй усі консультації, які призначені в мене на сьогодні. Мила леді, я цілком у вашому розпорядженні. Так, із чого ми почнемо?

- З того, що ви приберете лапи, маестро, - проричала Єва і, смикнувши плечем, скинула руку Саймона, а потім дістала поліцейський жетон. Утім, у цю хвилину вона з набагато більшим задоволенням витягла б зброю. - Я з поліції.

- О боже! Ой, матусі! Як же я міг забути?! Адже дружина Рорка - один із найкращих детективів Нью-Йорка! Вибачте мене, лапочка моя!

- Якщо я і "лапочка", то не ваша. А звать мене Даллас. Лейтенант Даллас.

- Зрозуміло. - Чоловік приторно посміхнувся. - Вибачте мені моє завзяття, лейтенанте. Я завжди надто емоційний, а побачивши вас тут, геть втратив голову. Річ у тім, що ви - у десятці потенційних клієнток, яких наш салон бажав би роздобути понад усе на світі, - поряд із дружиною президента і найвідомішими кінозірками. Це дуже почесна компанія.

- Безсумнівно. - Єва дивилася на співрозмовника очима, що звузилися. - Мені потрібен список ваших клієнтів, які купували у вас косметичні засоби із серії "Природна досконалість".

- Список клієнтів... - Саймон знову приклав руки до серця, сів у крісло і натиснув на кнопку виклику офіціантки. - Лейтенанте, чи можу я запропонувати вам що-небудь освіжаюче? Наприклад, іскристий лимонад?

- Дякую, мені й так добре. - Оскільки він, схоже, більше не збирався хапати її за плечі, Єва опустила в крісло, що стояло поруч. - Мені потрібен список, Саймоне.

- Чи можу я запитати, навіщо?

- Я розслідую вбивство.

- Убивство?! - прошепотів він їй, розширивши очі, подався до Єви. - Я розумію, це, звісно, жахливо, але мене такі речі шалено збуджують. Я - пристрасний шанувальник усіляких таємниць і детективних фільмів.

Він знову посміхнувся своєю медоточивою посмішкою, і Єва мимо своєї волі трохи пом'якшала.

- Це не кіно, Саймоне. Тут усе інакше.

- Я знаю, знаю! І це лякає мене ще більше. Бр-р-р! Не зрозумію тільки, яким чином косметика і засоби догляду за шкірою можуть бути пов'язані з... А-а-а-а, ось воно що! Отруєння! Це було отруєння? Хтось додав отруту в губну помаду? Жертва готувалася до виходу у світ, нафарбувала губи "Радикально червоним" або... Ні, звісно, ні! Вона використовувала "Старовинну бронзу", а потім...

- Охолоньте, Саймоне.

Чоловік розгублено заморгав, почервонів, а потім розсміявся.

- Мене слід було б відшльопати. - Не повертаючи голови, він узяв із таці офіціантки, що з'явилася поруч, високий тонкий келих, у якому іскрилася якась світло-жовта рідина. -

Зрозуміло, лейтенанте, ми надамо вам будь-яку посильну допомогу, можете не сумніватися. Але тільки відразу хочу попередити вас: список наших клієнтів величезний. Ми могли б значно звужити його, якби ви назвали мені конкретні товари, які вас цікавлять.

- Для початку дайте мені все-таки повний список, а там видно буде.

- Як накажете. - Саймон піднявся з крісла і танцювальним кроком наблизився до U-подібної стійки: - Іветто, запропонуй нашому дорогому лейтенанту зразки продукції, поки я виконаю її маленьке прохання.

- Мені не потрібні зразки, - відгукнулася Єва, нагородивши дівчину за стійкою посмішкою гюрзи. - Мені потрібні ті парфуми, про які ми говорили.

- Цієї секунди! - Іветта, схоже, була готова впасти до ніг Єви. - Ви хотіли б придбати парфуми для себе?

- Ні, це подарунок.

- Причому чудовий подарунок! - Іветта вийняла з кишені портативний комп'ютер розміром із долоню. - Для чоловіка? Для жінки?

- Для жінки.

- Чи не могли б ви повідомити мені три головні риси її характеру? Яка вона: сувора, романтична, сором'язлива?

- Розумна, - відповіла Єва, думаючи про доктора Миру. - Добра. Глибока.

- Дуже добре. А тепер - її фізичні характеристики.

- Середнього зросту, струнка. Каштанове волосся, блакитні очі, світла шкіра.

- Годиться, - сказала Іветта, а про себе додала: "Для поліцейського звіту". - Уточніть, будь ласка, відтінок її волосся. Яка в неї зачіска?

Єва з шипінням випустила повітря крізь зуби. До чого ж вона ненавиділа ці щорічні перегони за різдвяними подарунками! Однак, зосередившись, вона все ж таки як могла старанно описала найкращого в місті поліцейського психолога доктора Миру.

На той час, коли до салону краси увійшла Пібоді, вона вже була зайнята тим, що вибирала флакон для парфумів, чекаючи, поки Саймон скопіює на диск усю необхідну їй інформацію.

- Ага, знову отоварилися!

- Ні, знову купила.

До Єви підійшла Іветта, являючи собою саму люб'язність.

- Лейтенанте, як вам буде зручно - щоб ми доставили покупку вам додому чи в офіс?

- Додому.

- Упакувати її в подарункову обгортку?

- О, чорт! Так, так, пакуйте! Саймоне, довго там ще?

- Лейтенанте, голубонько, зараз усе буде готово! - Саймон підняв голову і обдарував Єву сяючим поглядом. - Як я щасливий, що ми зуміли вам допомогти в цій справі! - Він сунув комп'ютерний диск і роздруківку в золотистий подарунковий конверт. - Я поклав сюди ще кілька зразків для вас. Упевнений, ви будете від них у захваті. - Саймон хихикнув і простягнув пакет Єві. - І я сподіваюся, ви триматимете мене в курсі справи. Приходьте сюди в будь-який час - буквально коли завгодно. Я щасливий допомогти вам.

На П'ятій авеню вирував людський океан. Потоки пішоходів, переповнюючи тротуар, перетікали з одного боку вулиці на інший, людські хвилі хлюпали біля дзеркальних вітрин, скручуючись у вири біля входів у магазини, щоб потужним струменем влитися всередину і купувати, купувати, купувати...

Дехто, вже навантажений, наче мули, сумками, пакетами й коробками, відчайдушно працював ліктями та стегнами, торуючи шлях у густому натовпі, або вступав у запеклу битву із собі подібними за рідкісне таксі.

А над усім цим божевільям, підстьобуючи його, панувала миготлива, співоча, кричуща на всі лади різнокольорова реклама, що повідомляла про розпродажі і закликала людей купувати товари, без яких їхнє життя виявиться безглуздом.

- Вони всі з'їхали з глузду, - констатувала Єва, спостерігаючи, як натовп городян, що отоварилися, штурмує вже забитий вщерть автобус, що прямував у бік центру. - Усі до єдиного.

- Лише двадцять хвилин тому ви самі були покупцем.

- Так, я купила подарунок, але зробила це цивілізовано і не втрачаючи гідності. Пібоді знизала плечима.

- А мені подобається таке передсвяткове стовпотворіння.

- У такому разі, зараз я тебе ошчасливлю. Ми виходимо з машини.

- Прямо тут?

- Ближче нам не під'їхати. - Ледь не розштовхуючи людей капотом, Єва повільно під'їхала до тротуару біля перехрестя П'ятої і П'ятдесят першої і заглушила двигун. - Ювелірний магазин - за кілька кварталів звідси. Ми швидше дійдемо пішки.

Пібоді неохоче вибралася з машини і рушила слідом за Євою, але одразу ж безнадійно відстала, бо дорогою зазірала в кожную вітрину. Наздогнати начальницю їй вдалося лише на розі. Вітер пронісся вулицею, наче річковий потік дном каньйону, і кінчик носа Пібоді негайно відреагував на це, зашарівшись, ніби від сорому.

- Ненавиджу це лайно! - вилаялася Єва. - Половина всіх цих людей навіть не живуть тут. Приїжджають кожен грудень чорт-зна звідки і влаштовують тут справжню оргію!

- Вкидаючи при цьому величезну кількість грошей у нашу економіку, - зауважила Пібоді.

- А також створюючи дорожні затори, провокуючи кишенькові крадіжки, влаштовуючи автомобільні аварії... Спробуй якось проїхати центром міста о шостій вечора. Одразу збожеволієш!

Продовжуючи бурчати, Єва пройшла повз візок вуличного торговця, що поширював апетитний запах смаженого м'яса, аж раптом до її слуху донісся крик. Вона обернулася досить швидко, щоб помітити, як вуличний злодюжка підскочив до двох літніх панянок, вирвав одночасно в обох сумочки і кинувся навтьоки, одразу ж увірвавшись у натовп. Він пірнав, виляв, петляв, немов заєць, набираючи дедалі більшої швидкості.

- Шефе!

- Так, я його бачу.

Єва бачила не тільки самого хлопця, а й торжествуючу посмішку на його обличчі. Хлопець рухався в їхньому напрямку, і що швидше він біг, то поспішніше перехожі шарахалися в сторони, звільняючи йому шлях. Нарешті він опинився зовсім близько, маючи намір проскочити праворуч від Єви. На частку секунди їхні погляди перетнулися, і в очах злодюжки промайнуло здивування. Якби народу на вулиці було менше, йому, напевно, вдалося б метнутися вбік, але завадила тиснява, і лейтенант Даллас зустрів його коротким жорстким ударом кулака прямо в обличчя. Наступної миті хлопець перекинувся на асфальт, задерши ноги до неба. З носа в нього хлинула кров, очі закотилися.

- Подивіться-но, чи немає поблизу патрульних поліцейських, щоб подбали про цього придурка, - сказала Єва. Вона розтиснула кулак і повела плечем, а потім поставила ногу на груди поваленого злодія, як іноді мисливці позують фотографу, наступивши на тушу вбитого лева. Хлопець слабо застогнав і поворухнувся. - Знаєте, Пібоді, тепер мені набагато краще!

Пізніше, відновлюючи в пам'яті події цього дня, Єва подумала, що нокаут, у який вона відправила вуличного злодюжку, був у ньому, мабуть, єдиною світлою плямою. Від господаря ювелірної крамниці вона так нічого і не домоглася - ні він, ні його клерк з лисячою мордочкою не змогли пригадати покупця, який придбав брошку з горлицями і

розплатився готівкою. "Різдво ж, - скаржився ювелір, - як тут пригадаєш одну-єдину покупку? І без того з ніг збиваємося!"

Єва попросила його подумати гарненько і зателефонувати їй, якщо в нього проясниться в мізках, і він що-небудь згадає. А потім, на превелике незадоволення Пібоді, купила мідну сережку в подарунок Леонардо, коханцеві Мевіс.

- Вирушайте своїм ходом до мене додому і беріться за роботу разом із Макнабом, - наказала вона своїй помічниці.

- Чому б вам просто не вдарити мене кулаком в обличчя? - пробурчала та.

- Це наказ, Пібоді! Я б поїхала з вами, але мені ще потрібно заїхати в управління. Я маю доповісти про перебіг розслідування Вітні і попросити Міру, щоб вона негайно приступила до складання психологічного портрета вбивці.

- А дорогою купите ще кілька різдвяних подарунків?

Єва зупинилася біля своєї машини.

- Це слід розцінювати як сарказм?

- Ні, це сказано занадто прямо, щоб бути сарказмом.

- Пібоді, заради бога, знайдіть якийсь збіг в отриманих нами списках! Інакше нам доведеться опитувати всіх без винятку людей із "самотніми серцями", які звернулися до фірми "Тільки для вас".

Прокладаючи собі шлях ліктями, Пібоді попрямувала в бік Шостої вулиці, де була зупинка автобуса, а Єва сіла в машину, завела двигун і рушила в протилежному напрямку. Увімкнувши телефон, вона домовилася про дві зустрічі, а потім перевірила вхідні дзвінки. Більшість із них були все від тієї ж Надін. Єва вирішила нарешті зглянутися над зстраждалою журналісткою і відгукнутися на її відчайдушні заклики. Натиснувши на кнопку виклику, вона промовила:

- Припини стогнати, Надін.

- Даллас? Господи боже мій! Де ти пропадаєш?

- Охороняю місто. Бережу твій спокій.

- Слухай, ще є час вставити деяку інформацію в мій денний випуск новин. Дай мені хоч щось!

- Я щойно затримала вуличного злодюжку на П'ятій авеню.

- Ти знущаєшся наді мною? Чорт з ним, з цим злодюжкою! Я приперта до стіни! Скажи краще, чи є зв'язок між тими двома вбивствами?

- Якими вбивствами? У нас у цю пору року відбувається багато вбивств. Напередодні свят у всіх маніяків відкривається друге дихання.

Надін обурено фиркнула:

- Припини, Далласе! Ти ж прекрасно розумієш, про що я говорю. Мене цікавлять убивства Хоулі і Грінбелм - двох жінок, яких задушили. Ти ж напевно розслідуєш обидві ці справи. Я чула, що вбивства супроводжувалися сексуальним насильством. Ти можеш це підтвердити?

- Поки що поліцейське управління не може ні підтвердити, ні спростувати цю інформацію.

- Тільки одне: зґвалтували їх чи ні?

- Без коментарів.

- Чорт, ну чого ти вперлася?

- Я намагаюся зупинити вбивцю, Надін. У мене зараз навіть зітхнути часу немає, і вже тим паче на те, щоб піклуватися про рейтинг "Каналу 75".

- А я думала, ми друзі...

- Я і зараз так думаю. І тому, щойно в мене що-небудь з'явиться, ти одразу про це дізнаєшся.

- Першою? В ексклюзивному інтерв'ю?

- Не тисни на мене, Надін.

- Обіцяю, що це буде інтерв'ю віч-на-віч, Далласе. Давай-но подивимося, коли нам краще зустрітися. Так, я зможу бути в поліцейському управлінні о першій годині дня.

- Я сама повідомлю тобі, де і коли ми зустрінемося, але сьогодні я не зможу приділити тобі жодної хвилини часу. - "А час, - подумала Єва, - у даному випадку є вирішальним фактором". Вона знала, що жоден інший репортер не вмів проводити журналістські розслідування так швидко і глибоко, як Надін Ферст. - До речі, Надін, ти зараз із ким-небудь зустрічаєшся?

- "Зустрічатися з ким-небудь" на твоїй мові означає женихатися чи просто трахатися? Втім, неважливо. Ні, взагалі-то, ні.

- А ти ніколи не вдавалася до послуг служби знайомств?

- Я тебе благаю! - У голосі Надін почулося непідробне обурення. - Вже, напевно, я якось сама зумію знайти собі мужика! А чому ти питаєш?

- Та так, до слова довелося. Просто я чула, що такі агентства зараз дуже популярні. Може, все-таки спробуєш?

- Що ж, може, і спробую. Дякую за пораду. Ну все, бувай. Мені час бігти.

- Зачекай хвилинку, я хочу тебе ще про дещо запитати. Мені купувати для тебе різдвяний подарунок?

- А як же! Всенеодмінним чином!

- Чорт! Саме цього я і боялася, - буркнула Єва, вимкнула телефон і поїхала в бік гаража центрального управління поліції.

Дорогою до кабінету Вітні вона купила в автоматі шоколадний батончик і банку коки, проковтнула все це одним махом, тож увійшла до офісу начальника, відчуючи наближення печії та придушуючи противну відрижку.

- Доповідайте, лейтенанте.

- Я залучила до розслідування Макнаба з відділу електронного розшуку, шефе. Зараз вони з Пібоді працюють у мене вдома. Ми отримали списки кандидатур, підібраних для кожної з жертв у службі знайомств "Тільки для вас", і сподіваємося виявити в них збіги. Ми також продовжуємо відстежувати ювелірні прикраси, які злочинець залишив на тілах убитих, і вже визначили марку та виробника косметики, яку він використовував.

Вітні кивнув. Це був високий, могутньої статури чоловік зі смаглявою шкірою і втомленими очима. У вікні за його спиною відкривався вид на місто: загачені транспортом вулиці, хмарочоси, мурашина біганина людей на тротуарах. Єва раптом подумала, що все це життя - багато життів, - які вони поставлені захищати. І вкотре дійшла висновку, що їй набагато більше до душі її власний тісний кабінетик, звідки зовсім ні чорта не видно.

- Лейтенанте, вам відомо, яка величезна кількість туристів заповнює місто в тижні, що передують святам?

- Ні, сер, звідки ж?

- А ось мені тепер відомо. Мер просвітив. Він зателефонував мені сьогодні вранці і прочитав цілу лекцію. Місто, мовляв, не може дозволити серійному вбивці відлякувати приїжджих, оскільки міська скарбниця в таких випадках зазнає збитків. - Вітні злегка посміхнувся, але в посмішці цій не було веселощів. - Схоже, його найбільше турбує не той

факт, що гостей і жителів міста гвалтують і душать серед білого дня, а скажімо так, побічні ефекти. Наприклад, як відреагує преса, дізнавшись про те, що злочинець орудує в костюмі Санта-Клауса.

- Поки що журналісти не пронюхали про цю деталь, - зауважила Єва.

- Це ненадовго. - Вітні відкинувся на спинку крісла і подивився Єві в очі. - Коли, по-вашому, вони про це дізнаються?

- Дня за два, я думаю. "Каналу 75" уже відомо, що злочини пов'язані із сексуальним насильством, але на цьому їхня обізнаність вичерпується.

- Ось і давайте постараємося, щоб так тривало якомога довше. Хотілося б мені знати, коли він збирається завдати наступного удару?

- Боюся, що вже сьогодні ввечері. Найпізніше - завтра.

"І немає жодного способу запобігти цьому", - подумала Єва. Судячи з виразу обличчя Вітні, йому на думку спала та сама думка.

- Виходить, у вас поки що є єдина зачіпка - служба знайомств?

- Так точно, сер. Ніщо не вказує на те, що жертви були знайомі одна з одною. Вони жили в різних частинах міста, оберталися в абсолютно різних колах. Вони навіть зовні нітрохи не схожі одна на одну.

Єва зробила паузу, чекаючи запитання чи коментаря, але Вітні мовчав, і вона продовжила:

- Я маю намір залучити до роботи Міру, але мені здається, що злочинець уже намітив собі певну мету і шлях до її досягнення. Йому необхідно дванадцять жертв, причому до кінця року. Тобто в запасі в нього залишається лише два тижні, і, отже, йому потрібно поквпатися.

- І вам теж.

- Так, сер. Я не сумніваюся, що імена та адреси своїх жертв він бере в службі знайомств "Тільки для вас", і дуже сподіваюся на цю ниточку. Все інше мало що дає. Ми, щоправда, з'ясували, яку косметику він використовує для того, щоб "прикрашати" свої жертви. Косметика дуже дорога, ексклюзивна, її можна придбати далеко не скрізь. Крім того, у нас є брошка і шпилька, які він залишив на тілах убитих жінок. - Єва глибоко зітхнула. - Але він знав, що ми вирахуємо косметику, і навмисно залишив на трупах прикраси. Він абсолютно спокійний і вважає, що ці сліди не виведуть нас на нього. Якщо

протягом найближчої доби нам не вдасться виявити збігів у списках кандидатур, можливо, у нас залишиться єдиний спосіб захистити від нього людей.

- Що ж це за спосіб?

- Преса.

- І що ж ви скажете людям за допомогою преси? "Якщо ви побачите товстого чоловіка в червоному каптані, негайно викликайте поліцію"? Чи так, чи що? - Вітні відштовхнувся від письмового столу і встав, показуючи тим самим, що розмова закінчена. - Лейтенанте, я не хочу знайти під своєю ялинкою дванадцять трупів як різдвяний подарунок!

Вийшовши від шефа, Єва зателефонувала додому.

- Макнаб, порадай мене хоч чимось!

- Намагаюся з усіх сил, лейтенанте. Я вже повністю виключив колишнього чоловіка першої жертви. У ніч убивства він перебував на бейсбольному матчі разом із трьома своїми друзями. Пібоді ще перевірить цих хлопців, але поки що алібі виглядає залізобетонним. Авіаквитки в Нью-Йорк на його ім'я не купували. Він не був на Східному узбережжі вже два роки.

- Отже, одного - геть, - підсумувала Єва. - Розповідай далі.

- Ми порівняли списки кандидатур, відібраних для Гоулі та Грінбелм. На жаль, вони ніяк не перетинаються. Імена в тому і в іншому - різні. Але я зараз порівнюю відбитки пальців і голоси кандидатів з обох списків. Раптом хто-небудь назвався вигаданим ім'ям?

- Правильно мислиш.

- Я перевірів двох хлопців зі списку Хоулі, схоже, обидва чисті. У всякому разі, у них є алібі. А поки я займаюся списком Грінбелм.

- Не забудь перевірити список клієнтів салону краси - тих, хто купував косметику. - Єва втомлено провела рукою по волоссю. - Я приїду години за дві.

Старий деренчливий ліфт доставив Єву на п'ятий поверх, і, пройшовши коротким коридором, вона опинилася в царстві доктора Міри. У приймальні було порожньо, але двері кабінету виявилися прочиненими. Просунувши туди голову, Єва побачила Міру - та переглядала на екрані монітора якусь кримінальну справу і жувала худий гамбургер.

Єві рідко вдавалося застати Міру зненацька. Ця жінка, здавалося, бачила і знала все. "Навіть більше, ніж потрібно", - подумала Єва, оскільки навіть вона, спілкуючись із Мірою,

почувалася наче під мікроскопом або в кабіні рентгенівського апарата. Часом Єві здавалося, що між ними встановився якийсь особливий зв'язок, але вона не виключала, що так здається кожному клієнту психолога. Єва з повагою ставилася до професійних здібностей Міри, хоча часом вони змушували її почуватися досить незатишно.

Міра була мініатюрною, дуже витонченою жінкою з м'яким чорним волоссям, що обрамляло спокійне і вельми привабливе обличчя. Вона віддавала перевагу обтислим костюмам непомітних тонів. Міра втілювала собою все те, що, на думку Єви, має бути притаманне справжній леді: стриманість, спокійну елегантність, вміння чітко і правильно викладати свої думки.

За родом своєї діяльності цій жінці доводилося щодня мати справу з психічними розладами, проявами насильства й агресії, різного роду збоченнями, але все це, здавалося, анітрохи не впливало на її власну душевну рівновагу і зібраність. Психологічні портрети маніяків і вбивць, які складала Міра, були для нью-йоркської поліції дорожчими за золото.

Розмірковуючи про все це, Єва забарилася в дверях, і Міра відчула її присутність. Вона повернула голову, побачила Єву, і її блакитні очі потеплішали.

- Вибачте, Міро, я не хотіла відривати вас від справ. Але вашого секретаря немає в приймальні...

- Вона пішла на обід. Заходьте і зачиніть двері. Я чекала на вас.

Єва кинула погляд на гамбургер.

- Я завадила вам обідати.

- Ви не гірше за мене знаєте: поліцейські та лікарі їдять не тоді, коли належить, а коли видається вільна хвилинка. Може, перекусите разом зі мною?

- Ні, дякую. - Її шлунок усе ще бунтував, безуспішно борючись із шоколадним батончиком. "Цікаво, - подумала Єва, - скільки часу він провалявся в автоматі?"

Незважаючи на її відмову, Міра піднялася з-за столу і налила гості чашку чаю. Це був ритуал, з яким Єва давно змирилася. Щоразу, коли вона опинялася в цьому кабінеті, Міра наливала їй чашку слабого напою з квітковим запахом, і щоразу вона залишалася недоторканою.

- Я вже переглянула всю інформацію, яку ви мені передали, а також копію кримінальної справи, тож до завтрашнього дня буде готовий вичерпний психологічний портрет злочинця.

- А що ви могли б сказати мені просто зараз?

- Ймовірно, не так уже й багато понад те, до чого ви вже дійшли власним розумом.

Міра відкинулася в глибокому синьому кріслі - майже такому ж, як ті, що стояли в салоні Саймона. Від її пильних очей не сховалося те, яким блідим і змарнілим стало обличчя Єви. Вона бачила її вперше відтоді, як та повернулася на службу після поранення, і тепер зробила професійний висновок: повернення було передчасним. Однак ці умовиводи Міра воліла залишити при собі.

- Той, кого ви шукаєте, найімовірніше, чоловік віком від тридцяти до сорока п'яти років, - почала вона. - Він зібраний, розважливий, організований. Любить перебувати в центрі уваги і вважає, що заслуговує на це. Можливо, він свого часу мріяв про акторську діяльність або навіть якимось чином пов'язаний із нею.

- Він із явним задоволенням позував перед камерою, - зауважила Єва.

- Ось бачите, значить, я права, - задоволено кивнула Міра. - Зауважте, він використовував костюм і реквізит - причому, на мою думку, не тільки для маскуванню. Його приваблював якийсь театральний флер, своєрідна гра, до всієї ситуації він ставиться з часткою іронії. Не виключаю, що жорстокість для цієї людини також є засобом проявити свою... е-е-е... іронічність.

Міра закинула ногу на ногу, відсorbнула чаю і задумливо подивилася на Єву. Мабуть, слід прописати їй вітамінів - інакше вона знову зляже і не зможе довести цю справу до кінця.

- Можливо, вбивства для нього - це сцена, спектакль, у якому він має змогу проявити своє акторське обдарування. І він отримує від цього величезне задоволення - від приготувань, від кожної дрібниці... Він боягузливий, але обережний.

- Вони всі боягузливі, - зауважила Єва.

Міра похитала головою:

- Звичайно, всяке вбивство у відомому сенсі можна вважати вищим проявом боягузтва. Але з цим не погодиться жоден убивця. Ця ж людина, по-моєму, усвідомлює власні страхи. Насамперед він накачує свою жертву транквілізатором - не для того, щоб позбавити її болю, а щоб вона не чинила опору. Отже, він допускає можливість, що його жертва може взяти над ним гору. Потім він переходить до підготовки сцени. Він прив'язує жертву до ліжка і зрізає з неї весь одяг. Зауважте, не зриває в люті й поспіху, а зрізає -

акуратно й методично. Перш ніж перейти до наступного акту, він має переконатися, що всі декорації готові: жертва знерухомлена, безпорадна і повністю в його владі.

- Потім він її гвалтує.

- Так, саме в цьому безпорадному стані - зв'язану й оголену. Якби кожна з цих жінок була вільна, вона б відкинула його, і він це знає. Він уже багато разів бував відкинутий. Але в цьому випадку - він господар становища. Тому він хоче, щоб жертва не спала, була у свідомості, щоб вона бачила його, усвідомлювала його владу над нею, боролася за своє життя, але не могла нічого вдіяти.

Слова Міри спліталися в барвисті образи, і Єва відчувала, що їй стає дедалі гірше. Із глибин пам'яті почали спливати небезпечні спогади і вже підбиралися надто близько до поверхні.

- Гвалтівник завжди намагається довести свою владу.

- Так. - Міра розуміла, що коїться в душі у Єви, і їй дуже хотілося взяти її руки у свої. Але вона цього не зробила - саме тому, що все розуміла.

- Він душить їх тому, що для нього це є ніби продовженням статевого акту, - рішуче заявила Єва. - Руки, стиснуті на горлі... Це дуже інтимно.

Міра ледь помітно посміхнулася.

- Що дає вам змогу робити подібні умовиводи?

- Не має значення. Ви підтверджуєте всі мої припущення щодо цієї людини.

- Ось і чудово. Гірлянда - це теж реквізит, насмішка, іронія. Його подарунок самому собі. Можливо, Різдво має для нього якийсь особливий сенс, а може, це просто якийсь символ.

- А чому він перекинув ялинку у квартирі Маріанни Гоулі і перебив усі прикраси?

Міра тільки знизала плечима, показуючи, що не знає відповіді на це запитання. І Єва відповіла на нього сама:

- Ялинка - символ свята, прикраси у вигляді ангелів - символ чистоти. Можливо, йому хотілося осквернити ці поняття?

- Можливо, - Міра кивнула. - Це цілком вписується в його портрет.

- А брошки і татуювання на тілах жертв?

- Він романтик.

- Романтик?

- Так, у ньому дуже сильне романтичне начало. Він обставляє мізансцену так, немов жертва - це його кохана. Він дарує їй дорогу прикрасу - брошку, він не шкодує часу і сил, щоб за допомогою косметики зробити її прекрасною. Інакше подарунок був би недостойний його.

- Ви вважаєте, що він знав їх?

- Думаю, що так. А от чи знали вони його - це ще питання. Але він їх знав, це точно. Він спостерігав за ними. Він вибрав цих жінок з безлічі інших і довго вивчав їх. Насмілюся припустити, що кожна з них протягом певного часу справді була його єдиним коханням. Зауважте, адже він не калічить, не спотворює їх, - промовила Міра, подавшись уперед. - Він прикрашає їх гірляндами, накладає дорогий макіяж - артистично, навіть із любов'ю. Але варто йому закінчити свою справу - і все. Він обприскує трупи дезінфекційним складом, ніби стираючи себе з них. Він миється, треться мочалкою, змиваючи їх із себе. А йдучи, він радіє. Він переміг! І настав час готуватися до нового походу.

- Гоулі і Грінбелм були зовсім не схожі один на одного, - зауважила Єва. - У них було різне коло спілкування, різні захоплення, різна робота.

- Але дещо їх усе-таки об'єднувало. - Міра багатозначно підняла вказівний палець. - Вони обидві були самотні, небагаті й до такої міри хотіли знайти супутника життя, що навіть вдалися до допомоги служби знайомств.

- Знайти своє єдине кохання... - тихо промовила Єва і відсунула в бік чашку з чаєм, що залишилася і цього разу недоторканою. - Дякую вам.

Міра зрозуміла, що гостя збирається відкланятися, і вирішила змінити тему.

- Сподіваюся, з вами все гаразд? - запитала вона. - Ви повністю одужали після поранення?

- О так, я почуваюся чудово.

"Ні, - подумала Міра, - ось у це я нізащо не повірю".

- Два тижні в ліжку після важкого поранення - цього явно недостатньо.

- Я швидше приходжу до тями, коли працюю.

- Так, я знаю, що таке ваше переконання. - Міра знову посміхнулася. - Встигли підготуватися до свят?

Єва насилу втрималася від того, щоб не зіщулитися у своєму кріслі.

- Так, встигла купити деякі подарунки.

- Уявляю, як, напевно, важко купити відповідний подарунок для Рорка.

- Не те слово!

- Але я впевнена, ви напевно зумієте знайти для нього що-небудь підходяще. Ніхто не знає його краще за вас.

- Іноді мені теж так здається, а іноді - ні. - Оскільки останніми днями Єва думала про це дуже часто, зараз слова вилітали, немов самі собою. - Він просто збожеволів на цьому Різдві: вечірки, ялинки, подарунки... А я-то думала, що ми подаруємо одне одному якісь дрібниці, і на цьому все.

- Ви обидва позбавлені спогадів дитинства, які є невід'ємною частиною більшості людей. Ви не пам'ятаєте про те, як напередодні свята ти очікуєш на диво, про те, як вранці після Різдва, вийшовши зі спальні, знаходиш під ялинкою яскраві коробки з чудовими подарунками. Мені здається, Рорк хоче компенсувати це і створити такі спогади хоча б зараз. Для вас обох. І, знаючи його, - Міра засміялася, - я готова заприсягтися, що це буде щось особливе.

- Наскільки мені відомо, він уже замовив невеликий ялиновий гай.

- І прекрасно! Не пригнічуйте в собі очікування свята і дива - це буде найкращим подарунком для вас обох.

- Коли маєш справу з Рорком, у тебе не залишається вибору. - Єва встала. - Спасибі, що витратили на мене час, доктор Міра.

- І останнє, Єво. - Міра теж піднялася з-за столу. - На цьому етапі злочинець не становить небезпеки ні для кого, крім тих жінок, яких він уже вибрав. Він не стане вбивати без розбору, без мети і без плану. Але я не поручуся, що одного разу все не зміниться, і тоді...

- Я теж думала про це. До зустрічі, Міра.

Увійшовши до свого домашнього кабінету, Єва застала дуже цікаву картину: Пібоді та Макнаб сиділи пліч-о-пліч біля комп'ютера і гарчали один на одного, немов два бульдоги, які не можуть поділити кістку. В іншій ситуації це потішило б Єву, але зараз вона не відчувала нічого, крім роздратування.

- Брек! - рывкнула вона, і парочка негайно заткнулася, насупившись і обмінюючись неприязними поглядами. - Доповідайте.

Вони почали говорити одночасно, перебиваючи один одного і намагаючись перекричати один одного. Єва терпіла це секунд п'ять, а потім вискалила зуби, і це справило на сперечальників ефект холодного душу. Вони миттєво замовкли.

- Пібоді?

Кинувши на свого ворога торжествуючий погляд, Пібоді заговорила:

- Ми виявили три збіги у списку покупців косметики. Двоє чоловіків з нього значаться також у списку кандидатур для Хоулі, і один - у списку Грінбелм. Двоє чоловіків з кожного списку придбали весь набір - від засобів для догляду за шкірою до губної помади. Другий хлопець зі списку Хоулі купив коричневий олівець для очей і дві губні помади. Ми з'ясували, якою помадою злочинець нафарбував губи Грінбелм. Вона називається "Рожевий купідон". До речі, цю помаду купили всі троє.

- Але виникла й одна проблема, - вклинився в розмову Макнаб, піднявши догори вказівний палець, немов професор, який закликає до тиші не в міру балакучого студента. - Губну помаду "Рожевий купідон" і туш для вій "Коричневий мускус" зазвичай дають клієнтам як безкоштовні зразки. Ось, наприклад, - він зробив широкий жест у бік тумбочки, на якій були розставлені зразки, які всучив Єві Саймон. - Вони присутні і тут.

- Ми не зуміємо відстежити кожен із цих чортових зразків, - сказала Пібоді, кинувши на Макнаба похмурий погляд. - Але в нас є три імені, з яких можна почати.

- Тіні для повік "Туман над Лондоном", які злочинець використовував під час убивства Гоулі, - один із найдорожчих товарів. Його не дають як зразок. Ці тіні можна отримати, або купивши окремо, або купуючи весь набір косметики екстра-люкс. Якщо нам вдасться з'ясувати, хто їх купив, ми впритул наблизимось до розгадки.

- А може, сучий син вкрав ці тіні у клієнта, який купив весь набір цілком? - Пібоді різко повернулася до Макнаба. - Що ж, нам тепер усіх магазинних злодюжок Нью-Йорка ловити?

- Поки що це єдиний косметичний продукт, який ми не можемо відстежити, отже, саме з нього ми і повинні почати.

Вони вже були готові знову накинутися одне на одного, але тут Єва зробила крок уперед і загрозливо промовила:

- Перший, хто відкриє рот, отримає від мене прочухана! Ви обидва маєте рацію. Ми перевіримо всю трійцю й одночасно шукатимемо того, хто купив тіні для повік. Пібоді, роздрукуйте імена з адресами, спускайтеся вниз і чекайте мене в машині.

Пібоді не вимовила ні слова, та в цьому й не було потреби - її вигляд говорив сам за себе. Вона нагадувала розлючену кішку. Не вистачало тільки вигнутої спини і здібленої шерсті, але все це можна було побачити в її скажених очах.

Варто було їй вийти за двері, як Макнаб рішуче поклав руки до кишень і відкрив було рота, але, перехопивши похмурий погляд Єви, вирішив, що має на меті знову закрити його.

- Ти ще раз переглянеш усю документацію, пов'язану з агентством "Тільки для вас" - і щодо клієнтів, і щодо персоналу. З'ясуй, хто конкретно купував ці тіні для повік, спробуй знайти ще якісь збіги з тією косметикою, яку виявили на тілах жертв. Ну, чого мовчиш? Треба сказати: "Є, лейтенант Даллас!"

Макнаб важко зітхнув.

- Є, лейтенант Даллас...

- Ось і славно. А заодно спробуй влізти в кредитні файли Руді та Пайпер. Добре б з'ясувати, якою косметикою користуються вони самі.

Єва чекала, піднявши брови і дивлячись на Макнаба. Він видав ще один тяжкий зітхання і видавив:

- Є, лейтенант Даллас.

- І досить дутися! - наказала Єва і вийшла з кабінету.

- Ох вже ці жінки! - пробурмотів Макнаб і тут же вловив кутовим зором якийсь рух.

У дверному отворі стояв Рорк і посміхався на весь рот.

- Дивовижні створіння, чи не так? - промовив він, входячи в кабінет.

- З того місця, на якому я перебуваю, мені це складно помітити.

- Але ж ти скоро станеш героєм, якщо зумієш пов'язати назву продукту з певним ім'ям! - Рорк підійшов до столу і швидко переглянув списки та документи, які, як розуміли вони обидва, були суто службовою справою і його не стосувалися. - У мене видалася пара-трійка вільних годин. Хочеш, допоможу?

- Ну-у, я... - Макнаб кинув боязкий погляд у бік дверей.

- Щодо лейтенанта можеш не хвилюватися, - заспокоїв його Рорк, сідаючи за комп'ютер. - Її я беру на себе.

На чоловікові на ім'я Донні Рей Майкл був заношений коричневий халат, а в ніздрі бовталася срібна сережка з неогранинним смарагдом. У нього були каламутні світло-карі очі, волосся кольору вершкового масла і смердюче дихання. Він уважно вивчив поліцейський жетон Єви, почухав під пахвою і отруїв повітря протяжним позіханням, через що Єва ледь не знепритомніла.

- Чого треба?

- Донні Рей? Хвилинка знайдеться?

- У мене хвилинки до хріна, тільки навіщо вони вам?

- Я розповім, але тільки після того, як ми увійдемо, а ви почистите зуби раз сорок поспіль.

- О... - Він злегка почервонів. - Я спав і не очікував гостей. Тим паче копів.

Але Рей все ж відступив, дозволяючи Єві та Пібоді увійти всередину, а потім зник у темному коридорі. Квартира була маленькою і засміченою гірше за будь-який свинарник. Всюди валялися порожні й наполовину порожні коробки, в яких приносять їжу з ресторанів, з переповнених попільничок сипалися недопалки, а підлога, немов килимом, була вкрита розкиданими комп'ютерними дисками. У кутку, позаду продавленого дивана, стояв пюпітр для нот і начищений до блиску саксофон.

У повітрі плавав застарілий запах цибулі і витав слабкий аромат марихуани.

- Якщо нам знадобиться ордер на обшук, вважай, що формальна підстава в нас є, - кинула Єва Пібоді.

- За звинуваченням у забрудненні довкілля? - спробувала пожартувати та.

- Він курить "травку" і напевно тримає її вдома. Хіба ти не відчуваєш? Пібоді принохалася.

- Я відчуваю тільки цибулевий сморід і запах брудних підштаників.

- Вже ти мені повір.

У цей момент до кімнати увійшов Донні Рей. Очі його трохи прояснилися, щоки порожевіли - мабуть, він встиг хлюпнути собі в обличчя холодною водою.

- Вибачте за бардак. У моєї прислуги сьогодні вихідний, - реготнув він. - То з чим завітали?

- Ви знаєте Маріанну Гоулі?

- Маріанну? - Він спробував пригадати, насупивши брови. - Начебто ні. А що, повинен?

- Ви зустрічалися з нею через службу знайомств "Тільки для вас".

- А, ці ідіоти... - Він стусаном відкинув купу одягу, що валялася на підлозі, і впав у крісло. - Так, я сунувся до них кілька місяців тому. У мене тоді був застій на особистому фронті. - Він усміхнувся, а потім знизав плечима. - Маріанна... Це така здорова, руда? Ні, ту звали Танею. Ми з нею непогано провели час, але потім вона переїхала в Альбукерк. Господи, яка нормальна людина з власної волі поїде в Альбукерк?!

- Маріанна, Донні Рей. Струнка брюнетка із зеленими очима.

- Ах так-так, згадав! Гарна дівчинка. У нас, щоправда, нічого не вийшло - я сприймав її, як... ну, як сестру. Вона прийшла в клуб, коли я грав, слухала мене. Потім ми випили по парі коктейлів. Ну і що?

- Ви хоча б зрідка дивитеся телевізор, читаєте газети?

- Тільки не тоді, коли в мене є постійна робота. А зараз якраз такий період. Я зачепився в одній групі, і ми виступаємо в центрі міста, в "Імперії". Останні три тижні я працюю з десятої вечора до четвертої ранку.

- Щоночі?

- Ні, п'ять ночей на тиждень. Якщо я гратиму щоночі, то всі кишки з себе видую.

- А як щодо вівторка?

- Вівторок у мене вихідний. Понеділок і вівторок. - В очах чоловіка з'явилася тривога. - А в чому, власне, справа?

- Минулого вівторка ввечері Маріанну Гоулі було вбито. У вас є алібі на цей день? Приблизно з дев'ятої вечора до опівночі.

- О, чорт! Убита... Господи, твою матір! - Він схопився і став міряти кімнату кроками, лавіруючи між розкиданими на підлозі речами. - Ах ти, яка жалість! Вона була такою милою!

- А ви хотіли, щоб вона була... вашою милою? Вашим єдиним коханням?

Донні Рей перестав метушитися кімнатою і здивовано подивився на Єву. Вона зазначила, що він не виглядав ні переляканим, ні розлюченим. Він явно співчував.

- Послухайте, я бачив її всього один раз. Ми трохи випили, трохи поговорили... Я намагався вмовити її розважитися, але вона була не в настрої. Ця дівчина сподобалася мені. Вона й не могла не сподобатися. - Він підніс пальці до очей, потім пригладив долонями волосся. - Чорт, це ж було півроку тому, може, навіть більше. Відтоді я її не бачив. Що з нею сталося?

- Вечір вівторка, Донні Рей, - нагадала Єва. - Що ви робили того дня?

- Вівторок... - Він потер обличчя руками. - Не знаю. Чорт, та хіба запам'ятаєш?! Напевно, зайшов у кілька клубів, поблукав містом... Зачекайте, дайте подумати.

Донні Рей заплющив очі і кілька разів глибоко зітхнув.

- Так, у вівторок я був у "Божевільного Чарлі", слухав виступ нового гурту.

- Ви ходили туди один чи з ким-небудь?

- Ми почали вечір цілою компанією, але я не знаю, чи багато хто з нас дістався в підсумку до "Божевільного Чарлі". Я на той час уже пристойно набрався.

- Скажіть мені, Донні Рей, для чого ви купили косметичний набір "Природна досконалість"? Ви не схожі на чоловіків, які фарбуються.

- Що? - Він спантеличено подивився на Єву і плюхнувся в крісло. - Що це за хреновина така - "Природна досконалість"?

- Ви повинні знати. Адже ви витратили на нього цілих дві тисячі доларів! Це косметика, Донні Рей, засоби догляду за тілом.

- Косметика... - Він йорсав своє сальне волосся доти, доки воно в нього остаточно не стало дибки. - Ах так, чорт! Ну, звісно! Два тижні тому був день народження матері. Я купив цю лабуду їй у подарунок.

- Чи не занадто багато ви витратили на подарунок для мами? - з явним сумнівом у голосі запитала Єва і демонстративно обвела поглядом убогу, засмічену кімнату.

- Для моєї мами - ні. Вона в мене найкраща. Мій старий кинув нас, коли я був ще зовсім маленьким, і мати працювала, як ломовий кінь, - щоб у мене був дах над головою, щоб платити за мої заняття музикою... - Він мотнув головою в бік саксофона. - Я заробляю хороші бабки, граючи на цій штуковині. До біса хороші. І тепер я відкладаю на те, щоб у неї був пристойний дах над головою. Вона живе в Коннектикуті. Задріпаний будинок у

задрипаному районі... А щодо цього... - Він обвів рукою убогу, захарашчену кімнату. - Так для мене це не має жодного значення. Я приходжу сюди тільки для того, щоб поспати.

- Ви не заперечуйте, якщо я зараз же зателефоную вашій мамі і поцікавлюся, що подарував їй на останній день народження її синок Донні Рей?

- Заради бога! - Він вказав великим пальцем на телефон, що стояв на столику біля стіни. - Її номер закладено в пам'ять. Тільки, будь ласка, не кажіть їй, що ви - коп. Вона дуже турбується за мене. Скажіть краще, що ви проводите опитування або що-небудь на кшталт цього.

- Пібоді, поговоріть із мамою Донні Рея. - Єва відійшла вбік і присіла на ручку крісла. - Скажіть, у фірмі "Тільки для вас" вами займався Руді?

- Ну, перший раз я говорив саме з ним. У мене склалося враження, що в них там узагалі так заведено. Це щось на кшталт перевірки. А потім до мене приставили якогось дотепника-консультанта, який почав дошкуляти мені запитаннями: як ви любите розважатися, про що ви мрієте, який ваш улюблений колір? Довелося навіть пройти лікаря - вони хотіли переконатися, що в мені не сидить ніяка зараза.

- Лікар, наскільки я розумію, не виявив залишкових явищ після куріння марихуани?

У Донні Рея виявилось достатньо совісті, щоб почервоніти і зникнути.

- Ні, я був чистий.

- Напевно, ваша мама хотіла б, щоб ви завжди залишалися таким, - зауважила Єва, не втримавшись.

- У подарунок на день народження місіс Майкл отримала від сина повний набір косметики та засобів догляду за тілом "Природна досконалість", - відрепортувала Пібоді й усміхнулася Донні Рею. - І була просто щаслива.

- Вона у мене симпатична, правда?

- Так, дуже.

- Вона найкраща!

- Те саме вона сказала про вас, - кивнула Пібоді.

- А на Різдво я купив їй діамантові сережки. Як на мене, то це просто підвіски, але їй напевно сподобаються. - У його погляді, зверненому на Пібоді, з'явився непідробний інтерес. - Ви коли-небудь бували в "Імперії"? - звернувся він до неї.

- Поки що не довелося.

- Обов'язково приходьте. Вам сподобається, як ми граємо.

- Може, яось і загляну. - Пібоді знову посміхнулася, але, перехопивши застережливий погляд Єви, закашлялася і сказала: - Дякую вам за співпрацю, містере Майкл.

- Зробіть своїй мамі подарунок, - промовила Єва, уже прямуючи до дверей, - розгребіть цей бардак і перестаньте балуватися марихуаною.

- Так, звісно, - відповів Донні Рей і змовницьки підморгнув Пібоді, перш ніж за ними зачинилися двері.

- Це неприпустимо - фліртувати з підозрюваними, сержант Пібоді!

- Ну, який же він підозрюваний! - з ніжністю в голосі промовила Пібоді і, озирнувшись через плече, додала: - Навпаки, він дуже симпатичний.

- Донні Рей Майкл залишається підозрюваним доти, доки ми не встановимо його алібі. Крім того, судячи з його квартири, він - справжня свиня.

- Навіть якщо й так, то він дуже симпатична свинка.

Єва насупилася.

- Нам потрібно зустрітися ще з двома підозрюваними, Пібоді, тож постарайтеся не давати волі своїм гормонам.

- Постараюся, Даллас, постараюся, - пообіцяла Пібоді, забираючись у машину. - Але мені так подобається, коли гормони беруть наді мною гору!

Той факт, що більшу частину дня Єві довелося носитися містом і ставити різним людям нескінченні запитання, аж ніяк не додав їй життєлюбства. Повернувшись додому, вона виявила, що Макнаб уже забрався геть, не запитавши дозволу начальства. Настрій Єви погіршився ще більше, і вона почала подумки перебирати найстрашніші страти, яким піддасть цього молодика під час наступної їхньої зустрічі. Молоде життя Макнаба врятувало тільки те, що він залишив докладний звіт про виконану роботу, записавши його на диктофон.

Єва натиснула на кнопку відтворення, і з динаміка пролунав голос Макнаба: "Лейтенанте, я закінчив о четвертій сорок п'ять. Подробиці - у комп'ютері. Думаю, деякі речі з тих, що я накопав, здадуться вам цікавими. Зокрема, є дещо цікаве щодо Руді та Пайпер. Усі фінанси аж до останнього пенні об'єднані й лежать на спільному рахунку. Подробиці - також у комп'ютері".

"Усі їхні фінанси об'єднані? Цікаво!" - подумала Єва. У неї від самого початку склалося враження, що бізнесом цілком і повністю заправляє Руді - під час кожної їхньої зустрічі саме він ухвалював рішення і видавав необхідну інформацію. Із цього сам собою напрашувався висновок, що і грошима розпоряджається він. "Отже, - вирішила Єва, - головний у цій солодкій парочці - Руді. Він тримає у своїх руках усе: гроші, владу. У нього - всі можливості. Плюс - доступ до будь-якої інформації".

"Є ще дещо щодо губної помади, - продовжував віщати з диктофона Макнаб. - Дві придбав Чарльз Монро. Спочатку ми пропустили його, оскільки він оформив поштове замовлення на інше ім'я. Інформація щодо Монро - теж у комп'ютері".

На цьому запис закінчувався. Єва задумливо наморщила лоб. Інстинкт поліцейського змушував її підозрювати Руді, але тепер було зрозуміло, що вона просто зобов'язана нанести візит Чарльзу Монро.

Скосивши очі, вона побачила, що з-під дверей у кабінет Рорка вибивається світло. Працює. Ось і добре, значить, у неї ще є час, щоб зробити те, що вона давно збиралася зробити.

Намагаючись не шуміти, Єва вийшла з кабінету і, проігнорувавши ліфт, почала підніматися сходами, молячи бога тільки про одне: аби не натрапити на цього старого осла - Коммерсета. Незабаром вона вже була в бібліотеці.

Стіни цього величезного залу, стеля якого була вдвічі вищою, ніж у всіх інших кімнатах, від низу до верху займали книги. Єву завжди дивувала в Рорку ця дивна примха: людина, яка за бажання, ледь поворухнувши пальцем, могла купити невеликий острів, терпіти не могла читати з екрана, вважаючи за краще тримати в руках важкі фоліанти. Напевно, йому просто подобалося перебувати тут, у бібліотеці, насолоджуючись тишею і дивовижним запахом, що виходив від шкіряних книжкових корінців, які вишикувалися на полицях із червоного дерева.

Посередині бібліотеки стояли просторі дивани і крісла зі старовинного різьбленого дерева, обтягнуті шкірою кольору бургундського вина. Було відразу видно, що над ними чимало попрацювали вправні майстри минулого століття. Матові плафони бронзових світильників відкидали навколо відблиски кольору старого золота. Полірований паркет із каштана встеляли величезні старовинні килими кольору червоного вина.

Єва знала, що в глибині цього старовинного антуражу ховається надскладна суперсучасна комп'ютерна система, але сторонній про це нізащо не здогадався б. Усе тут говорило про багатство і вишуканий смак власника.

Єва рідко приходила сюди, а ось Рорк дуже любив бувати в бібліотеці. Вечорами він часто влаштовувався в одному з цих крісел - витягнувши довгі ноги, з книжкою в руках і келихом бренді, що стояв на підлокітнику. Читання допомагало йому розслабитися, він сам якось сказав їй про це. Єва знала, що цією звичкою Рорк завдячує одному далекому дитячому враженню. Одного разу малолітній шмаркач із нетрів Дубліна знайшов на вулиці забруднену й розпатлану книжку з віршами Йітса, і це перевернуло все його життя.

Єва перетнула бібліотеку, підійшла до стінної шафи і відчинила дверцята, щедро інкрустовані малахітом і ляпіс-лазур'ю. За ними знаходився той самий знаменитий комп'ютер. Увімкнувши його, Єва дала команду перевірити весь вміст бібліотеки на предмет творів Йітса. По екрану побігли рядки. "Йітс, Елізабет? Йітс, Вільям Батлер?" - уточнив комп'ютер. Єва насупилася.

- Звідки, чорт забирай, мені знати?! - вголос промовила вона і ввела уточнювальну команду: "Ірландський поет".

"Йітс, Вільям Батлер, - зметикувала машина. - Триває пошук... "Мандри Оссіана", сектор D, п'ята полка. "Кетлін, дочка Хулієна", секція D...

Єва зупинила пошук, задумливо почухала ніс і ввела нову команду: "Знайти твори Йітса, яких немає в зібранні".

"Ведеться пошук..." - слухняно відгукнувся комп'ютер.

Дурна ідея! У Рорка напевно є всі до єдиної книжки цього чорткового Йітса! Від злості на саму себе Єва стиснула руки в кулаки.

- Лейтенант! - пролунав голос за її спиною. Від несподіванки вона ледь не підстрибнула і, обернувшись, побачила Коммерсета, що стояв позаду неї.

- Чорт! Я ненавиджу, коли ви так робите!

Старий-дворецький дивився на неї порожніми очима. Йому було відомо, що Єва справді ненавидить, коли він безшумно підходить позаду і лякає її безневинним поведінням. Але саме з цієї причини він так і чинив.

- Допомогти вам знайти якусь книжку? Хоча, відверто кажучи, я не знав, що ви читаете щось іще, окрім поліцейських рапортів і посібників із криміналістики.

- Послухайте, приятелю, я маю повне право тут перебувати! - вся киплячи, огризнулася Єва. Через те, що старий застав її в бібліотеці, вона чомусь відчула себе винутою. - І ваша допомога мені не потрібна.

"У бібліотеці є всі твори автора Йітса, Вільяма Батлера, - доповів тим часом комп'ютер. - Видати список і місце розташування книг?"

- Ні! Так я і знала, чорт забирай!

- Цікавитеся Йітсом, лейтенанте? - не приховуючи здивування, запитав Коммерсет, підійшовши ближче і дивлячись через плече Єви на екран комп'ютера.

У прочинені двері бібліотеки прослизнув Галахад, потерся об ноги Єви, а потім вистрибнув на диван, що стояв біля вікна, і втупився в ніч таким поглядом, наче вона безроздільно належала йому.

- Ну, і що з того?

Коммерсет лише підняв брови.

- І що ж конкретно вас цікавить? Збірка чи якийсь певний вірш?

- А ви що, з бібліотечної поліції? - з викликом поцікавилася Єва.

- Річ у тім, що ці книжки становлять велику цінність, - холодно і церемонно відповів дворецький. - Багато з них є першими виданнями і дуже рідкісні. Якщо ж вас цікавить творчість Йітса, то всі його книги ви знайдете на дисках в електронній бібліотеці. Вважаю, цей метод читання є для вас більш звичним.

- Я не збираюся нічого читати, - здалася нарешті Єва. - Я просто хотіла з'ясувати, може, у Рорка немає якоїсь книжки. Тоді я могла б подарувати йому її. Але в нього, чорт забирай, схоже, є все! І що ж мені тепер робити накажете?

- У якому сенсі?

- У сенсі Різдва, старий ви бовдур! - Зла і скуйовджена, Єва повернулася до комп'ютера і вимкнула його.

Соммерсет склав губи трубочкою і задумався.

- Отже, ви хотіли купити книгу Йітса як різдвяний подарунок для Рорка?

- Так, саме це входило в мої плани, яким, як видно, не судилося здійснитися.

- Послухайте, лейтенанте...

- Що вам ще?

Іноді деякі слова і вчинки Єви чіпали Соммерсета за душу, і це дратувало його. Але що тут поробиш! Незважаючи ні на що, він поважав цю жінку і завжди пам'ятав, як одного разу вона ледь не втратила життя, рятуючи його. Від цього вони обидва відчували незручність одне перед одним.

- У нього досі немає першого видання "Кельтських сутінків" Йітса.

Гнів Єви вщух, але підозрілість залишилася, і вона виразно читалася в погляді, який вона кинула на старого.

- Що це ще таке?

- Це збірка прози.

- І цей хлопець, Йітс, її написав?

- Так.

Якась маленька і доволі бридка частина Єви нашіптувала їй знизати плечима, розвернутися і піти, але вона, стиснувши за звичкою руки, що лежали в кишенях, у кулаки, залишилася стояти на місці.

- Але комп'ютер стверджує, що у Рорка є все.

- Так, ця книга є в його бібліотеці, але - не перше видання. А Йітс має для Рорка особливе значення, думаю, вам про це відомо. У Дубліні живе мій добрий знайомий, торговець раритетними виданнями. Якщо хочете, я можу зв'язатися з ним і дізнатися, чи зуміє він дістати цю книгу.

- Тільки не крадену! - твердо заявила Єва. - А то знаю я ваших "знайомих". Усе має бути законно!

- Я нічого такого й не мав на увазі. Але врахуйте, це буде вельми не дешево. - На губах Коммерсета заграла тонка посмішка. - І, зрозуміло, доведеться доплатити за те, щоб книга була доставлена до Різдва. Але це - ваша вина, самі дотягнули до останнього моменту.

Єва поморщилася, однак зробила вигляд, що не чула останньої фрази.

- Добре, - кивнула вона, - якщо ваш знайомий зможе дістати книжку, я її куплю. - Вона помовчала і неохоче додала: - Дякую.

Коммерсет церемонно нахилив голову, дочекався, поки Єва вийде з бібліотеки, і широко посміхнувся.

"Ось до чого доводить кохання, - з гіркотою думала тим часом Єва, спускаючись ліфтом до своєї спальні, - доводиться мати справу з найбільшою скалкою у власній дупі! І якщо цей старий мішок із кістками виконає свою обіцянку, я, до всього іншого, опинюся в нього в боргу. Який жах! Краще померти!"

Двері ліфта відчинилися, і перед Євою постав Рорк із широкою посмішкою на своєму обличчі занепаłego ангела. У його нестерпно блакитних очах світилося задоволення. Що ж, заради цього і померти не страшно...

- А я й не знав, що ти вже повернулася додому.

- Так, я тут... всякими дрібницями займалася. - Єва пильно подивилася на нього: цей погляд був їй дуже добре знайомий. - З чого це в тебе така хитра фізіономія?

Рорк узяв її за руку і втягнув у кімнату.

- Ну, як? - запитав він, обводячи спальню рукою.

Їхнє ліжко стояло на узвишші в просторій ніші, розташованій у глибині кімнати, поруч із великим вікном. І тепер просто перед цим вікном стояла величезна ялинка.

Розкинувши навколо зелені лапи, вона норонила проткнути своєю верхівкою високу стелю спальні.

Єва розгублено моргнула.

- Велика... - пробурмотіла вона - нічого кращого їй на думку не спало - і обережно наблизилася до дерева.

Ялинка була, напевно, не менше чотирьох метрів заввишки. Якщо вночі, коли вони з Рорком спатимуть, вона впаде, то розчавить їх, як мурах.

- Сподіваюся, вона встановлена надійно? - Єва втягнула носом повітря. - Тут пахне, як у лісі. Але на неї, напевно, ще потрібно повісити іграшки?

- А як же інакше! - Підійшовши до Ери, Рорк обійняв її ззаду за талію і притягнув до себе. - А вже гірляндами з лампочками я прикрашу її особисто.

- Ти? Сам? - здивувалася Єва.

- Звичайно! Це ж чоловіча робота, - самовдоволено відповів Рорк і поцілував її в шию.

- Хто це сказав?

- Так говорять усі жінки протягом багатьох століть. Тому що їм не хочеться зв'язуватися з цією справою. Ви вже не на службі, лейтенанте?

- Взагалі-то я збиралася перекусити, а потім ще покопатися в комп'ютері. - У цей момент губи Рорка підібралися до мочки її вуха, і Єва відчула легке запаморочення. - Я хотіла дізнатися, чи не надіслала мені Міра психологічний портрет злочинця.

Рорк трохи нахилив набік її голову, щоб підібратися до шиї, і очі Єви напівзакрилися. А коли його долоні накрили її груди, свідомість Єви заволокла туманна імла.

- Потім мені необхідно написати і надіслати начальству рапорт...

Пальці Рорка стали погладжувати її соски, і тут Єва не витримала. Відчуваючи, як внизу її живота розлилася гаряча хвиля, вона повернулася до Рорка обличчям, запустила пальці в його волосся і, притягнувши його голову до себе, впилася в губи. Із грудей Рорка вирвався стогін задоволення. Його руки опустилися і лягли на її сідниці.

- Ходімо, - прошепотів він.

- Куди? - так само пошепки запитала вона.

- Побачиш!

Не випускаючи Єву з обіймів, Рорк почав підштовхувати її у напрямку до ліфта.

Вона не пам'ятала, як вони опинилися у вітальні. Тут панувала напівтемрява, а на широкій канапі розкинулося щось велике й біле. Придивившись, Єва зрозуміла, що це розкішна хутряна шуба. Рорк обійняв її за плечі.

- Не хочеш приміряти?

- Що це? - заморгала Єва.

- Шуба.

Вона подивилася на чоловіка розгубленим поглядом.

- Це я бачу. Але з чого вона - з норки?

- Із соболя. Дозволь, я тобі допоможу.

Єва намірилася було накинути шубу, але Рорк заперечно похитав головою.

- Ні-ні, це краще вдягати на голе тіло.

- У тебе сьогодні якийсь дивний настрій... - пробурмотіла Єва, але покійно почала розстібати блузку.

Рорк провів руками її голими плечима і, стягнувши блузку з рук Єви, відкинув її вбік.

- Так, у мене настрій... спокусити власну дружину. Не поспішаючи.

Тілом Єви хвилю розливалось гаряче бажання.

- Схоже, мене не потрібно спокушати, - прошепотіла вона.

- Це потрібно мені. Сядь.

Він посадив її на стілець, нахилився і почав знімати з неї туфлі. Закінчивши з цим, він випростався, привернув її до себе, і їхні губи знову злилися в глибокому і довгому поцілунку. Усі м'язи Єви розслабилися, тіло стало немов ватним.

Рорк швидко розстебнув на ній штани, і вони безформною купою впали до її ніг. Тепер Єва стояла абсолютно оголеною.

- Що ж зі мною коїться? Що частіше ми кохаємося, то більше я тебе хочу! - сказав Рорк. - Просто чаклунське коло якесь!

Єва притулилася щокою до його грудей.

- І зі мною те саме! - прошепотіла вона. - Відтоді, як ми з тобою зустрілися, я ніби з глузду з'їхала.

- Ми обидва збожеволіли, - промовив Рорк і накинув соболину шубу на оголені плечі дружини. Потім він підняв її на руки й обережно, немов найбільшу у світі коштовність, поніс на софу...

Після того як тіло Єви востаннє люто вигнулося під ним, пронизане вогненною хвилею оргазму, Рорк, важко дихаючи, відкинувся набік і лежав так кілька хвилин, дивлячись у нічну темряву. Почувши, що дихання дружини вирівнялося, він поцілував її в плече і прикрив шубою оголене тіло коханої. Відповіддю йому було лише мирне сопіння.

Лагідно посміхнувшись, Рорк пройшов у дальній кінець вітальні, де знаходилися двері у ванну кімнату, відчинив їх і пустив гарячу воду в джакузі. Він вирішив, що це допоможе Єві підбадьоритися. Після цього він підійшов до бару, дістав пляшку шампанського і, витягнувши з неї пробку, поставив у відерце з льодом. Потім Рорк повернувся до дивана, підняв сплячу дружину на руки і поніс у ванну.

- Я не сплю, - тут же відгукнулася вона, але таким сонним голосом, що Рорк зрозумів: вона говорить це ще уві сні.

- Якщо зараз я тебе не розбуджу, і ти не зробиш те, що збиралася, завтра вранці ти з'їси мене з потрохами. Тож прокидайся, люба, - ласкаво промовив він і опустив її в гарячу воду, що кипіла тисячами повітряних бульбашок.

Єва взвизгнула, але вже за кілька секунд блаженно застогнала.

- О господи, як би мені хотілося оселитися в цій ванні і провести в ній щонайменше тиждень!

- Візьми відпустку, ми з тобою вирушимо в Альпи, і ти зможеш мокнути у ванні доти, доки не покриєшся з голови до п'ят противними рожевими зморшками.

Рорк говорив жартівливо, але насправді він хотів цього понад усе на світі - відвезти її подалі звідси, щоб вона остаточно одужала, відновилася і прийшла до тями. Однак Рорк прекрасно розумів: він радше вмовить її поцілуватися взасос із Соммерсетом, аніж узяти відпустку і поїхати з ним в Альпи. Уявивши собі цю картинку, він мимоволі посміхнувся.

- Задумав якийсь брудний жарт? - ліниво запитала Єва.

- Так, брудну, але дуже смішну. - Рорк простягнув їй високий келих із холодним шампанським, узяв свій і теж забрався у ванну.

- Врахуй, мені потрібно працювати, - попередила його Єва.

- Знаю, - сказав він і різко видихнув, на секунду занурившись у воду з головою. - За десять хвилин я тебе відпущу.

Поєднання вогненно-гарячої води і крижаного шампанського було занадто великою спокусою, встояти перед якою Єва була просто не в змозі.

- Знаєш, - заговорила вона, - до того, як ти з'явився, мої перерви в роботі складалися тільки з чашки огидної кави і... ще однієї чашки огидної кави.

- Знаю, - відгукнувся Рорк. - І ти, як і раніше, п'єш надто багато... огидної кави. - Заплющивши очі, він занурився у воду трохи глибше і блаженно застогнав. - Погодься, такий спосіб розслабитися набагато ефективніший.

- Із цим важко сперечатися. - Єва з досадою відчула, що розслабитися до кінця їй усе-таки не вдається. - Боюся, він не дасть мені надто багато часу, Рорк. Він діє дуже швидко.

- Скільки часу в тебе в запасі?

- Мало. Занадто мало!

- Ти впораєшся, я впевнений. Ти - найкращий коп з усіх, кого я знав, а знав я, ти вже мені повір, дуже і дуже багатьох.

Задумливо наморщивши лоб, Єва дивилася на світло крізь свій келих.

- Ним рухає не ненависть. Не жага наживи. І не прагнення помститися. У тому-то й біда, що я не можу визначити мотиви його дій. Тоді мені було б набагато легше.

- Кохання. Єдине кохання.

Єва ледь чутно вилаялася.

- "Моя єдина любов..." Але ж не може ж у людини бути дванадцять... "єдиних кохань"! Або як там треба казати - "кохань"?

- Ти міркуєш з позиції раціоналізму. Ти виходиш з того, що чоловік не може любити дванадцять жінок з однаковою пристрасстю. А він - може.

- Якщо тільки в нього замість серця - член!

Рорк засміявся і відкрив одне око.

- Моя люба Єво, хай буде тобі відомо, у багатьох чоловіків два ці органи нероздільні. І фізична привабливість жінки часто породжує в душі чоловіка вельми витончені емоції. Ти, по-моєму, не враховуєш одну просту річ: не виключено, що він щиро вважає, ніби кожна

з цих жінок - його єдине і вічне кохання. І якщо вони самі з цим не згодні, у нього залишається єдиний спосіб переконати їх у цьому - забрати їхні життя.

- Я думала про таку можливість. Але все одно цього недостатньо, щоб у мене в мозку виникла повна картина того, що відбувається. Він любить те, що йому недоступне, а те, що стає доступним, знищує? Так, чи що? - Вона роздратовано смикнула плечем. - Ненавиджу весь цей символізм! Він усе ставить із ніг на голову.

- Але, погодься, йому не можна відмовити в артистизмі, - зауважив Рорк.

- Так, він любить театральні ефекти. Саме на це я і розраховую. Рано чи пізно ця пристрась послужить йому погану службу, і ось тоді я схоплю цю брудну тварюку, цього божевільного Санта-Клауса і кину його в клітку. А поки що мені не можна гаяти часу, - закінчила Єва і вилізла з ванни.

Тільки-но вона встигла загорнутися в товстий махровий рушник, як почувся дзвінок її мобільного телефону.

- Чорт! - вилаялася вона і, залишаючи за собою мокрі сліди, кинулася у вітальню.

Підбігши до свого одягу, що безладною купою валявся на підлозі, Єва схопила штани, вийняла телефон із кишені й увімкнула зв'язок.

- Даллас слухає, - різко кинула вона.

- Лейтенант Даллас? Це центральна диспетчерська. Прийміть повідомлення: МПТ, Х'юстон, 432, квартира 6Е. Доповісте обстановку негайно після прибуття на місце.

- Зрозуміла. МПТ, чорт забирай... - Єва провела вільною рукою по мокрому волоссю.

- Диспетчерська, зв'яжіться з сержантом Делією Пібоді та викличте її на місце злочину.

- Буде зроблено. Кінець зв'язку.

- МПТ? - спантеличено повторив Рорк. - Що це таке?

- Місце злочину з трупом. - Єва відкинула рушник убік і почала квапливо натягувати штани, але раптом завмерла. - Диявол... Тисяча чортів! Та це ж квартира Донні Рея! Я тільки сьогодні з ним говорила!

Донні Рей дуже любив свою матір. Це була перша думка, яка спала на думку Єви, коли вона побачила його тіло. Воно лежало на ліжку, повите зеленою гірляндою, на якій поблискували іскорки золотої фольги. Його волосся було ретельно розчесане і розправлене

на подушці. Очі закриті, накладні вії, яких не було ще кілька годин тому, були нафарбовані тушшю золотистого кольору. У тон їм була і губна помада. А на правому зап'ясті, трохи вище від того місця, де шкіра була злегка пошкоджена, красувався товстий браслет із трьома красивими позолоченими пташками.

- Три зимородки, - почувся за спиною Єви голос її помічниці. - Чорт, Далласе, як же так?!

- Стать жертви - інша, але декорації ті самі, - промовила Єва безбарвним голосом і відійшла вбік, щоб не заважати бригаді криміналістів робити свою справу. - А отже, на його тілі має бути татуювання і сліди сексуального насильства. На зап'ястях і ногах - синці, залишені мотузками, як і на тілах попередніх жертв. Нам потрібно отримати диски охоронної системи відеоспостереження, якщо така тут є.

- Він був симпатичним хлопцем, - ледве чутно пробурмотіла Пібоді.

- Тепер він мертвий хлопець. Беріться за роботу, сержанте.

Пібоді напружилася, розправивши плечі.

- Слухаюся, босе, - дерев'яним голосом відгукнулася вона.

Татуювання було виявлено на лівій сідниці вбитого. А також - явні сліди насильницької содомії. Єва відчула, як у неї підкотило до горла, але не подала виду. Вона провела огляд місця злочину, відправила двох співробітників опитувати всіх мешканців під'їзду, а потім веліла упакувати тіло в пластиковий мішок і відправити в морг.

- Потрібно перевірити записи його розмов, - звернулася вона до Пібоді. - Складіть повний список контактів, а потім поїдьте в агентство "Тільки для вас" і отримайте всю інформацію про нього. Я хочу якомога швидше отримати імена кандидатур, які підібрала для нього наша солодка парочка.

Переконавшись, що тіло запакували, Єва пройшла коротким коридорчиком, який вів у ванну кімнату, і штовхнула двері. Усе тут - кахельні стіни й підлога, хромовані крани - сяяло, як новеньке.

- Судячи з усього, наш клієнт і тут усе віддраїв на совість, - констатувала вона. - Донні Рей не надто дбав про чистоту.

- Він не заслуговував такої смерті.

- Ніхто не заслуговує на таку смерть, - відрізала Єва і обернулася. - Я знаю, він вам сподобався. Мені, загалом, теж. А тепер відкиньте все це вбік, оскільки наші почуття йому

вже не допоможуть. Він мертвий, а ми з вами маємо зібрати тут максимум інформації для того, щоб не втратити ще одну невинну людину.

- Я розумію. І все одно не можу із собою нічого вдіяти. Подумайте тільки, Даллас, адже ми розмовляли з ним лише кілька годин тому! Жартували... Нічого не можу із собою вдіяти, - лютим шепотом повторила Пібоді. - Я не така, як ви.

- Думаєте, йому є діло до ваших емоцій? Йому зараз потрібне не горе і навіть не жалість, а правосуддя! - Сказавши це, Єва рішучим кроком рушила назад до кімнати, розкидаючи в різні боки все, що траплялося під ногу, щоб дати хоч якийсь вихід почуттям, що володіли нею. - Ви вважаєте, йому є діло до того, що я розлючена? - Вона знову різко повернулася до Пібоді, очі її горіли. - Моя злість не допоможе йому. Навпаки, вона затуманює мій мозок, заважає думати. Заважає зрозуміти щось дуже важливе. Але ж воно - тут! Цей покидьок залишає для нас цілу сцену з декораціями, натяками, підказками. Але що серед усього цього головне, чорт забирай? Сучий син!

Спочатку Пібоді не знайшлася, що відповісти. Вона зрозуміла, що вже вкотре помилилася, прийнявши холодний професіоналізм Єви за бездушність і безсердечність. Після стількох місяців спільної роботи їй слід було б знати лейтенанта краще. Нарешті, глибоко зітхнувши, Пібоді невпевнено заговорила:

- Можливо, він залишає нам так багато зачіпок саме для того, щоб заплутати нас, збити зі сліду?

Очі Єви звузилися, а кулаки в кишенях уперше за останню годину розтиснулися.

- Ось це інша справа. Зовсім інша. Зараз ви справу говорите. Дуже добре! Занадто багато деталей, занадто багато ниточок... Нам потрібно вибрати якусь одну і потягнути за неї. Беріться за пошуки, Пібоді. На нас чекає важка ніч.

І вона витягла з кишені телефон.

Додому Єва притяглася тільки о четвертій ранку. Не звалитися до цього часу з ніг їй допомогла лише діжка огидного, але "високооктанового" кавового пійла, яке вона безперервно ковтала в поліцейському управлінні. В очах у неї щипало, у шлунку бурчало, але мозок був ще в змозі працювати. Щоправда, нерви її були натягнуті до межі, і вона

здригнулася, інстинктивно поклавши руку на кобуру, коли до кабінету несподівано увійшов Рорк.

- Якого біса ти тут робиш? - роздратовано запитала вона.

- Можу поставити вам те саме запитання, лейтенанте.

- Я працюю.

Рорк насупився, взяв Єву за підборіддя і, піднявши її обличчя, почав вдивлятися в нього.

- Точніше, вганяєш себе в труну, - уточнив він.

- Я випила в управлінні занадто багато бурди під брехливою назвою "кава". Якщо зараз ти даси мені кілька ковтків справжньої, я буду в повному порядку.

- Тобі більше піде на користь пара годин у несвідомому стані.

Думка про м'яке ліжко була настільки спокусливою, що на якусь мить у Єви запаморочилася голова. Але вона тут же взяла себе в руки.

- На восьму ранку в мене призначена зустріч. Мені треба підготуватися.

- Єва... - Не звернувши уваги на попереджувальне шипіння дружини, Рорк заспокійливим жестом поклав руки їй на плечі. - Я не збираюся втручатися в твої службові справи. Я лише хочу звернути твою увагу на те, що ти не зможеш працювати належним чином, якщо спатимеш на ногах, як кінь.

- Я можу приймати стимулятори.

- Ти? - Він усміхнувся, і Єва теж не змогла стримати усмішки.

- Звичайно. Препарати, включені до списку, офіційно затвердженого управлінням.

Зрозумій, Рорк, цей покидьок просто не залишає мені часу.

- Дозволь мені допомогти тобі.

- Не можу ж я використовувати тебе щоразу, коли опиняюся в складній ситуації!

- Чому ж не можеш? - Рорк почав масажувати плечі Єви, і вона із задоволенням відчула, як напруга потихеньку залишає її. - Тому що мене не включено до списку, офіційно затвердженого управлінням?

- Це - по-перше. - Єва раптом зрозуміла, що масаж розслабляє її сильніше, ніж слід було б. Її свідомість уже пливла у хвилях приємного туману, вибратися з якого їй тепер було не під силу. - Ну, добре, я приляжу на кілька годин. Але не більше! Двох годин, що залишилися, мені вистачить на те, щоб підготуватися. І спати я буду тут.

- Ось і правильно!

Рорк підвів Єву до дивана, поклав і накрив м'яким пледом.

- А ти вирушай у ліжко, - пробурмотіла вона із заплющеними очима.

- Взагалі-то, коли дозволяють обставини, я вважаю за краще спати зі своєю дружиною, - зауважив Рорк, але Єва на це ніяк не прореагувала.

- Дві години... - прошепотіла вона. - Тільки дві години... У мене вже є деякі думки.

- Дві години, - погодився Рорк і почув у відповідь тихе сопіння.

Рорк дочекався, коли Єва розправиться з білковим омлетом, і, передаючи їй чашку з ароматною димлячою кавою, широко посміхнувся.

- Я маю тобі дещо повідомити. Щодо фірми "Природна досконалість".

Єва проковтнула останній шматок і підняла на чоловіка спокійний погляд.

- Ця фірма належить тобі?

Рорк відхлебнув кави.

- Вона є дочірньою фірмою компанії, яка входить до моєї корпорації. Тож, - він знову посміхнувся, - коротше кажучи, так.

- Мені це відомо, - пересмикнула плечима Єва і не без задоволення помітила, як здивовано злетіли брови чоловіка. Їй нечасто вдавалося його чимось здивувати. - Цікаво, чи буде в моїй практиці хоч одна справа, в якій ти не будеш так чи інакше замішаний?

- А якщо й ні - що тут такого? - Рорк весело вискалився. - У даному випадку тобі це якраз на руку. Оскільки фірма належить мені, я можу допомогти тобі простежити всю продукцію, яка тебе цікавить.

- Ми вже працюємо над цим. - Єва встала з-за маленького столика і попрямувала до свого письмового столу. - Логіка підказує, що косметику було придбано в тому самому місці, де злочинець обирав свої жертви. Якщо виходити з цього припущення, я зможу істотно звужити коло пошуку. Крім того, ці продукти вельми високої якості і тому досить дорогі.

- За що платиш, те й отримуєш, - філософськи зауважив Рорк.

- Одна тільки губна помада коштує двісті доларів за тюбик. Збожеволіти можна! - Єва, примружившись, подивилася на Рорка і єхидно додала: - Не соромно тобі?

- А я ж ціни не встановлюю, - посміхнувся він у відповідь. - Я тільки розподіляю отриманий прибуток.

Про себе він із задоволенням відзначив, що дві години сну і гаряча їжа помітно підбадьорили Єву, додали їй нових сил. Вона виглядала такою, що відпочила, блідість зникла, меншими стали й темні кола під очима. Рорк піднявся і підійшов до неї.

- Може, ти хочеш узяти участь у засіданні ради директорів і пролобіювати нижчі ціни?

- Ха-ха! Дуже смішно. - Рорк спробував поцілувати її в губи, але Єва ухилилася. - Відчепись! Мені потрібно працювати.

- Хвилиночку! - Він усе ж вирвав у неї поцілунок. - До речі, чому б тобі не розповісти мені детальніше про цю справу? Можливо, це допоможе тобі знайти якусь зачіпку.

Єва глибоко зітхнула, відкинулася на спинку стільця, але одразу ж знову випрямилася.

- Знаєш, що в усьому цьому найжахливіше? Він вибирає людей, які на щось сподіваються, і використовує це. Той хлопець, якого вбили вчора ввечері... Адже він був абсолютно беззахисним.

- А дві попередні жертви були жінки, чи не так? Тобі це про щось говорить?

- Про те, що він - бісексуал. Що його одержимість "єдиним коханням" не залежить від статі. Адже чоловіка теж згвалтували, як і жінок. Його теж зв'язали, "прикрасили" різдвяною гірляндою, а після того, як все було скінчено, на обличчя наклали косметики і зробили татуювання.

Єва взяла свою чашку і допила каву, що залишалася в ній.

- Він напевно знаходить свої жертви в службі знайомств "Тільки для вас", переглядаючи відеозаписи і персональну інформацію на клієнтів. Можливо, він навіть був одним із кандидатів, відібраних для жінок. Але ж не для Донні Рея! Донні був, якщо так можна висловитися, твердокам'яним гетеросексуалом. І той факт, що останнім загинув чоловік, змушує мене думати, що вбивця раніше не зустрічався особисто з жодною зі своїх жертв. А якщо навіть і зустрічався, то ці зустрічі не носили романтичного характеру. Тож кожне з його "кохань" - плід фантазії, і не більше того.

- Він обирає тих, хто живе сам, - зауважив Рорк.

- Тому що він боягуз. Він боїться вступати у відкрите протистояння. Він присипляє свої жертви за допомогою транквілізаторів і прив'язує їх до ліжка. Тільки в такому разі він може бути впевнений, що сила і влада будуть на його боці.

Єва задумалася, і думки її повернулися до Руді. Той теж, судячи з тіла, був одержимий манією влади... Вона поставила чашку на стіл і пробіглася долонею по волоссю.

- Хай там як, наш маніяк у чомусь передбачуваний. І саме на цьому я його прихоплю.

- Ти говорила, що в тебе з'явилися деякі думки, - нагадав їй Рорк.

- Швидше, якісь уривчасті думки. Мені ще доведеться поламати голову. Через деякий час я спробую використати у своїх цілях Надін. Але про костюм Санти я їй поки що повідомити не можу, інакше люди будуть шарахатися від усіх Санта-Клаусів, які зараз стирчать на кожному розі і в кожному магазині.

- Так, - пробурмотів Рорк, - уявляю собі цю картинку. У ранковому випуску теленовин з'являється повідомлення: "Серійний Санта-Клаус душить самотніх людей! Подробиці - у нашому денному випуску". Надін збожеволіє від захвату!

- Вона нічого не дізнається, - твердо сказала Єва. - Принаймні доти, доки я не вважатиму за потрібне розповісти їй. А для початку я спробую нацькувати її на господарів "Тільки для вас". Уявляю, як заволають Руді й Пайпер! Ну і по заслугі їм. Парочка лощених роботів! Потрібно їх як слід струсити.

- Вони, я дивлюся, тобі не до душі?

- Та в мене від них просто мурашки по шкірі. Я впевнена, що вони трахаються один з одним. Фу, яка гидота!

- А це що, заборонено?

- Вони ж брат і сестра! Близнюки!

- А, тоді зрозуміло. - Рорк спіймав себе на тому, що його обличчя набуло такого самого гидливого виразу, як і в Єви. - Це справді дуже... відразливо.

- Так... - Думка про Руді й Пайпер остаточно позбавила Єву апетиту, і вона з роздратуванням відштовхнула від себе тарілку з м'якими теплими круасанами. - Він заправляє всім - і бізнесом, і сестрою. Мушу сказати, що зараз він - мій головний підозрюваний. Він має доступ до інформації про всіх клієнтів, а якщо підтвердиться моє припущення про інцест, ми зможемо зробити однозначний висновок про його неадекватну сексуальну поведінку. Мені потрібно впровадити до них свою людину. - У коридорі почувлися кроки, і Єва глибоко зітхнула. - І ця людина зараз якраз прямує сюди.

Єва і Рорк одночасно повернули голови, і наступної миті в дверях з'явилася Пібоді. Вона подивилася на свою начальницю, потім перевела погляд на її чоловіка і поїжилася.

- Щось не так?

- Ні-ні, заходьте. - Єва ткнула великим пальцем у бік найближчого вільного стільця. - Сідайте, і почнемо.

- Кава? - запропонував Рорк. Він уже зрозумів, що задумала Єва щодо своєї помічниці.

- Так, із задоволенням. Макнаб ще не приходив?

- Ні. Спочатку я хочу вас проінструктувати, - сказала Єва і кинула багатозначний погляд у бік чоловіка.

- Усе зрозумів і видаляюся.

Рорк передав Пібоді чашку з кавою, поцілував дружину в щоку, а потім вийшов до свого кабінету і щільно зачинив за собою двері.

- Він завжди такий уранці? - поцікавилася Пібоді.

- Він узагалі завжди такий.

Пібоді глибоко й протяжно зітхнула.

- А ви впевнені в тому, що він із цієї планети?

- Не завжди. - Єва встала з крісла, примостилася на краєчку свого письмового столу і втупилася на Пібоді. - Отже... ви були б не проти поспілкуватися з хлопцями?

- Що, вибачте?

- Ви хотіли б розширити своє коло спілкування? Познайомитися з молодими людьми, яких цікавить те саме, що й вас?

- Звичайно, - усміхнулася Пібоді, вважаючи, що лейтенант жартує. - Інакше навіщо б я пішла працювати в поліцію!

- Із копів зазвичай виходять погані супутники життя. Знаєте, що вам потрібно, Пібоді? Служба знайомств, на кшталт "Тільки для вас"!

Потягуючи каву, Пібоді заперечно мотнула головою.

- Ні вже! Я вже зверталася в таку службу кілька років тому, коли щойно приїхала в Нью-Йорк. У них там як у казармі: все розписано, все регламентовано. Я вважаю за краще знайомитися з хлопцями в барах. - Єва мовчала, продовжуючи свердлити свою помічницю поглядом, і до Пібоді поступово почав доходити сенс того, що відбувається. - Ой! - видихнула вона, повільно опускаючи руку з чашкою. - Ой...

- Мені доведеться узгодити цю операцію з Вітні. Я не можу впровадити офіцера поліції куди б то не було без санкції начальства. Але попередньо я хочу, щоб ви усвідомили, про що йдеться.

- Впровадити... - луною повторила за Євою Пібоді. Вона служила в поліції досить давно, щоб зрозуміти, про що йдеться, і все ж у її уяві мимоволі розквітли картини прийдешньої слави і лаврів.

- Погасить зірки в очах, Пібоді, - осмикнула її Єва. Вона встала і запустила обидві руки у свою шевелюру: - Я збираюся використати вас як приманку, а ви сяєте, немов я роблю вам подарунок.

- Ви довіряєте мені, ви вважаєте, що я впораюся з таким завданням, - хіба саме по собі це не подарунок?

- Так, я вважаю, що ви з цим упораєтеся, - промовила Єва, опустивши руки. - Тому що ви вмієте виконувати накази, а це саме те, що мені від вас потрібно. Виконувати накази беззаперечно, від і до, не відхиляючись ні на волосинку. Ніякої самодіяльності! Якщо ви мене зрозуміли, і якщо мені вдасться вибити з поліцейського управління гроші на оплату послуг цього чортового агентства, вас буде впроваджено.

- А як же Пайпер і Руді? - занепокоїлася Пібоді. - Адже вони бачили мене разом із вами!

- Щодо цього можете не переживати. Вони бачили вас у поліцейській формі. Люди на кшталт них дивляться тільки на форму, а людина, на якій вона вдягнена, для них не має обличчя. Крім того, залучимо Мевіс і Тріну, щоб вони вас перетворили.

- Ось це клас! - захоплено взвизгнула Пібоді.

- Час дорослішати, Пібоді, - суворо осмикнула її Єва. - Це не "доньки-матері". Перед нами - серйозне завдання. Нам доведеться придумати для вас легенду, створити абсолютно нову особистість. Ми уважно вивчимо відеозапис і всю інформацію, що стосується жертв, виокремимо ті риси, які їх об'єднували, і наділимо ними ваш персонаж. Та вас рідна мати не впізнає!

- Нісенітниця собача! - У дверях стояв Макнаб. Його обличчя було спотворене злістю, очі метали блискавки, а руки стиснулися в кулаки. - Повна маячня! Ахінея!

- Вашу думку взято до відома, детективе, - рівним голосом відповіла Єва.

- Ви хочете начепити її на гачок, як черв'яка, і закинути в ставок із зубастими щуками? Чорт забирай, Далласе, як ви можете так чинити?! Вона ж не підготовлена для роботи під прикриттям!

- Не твоя справа! - тут же окрилася Пібоді, схопившись на ноги. - Я про себе й сама можу подбати.

- Ти хоч уявляєш собі, що за робота на тебе чекає? - Макнаб різко зробив крок уперед, і тепер вони з Пібоді стояли ніс до носа. - Ти ж усього лише помічниця, паркетний поліцейський! Тільки й умієш, що тягати папку за начальницею.

Єва помітила, як спалахнули очі Пібоді, і встигла вклинитися між ними, поки її помічниця не вчепилася у фізіономію Макнаба.

- Досить, Макнабе! Я вже сказала, що твою думку взято до відома. А тепер замовкніть обидва!

- Як же так?! - обурилася Пібоді. - Цей сучий син ображає мене, а я маю все це мовчки ковтати?

- Не звертайте уваги, Пібоді, і сідайте, - веліла їй Єва. - Ви обидва сідайте, чорт би вас побрав! І постарайтеся згадати, хто тут головний, поки я вас обох не зігріла як слід. Мені тут коридра не потрібна, а якщо не вмієте тримати себе в руках - пішли геть!

- Містер Комп'ютер - ось хто нам не потрібен! - запально вигукнула Пібоді.

Очі Єви недобро блиснули.

- Що нам потрібно, а що ні, вирішую я! І зараз нам потрібна інформація зсередини агентства "Тільки для вас". Для того щоб її отримати, я маю намір використати приманку. Точніше, приманки! - Вона переводила очі з Пібоді на Макнаба і назад. - Приманки обох статей. Чоловік і жінка. Ви готові до цього, Макнабе?

- Гей, хвилиночку... Хвилиночку, лейтенанте! - Пібоді знову схопилася зі стільця, наче ошпарена. - Ви хочете впровадити і його теж? Разом зі мною? Ось цього...

- Я готовий, лейтенанте, - охоче погодився Макнаб і обдарував Пібоді єхидною посмішкою. Він був задоволений: тільки так можна буде наглядати за нею і в разі чого захистити її від небезпеки.

-Це буде круто!

Мевіс Фрістоун у захваті витанцьовувала кабінетом Єви. Вона була в майже прозорій обтислій сукні, яка вигідно підкреслювала її стрункі ноги, що здавалися ще довшими завдяки десятисантиметровим підборам-шпилькам червоного кольору. У такий самий

екстраординарний колір було пофарбоване - та ще й посипане блискітками - її волосся, яке десятками спіральок, як у Медузи Горгони, звисало до плечей. На скроні, там, де закінчувалася брова, красувалося маленьке татуювання у вигляді сердечка.

- Не забувай, ти зараз виконуєш офіційне завдання поліцейського управління, - нагадала їй Єва, прекрасно розуміючи, що Мевіс пропустить її попередження повз вуха. Але вона вважала себе зобов'язаною зробити його, бачачи, з яким натхненням Мевіс дивиться на Пібоді своїми смарагдово-зеленими очима. Утім, "своїми" ці очі можна було назвати з великою натяжкою: вражаючий колір їм надавали модні контактні лінзи.

- Начхати їй на це, - констатувала Тріна, а "консультантка з іміджу" тим часом продовжувала кружляти довкола Пібоді, як скульптор довкола брили мармуру, - тремтячи від нетерпіння, приглядаючись і загадково посміхаючись.

Тріна сьогодні неабияк здивувала Єву, з'явившись із маленькими золотими кільцями, протягнутими в брови. Її волосся було пофарбоване в сливово-фіолетовий колір і стирчало на маківці коком завдовжки в добрих тридцять сантиметрів. Щоправда, вбрання Тріни було більш консервативним, ніж у Мевіс, - чорний комбінезон з аплікаціями: по голому Санта-Клаусу на кожній із грудей.

"І цій парочці поліцейське управління платить за те, щоб створити новий вигляд для Пібоді! Боже, спаси і збережи", - подумала Єва, закривши обличчя долонями і згадуючи, як вона вибивала з Вітні гроші на цю статтю витрат. Бачив би він цей балаган!

- Я хочу, щоб усе було просто, - заявила вона цим двом. - Мені потрібно тільки, щоб вона не була схожа на копа.

- Що думаєш, Тріно? - запитала Мевіс, нахилившись над Пібоді і приклавши власні локони по обидва боки її обличчя. - По-моєму, цей колір їй якраз до вподоби. Одразу створюється святковий вигляд. А бачила б ти вбрання, яке я випросила для неї в Леонардо! - Вона випросталася і просяяла. - Зміїна шкіра кольору "зозуля"!

- Зміїна шкіра?... - ледве чутно прошепотіла Пібоді, збліднувши й уявивши собі, який вигляд матимуть чималі опуклості її тіла в такому вбранні. - Лейтенант!

- Нам потрібно що-небудь простіше, - повторила Єва своє попередження. Вона боролася зі спокусою ретируватися звідси і кинути свою помічницю напризволяще.

- Який засіб ти застосовуєш для догляду за шкірою, подружко? - запитала Тріна, міцно взявши Пібоді за підборіддя і піднявши її голову. - Наждачний папір?

- Я...

- У тебе пори - що місячні кратери! Тобі потрібно серйозно зайнятися своєю фізіономією. Я думаю, ми почнемо з глибокого чищення.

- О господи! - Не на жарт перелякавшись, Пібоді смикала головою, намагаючись звільнити підборіддя. - Послухайте...

- Цицьки в тебе свої чи штучні?

- Свої. - Пібоді швидко накрила груди долонями, перш ніж це встигла зробити Тріна.

- Гарні цицьки. Гарзд, роздягайся. Давай-но поглянемо на них, а заодно і на все інше.

- Роздягатися?! - Пібоді з жахом витріщила очі й повернула голову в бік Єви. - Лейтенант Даллас! Шефе!..

- Ви ж сказали, що зумієте впоратися з цим завданням. - Єва підбадьорливо поплескала дівчину по плечу і попрямувала до виходу. - У вашому розпорядженні дві години, - кинула вона невгамовній парочці.

- Мені потрібно щонайменше три! - обурилася Тріна. - Моє мистецтво не терпить суєти.

- Два - і ні хвилини більше, - твердо відповіла Єва. Коли вона зачиняла двері, до неї донісся жалібний писк Пібоді.

"Краще триматися подалі від усього цього, - вирішила Єва. - А щоб не гаяти часу даремно, можна поки що нанести візит старому знайомому".

Чарльз Монро надавав ескорт-послуги заможним дамам, а простіше кажучи, був чоловіком-повією і спав із жінками за гроші. Він якось раз допоміг Єві в розслідуванні однієї справи і потім з нечуваною щедрістю запропонував обслужити її безкоштовно. Допомогу вона прийняла, а від великодушної пропозиції ввічливо відмовилася.

Квартира Монро розташовувалася в досить дорогому будинку в центрі міста. У будинку, який теж належав Рорку... Подумавши про це, Єва зі зітханням закотила очі і натиснула на кнопку дзвінка. Почувши за дверима кроки, вона витягла з кишені поліцейське посвідчення і піднесла його ближче до дверного вічка - на той випадок, якщо

Чарльз його забув. Однак після того як двері відчинилися, Єва зрозуміла, що марно турбувалася щодо пам'яті Монро.

- Лейтенанте, люба моя!

Чарльз застав її зненацька: несподівано обійнявши, він міцно притиснув Єву до себе і нагородив поцілунком, який навряд чи можна було назвати дружнім.

- Руки геть, приятелю!

- Я ніколи не дозволив би собі поцілувати безневинну дівчину або чиюсь наречену, - підморгнув їй цей ставний чоловік із гарним обличчям і очима з поволокою. - І як це - бути заміжньою за найбагатшим мужиком у Всесвіті?

- Він купує мене в шампанському.

Чарльз схилив голову набік і деякий час дуже уважно дивився на Єву.

- Так, ви його все ще любите, - нарешті констатував він. - Що ж, це чудово. Час від часу я бачу вас із ним по телевізору й іноді мимоволі замислююся: як у них складається життя? І тепер, як я розумію, ви прийшли сюди не для того, щоб прийняти пропозицію, яку я зробив вам кілька місяців тому, чи не так?

- Мені потрібно з тобою поговорити.

- Добре, проходите. - Монро відступив, роблячи запрошувальний жест. На ньому було трико, що дуже відверто змальовувало обриси його сильного, тренованого тіла. - Хочете випити? Чи, може, кави? Утім, навряд чи моя кава може змагатися з шампанським, у якому вас купує Рорк. Тоді, може, пепсі?

- Гаразд, давай.

Єва пам'ятала його кухню: акуратна, по-спартанськи невибаглива, чиста - до пари господареві. Вона сіла, а Чарльз витягнув із холодильника дві баночки пепсі-коли, наповнив два високі прозорі келихи, кинув порожні бляшанки у відро для сміття і сів навпроти Єви.

- П'ю за добрі старі часи, Далласе! Утім, вони були досить поганими...

- М-да... Але для тебе, Чарльзе, настають нові часи. Щоправда, теж погані. Скажи-но мені, з якого це дива процвітаючому жиголо знадобилося звертатися до служби знайомств? Але перш ніж ти відповіси, хочу попередити, - Єва підняла руку з келихом, - використання таких служб у професійних цілях або з метою наживи є протизаконним.

Чарльз спалахнув. Напевно, якби Єві розповів про це хтось інший, вона б не повірила, але тепер вона бачила на власні очі, як гарне обличчя чоловіка болісно почервоніло.

- Господи, невже вам відомо все на світі?

- Якби мені було відомо все на світі, я знала б відповідь на своє запитання. Тим часом я чекаю її від тебе.

- Це моя особиста справа і стосується тільки мене, - пробурмотів він.

- Якби воно стосувалося тільки тебе, - так само терпляче промовила Єва, - мене б зараз тут не було. То чому ти звернувся в агентство "Тільки для вас"?

- Тому що мені потрібна жінка! - видихнув Чарльз Монро. Він підняв голову, і тепер у його очах горіла зла рішучість. - Справжня жінка, а не та, яка купує мене, немов якусь річ, зрозуміло? Мені, чорт забирай, потрібні звичайні людські стосунки! Це що, теж заборонено законом? Моя робота така, що я позбавлений усього цього. Я роблю те, за що мені платять, і роблю це на совість. Але мені хочеться мати власне особисте життя. У цьому, наскільки я розумію, немає нічого протизаконного.

- Ні, - погодилася Єва. - У цьому - ні.

- Коли я заповнював анкету, я збрехав щодо того, чим заробляю на життя. - Чарльз роздратовано пересмикнув плечима. - Я не хотів, щоб мені підібрали якусь збоченку, у якої тремтять коліна від бажання зустрітися з жиголо, чоловіком-повією. І що тепер? Ви заарештуєте мене за те, що я збрехав у цій клятій анкеті?

- Ні, звісно. - Єва почувалася ніяково через те, що довела співрозмовника до такого стану. І ще - несподівано для себе самої вона відчувала щодо нього щире співчуття. - Я знаю, що ти мав зустрітися з жінкою на ім'я Маріанна Гоулі. Пам'ятаєш її?

- Маріанна... - повторив слідом за нею Чарльз, зробивши великий ковток із запітнілого келиха. Він явно докладав чималих зусиль, щоб узяти себе в руки. - Я бачив її на відеозаписі, який мені показали в агентстві. Симпатична жінка, дуже мила. Я зателефонував їй, але вона вже зустрічалася з кимось іншим. - Чарльз нарешті зумів вичавити з себе невеселу усмішку і знову пересмикнув плечима. - Моє циганське щастя... А вона була якраз мого типу - саме таку я й шукав.

- Виходить, ти з нею так жодного разу й не бачився?

- Ні. Зате познайомився з рештою чотирма жінками, яких вони для мене підібрали. З однією з них у нас навіть щось зав'язалося - протягом кількох тижнів ми час від часу зустрічалися. А потім я вирішив: якщо я хочу, щоб наші стосунки переросли у щось більше, я маю бути чесним, і зобов'язаний розповісти їй, чим заробляю на життя. - Він гірко посміхнувся і підняв руку з келихом, ніби запрошуючи Єву випити. - На цьому все й скінчилося.

- Мені дуже шкода...

- Нічого, - одними губами посміхнувся Чарльз, - на ній світ клином не зійшовся. У них там багато таких. Шкода, що Рорк зняв вас із забігу.

- Чарльзе, Маріанна мертва.

- Що?

- Хіба ти останнім часом не слухав новини?

- Ні. Я навіть телевізора не вмикав. Мертва? - Він звузив очі, спрямувавши погляд на Єву. - Напевно, вбита. Ви б не прийшли, якби вона тихо померла уві сні. Отже, її вбито. І я - серед підозрюваних?

- Так, так воно і є, - чесно відповіла Єва. Цей хлопець викликав у неї щиру симпатію, і вона не хотіла викручуватися, розмовляючи з ним. - Я зобов'язана офіційно допитати тебе - хоча б для того, щоб дотриматися належних у таких випадках формальностей. Тому скажи, чи маєш ти алібі на вечір останнього вівторка, середи і на вчорашній вечір?

Чарльз довго дивився на свою гостю, і в його очах читався непідробний жаж.

- Скажіть, як ви працюєте? Через день? Адже щодня варитися у всьому цьому, по-моєму, не змогла б жодна жива людина.

- Я можу поставити тобі те саме запитання, - спокійно відповіла Єва, не відводячи очей. - Тож давай залишимо наші професії осторонь. Отже, у тебе є алібі?

Чоловік перший відвів погляд і встав з-за столу.

- Я маю зазирнути у свій розклад.

Єва не намагалася втримати його. Інтуїція підказувала їй, що Чарльз Монро - не та людина, яку вона шукає.

Незабаром Чарльз повернувся з невеликим елегантним записником. Відкривши його, він перевіряв ті дні, які назвала йому Єва.

- Вівторок. У мене була клієнтка. Це легко перевірити. Учора ввечері я був у театрі, потім вечеряв у ресторані - знову працював. Тут. Клієнтка пішла о пів на третю ночі. Цілих тридцять хвилин понаднормових! Щоправда, дуже щедрі чайові. А ось на середу алібі в мене немає. Я перебував удома - один.

Він поклав книжку на стіл і підштовхнув її в напрямку Єви.

- Якщо хочете, запишіть імена і перевірте ще раз.

Єва мовчки переписала імена та адреси у свій блокнот. А потім підняла очі на Чарльза.

- Спробуй згадати: Сарабет Грінбелм... Донні Рей Майкл... Тобі ці імена що-небудь говорять?

- Нічого.

Єва дивилася на Чарльза випробовуючим поглядом.

- Я ніколи не помічала, щоб ти користувався косметикою. То навіщо ти купив губну помаду і тіні для повік фірми "Природна досконалість" у салоні "Абсолютна краса"?

- Губну помаду? - нерозуміло перепитав він, але потім струснув головою. - Ах так, я взяв її для жінки, з якою зустрічався. Оскільки я вирушав до салону робити зачіску - це входило у вартість послуг, - вона попросила мене прихопити там для неї дещо, зокрема й помаду. - Чарльз трохи зніяковіло посміхнувся. - А чому ви питаєте, лейтенанте? Яке вам, по суті, діло, купую я губну помаду чи ні?

- Ще одна деталь, Чарльзе. Якось ти зробив мені послугу, тепер я хочу відповісти тобі тим самим. Три людини, які користувалися послугами агентства "Тільки для вас", мертві. Убиті - однаково, однією і тією ж рукою.

- Троє? Боже мій!

- Так, причому менше ніж за тиждень. Я не збираюся розповідати тобі всі деталі, і навіть те, що я скажу, не повинно вийти за межі цієї кімнати. Але, на мою думку, злочинець вибирає свої жертви з бази даних "Тільки для вас".

- Він убив трьох жінок менше ніж за тиждень?

- Ні. - Єва свердлила співрозмовника поглядом. - Останньою жертвою став чоловік. Тому будь дуже обережний, Чарльзе.

Коли до нього дійшов сенс сказаних Євою слів, він якось одразу обм'як.

- Ви думаєте, що я можу стати наступною жертвою?

- Я думаю, що жертвою може стати будь-хто, хто має справу з фірмою "Тільки для вас". Зараз я зайнята тим, що порівнюю списки кандидатів, підібраних для жертв кожного з цих трьох, намагаюся знайти будь-які збіги. А тебе я закликаю до обережності. Не впускай у квартиру тих, кого ти не знаєш. Ні під яким виглядом! - Єва зробила глибокий вдих. - Він одягається в костюм Санта-Клауса і носить із собою велику коробку в подарунковій обгортці.

- Що?! - Чарльз опустив келих, який підніс було до рота. - Це що, жарт?

- Якщо й жарт, то не смішний, оскільки троє вже мертві. Після того як жертви впускають його в будинок, він накачує їх транквілізаторами, прив'язує до ліжка, гвалтує - і вбиває.

- Ісусе... - Чоловік потер обличчя руками. - Але це ж жахливо!

- Якщо цей хлопець подзвонить у твої двері, замкни їх на всі замки й одразу ж виклич мене. Якщо зумієш, затримай його, якщо ні - нехай іде. Але за жодних обставин не здумай відчиняти двері! Запам'ятай: він дуже розумний і смертельно небезпечний.

- Я-то двері не відчиню, але жінка, з якою я зустрічався через агентство... Я маю її попередити.

- У мене є список усіх, кого для тебе підібрали. Я сама попереджу її. Зараз для мене головне - щоб про все це якомога довше не пронюхали журналісти.

- Так, дуже не хотілося б, щоб у газетах з'явилася зворушлива історія про те, як самотній жиголо шукає супутника життя! - Він скорчив гримасу. - Послухайте, не могли б ви з'їздити до неї просто зараз? Її звуть Дарла Макмаллен. Вона живе одна і... дуже довірлива. Якщо до неї у двері подзвонить Санта-Клаус, вона відкриє без вагань, щоб пригостити його молоком і печивом.

- Судячи з усього, вона хороша жінка.

- Так, - його обличчя пом'якшилося, - дуже гарна.

- Я з нею побачуся, - пообіцяла Єва і піднялася. - А ти... Може, тобі все ж варто зателефонувати їй ще разок?

- Нічого з цього не вийде. - Чарльз теж встав і натягнуто посміхнувся. - А ви, лейтенанте, якщо все ж таки вирішите кинути Рорка, обов'язково зателефонуйте мені. Моя пропозиція залишається в силі.

"Дивний все ж таки орган - серце", - розмірковувала Єва, лавіруючи в потоці автомобілів. Ну як можна собі уявити поруч витонченого, наскрізь порочного жиголо і цю розумну, спокійну жінку, від якої вона щойно вийшла? І все ж, якщо жіноче чуття не підводило Єву, то Чарльз Монро і Дарла Макмаллен були вже наполовину закохані одне в одного. І не знали, як із цим бути.

Саме з цієї причини Єва відчувала по відношенню до них глибоку симпатію. Часом вона й сама не знала, що робити з буревієм почуттів, який починав вирувати в її грудях за однієї тільки думки про Рорка.

Дорогою додому Єва зробила ще три зупинки - допитувала людей, імена яких значилися у списках кандидатур, підготовлених службою знайомств для трьох нині покійних клієнтів "Тільки для вас". Вона обережно попереджала їх і роздавала заздалегідь роздруковані та схвалені поліцейським начальством аркуші з переліком інструкцій щодо того, як треба діяти в екстреному випадку. Єві не давала спокою думка, що якби вона вчасно - ось так само - попередила Донні Рея, він зараз, можливо, теж був би живий.

Хто буде наступним у цьому страшному списку? Один із тих, з ким вона вже поговорила, чи хтось, з ким ще не встигла? Єва дуже поспішала. Вона витиснула педаль акселератора і, вихором пролетівши крізь ворота, увірвалася у двір свого будинку. Вона хотіла, щоб Пібоді та Макнаб ще до кінця робочого дня звернулися до агентства "Тільки для вас" і заповнили необхідні документи.

На під'їзній доріжці Єва помітила припаркований автомобіль Фіні, і серце її наповнилося надією. Усе-таки зусилля, яких вона доклала для того, щоб долучити Фіні до розслідування, не були марними. Якщо він і Макнаб звалять на себе всю електронну роботу, у самої Єви будуть розв'язані руки для того, щоб займатися роботою в місті.

Увійшовши в будинок, вона попрямувала прямо до свого кабінету, але ще на підході до нього болісно скривилася: навіть тут, у коридорі, стіни тряслися від гуркотливої музики. Якщо тільки ці звуки можна було назвати музикою...

Мевіс на повну гучність запустила відеоролик із власною участю і тепер самовіддано підспівувала самій собі на екрані. Через постійні вигуки розібрати слова було складно, але, судячи з усього, йшлося про те, що її душа розривається на частини від

кохання. Фіні сидів за письмовим столом Єви з неприхованим подивом і легким переляком на обличчі. За його спиною стояв Рорк. Він, здавалося, почувався цілком у своїй тарілці й усім своїм виглядом висловлював ввічливу увагу.

Розуміючи, що посеред цієї какофонії її шанси бути почутою дорівнюють нулю, Єва дочекалася, доки відлунують останні акорди, і Мевіс на екрані відкланяється у відповідь на бурхливі оплески слухачів. Мевіс, яка сиділа в кабінеті, почервоніла і хихикала від задоволення, обводячи очима присутніх.

- Блискуче! - сказав Рорк, плескаючи в долоні. - Ти всіх заткнеш за пояс.

- Справді? - завизжала Мевіс, підлетіла до Рорка і повисла в нього на шії. - Не можу повірити, що це відбувається зі мною наяву! Мені дали можливість випустити диск на провідній звукозаписній фірмі країни!

- Це не благодійність. Я розраховую на те, що ти принесеш мені купу грошей, - добродушно промовив Рорк і по-батьківськи поцілував її в лоб.

- Я сподіваюся! Ох, як я на це сподіваюся! - У цей момент Мевіс помітила Єву, що стояла в дверях, посміхнулася і крикнула: - Гей, ти подивилася цей відеоролик?

- Тільки самий кінець. Це було здорово. - Оскільки йшлося про Мевіс, Єва не кривила душею. - Фіні, ти з нами?

- Офіційно приписаний до вашої компашки. - Фіні зручніше влаштувався в кріслі Єви. - Макнаб уже в агентстві "Тільки для вас", проходить попередню співбесіду. За легендою, він тепер у нас комп'ютерник, який працює в одній із компаній Рорка. Він уже отримав відповідне посвідчення особи, а його особисті дані в усіх комп'ютерних базах даних відповідним чином підчищені та виправлені.

- А чому в компанії Рорка? - здивувалася Єва.

- А чому б і ні? - посміхнувся у відповідь Фіні. - Ім'я твого чоловіка повсюдно викликає повагу і мимовільне бажання коритися. Ми були б дурнями, якби не скористалися цим. Ми дуже цінуємо вашу допомогу, о, Великий! - жартівливо звернувся він до Рорка.

- Завжди до ваших послуг, діти мої, - у тон йому відповів той, усміхнувшись дружині. - Оскільки в тебе мало часу, - пояснив він, - ми вирішили зрізати кілька кутів. Пібоді тепер є співробітником служби безпеки в одному з моїх будинків. Фіні вирішив, що буде краще, якщо їхні легенди хоч у чомусь відповідатимуть дійсності.

- Так, нехай усе буде якомога простіше. - Єва глибоко зітхнула. - Що ж, добре. Тобі належить половина цього чортового міста, тож навряд чи хтось почне сумніватися й перевіряти ще раз легенди, якщо вони освячені твоїм ім'ям.

- Саме так.

- Де Пібоді?

- Тріна закінчує займатися нею.

- Вона потрібна мені негайно. І взагалі, що за нісенітниця? У неї був цілком нормальний вигляд. Невже потрібно стільки часу, щоб зробити їй зачіску й одягнути в цивільне?

- У Тріни народилися деякі новаторські ідеї. Просто класні! - Мевіс вимовила це з таким захопленням, що Єві стало не по собі. Передчуваючи найгірше, вона на секунду заплющила очі. - Почекай, скоро сама побачиш. Так, до речі, Тріна хоче і тобою зайнятися перед вашою вечіркою. Свято як-не-як! Вона сказала, що зробить із тебе повний атас!

Єва знову заплющила очі, відчуваючи, як у грудях у неї зароджується глухе роздратування. Вона не хотіла, щоб із неї робили "атас" - ні перед святом, ні після.

- Так, звісно, - буркнула вона. - Так де ж, чорт забирай... - Тут вона осіклася, почувши за спиною кроки, обернулася до дверей і заморгала від подиву.

- Мушу сказати, що я - справжній геній! - сповістила Тріна. - Приймайте роботу!

Пібоді пиркнула, зашарілася і зніяковіло посміхнулася.

- Ну що, як, по-вашому, пройду я співбесіду в такому вигляді?

Її волосся було підстрижене, посипане блиском, збите і оточувало голову блискучим німбом. На обличчя було вміло накладено косметику, що підкреслювала розріз і форму очей, а на губи - помаду ніжно-коралового кольору. Тіло Пібоді, яке, будучи одягнене в поліцейську форму, здавалося таким кремезним, тепер виглядало жіночним і привабливим, темно-зелена сукня до колін підкреслювала спокусливі опуклості. Шию дівчини обвивало кілька позолочених ланцюжків, а на щоці красувалося маленьке накладне татуювання, що зображало фею з мрійливим обличчям і золотистими крильцями.

Пібоді сама вибрала це татуювання, коли зрозуміла, що будь-який опір з її боку приречений, і їй не залишається нічого іншого, як тільки підкоритися диктату Тріни. Дівчина навіть не стала заперечувати, коли швидкі й умілі руки "фахівця з іміджу" маніпулювали з її грудьми, накладаючи на них аплікатори, що візуально збільшують розмір

бюста. До цього моменту Пібоді й сама увійшла у смак. Їй сподобався процес чарівного перетворення на нову особистість.

Але тепер, під пильним поглядом Єви, Пібоді знову стало ніяково, і вона почала зніяковіло переминатися з ноги на ногу. На ногах у неї, до речі, були туфлі на шпильках, колір яких відповідав кольору крилець феї на її загадковому татуюванні.

- Що, погано? - боязко запитала вона.

- Навіть не знаю... Можу сказати тільки одне: на поліцейського ви точно не схожі.

Трохи здивований стриманою реакцією дружини, Рорк вийшов уперед і взяв Пібоді за обидві руки.

- Ти маєш карколомний вигляд! - заявив він. - Просто пальчики оближеш!

Промовивши це, Рорк поцілував пальці дівчини, і її довірливе серце забилося в прискореному ритмі.

- Правда? Вам подобається? Ось здорово!

- Ну гаразд, Пібоді, - порушила цю ідилію Єва. - Фіні, у тебе - двадцять хвилин на те, щоб вивчити з нею її легенду. Пібоді, де ваша зброя і рація?

- Тут, - сказала дівчина і поплескала по потаємній кишені в подолі сукні. - Зручно, правда?

- Не те слово, - буркнула Єва. - Тільки не розраховуйте, що ви ходитимете в цьому все життя. Отже, зараз ви займатися з Фіні. Вивчіть свою легенду на зубок - ми не маємо права допустити жодного ляпу, оскільки йдеться про життя людей. Я хочу, щоб до кінця дня ви перебували у штаб-квартирі "Тільки для вас", а завтра ваше ім'я вже повинно фігурувати у списках кандидатур.

- Слухаюся, босе, - відповіла Пібоді й непомітно любовним жестом погладила тканину сукні, а потім попрямувала до письмового столу й сіла поруч із Фіні.

- Ти - наступна, - промовила Тріна і швидко пробігла вмілими пальцями по волоссю Єви.

- У мене немає часу робити зачіски, - відрізала Єва, відступивши назад. - Тим паче що ти вже терзала мене кілька місяців тому.

- Стрижку потрібно оновлювати регулярно, інакше всі мої зусилля пропадуть даремно, - заперечила Тріна і, звертаючись до Рорка, додала: - Або ти змусиш її прийти до мене перед вашою вечіркою, або я не відповідаю за її зовнішній вигляд.

- Вона напевно вибере час, - заспокоїв її Рорк.

Щоб нейтралізувати невгамовну Тріну, він взяв її під руку і повів до виходу, обсипаючи компліментами з приводу того, яку блискучу роботу вона виконала з Пібоді.

Єва анітрохи не зраділа, коли, повернувшись до поліцейського управління, виявила Надін Ферст, яка сиділа за її письмовим столом і ліниво займалася своїми нігтями.

- А ну-ка прибери дупу з мого стільця.

Надін обдарувала її обеззброювальною посмішкою, прибрала пилку для нігтів у величезну, розфарбовану під телячу шкіру сумку і закинула ногу на ногу.

- Привіт, Далласе! Рада тебе бачити. Береш роботу додому? Не можу тебе звинувачувати. - Надін нарешті встала й обвела своїми котячими очима маленький захащений і запилений кабінет. - У цій будці працювати справді неможливо.

Нічого не відповівши, Єва пройшла до свого столу і перевірила, чи не надходило повідомлень на електронну пошту та автовідповідач.

- Я тут нічого не чіпала, - вимовила Надін, додавши у свій голос ще більше уїдливості - на той випадок, якщо Єва її не помітила.

- Я зайнята, Надін, і в мене зараз немає часу для журналістів. Піди краще займися проблемою автомобільних заторів або викрий шахрайство на тоталізаторі.

- Я думаю, ти все ж знайдеш для мене кілька хвилин. - Не перестаючи посміхатися, Надін підійшла до єдиного в кабінеті стільця для відвідувачів, сіла і знову закинула ногу на ногу. - Якщо, звісно, ти не хочеш, щоб я оприлюднила те, що мені вдалося дізнатися.

Єва смикнула плечем і сіла за стіл, витягнувши довгі ноги в синіх джинсах. Вигляд у неї був абсолютно незворушний, хоча насправді вона відчувала напругу в усьому тілі.

- І що ж тобі вдалося дізнатися, Надін?

- Самотні серця шукають свою половинку, а знаходять жахливу смерть. Що таке "Тільки для вас" - служба знайомств чи клуб смертників? Слідство веде ас із розслідування вбивств лейтенант Єва Даллас.

Говорячи це, Надін пильно дивилася в очі Єви і була змушена виставити їй найвищий бал - та навіть не моргнула. Однак Надін була впевнена, що Єва слухає її з величезною увагою.

- Отже, ти хочеш, щоб я виклала все це в черговому репортажі, додавши, що представники поліції відмовляються коментувати те, що відбувається?

- Можеш ще додати, що розслідування триває. Сформовано слідчу групу. Управління поліції Нью-Йорка розробляє всі наявні версії.

Надін подалася вперед і сунула руку у свою сумку, щоб увімкнути диктофон.

- Отже, ти підтверджуєш, що вбивства пов'язані між собою?

- Я нічого не підтверджую - принаймні доти, доки працює твій диктофон.

На красивому гостренькому личку Надін промайнуло роздратування.

- Вимкни диктофон і поклади на письмовий стіл, щоб я бачила, - з колишньою незворушністю наказала Єва. - Інакше я конфіскую і його, і взагалі все, що в тебе є в цьому баулі. Стороннім, які перебувають у будівлі поліцейського управління, заборонено мати при собі звукозаписні пристрої без відповідного дозволу.

- О господи, ну і бюрократка ж ти! - скривилася Надін. Проте диктофон із сумки викинула і поклала його на середину письмового столу. - А неофіційно що-небудь скажеш?

- Неофіційно скажу, - кивнула Єва. Так, Надін могла бути настирливою, як скалка в дупі, але вона була порядною людиною. Єва знала, що тепер може не турбуватися і не обшукувати сумку журналістки - другого диктофона там немає. - Так от, неофіційно... Вбивства, які я розслідую, справді скоєні однією і тією ж особою. І те, що всі жертви пов'язані зі службою знайомств "Тільки для вас", ти теж визначила правильно. Можеш повідомити це своїм телеглядачам.

Ознак роздратування на обличчі Надін уже не було й близько. Тепер вона посміхалася. Туманний натяк, який Єва кинула їй у минулій бесіді, змусив її прошерстити всі міські служби знайомств. Тепер вона зуміє правильно "розставити коми" і наростити на сухі факти деяке "м'ясо".

- А що можеш повідомити мені ти? - поцікавилася Єва.

- Уся інформація - у моєму міні-комп'ютері. Зачекай хвилинку. - Надін покопалася в утробі безрозмірної сумки і витягла плоский чорний прилад. Натиснувши на кілька кнопок, вона викликала потрібну інформацію. - Основне ти напевно знаєш: хто власники, скільки років у бізнесі, і так далі. Вони розміщують на нашому телеканалі досить дорогу рекламу. Ось, наприклад, минулого року витратили на це два мільйони доларів. Вони можуть дозволяти собі такі речі, оскільки два "лимони" - це менше десяти відсотків їхнього прибутку.

- Романтика - справа прибуткова, - їдко усміхнулася Єва.

- Правильно, чорт забирай. Я, до речі, провела щось на кшталт опитування на нашому телеканалі. Приблизно п'ятнадцять відсотків усіх співробітників у різний час користувалися послугами служби знайомств. Робота з інформування громадськості, знаєш, не залишає часу для особистого життя, - легковажно додала вона.

- Скажи, хто-небудь із близьких тобі людей користується послугами "Тільки для вас"?

Надін задумливо схилила голову набік.

- Не виключено. У мене багато друзів. Адже я дівчина комунікабельна, - усміхнулася вона. - А що, є підстави турбуватися за них?

- Я ж уже сказала, що всі три жертви були клієнтами "Тільки для вас", а двоє навіть познайомилися одна з одною за допомогою цього агентства. На сьогоднішній день будь-яких інших збігів нам поки що виявити не вдалося.

- Отже, цей твій хлопець ловить рибку у фірмі "Тільки для вас"... - "Гарна фраза", - подумала про себе Надін і подумки вставила її у свій майбутній репортаж.

- Так, ми з самого початку встановили, що своїх жертв він підшукує в "Тільки для вас". - Єва хотіла привернути увагу Надін саме до цього факту, оскільки більше нічого не збиралася їй повідомляти. - Слідча група, сформована сьогодні, веде розслідування за всіма можливими напрямками.

- Чи є вже якісь зачіпки, ниточки?

- Поки що перевіряємо. Але подробиці я тобі не можу повідомити, Надін.

- Ну а підозрювані? - не відставала Надін.

- Тривають допити.

- А мотиви?

Єва трохи подумала і вимовила:

- Вбивства було скоєно на сексуальному ґрунті.

- Ага, це годиться. Так, значить, убивця - бісексуал? Адже один із убитих чоловік, а двоє інших - жінки.

- Не можу ні підтвердити, ні спростувати сексуальну орієнтацію злочинця. - Єва згадала Донні Рея, і її пронизало гостре почуття провини. - Скажу тільки, що жертви самі впускали вбивцю до себе в будинок. У жодному з випадків не виявлено слідів насильницького проникнення.

- Вони самі відчиняли йому двері? Значить, вони його знали?

- Вони... думали, що знають його. І я тебе дуже прошу: порадь телеглядачам двічі подумати, перш ніж пускати в дім когось, крім своїх близьких - особистих! - друзів. Більше я нічого не можу повідомити, інакше розслідування буде поставлено під загрозу.

- Він скоїв три вбивства менше ніж за тиждень, - зауважила Надін. - Судячи з усього, він дуже поспішає.

- Він діє за певним планом. Але це - не для публіки. У нього є план, розроблена тактика і своєрідний почерк. Сподіваюся, саме це й дасть нам змогу прищучити його.

- Послухай, Далласе, дай мені коротеньке інтерв'ю - хоча б кілька слів. Якщо ти погодишся, камера буде тут за десять хвилин.

- Ні, ще не час, - м'яко, щоб не образити Надін, промовила Єва. - Я й так сказала тобі більше, ніж будь-кому. Бери і будь вдячна. А інтерв'ю я тобі обов'язково дам - свого часу. І ще одне прохання. - Єва багатозначно подивилася на репортера. - Я буду вкрай вдячна, якщо, притиснувши до стінки Пайпер і Руді, ти розповіси мені все, що зуміла з них витягнути.

Надін вигнула брову.

- Послуга за послугу? Що ж, домовилися. До речі, саме туди я зараз і прямую. Щойно я... - Надін із відкритим ротом замовкла на півслові, витріщивши очі на Пібоді, яка вбігла в кабінет.

- Даллас, ви не повірите... Привіт, Надін, - затараторила та.

- Пібоді, це ти?

Пібоді щосили намагалася робити байдужий вигляд, але після цих слів не зуміла втриматися від самовдоволеної посмішки.

- Звісно. Просто трохи підфарбувалася.

- Трохи? Та ти маєш просто фантастичний вигляд! Ця сукня - від Леонардо? Приголомшливо!

- Так, це його модель. Мені пасує?

- Пібоді, ти зведеш мене з розуму! - засміялася Надін. Вона встала і зробила крок назад, щоб краще роздивитися Пібоді, але раптом очі її звузилися, наче від якоїсь раптової здогадки, а посмішка стала гострою. Вона різко повернулася до Єви. - Ти дозволяєш своїй помічниці вбиратися і фарбуватися, тоді як розслідування трьох убивств триває на повну?

Ні, навряд чи. Найімовірніше, це не більше ніж маскування для того, щоб проникнути під якісь похмурі склепіння. Хочеш спробувати щастя за допомогою служби знайомств, Пібоді?

- Пібоді, зачиніть двері! - роздратовано наказала Єва. Пібоді увійшла в кабінет і щільно зачинила за собою двері. - Надін, якщо ти скажеш хоч слово про це, я переріжу тобі горлянку! Я зроблю так, що будь-який поліцейський із нашого управління буде шарахатися від тебе, як чорт від ладану. Ти більше ніколи не нашкребеш інформації не те що для репортажу, а навіть для сірникової етикетки. Ти знаєш, на що я здатна, коли розлючуся.

Лисяча усмішка Надін згасла, очі потемніли і звузилися.

- А ти вважаєш мене здатною пустити під укіс твоє розслідування? - загрозливим тоном заговорила вона. - Ти вважаєш, що я здатна поставити під удар життя Пібоді? У такому разі пішла ти до біса, Даллас!

Журналістка схопила в оберемок свою сумку і кинулася до виходу, проте Єва виявилася швидшою і перегородила їй дорогу. У сказі від власної дурості вона вирвала в Надін сумку і кинула її на підлогу.

- Зрозумій, - заговорила вона, - я дійсно поставила на кін її життя, зробила її приманкою, і, якщо щось піде не так, це буде на моїй совісті.

- Даллас... - спробувала було щось сказати Пібоді.

- Замовкніть! - рявкнула Єва і продовжувала говорити, звертаючись до Надін: - Якщо те, як я переживаю і хвилююся за неї, ображає твої почуття, то вибач.

- Гаразд, - примирливо сказала Надін і глибоко видихнула: вона вперше побачила непідробний страх в очах Єви. - Гаразд, - повторила вона. - Просто ніколи не забувай, що Пібоді теж моя подруга. Як і ти.

Надін нагнулася, підняла з підлоги сумку і повісила її на плече.

- Чудова зачіска, Пібоді, - кинула вона наостанок і вийшла з кабінету.

- Твою матір! - тільки й змогла промовити Єва. Повернувшись, вона підійшла до забрудненого вікна і втупилася в запружену машинами вулицю.

- Я впораюся, Даллас, - боязко сказала Пібоді.

- Я б і не доручила вам це завдання, якби вважала, що ви з ним не впораєтесь. Але факт залишається фактом: я використовую вас як живця в дуже небезпечній риболовлі. А у вас немає досвіду в таких справах.

- Ось ви й надали мені можливість набратися такого досвіду. Я хочу стати справжнім детективом, Далласе, а якщо на моєму рахунку не буде жодної такої операції, мені це не світить. Ви ж самі знаєте.

- Так. - Єва сунула руки в задні кишені штанів. - Знаю.

- І повірте, я зумію прикрити свою дупу, хоча вона в мене більша, ніж треба б. Але з часом я обов'язково вирішу цю проблему.

Не втримавшись від сміху, Єва повернулася до своєї помічниці:

- Не комплексуйте, Пібоді, дупа у вас що треба. А тепер, чому б вам не сісти на неї і не відзвітувати?

Усміхаючись, Пібоді плюхнулася на стілець.

- Усе пройшло як по нотах. У них навіть думки не виникло, що я з поліції. І вони не згадали, що кілька днів тому я була у них у поліцейській формі. Так, Тріна і Мевіс попрацювали наді мною на славу! - З видимим задоволенням вона провела пальцями по довгих нафарбованих накладних віях.

Єва схилила голову, помовчала, а потім вимовила офіційним тоном:

- Якщо ви самі ще не забули про те, що є співробітником поліції, сержанте, мені б хотілося отримати від вас рапорт за всією формою.

- Слухаюся, босе. - Пібоді немов прокинулася - випрямилася і зібралася. - Відповідно до отриманого наказу я прибула на місце, зареєструвалася як клієнтка і попросила про зустріч із консультанткою. Після короткої співбесіди мене провели в кабінет, де бесіду зі мною продовжила сама Пайпер. Надану мною інформацію вона занесла у свій компактний комп'ютер. Мені було запропоновано частування. - В очах Пібоді промайнула завзята іскорка. - Я прийняла пропозицію, вважаючи, що це вписується в мій новий вигляд. Уявляєте, Даллас, вони пригощають справжнім гарячим шоколадом і цукровим печивом! Просто різдвяна казка! Я з'їла штук десять, перш ніж змогла зупинитися.

- Продовжуйте в тому самому дусі, і вам, щоб прикрити свою дупу, знадобиться ангар для літаків, - проворчала Єва.

- Так, - неуважно відповіла Пібоді й ностальгічно зітхнула, згадавши печиво. - Я сказала, що мені не терпиться з ким-небудь познайомитися, і що я хотіла б потрапити до списків якомога швидше. Прозоро натякнула на те, що не хочу залишатися на самоті в дні свят. Пайпер була дуже милою й уважною. Тепер я розумію, чому жінки, які туди

звертаються, повністю довіряють їй. Вона мала намір сплавити мене одному з їхніх консультантів, але я вперлася, сказала, що хочу спілкуватися тільки з нею. Почала поширюватися про те, як мені з нею комфортно, як я готова розкрити їй свою душу і як я завжди соромлюся, прийшовши в якусь контору. Я навіть запропонувала підвищити плату - тільки щоб мною займалася вона особисто.

- Молодець, добре придумали.

- Пайпер була дуже мила, поплескала мене по ручці. Вона навіть сама записала мене на відео, порекомендувавши при цьому, як поводитися. Під кінець її замінив Руді, оскільки у Пайпер була призначена інша зустріч. Він теж не розколов мене. І навіть, уявіть собі, почав фліртувати.

- Яким же чином?

- Як робот. Мені здалося, що це - складова частина їхніх методів. Схвальні посмішки, компліменти, підбадьорливі дотики... Взагалі-то він не в моєму смаку, але я підтримувала цю гру. Руді запропонував мені ще чашку гарячого шоколаду, але я величезним зусиллям волі зуміла відмовитися. Мені також влаштували екскурсію агентством, показали так звану клубну зону, де можуть зустрічатися пари, якщо їм незручно робити це в якомусь іншому місці. Усе елегантно, з великим смаком. Для цих же цілей у них є невелике затишне кафе. Там сиділо кілька пар. - Пібоді наморщила носик. - До речі, і Макнаб теж... З якоюсь противною бабою.

- Отже, ми йдемо за графіком. А що з твоїм списком кандидатур?

- Я піду за ним завтра вранці. Вони не передають списки електронною поштою - наполягають, щоб клієнти приходили за ними особисто. Між іншим, мене знімали на відео мало не цілу годину. Ім'я Рорка справило враження, вони так і заметушилися. Якби все це відбувалося справді, я не сумнівалася б у своєму успіху.

- Так, - задумливо проговорила Єва, - ви отримаєте список кандидатур, а потім доведеться зустрічатися з кожним із цього списку. Де це краще зробити? Так-так... Мабуть, використаємо один із закладів, що належать Рорку, - невеликий клуб або бар. Всередині перебуватиме пара наших людей. Мені там з'являтися не можна: якщо до цього причетні Руді або Пайпер, вони одразу помітять мене. На вулиці чергуватиме машина зовнішнього спостереження. Я хочу, щоб завтра ввечері ви зустрілися хоча б із двома, а краще - із трьома мужиками зі списку. Час підтискає.

Єва кинула погляд на годинник і нетерпляче побарабанила пальцями по кришці столу.

- Давайте пошукаємо порожній кабінет більшого розміру. Я хочу влаштувати нараду: ми з вами, Макнаб і Фіні. Потрібно підбити попередні підсумки.

- Якщо Макнаб знову почне на мене наїжджати, я йому шию зверну! - войовничо заявила Пібоді.

- Не поспішайте. Згорнете йому шию після того, як буде закрито справу, - сказала Єва. - Тоді можете робити з ним усе, що завгодно.

Єва помітила світло наприкінці під'їзної доріжки одразу ж, щойно минула ворота. На якусь секунду їй навіть здалося, що горить будинок. Витиснувши педаль акселератора, вона на всіх парах підлетіла до під'їзду, різко загальмувала і тільки тут зрозуміла, у чому справа. У величезному вікні головного залу виднівся силует різдвяної ялинки, яка переливалася всіма кольорами веселки. Її гілки були всіяні різнокольоровими вогнями і гірляндами - червоними, синіми, зеленими, золотими, які поперемінно спалахували і гасли, створюючи абсолютно фантастичне видовище.

Засліплена цією неймовірною картиною, Єва вилізла з машини, збігла сходами і, увійшовши в будинок, застигла в арці, яка вела до головної зали. Ялинка була метрів семи заввишки і не менше чотирьох у діаметрі. Вона була оповита, напевно, цілою милею сріблястих гірлянд, а різнокольорових лампочок на ній була щонайменше сотня. На маківці ялинки, під самою стелею, красувалася кришталева зірка. І вся ця пишність пульсувала і переливалася світлом. А біля підніжжя ялинки було насипано щось біле, що імітує сніг, і лежали яскраві коробки з подарунками.

- Господи Ісусе, Рок!

- Симпатично, правда?

Він нечутно підійшов до неї ззаду й обійняв за талію. Єва повернулася до чоловіка. В очах її сяяв дитячий захват.

- Де ти взяв це диво?

- В Орегоні. Її привезли сюди разом із грудкою землі, тож коріння - в цілості й схоронності. Після Нового року ми подаруємо її міському парку. Точніше сказати, не її, а їхній.

- Їх? Вона, що ж, не єдина?

- У залі прийомів стоїть ще одна. Більша.

- Побільше?! - щиро здивувалася Єва. - Куди вже більше!

Рорк тільки посміхнувся.

- Ще одна - у володіннях Коммерсета і четверта - у нашій спальні.

- По-моєму, для того, щоб прикрасити хоча б одну таку красуню, знадобиться не менше тижня.

- Щоб прикрасити ось цю, бригаді, яку я найняв, знадобилося всього дві години, - засміявся Рорк. - Але та, що стоїть у нашій спальні, менша, і ми впораємося з нею самі. Ходімо, я не хотів починати без тебе.

- Але я ніколи не прикрашала ялинки, я не знаю, як це робити.

- Нічого, як-небудь упораємося.

Єва обернулася і ще раз подивилася на зелену лісову красуню, на різнокольорові вогні в її гілках, які то спалахували, то гасли. З якоїсь незрозумілої причини це видовище вселяло в її душу дивну тривогу.

- Мені потрібно працювати... - спробувала було заперечити вона, але Рорк рішучим жестом відкинув усі її заперечення, поклав руки на плечі дружини і зазирнув у її очі.

- Я не збираюся втручатися у твої професійні справи, але, крім роботи, існує ще дещо під назвою "життя". Наше життя! І я хочу провести хоча б один повноцінний вечір із моєю дружиною.

Єва обурено насупилася.

- Тобі відомо, що я ненавиджу, коли ти вимовляєш слова "моя дружина" таким тоном?

- А чому, по-твоєму, я так кажу? - засміявся Рорк у відповідь на її безуспішну спробу скинути його руки зі своїх плечей. - Тому що ти справді моя. Я дістав тебе і не маю наміру відпускати! - Знаючи, як швидко часом вміє діяти Єва, Рорк обхопив її за талію і підняв над підлогою. - Тож змирися з цим.

- Врахуй, я зараз серйозно розлючуся!

- Чудово, У такому разі ми насамперед займемося коханням. Обоємно це робити, коли ти на мене злишся! - весело промовив Рорк, тягнучи Єву у напрямку до спальні.

- Відпусти мене зараз же! - Єва знову спробувала вирватися, і знову безрезультатно. - Не хочу я ніякого сексу!

Про себе вона при цьому подумала, що насправді не заперечувала проти сексу, якби Рорк не повадився як задавака.

- Ага, бунт на кораблі? Що ж, це робить пригоду ще більш захопливою.

- Опустити мене на підлогу, мерзотник, інакше я зроблю тобі боляче!

- Так, у хід пішли погрози. Ось тепер я насправді збудився!

Єва ледь стрималася, щоб не розсміятися, а коли Рорк увійшов до спальні, вона вже була повністю готова до того, щоб зайнятися коханням. Рорк кинув дружину на ліжко й одразу ж навалився на неї, поки вона не встигла прийняти оборонну позу. Стиснувши її зап'ястя, він завів їй руки за голову і тільки тут помітив її хитрий погляд.

- Врахуй, друже, я так легко не здамся!

Єва раптово обхопила його ногами, міцно стиснула і ривком змусила перекоотитися на спину, внаслідок чого опинилася зверху. Галахад, який до цього ніжився на подушці, обурено зашипів і блискавкою зістрибнув на підлогу.

- Ну що, догрався? Образив бідного котика! - проричала Єва, і тієї ж секунди знову опинилася під Рорком.

- Нехай сам знайде для себе жінку, - пробурмотів Рорк і притулився ротом до її губ.

Він відчував, як сильно і часто б'ється пульс Єви, відчував, як тремтить усе її тіло, але водночас розумів, що вона ще не готова. Рорк давно вже навчився відчувати свою дружину і безпомилково розпізнавати всі її бажання. Іноді їй подобалося, коли він брав її швидким і рішучим натиском, але зараз був інший випадок.

Рорк злегка прикусив її нижню губу, і Єва, не стримавшись, застогнала від задоволення. Вільною рукою він стягнув з неї наплічну кобуру і кинув на підлогу. А потім, відчуючи, як спекотні хвилі поштовхами поширюються по її тілу, сунув руку їй під спідницю і почав пестити. Тіло Єви напружилось, спина вигнулася, губи жадібно нишпорили по його обличчю.

- Давай! Давай! - як у маренні прошепотіла вона.

Нарешті він дочекався цього слова...

Лежачи в темряві і дивлячись на стелю, по якій танцювали відблиски вогню, що горів у каміні, Єва зовсім втратила лік часу. Лінійні думки безладно змінювалися в її голові. Зараз вона думала про них із Рорком, розмірковуючи, чи нормально це - кохати людину так пристрасно, майже до болю. У цей момент Рорк повернувся до неї, притулився губами до її шиї, і Єва подумала: "А якого біса ламати над цим голову?!"

- Сподіваюся, ти задоволений? - сонним голосом пробурмотіла вона і зловила себе на тому, що гладить оголену спину Рорка.

- Схоже, що так. - Він знову поцілував її в шию, а потім перекотився, опинившись поверх неї, і подивився їй в обличчя. - Хотілося б вірити, що це взаємно.

- Не буду їй ілюзій, я тобі просто піддалася.

- Я знаю.

Побачивши хитрий вогник у його очах, Єва фиркнула.

- Ану ж бо, злізай з мене! Ти важкий!

- Добре. - Він підкорився, але спочатку ще раз поцілував дружину в шию. - Давай приймемо душ, а потім займемося ялинкою.

- Та що на тебе найшло з цими ялинками? Ти ніби одержимий!

- Я вже багато років не прикрашав новорічну ялинку. Ще з часів Дубліна, де ми жили з Соммерсетом. Цікаво, чи не розучився я це робити.

Вони увійшли в душову. Знаючи, що чоловік віддає перевагу холодним обливанням, Єва завбачливо поклала долоню на його рот і ввімкнула гарячу воду.

- Занадто гаряче! - протестувальницьки промичав він.

- Терпи, - наказала Єва і застогнала від насолоди, коли гарячі струмені вдарили з численних форсунок душу. - Ох, до чого ж добре!

Через п'ятнадцять хвилин Єва вийшла зі спеціальної кабінки, де струмені гарячого повітря ніжно і швидко висушили її тіло. Вона почувалася відпочилою і бадьорою, а голова працювала ясно і чітко. Рорк тим часом витирався банним рушником - ще одна з його дивних звичок, які були недоступні її розумінню. Навіщо терти себе махровим простиралом, якщо варто натиснути на кнопку сушарки - і за хвилину все буде готово?

Єва простягнула руку за халатом на гачку, але тут помітила, що це не той халат, який вона тут залишила. Тепер на гачку висіло щось дуже м'яке, червоного кольору.

- Що це? - обернулася вона до Рорка.

- Справжній кашемір. Тобі сподобається.

- Ти мені купив уже, напевно, сотню халатів! Навіщо ж іще... - Єва залізла в рукави нового халата й осіклася. Вона терпіти не могла, коли така нісенітниця, як тканина, позбавляла її дару мови, але зараз був якраз той самий випадок. Халат був м'яким, як хмара, і теплим, як обійми коханого. - Яка краса! - не стримала вона захопленого вигуку.

Рорк усміхнувся, затягуючи на собі пояс чорного халата з такого ж матеріалу.

- Тобі пасує! Ну, підемо. Я буду розплутувати гірлянди, а ти тим часом розповіси мені про те, як просувається розслідування.

- Ну, ти вже знаєш, що Пібоді та Макнаб звернулися до служби знайомств під виглядом звичайних клієнтів. До завтрашнього ранку для них уже складуть списки кандидатур.

Єва обвела очима спальню і побачила на столику біля ліжка відкриту пляшку шампанського в срібному відерці з льодом і блюдо з канапе. Першим її спонуканням було відмовитися і ще трохи попрацювати сьогодні. Але потім вона подумала: "А, якого біса?! Чому б і ні!" І сунула до рота крихітний бутербродик із чимось неймовірно смачним, а потім наповнила два високі вузькі келихи іскристим напоєм.

- Прикриття, яке ти їм забезпечив, виявилось бездоганим.

- А інакше й бути не могло, - спокійно відгукнувся Рорк, витягуючи з коробки довгу гірлянду з різнокольоровими лампочками.

- Не задавайся, до розкриття злочину нам ще працювати і працювати. Коли я сьогодні приїхала в управління, у кабінеті на мене чекала Надін, - продовжувала розповідати Єва, поставивши келих перед Рорком. - У цей момент туди ж заявила і Пібоді в сукні та зі своєю новою зачіскою. Надін одразу ж розкусила наш план, і мені довелося коротко ввести її в курс справи. Зрозуміло, неофіційно і з умовою нерозголошення.

- Надін належить до тих небагатьох репортерів, яким можна довіряти, - неуважно промовив Рорк. Він зосереджено дивився то на ялинку, то на гірлянду, вирішуючи, як її краще прилаштувати. - Вона не стане базікати, поки не прийде час.

- Так, я знаю. Ми з нею... гм... обговорили це питання. - Спостерігаючи за тим, як працює Рорк, Єва ходила навколо ялинки. Його дії здавалися їй геть безсистемними, але заперечувати вона не стала, а натомість знову підійшла до таці й узяла ще одне канапе. - Якби Пайпер і Руді не знали мене в обличчя, я сама пішла б туди під виглядом клієнта.

Рорк зміцнив на ялинці першу гірлянду і взяв із коробки другу.

- Ну ось ще! Я не можу допустити, щоб моя дружина ходила на побачення з незнайомими чоловіками.

- Але ж я не стала б із ними спати... Якби, звісно, цього не вимагав службовий обов'язок. - Єва показала чоловікові языка. - І навіть у цьому разі я б весь час думала про тебе.

- Це не тривало б довго, - серйозно пообіцяв Рорк, продовжуючи возитися з гірляндою. - Я відрізав би яйця першому ж із них і вручив їх тобі.

Єва хихикнула.

- Я ж просто жартую, Рорк!

- Я теж, люба. Передай мені, будь ласка, ще одну гірлянду.

Рорк кинув на неї такий погляд, що Єва засумнівалася, чи справді він жартує. Потиснувши плечима, вона взяла з коробки чергову зв'язку лампочок і подала її Рорку.

- І багато ти їх збираєшся навісити на ялинку?

- Скільки поміститься.

- Зрозуміло. - Єва зітхнула. - Я просто хотіла сказати, що в мене є досвід роботи під прикриттям. А Пібоді... Вона ще зовсім зелена.

- Пібоді швидко вчиться. Ти повинна вірити в неї. І в себе.

- Макнаб просто у нестямі від люті.

- Ну, ще б пак! Адже він же її обожнює.

- Так. Тобто... Він - що?

- Він без розуму від неї, - промовив Рорк, відступив назад і почав розглядати плоди своєї праці. Увімкнувши гірлянди, він, схоже, залишився цілком задоволений результатами.

- Так, цілком задовільно.

- Що значить "без розуму?". Ти хочеш сказати, що він у неї закоханий? Макнаб? Та бути того не може!

- Він ще сам про це не здогадується, але так воно і є. Ти вже повір мені. - Рорк обійшов ялинку, щоб переконатися в тому, що нічого не упущено. - Так, тепер ялинкові іграшки...

- У такому разі мені шкода Макнаба. Пібоді його терпіти не може.

- Я думаю, ти спочатку ставилася до мене точно так само. А тепер дивись, до чого ми прийшли! - Він узяв дружину за руку і підвів до ялинки, що переливалася вогнями.

Єва подивилася на чоловіка довгим поглядом, потім підійшла до ліжка і важко опустилася на його край.

- Здорово... Ось це здорово! Краще не придумаш! Як же мені тепер бути? Як вони працюватимуть на пару? Їхнє взаємне роздратування я ще могла терпіти, але всяке там любовне лайно - заберіть!

- Іноді дітлахам необхідно надавати свободу, люба, - повчально промовив Рорк. Він розпакував ще одну коробку, вийняв звідти старовинного порцелянового ангела і простягнув Єві. - Вішай. Відтепер це буде нашою традицією.

Єва невидячим поглядом дивилася на вишукану іграшку.

- Якщо з Пібоді щось трапиться... - заговорила вона.

- Ти не допустиш, щоб із нею щось трапилося.

- Ні, не допущу. - Єва з силою видихнула і встала. - І мені знадобиться твоя допомога.

Рорк простягнув руку і доторкнувся пальцем до ямочки на підборідді дружини.

- Я цілком у твоєму розпорядженні.

Єва повернулася, притягнула до себе одну з ялинових лап і повісила на неї ангела.

- Я люблю тебе, - сказала вона. - І сподіваюся, що це теж буде нашою традицією.

- Я - за! - усміхнувся Рорк.

Стояла глибока ніч. Лампочки на ялинці були давно вимкнені, вогонь у каміні майже догорів. А Єва лежала без сну. Де зараз блукає вбивця? Раптом через кілька хвилин пролунає телефонний дзвінок, і їй повідомлять про те, що виявлено ще один труп, що загинула ще одна безневинна душа? Адже це означатиме, що вона, Єва, діє недостатньо розторопно. Кого цей душогуб "любить" зараз?

На зорі з неба посипався сніг. Не м'який і пухнастий, яким його зазвичай зображують на різдвяних листівках, а злий і колючий, що нещадно кусає за щоки та лізе за комір. На той час, як Єва дісталася свого непоказного кабінету в поліцейському управлінні, усі вулиці, тротуари й дахи міста вже були вкриті огидною сірою плівкою. "Дорожнім поліцейським явно додалося роботи", - подумала вона.

У небі за вікном кабінету зависли два гелікоптери метеорологічної служби, які наввипередки передавали радіостанціям, що конкурували між собою, погані новини про аварії та затори, що виникли у зв'язку з несподіваним снігопадом. "Кретини! - роздратовано подумала Єва. - На біса потрібні ці дурні вертушки? Щоб з'ясувати, яка на вулиці погода, будь-який ідіот здогадається просто виглянути з вікна".

День починався погано...

Повернувшись спиною до свинцевого пейзажу за вікном, Єва в кепському настрої підійшла до письмового столу і ввімкнула комп'ютер. Вона хотіла перевірити одну свою ідею, хоча нутром чула, що з цього нічого не вийде, і з самого початку не вірила в успіх. Сівши за письмовий стіл, вона викликала список усіх кандидатур, підібраних службою знайомств для своїх клієнтів, а потім наказала комп'ютеру проаналізувати його і назвати ім'я найімовірнішої наступної жертви Закоханого Вбивці.

"Обробляю інформацію", - повідомив комп'ютер.

- Валяй, обробляй, - буркнула Єва.

Поки машина дзижчала і миготіла лампочками, вона взяла фотографії вбитих, вилучені у фірмі "Тільки для вас", і, вставши зі стільця, пришпиляла їх на дошці позаду свого письмового столу.

Маріанна Гоулі, Сарабет Грінбелм, Донні Рей Майкл, усміхаючись, дивилися на неї зі стіни. На обличчях усіх трьох була написана надія. На цих фотографіях вони хотіли виглядати якнайпривабливішими - самотні люди, які шукали своє кохання.

Секретарка, танцівниця зі стриптиз-бару, саксофоніст... Різні люди з різними долями і різними устремліннями. Що могло їх об'єднувати? Що пов'язувало цих людей із тим, хто позбавив їх життя? Що вислизнуло від погляду Єви?..

"Імовірність стати черговою жертвою злочинця однакова для всіх, перелічених у списку", - відрапортував комп'ютер.

Єва зі злістю подивилася на бездушного залізного бовдура і насилу втрималася, щоб не стукнути по ньому кулаком.

- Ну і чорт із ним! - кинула вона крізь зуби. - Все одно щось має бути!

"Для подальшого аналізу недостатньо інформації", - поскаржився комп'ютер.

- Господи, ну як мені захистити дві тисячі осіб, перелічених у цьому списку?! - вигукнула Єва.

Відчувши, що втрачає контроль над собою, вона заплющила очі і порахувала до десяти. Потім знову розплющила очі й знову сіла навпроти комп'ютера. "Звузити коло пошуку. Вилучити зі списку всіх, хто живе з батьками або друзями. Залишити тільки самотніх. Провести повторний аналіз", - ввела вона команду. Потім потерла перенісся, згадала, що всі три жертви були білими, і додала: "Вилучити зі списку також усіх неєвропеоїдів".

"Обробляю інформацію. Готово".

"Скільки людей залишилося у списку?"

"Шістсот двадцять чотири".

- Чорт!

Єва повернула голову, знову уважно подивилася на фотографії вбитих, а потім знову звернулася до комп'ютера:

"Вилучити зі списку всіх старших за сорок п'ять і молодших за двадцять один".

"Обробляю інформацію. Готово".

- Так, добре. Чудово...

Єва взяла первісну роздруківку списку і почала гарячково гортати сторінки в пошуках ще якоїсь підказки.

- Перший раз... - пробурмотіла вона. - Усі вони зверталися в агентство вперше.

І пальці її знову забігали по клавішах: "Виключити зі списку всіх клієнтів, які зверталися в агентство "Тільки для вас" повторно".

"Обробляю інформацію".

Цього разу машина бурчала і підморгувала довше, ніж зазвичай. Згоряючи від нетерпіння, Єва легенько стукнула по корпусу комп'ютера долонею.

- Ну давай же, давай, мішок із лайном! - пробурмотіла вона крізь зуби. "Завдання виконано".

"Скільки людей залишилося?"

"Двісті шість імен".

- Ось так-то краще! Набагато краще. - І вона натиснула на кнопку роздруківки документа.

Поки з принтера один за одним виповзали аркуші з іменами, вона взяла слухавку телефону і набрала номер відділу електронного розшуку.

- Фіні? Я звузила список до двох сотень людей. Мені потрібно, щоб ви перевірили їх. Можеш зробити? З'ясуй, скількох із них немає в місті, скільки вже знайшли собі пару і одружилися або вийшли заміж, скільки тихо померли уві сні і скільки поїхали в Діснейленд.

- Зробимо. Перекинь мені список.

- Добре, спасибі. - Єва повісила слухавку, і тієї ж миті в кабінет влетіла розчервоніла, схвильована Пібоді.

- Чорт забирай, - затараторила вона з порога, - наші кретини зовсім офанаріли, побачивши мене в такому вигляді. Уявляєте, Гендерсон сказав, що готовий кинути дружину і дітей, якщо я погоджуся злітати з ним на вікенд на Барбадос!

Однак, судячи з того, як блищали її очі, дівчина анітрохи не була ображена такою пропозицією.

Єва мимоволі насупилася, критично роздивляючись свою помічницю. Обличчя Пібоді було вкрите густим шаром косметики, волосся укладене в химерну зачіску, нігті відполіровані й нафарбовані. Її стегна обтягувала крихітна тісна спідничка, на ногах були туфлі чорничного кольору на довжелезних шпильках.

- І як тобі вдається ходити в такому одязі? - проворчала Єва.

- Довелося практикуватися.

Єва зробила глибокий вдих і з силою видихнула повітря.

- Сідайте. Давайте-но, ще раз пройдемося по нашому плану.

- Добре, тільки от сісти в цій спідниці - завдання не з легких. - Пібоді сперлася рукою на край столу і почала повільно опускатися на стілець.

- Ви мені тут стриптиз показуватимете чи ми все-таки візьмемося за роботу? - роздратованим тоном промовила Єва.

- Зараз, ще секундочку. - Пібоді видихнула і нарешті сіла на стілець. - Спідниця в стегнах вузькувата, - поскаржилася вона.

- Надягати на себе такий одяг шкідливо для здоров'я, - їдко промовила Єва. - За годину ви маєте бути в "Тільки для вас". Я хочу, щоб ви...

- А ти тут якого біса робиш? - почувся від дверей голос Макнаба. Очі молодого офіцера зупинилися на ногах Пібоді й розширилися від подиву.

- Працюю, - фиркнула та.

- Ти своїм виглядом просто напрошуєшся на неприємності! Далласе, накажіть їй одягатися скромніше.

- Я не консультант з одягу, - огризнулася Єва, - а якби й була ним... - Вона окинула поглядом мішкуваті штани в червоно-білу смужку та водолазку кислотного жовтого кольору, що були на ньому, і закінчила: - ...то я порадила б тобі теж вдягнутися якимось інакше.

Пібоді пирснула, а Єва, насупившись, продовжувала:

- А тепер, дітлахи, зберіться і згадайте, що ми розслідуємо три вбивства, вчинені з особливою жорстокістю. Якщо ви не зумієте подружитися, боюся, що мені доведеться прогнати вас зі своєї пісочниці.

Пібоді негайно розправила плечі й зігнала посмішку з обличчя. І хоча вона, не втримавшись, кинула в бік Макнаба єхидний погляд, цього разу їй вистачило розуму промовчати.

- Отже, Пібоді, ви маєте вмовити Пайпер, щоб вона особисто продовжувала займатися вами. Ти, Макнаб, візьмеш на себе Руді. Щойно кожен із вас отримає список підібраних для нього кандидатур, починайте діяти. Вирушайте по магазинах, метушіться, всіляко демонструйте активність. Ви маєте бути весь час на виду.

- Нам видадуть гроші на витрати - на подарунки і таке інше? - поцікавився Макнаб. Зустрівши крижаний погляд Єви, він знизав плечима і запхав руки в просторі кишені своїх штанів. - Якби купували подарунки, це виглядало б більш правдоподібно, - пояснив він. - Тамтешні службовці все помічають, а потім пліткують між собою.

- Кожен із вас отримає у фінансовому відділі по дві сотні доларів. Якщо не вкладетеся в цю суму - ваші проблеми. Макнаб, нам відомо, що Донні Рей купив у салоні краси косметику в подарунок своїй матері. Ти теж маєш навідатися туди.

- Якщо він опиниться в цьому салоні, то не вилізе звідти цілий місяць, - пробурмотіла Пібоді, але, спіймавши на собі суворий погляд начальниці, викреслила безневинну міну і втупилася в стелю.

- Тепер ви, Пібоді. Маріанна Гоулі напередодні своєї загибелі відвідала магазин білизни "Бажана жінка", що розташований поверхом вище, над салоном краси. Побувайте там і купіть що-небудь.

- Є, шефе.

- Ви обоє маєте зустрітися з якомога більшою кількістю людей із ваших списків кандидатур. Щойно отримаєте їх, одразу ж починайте телефонувати і домовлятися про зустрічі. Ви маєте почати сьогодні ж увечері. Зустрічі з кандидатами призначайте в клубі "Нова" на П'ятдесят Третій вулиці. Що раніше ви почнете, то краще. Спробуйте зробити так, щоб о четвертій годині вже зустрітися з ким-небудь, а подальші зустрічі призначайте з інтервалом в одну годину: о п'ятій, о шостій і так далі. У нас не може бути впевненості в тому, що він не завдасть чергового удару сьогодні ж уночі. Можливо, нам пощастить, але він явно не збирається довго чекати.

Єва глянула на фотознімки загиблих і продовжувала:

- У клубі чергуватимуть наші співробітники в цивільному. Ми з Фіні перебуватимемо в місті й триматимемо з ними постійний зв'язок. Вас обох будуть весь час прослуховувати. Із клубу ні з ким не йдіть. Навіть якщо вам захочеться вийти в туалет, подайте умовний сигнал, і один із наших людей піде за вами.

- Але ж наш маніяк жодного разу ні на кого не напав у громадському місці, - зауважила Пібоді.

- Я не можу ризикувати своїми людьми, - відрізала Єва. - Дотримуйтесь моїх вказівок беззаперечно. Ніякої самодіяльності, інакше вилетите геть! Щойно отримаєте списки кандидатур, негайно передайте копії мені та Фіні. Якщо помітите, що хтось зі співробітників "Тільки для вас", а також розташованих у цій будівлі салонів і магазинів проявляє до вас незвичайний інтерес, негайно доповідайте. Питання є?

Пібоді та Макнаб дружно помотали головами.

- Тоді - за роботу!

Спостерігаючи, як Пібоді з дотриманням великих пересторог піднімається зі стільця, Єва змусила себе не посміхнутися, хоча це коштувало їй великих зусиль. Щодо Макнаба, то

він, дивлячись на цю картину, закотив очі й вискалив зуби. Пібоді гордо пропливла повз нього і вийшла з кабінету, а Макнаб затримався.

- Вона ще зовсім зелена, - промовив він, слово в слово повторивши фразу, яку Єва напередодні сказала Рорку.

- Вона - що треба, - заперечила Єва.

- Можливо, але я все одно буду наглядати за нею.

- Не сумніваюся, - пробурмотіла Єва собі під ніс, проводжаючи поглядом Макнаба, а потім знову повернулася і стала дивитися на фотографії.

Вони переслідували її - ці три усміхнені обличчя. Те, що з ними сталося, міцно оселилося в душі Єви і гризло її зсередини.

Можливо, вона розглядає ці злочини із занадто близької відстані, сконцентрувавшись на тому, що сталося, а не чому?..

Єва заплющила очі й помасажувала повіки, немов намагаючись стерти свої власні спогади. "Чому саме ці троє?" - знову і знову запитувала вона себе і намагалася знайти відповідь, дивляючись у усміхнене обличчя Маріанни Гоулі.

Зрештою, Єва вирішила подумки намалювати портрет цієї жінки, описати її, як вона описувала Міру, замовляючи для неї індивідуальний аромат. Отже, Маріанна Гоулі. Працювала в офісі. Надійна, трохи старомодна, романтична. Була захоплена театром, цінувала сімейні стосунки. Затишна, охайна, симпатична жінка, яка любила оточувати себе милими дрібничками.

Засунувши великі пальці в кишені штанів, Єва перевела погляд на знімок. Сарабет Грінбелм. Стриптизерка. Одиначка, яка вміє дбайливо розпоряджатися своїми грошима і зібрала цілу колекцію візитних карток різних чоловіків. Цілеспрямовано прокладала дорогу на обраному для себе терені. Жила дуже скромно, економила на будь-якій дрібниці і щовечора підраховувала отримані чайові. Ні захоплень, ні друзів, ні родичів.

А ще Донні Рей - хлопець, який любив свою маму і грав на саксофоні. Жив, щоправда, у свинарнику, але зате з незмінною ангельською посмішкою на обличчі. Запашок від нього йшов ще той, але він не втрачав можливості пожартувати.

І раптом, дивлячись на обличчя трьох цих людей, які ніколи один з одним не зустрічалися, Єва намацала ту саму ниточку, яку так довго і безуспішно шукала.

Театр!

Метнувшись до комп'ютера, Єва витребувала інформацію щодо Маріанни Гоулі, Сарабет Грінбелм і Донні Рея Майкла: рід занять і захоплення.

Комп'ютер відповів напрочуд швидко: "Хоулі, Маріанна, секретар керуючого компанії "Фостер і Брінк". Хобі та захоплення: театр. Участь у самодіяльному театрі громади Вест-Сайд..."

"Стоп! Наступний..." - ввела Єва нову команду.

"Грінбелм, Сарабет, танцівниця..."

"Стоп!"

І Донні Рей, саксофоніст. З хвилину Єва мовчала, дозволяючи своїй ідеї набути більш-менш закінчених обрисів. Потім дала комп'ютеру ще одну команду: "Виявити потенційну жертву злочинця з урахуванням захоплення театром, музикою або такою, що має стосунок до індустрії розваг".

"Обробляю інформацію... З урахуванням нової інформації ймовірність виявлення потенційної жертви становить дев'яносто три і дві десяті відсотка".

- Добре! До біса добре! - видихнула Єва і піднесла до вуха телефон, що запищав. - Так, Даллас слухає.

- Говорить центральна диспетчерська. Лейтенанте Даллас, вам необхідно зустрітися з подружжям за адресою: Вісімнадцята Західна вулиця, 341, квартира 3. Спроба нападу. Можливо, пов'язана з трьома вбивствами, за якими ви ведете розслідування.

Єва вже застібала піджак.

- Усе зрозуміла. Їду.

-Це було так незвично! - Жінка була мініатюрною і тендітною, як одна з трьох маленьких фей, що танцювали на різдвяній ялинці з білого скла, що стояла на підвіконні. - Утім, нічого особливого, власне, й не було. А Джако... Він завжди робить із мухи слона.

- Не роблю я ніяких слонів! Я говорю про те, що бачу. А той хлопець був психом, Сіссі, - пробурчав Джако, сердито насупившись, і міцніше притиснув до себе жінку, обійнявши її за плече.

Він був рази в чотири більший за неї - під метр дев'яносто зростом і вагою кілограмів за сто. Дивлячись на його атлетичну статуру, можна було вирішити, що він

заробляє на життя, жонглюючи гирями на арені цирку. Біля його нижньої щелепи і над правою бровою красувалися значні шрами.

Сіссі здавалася блідою, як місячне сяйво, а Джако - темним, наче північ. Коли він узяв дружину за руку, її долоня зникла в його долоні - величезній, як лопата.

У квартирі було три кімнати. Увійшовши сюди, Єва зазирнула в спальню і виявила там ліжко, величезне, як аеродром, на ньому можна було б розкласти чоловік двадцять. Утім, Джако один був за трьох. Усе, що Єва бачила навколо, свідчило про достаток, витончений жіночий смак і чоловічу звичку до комфорту.

- То розкажіть мені, що сталося.

- Ми вже про все розповіли вчора поліцейському, - Сіссі посміхнулася, але в очах її читалося погано приховане роздратування. - Джако наполіг на тому, щоб викликати поліцію. Але запевняю вас, це, очевидно, був не більше ніж дурний розіграш.

- Чорт забирай! - пробасив Джако, подавшись уперед. Його рідке волосся войовничо стовбурчилося. - Уявіть собі, дзвонить у двері якийсь хмир, одягнений Санта-Клаусом і з величезною коробкою в руках. Хихикає, несе всяку різдвяну ахінею.

Єва відчула, як у грудях у неї почала підніматися густа нудотна чорнота. Однак вона взяла себе в руки й рівним голосом запитала:

- Хто відчинив двері?

- Я. - Сіссі знизала плечима. - Бачте, мій батько живе у Вісконсині. І якщо мені не вдається відвідати його на Різдво, він зазвичай надсилає мені подарунки поштою. Цього року я якраз не зуміла вирватися до нього, от і подумала, що він надіслав мені подарунок і замовив Санта-Клауса. Фірми, що займаються доставкою, надають таку послугу. Я й досі думаю, що...

- Що цей хмир прибув від твого татка! - проричав Джако. - Уявіть собі, вона впускає його в будинок. Я в цей момент перебуваю на кухні. Я чую, як вона сміється, чую голос цього засранця...

- Не звертайте уваги, - перебила чоловіка тендітна жінка. - Джако просто болісно ревнивий. Ця його риса вже неодноразово ставала причиною наших суперечок.

- Чорт забирай, Сіссі! Це ти в нас довірлива, як овечка. Не зрозумієш, що чоловік за тобою залицяється доти, доки він не полізе тобі під спідницю. - Джако розсерджено сплюнув. - Уявляєте, я вхожу в кімнату і бачу, як він наступає на неї!

Сіссі махнула на чоловіка рукою, а Єва перепитала:

- Що означає "настає"?

- То й значить! Йде на неї як бик. На морді - усмішка, витріщає очі й підморгує.

- Господи, Джако, але Санта-Клаусу належить підморгувати!

- Ах, належить? Але варто було йому побачити мене, як він перестав підморгувати, сволота така! Застиг як статуя, онімів і вилупив на мене очі. Напевно, повні штани навалив, скажу я вам. А потім рвонув до дверей і почав тікати не гірше за зайця.

- Ще б пак! Після того, як ти на нього накричав...

- Я закричав на нього вже після того, як він пустився навтьоки. - Джако з обуренням підняв до стелі свої величезні руки. - Так, чорт забирай, я закричав на нього і кинувся слідом за ним. І я надрав би йому дупу, якби мені не завадила Сіссі. Коли я струсив її з себе і вискочив на вулицю, цього гада вже й слід прохолов.

- Ви не знаєте, поліцейський, який з'явився до вас за викликом, забрав записи системи відеоспостереження?

- Так, він заявив, що цього вимагають правила.

- Він має рацію, так і є. Який голос був у... гм... вашого гостя?

- Голос? - розгублено моргнула Сіссі. - Веселий.

- Господи, Сіссі, скажи, в якому університеті тебе навчили мистецтву дурості! У нього був неприродний голос, - звернувся Джако до Єви, а Сіссі, явно образившись, піднялася з дивана і продефілювала на кухню. - Знаєте, такий собі удаваний сміх. Басовитий, противний і неприродний. І говорив він приблизно так: "Ти була хорошою дівчинкою цього року? Тоді в мене для тебе дещо є. Тільки для тебе". І тут увійшов я. Бачили б ви його морду! Він немов проковтнув живого скорпіона.

- Ви не впізнали цю людину? - запитала Єва, звертаючись до Сіссі. - Я розумію, він був у гримі, у костюмі, і все-таки... Вам нічого не здалося знайомим? Можливо, його звички, голос? Хоч що-небудь!

- Ні. - Сіссі повернулася в кімнату, не дивлячись на Джако. У руці її була склянка з мінеральною водою. - Але ж я і бачила його всього хвилини дві, не більше.

- Я хочу, щоб ви переглянули відеозаписи охоронної системи. Ми зробимо з них фотографії, збільшимо їх, і ви ще раз подивитеся на це обличчя. Якщо ви побачите щось знайоме, повідомте мені.

- Чи варта якась дурна подія такого клопоту?

- Я думаю, варто. До речі, як довго ви живете разом?

- Приблизно два роки - з невеликими перервами.

- Останнім часом переважно з перервами, - пробурчав Джако.

- Якби ти не був таким власником, якби не ліз у бійку з будь-яким чоловіком, з яким я розмовляю... - звинувачувальним тоном заговорила тендітна жінка.

- Зачекайте, Сіссі! - підняла руку Єва: у неї зараз не було часу насолоджуватися сімейними сценами незнайомих людей. - Розкажіть мені, будь ласка, чим ви обидва заробляєте на життя.

Сіссі знизала плечима.

- Чим заробляємо? Я - актриса, а коли в мене немає ролей, викладаю акторську майстерність.

Ось воно, подумала Єва.

- Вона приголомшлива актриса! - з наївною гордістю вигукнув Джако, посміхнувшись Сіссі. - Зараз вона якраз репетирує головну роль. Не на Бродвеї, звісно, але...

- Так, зовсім не на Бродвеї, - посміхнулася Сіссі. Пом'якшившись, вона знову підсіла до Джако і притулилася до його плеча.

- Це буде справжній шедевр. - Чоловік галантно підніс до губ крихітну ручку своєї супутниці життя і доторкнувся до неї губами. - Сіссі обрали на цю роль із двадцяти інших претенденток. Це відкриває перед нею воістину грандіозні можливості.

- Неодмінно прийду на прем'єру, - пообіцяла Єва. - Скажіть, Сіссі, ви коли-небудь користувалися послугами служби знайомств під назвою "Тільки для вас"?

- Гм... - Жінка зніяковіло кашлянула і відвела очі. - Ні.

- Сіссі! - У голосі Єви зазвучали сталеві нотки, очі стали жорсткими. Вона подалася вперед. - Вам відомо про відповідальність за надання неправдивих свідчень під час офіційного допиту?

- Послухайте, заради всього святого, вам-то до цього яке діло?! - сплеснула руками маленька жінка.

- А що це за "Тільки для вас" таке? - втрутився в розмову Джако.

- Комп'ютерна служба знайомств.

- О господи, Сіссі, ти зовсім збожеволіла! - заревів велетень, ударом величезного кулака скинув на підлогу диванну подушку, а потім підхопився і почав кидатися кімнатою, яка одразу стала здаватися дуже маленькою. - Ти зверталася до цих професійних звідників?!

- Так, зверталася, щоб провчити тебе, дубину отаку! - У це було важко повірити, але маленькій, тендітній феї вдалося перекричати розбурханого гіганта. - Я була страшенно зла на тебе! Ми тоді вкотре посварилися, мені здавалося, що я тебе ненавиджу! Ось я і вирішила, що, коли ми не живемо разом, я маю повне право зустрічатися з ким завгодно!

Чоловік підійшов до дивана і хмарою навис над Сіссі, похмуро виблискуючи очима.

- Подумай двічі, перш ніж вимовляти вголос такі дурниці.

- Ось бачите? Бачите? - жалібно промовила та, закликаючи Єву у свідки. Уся чарівність маленької феї безслідно випарувалася, тепер очі її виблискували від люті. - Ось із ким мені доводиться жити!

- Заспокойтеся ви, обидва. І сядьте! - наказала Єва. - Коли ви зверталися в агентство, Сіссі?

- Приблизно півтора місяця тому, - раптово пробурмотіла та. - Із двома чоловіками я навіть зустрілася.

- З якими ще чоловіками? - загрозливо проричав Джако.

- Із двома чоловіками, - твердо повторила Сіссі. - А потім Джако повернувся. Прийшов із квітами, з братками... І я розтанула. Але тепер мені здається, що даремно!

- Можливо, те, що ви "розтанули", врятувало вам життя, - зауважила Єва.

- Що ви маєте на увазі? - Джако вже знову сидів поруч із Сіссі. Вона інстинктивно пригорнулася до нього, і він обійняв її своєю рукою-оглоблею.

- Те, що трапилося вчора у вашому домі, вкладається в картину серії вбивств, що сталися за останні дні. Щоправда, інші жертви жили самі. - Єва виразно подивилася на Сіссі. - Ви - ні, і в цьому ваше щастя.

- О боже! Але... Джако!

- Не хвилюйся, дитинко, не хвилюйся, я з тобою. - Він обійняв Сіссі, продовжуючи в усі очі дивитися на Єву. - Значить, я мав рацію, не дарма цей хлопець здався мені скотиною! Так пояснить же нам, що відбувається.

- Я повідомлю вам тільки те, що вважаю за потрібне, а потім ми всі втрьох поїдемо в поліцейське управління. Переглянемо відеозапис, запишемо ваші свідчення, і ви ще раз

розкажете мені все, що тут сталося, пригадавши всі деталі, аж до найдрібніших, здавалося б, дрібниць. А ви, Сіссі, постарайтеся докладно пригадати все, що пов'язано з вашим візитом у службу знайомств "Тільки для вас".

-**Свідки** надають нам усіляке сприяння. - Єва стояла в кабінеті майора Вітні і звітувала про те, що зроблено в ході розслідування. Вона була надто схвильована, щоб сидіти на одному місці, і насилу утримувалася від того, щоб не почати міряти кімнату кроками. - Жінка, звісно, приголомшена, і тому багато чого від неї зараз очікувати не доводиться. Чоловік підтримує її, як може. На жаль, ніщо у вигляді того, хто приходив, не викликало в неї жодних асоціацій, не здалося знайомим. Я допитала обох чоловіків, з якими Сіссі Петерман зустрічалася через службу знайомств. У кожного з них є алібі - хоча б на одне з убивств. Я думаю, вони не мають до цього стосунку.

Склавши губи трубочкою, Вітні кивнув. Слухаючи Єву, він одночасно дивився на екран комп'ютера, на який було виведено її рапорт.

- Джако Гонсалес? - раптом підскочив він. - Її приятеля звати Джако Гонсалес? Це ж двадцять шостий номер у "Забіяк"!

- Так, сер, він професійний футболіст.

- Ну і ну! - На обличчі Вітні з'явилася рідкісна для нього крива посмішка. - Футболіст... Та він справжнісінький убивця! У минулій грі він заробив три штрафні очки і двічі проламував захисні стінки!

Помітивши здивування, написане на обличчі Єви, він зніяковіло відкашлявся.

- Мій онук - завзятий уболівальник і палкий шанувальник цього самого Гонсалеса.

- Зрозуміло, сер.

- Дуже шкода, що Гонсалес не підняв руку на того хлопця. Він би не пішов від нього, запевняю вас.

- Згодна з вами, майоре.

- А місіс Петерман пощастило. Судячи з усього, вона щаслива жінка.

- Так, сер. І нам іншої такої нагоди може не випасти. Сьогодні ввечері злочинець напевно знову вийде на полювання - цей висновок зробила доктор Міра. На її думку, він зараз злий і розгублений, а отже, може проявити необережність. Макнаб і Пібоді сьогодні

ввечері зустрічаються з претендентами зі списків у барі "Нова". Там усе готово, у мене їхні рапорти... - Повагавшись, вона вирішила висловити свою думку: - Шефе, те, що ми намітили на сьогоднішній вечір, - це необхідні заходи. Але він може не прийти туди, поки ми будемо вести стеження. Не виключено, що він уже намітив чергову жертву і може вирушити прямо до неї.

- Зрозуміло, не виключено. І що ж ви пропонуєте?

- Я склала список можливих жертв, який налічує майже двісті імен. Але мені здається, я знайшла ще одну зачіпку - театр, і це може значно скоротити наш список. Сподіваюся, що з новими даними Фіні значно звужить коло можливих жертв. Потенційні жертви треба захистити.

- Як? - розвів руками Вітні. - Ви не гірше за мене знаєте, що управління не може виділити на цю справу занадто багато людей.

- Але якщо він скоротить список...

- Навіть якщо він скоротить його вчетверо, я не зможу виділити достатню кількість співробітників, - відрізав Вітні.

- Один із цих людей сьогодні ввечері може загинути. - Вона зробила крок уперед. - Їх треба попередити. Якщо ми застережемо людей через засоби масової інформації, потенційна жертва просто не відкриє вбивці двері.

Вітні холодно подивився на неї.

- Якщо ми звернемося до преси, виникне паніка. І скільки Санта-Клаусів, які зателефонують цього вечора у квартири, отримають щонайменше по морді? Або будуть застрелені. Не варто торгуватися, Далласе. Крім того, - додав він, перш ніж вона встигла вставити хоч слово, - якщо ми звернемося до преси, ми ризикуємо злякати його. Він ляже на дно, і ми ніколи його не знайдемо. Три людини загинули, і вони заслуговують на краще ставлення.

Він мав рацію, але від цього Єві не ставало легше.

- Якщо Фіні скоротить список до розумної кількості, ми зможемо зв'язатися з кожним. Я організую команду для подібних дзвінків.

- Усе одно виникне витік інформації, лейтенанте, і ми знову отримаємо паніку.

- Але ми не можемо їх кинути! Наступний труп буде на нашій совісті. - "На моїй совісті", - уточнила вона про себе, але вважала за краще не говорити цього вголос. - Якщо

ми нічого не зробимо, щоб попередити жертву, це повисне на нас. Він знає, що ми вираховували його почерк. Він знає, що в нас є список можливих жертв. Він знає, що нам нічого не залишається, як жонглювати іменами і чекати його нового нападу. І йому подобається це! Він влаштував справжню виставу перед телекамерою спостереження біля Петермана. Стояв і позував. У нас уже четверо за тиждень, і це занадто багато, чорт забирай!

Вітні слухав її зі спокійним смутком.

- Між іншим, набагато легше займати таку позицію, як ваша, лейтенанте. Хоч ви й думаєте інакше, але це набагато простіше. Тільки у вас нічого не вийде. Я не можу дозволити вам закривати собою кожную жертву і приймати на себе удар, як ви це зробили кілька тижнів тому, прикривши людину Рорка.

- Тут немає нічого спільного! - Стримуючи злість, що підступила, Єва стиснула зуби.
- Ту справу закрито, майоре, а нинішнє розслідування горить у нас у руках. Інформація вже просочилася в пресу. Ще одна смерть - і на наші голови виллють відро лайна.

Його погляд згас.

- Скільки часу знадобиться Ферсту?

- Зовсім небагато - вона дихає нам у спину. І треба сказати, Надін Ферст не єдина репортерка з гарним нюхом, а з них далеко не всі так само чесні.

- Ну, добре. Я доповім про все шефу - це єдине, що я можу зробити. Дайте мені список Фіні, і я попрошу дозволу на індивідуальний контакт із кожним. Але я не можу виділяти гроші на такі справи, Далласе. Це поза моєю компетенцією. - Він відкинувся в кріслі, вивчаючи її поглядом. - Постарайтеся досягти успіху сьогодні з цим стеженням, лейтенант. Можете йти.

Єва знайшла Фіні у своєму власному кабінеті - він сидів за столом, втупившись у монітор комп'ютера.

- Я чув, ти зачепила самого Джако Гонсалеса? - Він кинув короткий погляд через плече. - Гадаєш, він на гачку, а?

- Я зробила дещо краще: з божою поміччю здобула для тебе його портрет убивці.

- Так? Чудово.

- Але спочатку я прошу тебе пробігтися по цих іменах і даних. - Єва поклала на стіл дискету. - Мені необхідно максимально скоротити список можливих жертв. - Вона висмикнула шухляду свого письмового столу, намагаючись не звертати уваги на головний біль. - Максимум до п'ятдесяти, гаразд? Я можу змусити Вітні вийти на контакт щонайбільше з півсотнею. І допоможи, господи, решті. Де, чорт забирай, мої цукерки?

- Я не брав їх, - Фіні потряс пакетиком із зацукрованими горішками. - Макнаб заходив. Він відомий ласун.

- Сучий син! - Єва з роздратуванням схопила горішки Фіні і відсипала собі жменю. - Так от, у мене є портрет злочинця із запису камери спостереження у Петерман - збільшений і чіткий. Звісно, він у костюмі та гримі, але мені здається, ти зможеш багато чого домогтися, якщо зіставиш цей портрет із його іншими фотографіями. - Вона відпила кави, сподіваючись, що вона змиє неприємний присмак горішків у роті. - У мене є безліч його зображень. Ти на своєму спеціальному сканері маєш проаналізувати кожну зморшку на його обличчі, кожну складку, тіні під очима. Навіть з огляду на можливі помилки, щось має проявитися! Зверни особливу увагу на його рот.

Фіні знизав плечима:

- Якщо у нас є досить хороші знімки, ми дійсно зможемо домогтися багато чого.

- На жаль, нам навряд чи вдасться відтворити його статуру, але зріст ми повинні визначити. Судячи із запису, він не носить високих підборів, це може нам допомогти. - Єва допила каву і прикрила очі. - Вуха... Навряд чи він перейнявся зміною форми вух. Я знаю, що вуха багато чого можуть сказати. - Вона сіла до комп'ютера і почала викликати все нові файли. - Лайно, нічого, нічого, нічого. Є! - На екрані висвітився портрет у профіль. - Ось це те, що потрібно, це саме те, що потрібно. Ти зможеш обробити це?

Фіні дивився на екран, замислившись.

- Так-а... Можливо. Щоправда, капелюх прикриває верхню частину вуха, але, можливо, що-небудь вдасться зробити. Непогано, Далласе. Постараюся не упустити нічого. Ми дослідимо кожну рисочку і подивимося, що з цього намалюється. Але це досить складно і потребуватиме багато часу. На дослідження підуть дні, можливо, тижні.

- Мені потрібне обличчя цього виродка! - Єва прикрила очі, намагаючись зосередитися. - Ми повернемося назад, знову переробимо весь матеріал, аж до косметики і татуювань на руках. Можливо, що-небудь витрясемо з цього.

- Даллас, дві третини салонів і клубів у місті користуються послугами вільних художників.

- І, можливо, один із них упізнає цей малюнок. - Вона зітхнула. - У нас є дві години до зустрічі в "Нова". Давай постараємося зробити, що можемо.

Пібоді завжди дратував Макнаб. Їй не подобалося працювати з ним через його безглуздий одяг, вічну безглузду посмішку і нестерпну зарозумілість. Вона досі не могла оговтатися, дізнавшись, що Єва вважає його хорошим поліцейським. У всій їхній команді не було нікого, кого б вона поважала так само, як Єву Даллас, але вона розуміла, що навіть найкращий поліцейський не застрахований від помилок. Помилкою Єви, на думку Пібоді, був Макнаб.

Сидячи в симпатичному маленькому барі, вона з роздратуванням спостерігала, як Макнаб грає з блондинкою зростом під метр вісімдесят. Усе, що він робив, вважала Пібоді, робилося спеціально, щоб позлити її. Якби його не було там, вона б із задоволенням насолоджувалася спокійною й елегантною атмосферою цього закладу. У барі стояли симпатичні столики з металевими кришками, світло-жовті стіни були обвішані чарівними акварелями із зображеннями сцен на нью-йоркських вулицях.

"Класно", - подумала вона і скося поглянула на своє відображення в блискучих дзеркальних стінках бару. Навіть важко було собі уявити, що подібний милий заклад міг належати Рорку. М'яке крісло, в якому вона сиділа, було чудово зручним, напої - чудовими.

Несподівано на іншому кінці залу пролунав оглушливий регіт Макнаба, який тупою бритвою різнув по нервах Пібоді. Вона подивилася в його бік і побачила, як він непомітно підморгнув їй. У відповідь їй захотілося зробити який-небудь збудливий жест: сексуально провести кінчиком язика по губах, наприклад.

- Як ви, Пібоді? - почула вона в навушнику голос Єви, але відповісти не встигла: навушник буквально вибухнув у її вусі: - Диявольщина!

Пібоді здригнулася.

- Лейтенант? - пробурмотіла вона ошелешено.

- Що він тут робить, чорт забирай?!

Рука Пібоді машинально ковзнула по лівому боці, намагаючись зброю. Вона уважно оглянула зал і з подивом побачила Рорка, який увійшов.

- Це явно витівки диявола, - пробурмотіла Пібоді. - Ну чому в мене не може бути такого мужика?!

- Не здумай заговорити з ним! - пролунав у навушнику наказ Єви. - Ти з ним незнайома.

- Добре, я буду тільки витріщатися на нього, як усі інші баби тут.

Від несподіванки вона надто голосно відповіла на наказ Єви, і парочка за сусіднім столиком зі здивуванням втупилася на неї. Пібоді демонстративно прочистила горло кашлем, підняла склянку і повернулася до захопленого споглядання чоловіка свого лейтенанта. Він пройшовся вздовж стійки бару, і службовці повертали голови слідом за ним, як солдати за генералом. Він перекинувся кількома словами з однією парочкою, приклався губами до щоки якоїсь літньої пані і попрямував у кінець стійки, щоб дружньо покласти руку на плече хлопця, який там стояв.

У Пібоді промайнула думка: невже він так само чудово рухається в ліжку? "Слава богу, що навушники не передають думки до фургона із записувальною апаратурою", - почервонівши, подумала вона.

У фургоні Єва уважно дивилася на екран із зображенням, яке передавала мікротелекамера, розміщена в гудзику на комірці Пібоді. Дивлячись, як Рорк вальяжно і розкуто прогулюється залом, вона подумки пообіцяла собі стерти його до порошку за першої ж нагоди.

- Йому абсолютно нічого робити на місці проведення операції, - похмуро промовила вона вголос.

- Це його заклад, - Фіні знизав плечима, звично відмежовуючись від спроби втягнути його в сімейні розбірки.

- Ну звісно, він абсолютно випадково зазирнув туди, щоб перевірити, чи не мухлюють зі спиртним бармени. Чорт забирай!

Єва запустила пальці обох рук у волосся, і вигук жаху застряг у неї в горлі, коли вона побачила, як Рорк підходить до столу Пібоді.

- Як вам подобаються наші напої, міс?

- М-м-м, так-а-а-а, я... Чорт, Рорк! - тільки й змогла вичавити з себе Пібоді.

Як ні в чому не було він, усміхнувшись, нахилився до неї:

- Скажіть своєму лейтенанту, щоб припинила стеження за мною. Я ніколи не перебіжу їй дорогу.

Очі Пібоді ледь не вискочили з орбіт, коли вона почула рев Єви у своєму вусі.

- Е-е-е... вона пропонує вам скоріше забрати звідси вашу шикарну дупу. Вона надере її вам пізніше.

- Ну що ж, будемо чекати. - Все ще посміхаючись, Рорк поцілував Пібоді руку. - Ви маєте шикарний вигляд, - сказав він, відходячи.

Записувальна апаратура у фургоні зареєструвала різкий стрибок тиску і почастішання пульсу в Пібоді.

- Заспокойтеся, Пібоді, - проворчала Єва.

- Я не можу контролювати реакцію організму на зовнішні стимулятори, - видихнула Пібоді. - А дупа в нього справді шикарна. Мої компліменти, мем.

- Дивіться за двома вхідними. Зберіться, Пібоді!

- Я готова.

Вона втупилася на двері, повернувши на обличчя чергову посмішку. Один із підозрюваних щойно увійшов до бару - вона пам'ятала його за своїм першим візитом до цього закладу. Цей вкритий рівною засмагою молодий бог одразу привернув тоді її увагу. Отже, тепер у неї є об'єкт, на який вона із задоволенням дивитиметься протягом найближчої години.

Він картинно зупинився біля дверей, демонструючи свій прекрасний профіль і разом оглядаючи зал. Його очі кольору темного золота заблищали, коли він побачив Пібоді, і він відпрацьованим рухом вклонився їй, дозволивши волоссю красиво розсипатися.

- Ви, ймовірно, і є Даліла? - глибоким голосом поцікавився він, підійшовши до столу.

- Так. - Пібоді вирішила, що живцем він набагато кращий, ніж на відеозаписі. - А ви, ймовірно, Брент.

"Він весь із пластику, - подумав Макнаб, спостерігаючи за хлопцем, який підійшов до Пібоді. - Ймовірно, це саме її тип. Ну треба ж, вона буквально пожирає його поглядом". Обличчя в хлопця було немов намальоване. Тіло теж. Здається, на ньому не було ні міліметра поверхні, за створення якого не заплачено. А Пібоді при цьому ловила кожне слово, яке вимовляв її співрозмовник своїм класично виліпленим ротом.

"Жінки, на жаль, абсолютно передбачувані", - подумав Макнаб із роздратуванням, розбавленим значною часткою заздрості.

- Вона така приваблива сьогодні, чи не так? - пролунав за його спиною знайомий голос.

Макнаб обернувся і похмуро глянув на Рорка.

- Більшість хлопців знайде жінку привабливою, коли половина її бюста вивалюється з кофтинки.

Рорк розсміявся, вельми задоволений собою. Погляд Макнаба метав блискавки, а його пальці вибивали нервовий дріб на кришці столу.

- Але ви, безсумнівно, вище за такі речі.

- Хотів би я не звертати на них уваги! - пробурмотів Макнаб, коли Рорк відійшов.

- Макнаб, перестань витріщатися на Пібоді! - наказала Єва. - Твій другий хлопець біля дверей.

- Є. - Макнаб ковзнув поглядом по стрункому рудоволосому хлопцеві в шкіряній куртці. - Я веду його.

У фургоні електронного стеження Єва уважно вдивлялася в екран.

- Фіні, ти можеш дати мені ближче хлопця, який сидить із Пібоді? Щось, мені здається, там не так.

- Brent Голловей, модель комерційних показів. Працює на "Кліберн-Вілліс маркетинг". Тридцять вісім років, двічі розлучений, дітей немає.

- Модель? - Очі Єви звузилися. - Значить, він теж виступає на сцені?

- Звісно. А ти, судячи з усього, давненько не бачила комерційних показів мод. Тепер це справжній театр. Так, що в нас ще на нього є? Народився в Моррістауні, штат Нью-Джерсі. Живе в Нью-Йорку вже десять років. Нинішня адреса - Сентрал-парк, Вест. Дохід - у районі вісімдесяти. У жовтій пресі про нього не пишуть - не заарештовувався. У нього купа порушень правил дорожнього руху.

- Ми з Пібоді бачили його тут під час першого візиту. Скільки зустрічей за списками служби знайомств у нього було?

- Цього року його внесли вже до четвертого списку.

- Нічого не розумію. Чому хлопець, який має такий чудовий вигляд, кредитні картки, хорошу роботу, дорогу квартиру, ніяк не може знайти собі жінку? Чотири групи зустрічей за списками знайомств на рік - по п'ять у групі. Це двадцять жінок на рік, і жодних претензій до нього. Що з ним не так, Фіні?

Фіні стиснув губи і втупився в екран.

- На мій погляд, він виглядає як чванлива дупа.

- Добре, але дуже багато жінок цього напевно не помічають. Щось має бути з ним не в порядку... - Вона забарабанила пальцями по столику. - Жодних даних про вживання наркотиків?

- Ніяких. За відомостями служби знайомств "Тільки для вас", він чистий.

- Щось не так, - повторила Єва і тут же побачила, як кулак її співробітниці врізався в чудовий ніс Брента Голловея. - Боже мій! Ти бачив?

- Вона зламала йому ніс, - констатував Фіні, спостерігаючи, як на екрані бризнула кров. - Відмінний короткий прямий удар.

- Про що, чорт забирай, вона думає?! Що, чорт візьми, там відбувається? Пібоді, ви що, з глузду з'їхали?

- Сучий син, він під столом поліз до мене під спідницю! - Розчервоніла від злості Пібоді стояла поруч зі столиком, стискаючи кулаки. - Виродок! Розповідав мені про нову постановку в "Юніверс", а сам засунув мені руку між ніг. Збоченець! Вставай, чортів збоченець!

- Макнабе, заради бога, залишайся на своєму місці! - закричала Єва, побачивши, як Макнаб схопився з диявольським блиском в очах. - Стій де стоїш, тебе це не стосується. Це наказ. Наказ, чорт забирай! Тримай себе в руках. Пібоді, зараз же відпустіть цього хлопця.

Незважаючи на те, що Єва в розпачі буквально рвала на собі волосся, Пібоді поставила Голловея на ноги і врізала йому ще раз. Вона збиралася зробити це і втретє, але в цей момент Рорк продерся через натовп збуджених відвідувачів і буквально вирвав у неї м'яке тіло.

- Цей чоловік образив вас, міс? Мені дуже шкода. Я займуся цим. Будь ласка, дозвольте мені запропонувати вам ще один коктейль. - Тримавши однією рукою Голловея, іншою Рорк виплеснув вміст зі склянки Пібоді на підлогу. - Оновити! - рявкнув він, і троє офіціантів кинулися виконувати його наказ. А Рорк потягнув до виходу Голловея, який уже почав чинити опір.

- Заберіть від мене свої брудні руки! Ця сука зламала мені ніс! Моє обличчя - це моє надбання. Безмозка погань. Я цього так не залишу, я повідомлю...

Щойно вони опинилися на вулиці, Рорк з усієї сили штовхнув Голловея головою об стіну. Пролунав звук розбитих більярдних куль, золоті очі закотилися.

- Дозвольте повідомити вам: це - мій заклад. - Рорк ще раз стукнув головою Голловея об стіну, в той час як Єва у фургоні стеження могла тільки спостерігати це і зітхати. - Ніхто не може образити жінку в моєму барі і піти звідси на своїх ногах. Отже, якщо ви не хочете покинути це місце негайно, вам допоможуть, і ви дякуватимете богу за те, що у вас зламаний тільки ніс.

- Ця сука сама попросила, щоб я її помацав!

- А ось цього вам явно не варто було говорити. Зовсім не варто було.

- Його ірландський віскі виходить разом із сечею. Чуєш цю музику? - з почуттям сказав Фіні, а Єва не стримала крик жаху.

Тим часом екран безпристрасно показував, як Рорк встромив свій кулак у живіт Голловея, завдав удару коліном у промежину і потім відпустив, дозволивши тілу впасти.

Він кинув швидкий погляд на фургон стеження і спокійно повернувся в бар.

- Гарна робота, - констатував Фіні.

- Треба викликати "Швидку допомогу", щоб доставити цього безмозкого виродка в лікарню, - втомлено сказала Єва, опустивши очі. - Це буде чудовий рапорт! Макнаб і Пібоді відмінно впоралися із завданням, зберігаючи виняткову холонокровність. Тільки мовчи, заради бога. Коли все закінчиться - рапорти до мене додому. Подивимося, що можна зробити, щоб урятувати становище.

Єва дісталася додому тільки після дев'ятої вечора, Фіні приїхав із нею, Пібоді та Макнаб чекали на них у кабінеті Рорка. Усі мовчали. Вони розуміли, що Рорк підставив Пібоді своє плече.

- Ми провели шість зустрічей, це дещо, - почала Єва. - Останні дві завтра, вони намічені на полудень. Пібоді, ви вранці розповісте Пайпер про... сьогоднішній інцидент. Постарайтеся описати все спокійно. Мені цікаво подивитися, як вона відреагує, адже в них на цього типа нічого немає. У нас є записи всіх зустрічей, але я хочу, щоб кожен із вас написав окремий рапорт про кожну. Після того як ми зараз розлучимося, ви обидва підете

додому і триматимете свої телефони постійно увімкненими. Ми з Фіні обидва будемо з вами на зв'язку.

- Слухаюся, лейтенанте. - Намагаючись триматися з гідністю, Пібоді піднялася. Її рухи були загальмованими, але вона щосили намагалася зберігати обличчя. - Я приношу вам свої вибачення. Я розумію, що моя поведінка може зірвати всю операцію.

- Та чорт із нею, із цією операцією! - Макнаб схопився зі стільця. - Тобі слід було взагалі вирвати йому ноги. Мерзенний сучий син!

- Макнаб, - спокійно осадила його Єва.

- Та пішло воно все, Далласе! Виродок отримав те, на що заслуговує. Ми повинні...

- Детектив Макнаб, - Єва чітко вимовляла кожне слово, - я не впевнена, що ваша думка з цього питання кого-небудь цікавить. Ви при виконанні службових обов'язків. Ідіть додому і заспокойтеся. Чекаю вас завтра вранці в управлінні.

Макнаб хотів ще щось сказати, але витримка перемогла. Повернувшись на підборах, він вийшов із кімнати без жодного слова.

- Рорк, Фіні, ви не могли б залишити нас самих?

- Із задоволенням, - Фіні навіть не намагався приховати, що не проти якнайшвидше покинути поле бою. - Трохи віскі, Рорк? У нас був довгий день.

- У нас, здається, є і келих. - Рорк подивився на Єву довгим багатозначним поглядом, перш ніж вийти з Фіні з кімнати.

- Сідайте, Пібоді.

- Даллас, - Пібоді потрясла головою, - я підвела вас. Я обіцяла тримати себе в руках і виконати завдання, але зірвалася на першому кроці. Я розумію, що у вас є право і привід відсторонити мене від розслідування і навіть перевести з секретного відділу. Але я дуже прошу дати мені ще один шанс.

Єва мовчала, даючи можливість Пібоді висловитися. Її помічниця все ще була бліда, але руки вже не тряслися, а плечі розправилися.

- Я не пам'ятаю, щоб я говорила, що збираюся звільнити вас із нашого відділу, сержанте. Але я точно говорила, пам'ятаю, що просила вас сісти. Сядьте, Пібоді, - сказала вона ще м'якше, а потім повернулася і взяла пляшку вина.

- Я розумію, що коли ти перебуваєш на секретному завданні, то мусиш грати свою роль і не розкриватися за жодних обставин. - Пібоді вперто продовжувала стояти.

- Я не помітила, щоб ви розкрилися і зашкодили розслідуванню. Ви всього лише пошкодили ніс одному негіднику.

- Я не розуміла, що роблю! Це було імпульсивно. Тепер я зрозуміла, що під час таких операцій необхідно тримати себе в руках, що б не сталося.

- Пібоді, будь-яка жінка має право обуритися, якщо хтось лізе їй під спідницю при всьому чесному народі. Випийте.

- Він сунув у мене свої пальці! - Рука Пібоді знову затремтіла, коли Єва стала вкладати в неї келих. - Ми просто сиділи й розмовляли, коли я несподівано відчула його пальці в себе всередині. Я знаю, я фліртувала з ним, - думала, що так годиться в цій чортовій службі знайомств. Можливо, я сама спровокувала його...

- Припиніть, - Єва обняла її за плечі й силою посадила в крісло. - Ви не спровокувала його. Мені зовсім не подобається, що ви так думаєте. Цей сучий син не мав жодного права так поводитися. Ніхто не має права накидатися на вас. Він хапає тебе, зв'язує руки, вбиває в тебе свій член, коли ти, безпорадна, просиш його не робити цього. Це принизливо, принизливо, принизливо!

Єву раптом охопила слабкість. Вона поклала тремтячі руки на стіл, щосили намагаючись заспокоїтися.

- Тільки не зараз! - пробурмотіла вона. - Бога ради...

- Що з вами, Далласе?

- Нічого. - Єві знадобився якийсь час, щоб узяти себе в руки. - Насправді це я маю вибачитися, що поставила вас у таке становище. Я знала, що з ним щось не в порядку.

Пібоді. підняла свою склянку двома руками. Вона все ще не повністю позбулася шоку і продовжувала відчувати чужі огидні пальці всередині себе.

- Адже він пройшов їхню перевірку.

- І тепер ми знаємо, що їхня перевірка не така гарна, як вони заявляють. - Єва зробила глибокий вдих, випрямилася і повернулася. - Я хочу, щоб уранці ви жбурнули це Пайпер в обличчя. Особисто. Наполягайте на особистій бесіді. Маленька істерика не завадить. Ви можете погрожувати їй, що звернетесь до преси. Я хочу, щоб вона повністю викупалася в цьому. Подивимося на її реакцію. Зможете зробити це?

- Так. - Пібоді ледь стримувала сльози, що підступили. - Судячи з того, як я почуваюся, це буде нескладно.

- Тримайте свій телефон увімкненим. Ми повинні бути в постійному контакті. Вашу доповідь в управління можна відкласти на завтрашній вечір, а поки що Фіні відвезе вас. Гаразд?

- Так.

Єва помовчала трохи.

- А хороший був удар, Пібоді! Тільки наступного разу супроводжуйте його хуком. Ворога треба повністю знеструмити, а не просто вивести з себе.

Пібоді зітхнула з полегшенням і посміхнулася.

- Слухаюся, лейтенанте.

Бажаючи зберегти домінуючу позицію, Єва сіла за стіл і почала чекати Рорка. Вона знала, що він пішов проводити Пібоді та Фіні, і, ймовірно, дорогою скаже дівчині кілька підбадьорливих компліментів, викликавши в Пібоді солодкі еротичні мрії - якщо Єва правильно розуміла свою помічницю.

"І це краще, - подумала вона, - ніж жорстокі кошмари з руками, що душать тебе, за твоєї повної безпорадності".

Тепер вона зрозуміла, що ця справа була частиною її проблеми. Сексуальні злочини і жорстокість від імені любові... Занадто близько до її дому. Занадто близько до її минулого, від якого вона так довго намагається втекти.

Тепер це минуле постало перед нею на повний зріст. У кожній жертві насильства Єва бачила себе, і це було болісно.

- Я знайду цього негідника, - сказала вона вголос. - І, можливо, тоді минуле залишить мене в спокої.

Вона жорстко подивилася на Рорка, коли він увійшов до кімнати. Він налив вина в обидва келихи, які Єва поставила для себе і Пібоді, один дав їй, другий взяв собі, і сів за стіл навпроти неї.

- Отже, - почав він і замовк.

- Якого диявола ти там робив?

Рорк глибоко затягнувся і випустив струмінь диму.

- У якому сенсі?

- Не пояснюй переді мною, Рорк!

- Але в мене це так добре виходить, мій милий лейтенанте. - Він підняв на знак привітання свій келих. - Крім того, я не беру участі у вашій операції.

- Саме тому тобі нічого було робити на місці її проведення.

- Пардон, але це моє місце. - У його голосі тепер звучало роздратування. - Я часто заходжу у свої заклади, щоб службовці не розслаблялися.

- Рорк!

- Єво, ця справа зводить тебе з розуму. Ти вважаєш, що я нічого не бачу? Ця справа не дає тобі спокійно спати - те небагато, що ти собі ще дозволяєш. Ти думаєш про неї безперервно. - Він повернувся до неї і впився в її обличчя своїми чудовими блакитними очима. - Я знаю, через що ти пройшла... Боже, я обожнюю тебе! Але ти не можеш вимагати від мене, щоб я стояв осторонь і вдавав, що нічого не бачу, нічого не розумію і нічого не збираюся робити, щоб звільнити тебе від цього внутрішнього жаху.

- Мова не про мене, Рорк, йдеться про трьох убитих людей.

- Я знаю, вони весь час стоять у тебе перед очима. - Він обійшов стіл і сів на краєчок її стільця. - Ось тому ти найкращий поліцейський, з яким мені доводилося стикатися. Ці люди для тебе - не імена й номери. Вони для тебе ЛЮДИ. І в тебе є дар уявляти, що вони бачили і відчували, чому молилися в останні хвилини свого життя. - Він узяв її обличчя в долоні. - І саме тому я не відступаюся. Чорт забирай, я ніколи не залишу тебе з усім цим сам на сам. Приймай мене таким, який я є. Як я приймаю тебе.

Єва сиділа безмовно, вбираючи кожне його слово, ловлячи його погляд. Вона не могла чинити опір тому, що говорили його очі.

- Минулої зими, - повільно почала вона, - ти увірвався в моє життя. Я не просила тебе. Я не хотіла тебе!

Його брова запитально піднялася, але Єва не дала йому заговорити.

- Слава богу, ти послав під три чорти мої прохання і мої бажання, - пробурмотіла вона і з ніжною посмішкою подивилася на нього.

- Я теж не просив бога про тебе, Гра...

Єва знала, що мовою його дитинства це означало - "моя любов". Коли він говорив так, її серце миттєво відкривалося назустріч йому.

- Відтоді в мене не було справи, у яку б ти не вплутався, - зітхнула вона. - Мені це не подобалося, але я іноді використовувала тебе. І мене це турбує.

- Зате мені це подобається.

- Я знаю. - Вона знову зітхнула і швидко провела долонею по його руці. Його пульс бився рівно. - Ще мене турбує, що ти занадто добре знаєш деякі закутки моєї душі, які я б воліла зберігати в таємниці. І мені нічого не залишається, як розбиратися в них.

- Ти і без мене розбиралася б із ними, Єво. Але, сподіваюся, зі мною вони не будуть для тебе настільки болісними. Я прикриваю твою спину. Ти не можеш просити, щоб я залишав тебе у важкі моменти.

Єва раптом зі здивуванням виявила, що її очі відбиваються в його очах. "Він має рацію, - подумала вона. - Те, що я часто сприймала за залежність, можливо, треба просто сприймати як єднання".

Тепер вона могла розповісти йому все.

- Я знаю, що вони відчують. Я знаю, що відбувається з ними, з кожною з них, коли їх гвалтують - безпорадних і оголених. Я знаю цей страх, біль, приниження... Я не хотіла б постійно згадувати все це, але я згадую. А потім ти торкаєшся до мене... - Вона повернулася до нього, раптово усвідомивши, що ніколи ще по-справжньому не розкривалася перед ним. - Потім ти торкаєшся до мене, і я забуваю все це. Я вже не відчуваю того, що відчувають жертви, тому що... Тому що це просто ти.

- Я люблю тебе, - пробурмотів Рорк. - Шалено.

- Так, і тому ти тут, хоча мав би бути на іншому кінці землі, займаючись своїм бізнесом. - Вона похитала головою, перш ніж він встиг щось сказати. - Ти був у цьому чортовому барі сьогодні ввечері, бо знав, що можеш знадобитися мені. Ти був там, щоб допомогти мені позбутися цих страшних спогадів, думок і почуттів. Я знаю це, чорт забирай! Я поліцейський і добре знаю людей.

Рорк хотів було щось заперечити, але передумав.

- Гаразд, я переможений. Що далі?

- Далі... Дякую тобі, але я працюю поліцейським уже одинадцять років і навчилася тримати себе в руках. З іншого боку... - Єва уважно подивилася на свою склянку з вином і зітхнула. - Мушу зізнатися, я отримала справжню насолоду, спостерігаючи, як ти бив цього негідника, який образив Пібоді. Я змушена була сидіти в цьому чортовому фургоні. Я не могла сама вийти і розтоптати цю скотину. Але мені було приємно дивитися, що ти це зробив за мене.

- Завжди радий бути вам корисним, лейтенанте. Але мене турбує Пібоді. З нею все гаразд?

- З нею все буде гаразд. Це, звісно, потрясло її, але вона прийме теплий душ, транквілізатор, якщо знадобиться, і засне. Поліцейський у ній візьме гору, допоможе вистояти. Вона хороший поліцейський.

- Вона хороший поліцейський тому, що працює під твоїм керівництвом.

- Ні, це не моя заслуга. Вона така, яка є. - Єві було ніяково говорити на цю тему, і вона холодно подивилася на нього. - Готова заприсягтися, на прощання ти обійняв її, погладив по голові й поцілував, побажавши на добраніч.

Рорк запитально підняв брови.

- А якщо й так?

- Пібоді - ніжне створіння і занадто близько до серця приймає такі речі. Вона може захопитися тобою.

- Справді? - Він широко посміхнувся. - Це цікаво.

- Не грайся з нею, Рорк, потрібно, щоб вона була зібраною.

- А як щодо того, щоб змусити битися сильніше твоє ніжне серце? Не хочеш трохи розслабитися?

Єва нервово облизнула губи.

- Я не знаю. Мені надто багато про що треба подумати, у мене надто багато роботи...

- Ну і що ж? Я, наприклад, теж обожнюю свою роботу. - Не відриваючи свого погляду від неї, він поклав сигарету і зняв окуляри. - І я до біса добре її роблю.

Єва ще вся тремтіла від пережитого збудження, коли пролунав дзвінок. Вона підхопилася і взяла слухавку, а за півхвилини вже бігала кімнатою, збираючи свій одяг. Дзвінок підтверджував анонімне повідомлення про подію за адресою, яка була надто добре їй знайома.

- Це квартира Голловея. Він мертвий. Усе розвивається за шаблоном.

- Я поїду з тобою. - Рорк уже був на ногах і шукав свої штани.

Єва спробувала протестувати, потім здалася.

- Добре. Мені необхідно взяти з собою Пібоді, а вона може не впоратися з почуттями. Я розраховую на тебе, тому що мені доведеться поводитися з нею жорстко, щоб тримати її у формі.

- Я не заздрю вашій роботі, лейтенанте, - сказав Рорк, одягаючись у темряві.

- Цього разу я з тобою згодна. - Вона зателефонувала і викликала Пібоді.

Брент Голловей жив добре, а помер погано. Обстановка його будинку свідчила про те, що він керувався в житті двома цілями: потурати собі і догоджати собі.

На ліжку розміром з невелике озеро валялися трикутні подушки, які на дотик виявилися мокрими. У кабінеті, обставленому, як будуар розпещеної куртизанки, була солідна колекція порнографічних відеокасет, як легальних, так і підпільного виробництва. Оздоблений сріблом бар тягнувся вздовж усієї стіни і ломився як від дорогих напоїв, так і від дешевих підпільних наркотиків.

Кухня була повністю автоматизованою і якоюсь бездушною: відчувалося, що нею користувалися вельми нечасто. Був ще кабінет, оснащений найсучаснішим комп'ютером і різною дорогою висококласною відео- та аудіоапаратурою.

Голловей був одягнений у строгий костюм у смужку і лежав, втупившись у своє відображення в дзеркалі на стелі. Єві довелося розстебнути костюм. Татуювання вона виявила внизу живота.

- Схоже, він побував у лікарні, - зауважила вона. - Його ніс має майже пристойний вигляд. Однак це може бути лише чудовим зразком роботи хорошого косметолога.

Рорк не входив до кімнати, бо знав: стороннім це заборонено. Він уже бачив Єву в роботі - зібрана, впевнена в собі, вона навіть рухалася обережно, бо поважала смерть. Рорк з-за дверей спостерігав, як вона займалася звичним обстеженням обстановки на місці злочину: встановлює час смерті та записує на магнітофон протокол огляду. Потім приїхала бригада експертів і змінила її.

- Лігатурні сліди на обох зап'ястях і обох щиколотках вказують на те, що жертву перед смертю прив'язали за руки і за ноги, практично розіп'яли. Смерть настала о 23.50. Странгуляційні смуги на шиї свідчать, що смерть настала від удушення.

Вона озирнулася на звук домофона.

- Я впусу її, - сказав Рорк.

- Добре. - Вона задумалася на мить. Він тут, зрештою, і він це добре вміє. - Ти можеш відновити запис камери спостереження за відвідувачами будинку?

- Думаю, що впораюся.

- Гаразд. - Вона знала, що в системах телевізійного спостереження для нього майже не існує секретів. - Одягни рукавички. Мені ще не вистачало потім розбиратися з твоїми відбитками пальців.

Єва повернулася до тіла і продовжила свою роботу, прислухаючись до приглушеної розмови в сусідній кімнаті, де перебували Рорк і Пібоді. Нарешті вона не витримала і повільно попрямувала до дверей.

Пібоді знову була в уніформі, волосся чіткою рамкою обрамляло її бліде обличчя. В очах стояв жах.

- Чорт забирай, Далласе!

- Скажіть мені відразу, якщо ви не в змозі працювати. Мені потрібно знати це перш, ніж ви приступите.

З моменту отримання виклику Пібоді вже багато разів ставила собі це питання. Але досі так і не дійшла однозначної відповіді.

- Це моя робота, - пробурмотіла вона, не дивлячись на Єву.

- Я скажу вам, у чому полягає на сьогодні ваша робота. Займіться системою телевізійного спостереження: вивчіть усі записи. І почніть опитування сусідів.

Пібоді прекрасно розуміла, чому Єва хоче її відіслати, і ненавиділа себе за те, що справді не проти піти.

- Я воліла б працювати на місці події, лейтенанте, - твердо сказала вона.

Єва глянула на неї і, після секундного роздуму, кивнула на знак згоди.

- Вмикайте свій магнітофон.

Вона розвернулася і підійшла до ліжка.

- Жертвою є Голловей, Брент: особа ідентифікована офіцером поліції, який веде розслідування. Протокол огляду місця події записується зі слів лейтенанта Єви Даллас. Магнітофонний запис здійснюється сержантом поліції Делією Пібоді. Час і ймовірна причина смерті встановлені.

Нудотний ком підступив до горла Пібоді, коли вона змусила себе підійти до тіла.

- Усе як завжди?

- Не зовсім. Слідів сексуального насильства не виявлено, так само як і слідів вживання наркотичних засобів. На шкірі збереглися сліди вживання дезінфектанту. Його запах все ще відчувається.

- Отже, йому бризнули в обличчя отруйною речовиною, після чого він втратив свідомість. Малюнок татуювання збігається з малюнками на трупах попередніх жертв.

- До біса гарна робота, - промовила Єва, буквально уткнувшись носом у живіт Голловея. - Що це в нас тут? Дайте мені пінцет, Пібоді. Тут волосся або нитка. - Не озираючись, вона простягнула руку назад і взяла пінцет. - Це щось штучне. - Єва уважно вивчала предмет через збільшувальне скло сильної лупи. - Тут їх кілька. Мені потрібен пакет. - Не встигла вона вимовити цю фразу, як Пібоді вже простягала їй пакет. - Мені здається, що в Санта-Клауса моторошно лізло волосся з бороди, і цього разу він був не надто уважний, знищуючи сліди свого перебування.

Єва ретельно зібрала в пакетик кілька волосків.

- Отже, зробив свою першу помилку. Уважно вивчіть усе, що є у ванній кімнаті. Переверніть там усе, вивалите вміст усіх шухляд і відра для сміття. Здається, остання пригода потрясла його, Пібоді. Він став розсіяний.

Коли Єва увійшла в кімнату, де перебував Рорк, її очі були темні від зосередженості.

- Тобі вдалося розібратися із системою відеоспостереження?

- Звичайно.

- Коли її було вимкнено?

- Без десятої три. Відразу після повернення Голловея додому. Мабуть, він вважав за краще, щоб система працювала тільки за його командою.

- Він більше не вмикав її?

- Ні.

- Отже, з'ясувати, чи приходив до нього хто-небудь після того, як він повернувся додому, не вдалося?

- На жаль.

- Ну а є там якісь відомості про його сексуальні контакти?

- Більше ніж достатньо.

- З чоловіками чи жінками?

- І з тими, і з іншими. Іноді одночасно.

- А чи немає в записах людини, схожої на ту, яку ми шукаємо? Приблизно метр вісімдесят на зріст, з довгими руками і довгими пальцями, можливо, однієї з кавказьких

національностей, приблизно тридцяти років - в усякому разі не більше п'ятдесяти. У нього, безсумнівно, є артистичний таланти, і він явно цікавиться театром.

- Вибач, але за такими даними я нікого знайти не зможу.

Єва дочекалася, поки тіло упаковали в мішок і забрали.

- Житло цього хлопця говорить про його життя набагато більше, ніж відеосистема, - звернулася вона до Рорка. - Подивися навколо. У нього були гроші, і йому подобалося витратити їх на своє обличчя і тіло. Він любив дивитися на себе. - Вона обвела поглядом приміщення: весь вільний простір на стінах займали дзеркала. - Він був бісексуалом. Жодних відомостей про звинувачення в сексуальних домаганнях немає, але при першій же зустрічі він поліз під спідницю Пібоді. Отже, він робив це не один раз.

Єва ходила кімнатою, а Рорк мовчки слухав її. Він знав, що їй не потрібен співрозмовник, їй потрібно тільки проговорити свої думки вголос, щоб перевірити їх.

- Можливо, Голловей був пов'язаний з Руді або з Пайпер. Навіть якщо він не був коханцем когось із них, то, можливо, допомагав їм знаходити партнерів. Або мав на них якийсь компромат, що змушувало їх не реєструвати його витівки. Він аж ніяк не був самотником, був збоченцем. Вони не могли цього не знати. Щонайменше, один із них мав знати це!

Єва підійшла до Рорка й уважно подивилася на нього. Поки що вони в кімнаті були самі, але Пібоді могла увійти будь-якої хвилини. На її обличчі відбилася внутрішня боротьба, але вона згадала про чотири трупи.

- Я зараз буду дуже зайнята. Я не знаю, коли повернуся додому...

Рорк добре знав її. Він піднявся і погладив Єву по щоці.

- Ти хочеш, щоб я отримав інформацію про Голловея по своїх каналах і потім тобі все розповів?

Єва насилу стримала зітхання.

- Я б хотіла цього. - Вона за звичкою стиснула кулаки в кишенях. - Ти можеш що-небудь викопати в цих відеозаписах. Тобі на це знадобляться години, а Фіні - дні. Ти можеш зрізати кути, а він - ні. Днів у нас уже не залишилося - я не хочу, щоб цей виродок залишив нам ще один труп.

- Я зателефоную тобі, коли у мене що-небудь буде.

Рорк постарався сказати це буденним голосом, але вийшло ще гірше.

- Щойно приїду в управління поліції, я передам тобі його особисту справу. - Сказавши це, Єва сердито стиснула губи. - Для мене це аж ніяк не безглузда трата часу, яким я до того ж розпоряджаюся вільно.

Рорк нагнувся і ніжно поцілував її.

- Ти ж знаєш, мені подобається допомагати тобі.

- Тобі подобається займатися з відеотехнікою і переглядати заборонені програми!

- Це лише додає задоволення. - Він поклав їй руки на плечі й відчув, як вона напружена. - Мені б не хотілося, щоб ти працювала до втрати почуттів.

- Я поки що на ногах. Рорк, мені доведеться забрати машину, і в мене немає часу, щоб завезти тебе додому.

- Думаю, я нормально доберуся і сам. - Він поцілував її і попрямував до дверей. - До речі, лейтенанте, у вас призначена зустріч із Тріною на шосту вечора. Вони з Мевіс приїдуть до нас додому.

- О боже мій!

- Не турбуйся. Я розважатиму їх, якщо ти трохи запізнишся.

Рорк вийшов з кімнати, а Єва закінчила з оглядом, зібрала свої речі і, покликавши Пібоді, разом з нею покинула місце події.

- Я хочу, щоб у лабораторії якнайшвидше з'ясували все про ці волоски та нитки. Поквапте Дікхеда, - сказала вона, коли вони сідали в автомобіль. - Необхідно також поквапити патологоанатомів, хоча я не думаю, що вони нам скажуть що-небудь нове. - Вона подивилася на змарнілий профіль Пібоді. - У нас буде довгий день. Можливо, вам краще заїхати додому і трохи відпочити.

- Зі мною все гаразд.

- Мені треба, щоб ви були максимально уважні та зібрані. Забудьте поки що про Пайпер. Нам необхідно розібратися зі справою Голловея якомога швидше.

- Я знаю, що робити.

Пібоді дивилася у вікно машини, спостерігаючи, як день поступово витісняє ніч. На розі Дев'ятої вулиці самотній продавець хот-догів намагався зігрітися парою від свого гарячого товару.

- Я шкодую, що розбила його чортів ніс, - раптом кинула вона. - Потрібно було діяти інакше. Я подумала про це, коли побачила його в будинку, побачила, що з ним зробили.

- Йому не можна було допомогти.

- Я змогла б. Мені здається, що я змогла б. Мені було страшно входити в його кімнату, але це моя робота, і я увійшла в неї. Тому, я думаю, мені вдалося б допомогти йому. Якби я не забула раптом усі професійні навички.

- Ви хороший поліцейський, Пібоді, - зауважила Єва.

- Але я не хочу стати бездушною поліцейською машиною. - Пібоді уважно подивилася на неї. - Ви ж не стали! Вони для вас не об'єкти розслідувань, вони для вас люди. І я теж не хочу забувати, що вони люди.

Побачивши, що на світлофорі запалилося червоне світло, Єва подивилася на всі боки і швидко проїхала перехрестя.

- Ви не працювали б у мене, якби я вважала, що ви можете стати бездушною машиною.

Пібоді важко зітхнула і вперше за останні години не відчула нудоти.

- Дякую.

- Зателефонуйте Дікхеду, Пібоді. Якщо він заупрямиться, я спокушу його вкраденим у Рорка ящиком ірландського пива. У Дікі слабкість до нього.

Знадобилося два ящики пива і погроза повісити його на власній мові, але о третій годині ночі Дікі сидів у лабораторії та досліджував волосинки й нитки.

Вийшовши з лабораторії, Єва зв'язалася телефоном із патологоанатомом, але той заявив, що в Різдво не займається дослідженням трупів.

- Послухай, ти, маленький поганець! Я зателефоную майору Вітні, і він надере тобі дупу. Це першочергове дослідження. Можливо, ти хочеш, щоб я дала інформацію в пресу про те, що моє розслідування гальмується через якогось фельдшеришку, який віддає перевагу роботі, а не читанню різдвяних листівок?

- Заспокойся, Далласе. Мені й так доведеться працювати за двох. У мене тут цілі штабелі подібних трупів.

- Дістань зі штабелів мій труп, розклади його на своєму столі й уважно вивчи. Потім надішлеш мені докладний рапорт. Інакше я прийду до тебе сама, і ти на собі перевіриш відчуття людини з вирваними ногами.

Вона поклала слухавку і повернулася до Дікі.

- На мене можеш не кричати, Далласе, ти мене не злякаєш. На цих матеріалах немає вказівки про першочергову терміновість їхнього дослідження.

- Ти отримаєш це розпорядження до дев'ятої години. - Вона загравальним жестом скуйовдила йому волосся. - Я ще не пила кави, Дікі. Може, ми зробимо це разом?

- Кавоварка стоїть на полиці. - Його очі за склом окулярів здавалися величезними. - У мене, як ти здогадуєшся, купа роботи, чи не так? Ти хочеш, щоб я зробив її швидко чи добре?

- І те, і інше. - Щоб приховати збентеження, вона відійшла увімкнути кавоварку.

- Волосся належить людині, - прорік Дікі. - Воно оброблене лаком для волосся і дезінфектантом на травах.

Єва з чашкою кави підбігла до нього.

- Який лак? Його склад і назва?

- Лак для збереження кольору й укладання волосся, вберігає його від пожовтіння і випадіння. У цьому випадку волосся сиве. На кінчиках двох волосків є сліди клею, схоже, що це волосся було частиною перуки. Хорошої, дорогої перуки. Це людське волосся, а перука зі справжнього волосся коштує дуже дорого. Пізніше я зможу повідомити тобі дещо про клей. Можливо, навіть зможу назвати лак, але тільки після кількох тестів.

- А що з приводу ниток, які підбрала Пібоді?

- Я до них ще не дійшов, чорт забирай. Я ж не робот.

- Гаразд. - Єва втомлено прикрила очі. - Мені треба забігти в морг, переконатися, що труп Голловея вже на столі. - Робота з Дікі приносила їй масу проблем, але він був найкращим експертом. - Мені потрібно, щоб ти вичавив максимум із цього - і дуже швидко. Цей хлопець уже вбив чотирьох і готується вбити п'ятого.

- Я зможу зробити все набагато швидше, якщо ти не стоятимеш у мене над душою.

- Я йду. Пібоді!

- Я тут. - Пібоді, сонно моргаючи, схопилася зі свого стільця.

- Ми рушаємо, - кинула Єва. - Дікі, я розраховую на тебе.

- Добре, добре. Ти знаєш, мені здається, я не отримав запрошення на твою завітну вечірку. - Він хитро посміхнувся. - Може, воно десь загубилося?

- Я впевнена, воно знайдеться. Після того, як ти мені надаси всі матеріали.

- Ти отримаєш їх. - Задоволений, він повернувся до столу і заглибився в роботу.

- Чортів шантажист! - Єва всунула чашку з кавою в руку Пібоді. - Випийте. Це вас або розбудить остаточно, або вб'є.

Єва стояла над душою патологоанатома доти, доки він не зміг повідомити точну причину смерті. В організмі Голловея виявили вбивчу дозу транквілізатора.

Повернувшись у поліцейське управління, вона наказала Пібоді йти відсипатися в КПЗ, більш широко відомий під назвою "відстійник". У цій темній кімнаті були двоярусні нари, і в цей час вона була порожня.

Поки її помічниця спала, Єва написала кілька рапортів, розмножила їх у необхідній кількості та накачала себе кавою так, що, здається, вона готова була политися з вух. Світанок ще тільки сором'язливо починав розганяти ніч, коли їй зателефонував Рорк.

- Лейтенанте, вашу блідість видно навіть звідси.

- Я цілком у формі.

- У мене дещо є для тебе.

Її серце забилося частіше - вона не очікувала, що Рорк зможе так швидко повідомити їй що-небудь нове.

- Я постараюся незабаром заскочити додому. Пібоді ще кілька годин проспить.

- Тобі самій необхідно ненадовго прилягти.

- Гарзд. Здається, тут я зробила все, що могла. Я виїжджаю.

- Я чекаю на тебе.

Єва поклала слухавку і написала записку для Пібоді, якщо та раптом прокинеться до її приїзду. Сівши в машину, вона знову зателефонувала в дослідницьку лабораторію.

- Є що-небудь для мене?

- Чорт забирай, ти нестерпна. Досліджували твої нитки. Це штучне волокно, марки "Вулстронг". Найчастіше використовується в тканинах для пальто і светрів. У цьому випадку тканина була червоного кольору.

- Як одяг Санта-Клауса?

- Можливо. Звісно, ця тканина не такої високої якості, як твоя сьогоднішня шкурка, - цей покидьок не може дозволити собі такі дорогі речі, - але після справжньої вовни вона на першому місці. Виробники стверджують, що вона навіть краща, тепліша, міцніша тощо. Усе це брехня, бо немає нічого кращого за природні матеріали. Як власне волосся. Але, у всякому разі, це хороша і недешева тканина. Твій хлопець не боїться витратити гроші.

- Дякую. Гарна робота, Дікі.

- Ти знайшла моє запрошення, Даллас?

- Поки що ні. Напевно, воно завалилося під стіл.

- Таке трапляється.

- Надішли мені офіційний висновок, Дікі, і я надішлю тобі нове запрошення.

Світанок уже закінчував свій флірт із ніччю, коли вона приїхала додому.

Єва знала, де шукати Рорка - у кімнаті, про існування якої, як вважалося, вона не підозрює. Вона не стала поводитися як справжній поліцейський і бити ногою у двері, а ввічливо постукала.

- Лейтенант Єва Даллас.

Кімната була великою і світлою, з дорогою мармуровою підлогою. Вікна з матового скла не дозволяли зовні бачити, що робиться всередині. Стіни були розписані вишуканими картинами. Але одна випадала із загального ряду: Рорк сидів за U-подібним столом і працював на незареєстрованому комп'ютері.

- Ти впорався швидше, ніж я припускала.

- Мені не заважали різні законники. - Він показав їй на стілець поруч із собою. - Сідай, Єво.

- Зауваж, я домоглася своїх результатів, не фальсифікуючи рапорт.

Рорк знав, що "його поліцейський", як він із гордістю називав про себе дружину, звертає увагу на такі дрібниці.

- Якщо ти знаєш, де шукати і що шукати, - а я впевнений, що ти зазвичай знаєш, - залишається тільки наполегливо працювати, і тоді все виходить швидко, якщо ніхто не заважає. Сідай, - повторив він і цього разу насильно посадив її на стілець.

Коли Рорк працював, він зазвичай зав'язував своє довге волосся на потилиці тоненьким шкіряним шнурком, і їй завжди хотілося смикнути за нього, щоб випустити волосся на свободу. Вона раптом виявила, що дивиться на його руки й думає про них. Сильні розумні руки... Вона відчула, що засинає, і відкинулася на спинку стільця.

Коли свідомість повернулася до неї, Єва виявила, що він тримає її обличчя у своїх сильних і розумних руках, пестячи великим пальцем ямочку на підборідді.

- Майже заснула, так?

- Я... просто задумалася.

- Так-а-а-а, задумалася. Я пропоную вам поторгуватися, лейтенанте. Я дам вам те, що виявив, а натомість ви гарантуєте, що будете вдома о шостій вечора. Ти приймеш заспокійливе...

- Гей, я не купую інформацію.

- Купуєш, коли вона тобі необхідна. Адже я можу її і стерти. - Рорк простягнув руку до кнопок комп'ютера. - Ти прийдеш і приймеш заспокійливе, - повторив він, - а потім дозволиш Тріні зайнятися тобою.

- У мене немає часу на безглузді зачіски!

Рорк мав на увазі зовсім не зачіску, а гарний розслаблювальний масаж, але вирішив не уточнювати.

- Твоє право: взяти товар або відмовитися від нього.

- На мені чотири трупи висять.

- Зараз мене це не хвилює, навіть якби їх було чотириста. У тебе свої пріоритети, у мене свої. Це моя ціна. Тобі потрібні дані?

- Ти такий самий здирник, як Дікхед!

- Перепрошую?

Єва ледь не пирснула, почувши образу в його голосі, і закрила обличчя руками. Вона терпіти не могла, коли він мав рацію в їхніх суперечках. Її це просто дратувало.

- Гаразд, я згодна. То що ти знайшов?

Рорк завмер на мить, потім натиснув кілька клавіш і показав рукою на екран комп'ютера.

- Подивися, чотири роки тому наш друг Голловей за великі гроші змінив ім'я і прізвище. При народженні він отримав ім'я...

- Джон Б.Бойд. Чорт! - Єва схопилася і припала до екрана, щоб прочитати поліцейські рапорти. - Сексуальні домагання, звинувачення у зґвалтуванні. Жертва забрала заяву. Сексуальні збочення, засуджений... Шість місяців примусового лікування в психлікарні та громадські роботи. Чорт! Зберігання заборонених сексстимуляторів. Виправданий. Добровільне лікування від психопатології на сексуальному ґрунті. Лікування завершено, документи відправлено в архів. Чорт забирай, як спритно цей хлопець усіх обдунив.

- У нього були гроші, - зауважив Рорк. - Від звинувачень середньої тяжкості легко відкупитися. Він вичистив свою біографію - і був задушений сексуальним садистом. Іронія долі чи справедливість?

- Справедливість повинна була восторжествувати в суді. І я не бачу жодної іронії. Ти знайшов імена тих, хто допоміг йому уникнути покарань?

- Я знайду, треба тільки глибше копнути. Поки що висвітилися лише кілька суддів та адвокатів. Зрештою, відправлені до архіву матеріали рятували його лише від поверхневих запитів, на кшталт тих, що робляться під час прийняття на роботу чи надання кредиту.

- Вдалося прояснити його фінансовий стан?

- Звісно. Ось дивись. Справи у нього йшли чудово, його брокер на біржі постійно нарощував капітал. Йому подобалося витратити гроші, але вони у нього завжди були. Тут вказано кілька підприємств, у які він дуже вдало вклав гроші під хороший відсоток. Протягом двох років по триста тисяч доходу кожні три місяці.

- Так, я бачу. Але як тобі вдалося розкопати все це?

- Ніяк не можу зрозуміти, чому я терплю ці постійні уколи. - Він зітхнув, і Єва тут же ласкаво обійняла його. - Усе дуже просто. Він ганяв гроші між різними компаніями і банками, але в результаті вони завжди поверталися до одного адресата.

Єва похитала головою.

- Я захоплююся вами. Ви чудовий детектив. Отже, він приховував свої доходи. Або лише частину з них. У тебе є дані про людей, які здійснювали грошові трансферти для нього?

- Рахунки належать двом. Це або Пайпер, або Руді. Їхні рахунки обслуговуються одним і тим самим паролем замість підпису.

- Чудово. Це дає мені можливість узяти в них маленьке інтерв'ю і злегка підсмажити їм п'яти. - Вона глибоко зітхнула. - Спочатку я відправлю до них Пібоді - нехай їм попусе нерви. А потім виступлю сама.

- Тільки не забудь, що ти маєш бути вдома до шостої.

Єва різко повернулася до нього. Слабке ранкове світло, що проходило через матове скло, ще більше посилювало її блідість.

- Я дала слово і дотримаю його.

- Звичайно, стримаєш!

Ах, якби він міг заїхати в поліцейське управління і привезти її додому сам.

Єва вирішила, що найкращою стратегією для досягнення її цілей буде відкритий і жорсткий напад. Якщо Пібоді зробить усе правильно, Руді та Пайпер будуть у шоці, намагаючись у будь-який спосіб уникнути розголосу та можливого судового переслідування.

А потім Пібоді відійде вбік, і на сцену вийде вона.

О дев'ятій тридцять Єва вже була в будівлі, де розташовувалася фірма "Тільки для вас", однак цього разу її цікавив салон "Абсолютна краса". Піднявшись на десятий поверх, вона увійшла в приймальню і показала секретарці фотографію Голловея. Якщо все піде, як розплановано, вона закінчить тут, якраз коли Пібоді прокинеться і отримає сигнал до атаки.

- Звичайно, я знаю містера Голловея. Щонайменше раз на тиждень він відвідує нас.

- Раз на тиждень... А що він робить?

- Стрижка й укладання волосся, масаж і маски обличчя, масаж тіла, ароматична релаксація. - Іветта, ставши одразу ввічливою і милою, вийшла з-за столу і тихо зітхнула, ще раз подивившись на фотографію Голловея. - У цього хлопця приголомшлива зовнішність, і він знає, як її підтримувати. Раз на місяць він проводить тут цілий день - повний курс.

- У нього завжди один майстер?

- Звісно. Він би не дозволив доторкнутися до себе нікому, крім Саймона. Коли кілька місяців тому Саймон пішов у відпустку, містер Голловей влаштував тут такий скандал, що нам довелося дати йому спеціальні заспокійливі пігулки і безкоштовно надати "Делюкс О".

- "Делюкс О"?

- Це для оргазму, любя. Спеціальна кімната з підібраними відеофільмами та музикою. Ми використовуємо всі дозволені для салонів засоби й методи, але в нас є й дещо ще. "Делюкс О" коштує п'ятсот доларів, але ми пішли на це, щоб його заспокоїти. Треба підтримувати марку закладу, хоча для такого клієнта, як Голловей, нічого не вартує викинути п'ять сотень на місяць. При цьому вони не цікавляться, чи легальний товар.

- А є у вас ще що-небудь типу "Делюкс Оргазм", щоб задовольнити вибагливого клієнта?

- Ви можете побачити все. - Іветта просто сяjala, вдячна Єві за те, що та не вередує. - Він що-небудь накоїв?

- Можна сказати й так. Але більше він цього робити не буде. Саймон на місці?

- Він у кабінеті номер три. Ви хочете пройти до нього?

- Так.

Єва пройшла коридором, минувши скляні двері, прикрашені малюнками досконалих людських форм. Приглушено лунала заспокійлива музика, чутні були звуки падаючої води і спів птахів, шумів легкий бриз. У повітрі чітко відчувалися запахи евкаліпта, троянд і мускату.

Пофарбовані в пастельні тони двері на мить відчинилися, і Єва побачила довгий стіл з якимись складними приладами, трубками, дзеркалами і мініатюрним комп'ютером. Усе це неприємно нагадувало про лікарню.

Дорогою їй зустрівся службовець салону в білому халаті, який вів кудись жінку, закутану з ніг до голови в зелену тогу.

- Кабінет номер три?

- Коридором ліворуч, на дверях номер.

- Угу. - Єва проводила поглядом службовця, який переконував клієнтку, що десять хвилин у "Кімнаті спокою" зроблять її новою людиною, і мимоволі пересмикнула плечима.

На розвилці коридору, за скляною стіною, Єва побачила великий штучний басейн із мінеральною водою, обрамлений квітучими вишневими деревами. У ньому розслаблялися три жінки, чиї груди гордо плавали на поверхні медового кольору води. Ще одна жінка плавала на самоті, опустившись по саме підборіддя в спеціальну ванну зі світло-зеленою рідиною. Далі розташовувався вузький басейн, наповнений яскраво-синьою водою: напис над ним свідчив, що тут постійно підтримується температура близько нуля градусів. Навіть від одного вигляду цього в Єві застукали зуби.

Вона повернула ліворуч і, постукавши, увійшла у двері кабінету номер три. Ще невідомо, хто був вражений більше за всіх: вона, Саймон чи Макнаб, який сидів на спеціальному кріслі з якоюсь маскою на обличчі, що дуже нагадувала чорний бруд.

- Це медичний кабінет. - Саймон спробував перегородити їй дорогу і витіснити з кімнати. - Сюди не можна входити, коли я працюю з клієнтом. Забирайтеся, забирайтеся!

- Мені треба поговорити з вами. Це займе всього кілька хвилин.

- Але я не можу говорити з вами тут. - Саймон змахнув руками, і шматочки бруду розлетілися по кімнаті.

- Дві хвилини, - сказала вона і насилу придушила в собі сміх, дивлячись, як Макнаб дико обертає очима за спиною Саймона. - Ми могли б вийти в коридор.

Саймон деякий час, насупившись, розмірковував.

- Я перепрошую, - звернувся він до Макнаба. - Сеанс необхідно закінчити в будь-якому разі. Будь ласка, розслабтеся, дайте відпочинок своєму мозку. Я буду за хвилину.

- Немає проблем, - пробурмотів Макнаб.

- Ні-ні, ш-ш-ш! - з вибачливою посмішкою Саймон приклав палець до губ Макнаба. - Ніяких розмов. Дайте вашому обличчю можливість повністю розслабитися, звільніть свій мозок від усіх думок. Це ваш особистий час. Заплющте очі й уявіть, що ви дивитеся на потоки падаючої води. Я скоро повернуся.

Посмішка тут же злетіла з його обличчя, щойно він опинився за дверима з Свою наодинці.

- Я не дозволю вам турбувати моїх клієнтів!

- Прошу вибачення. Але один із ваших клієнтів справді більше ніколи не турбуватиметься. Не прийде він більше і на свої щомісячні процедури.

- Про що ви говорите?

- Голловей. Брент Голловей. Він помер.

- Помер? Брент?! - Саймон безсило притулився до стіни, схопившись брудною рукою за серце. - Але я бачив його всього кілька днів тому! Це, ймовірно, помилка.

- Я бачила його сьогодні вранці в морзі. Тут немає помилки.

- Я не можу... дихати. - Похитуючись, Саймон доплутався до холу і впав у шовкове крісло, опустивши голову на коліна.

- Я не знала, що ви були так близькі.

- Я є... вірніше, був його косметологом і масажистом. Ніхто, навіть дружина, не може бути ближчим.

Єва спробувала уявити свою інтимну близькість із Тріною і насилу стримала тремтіння.

- Я співчуваю вашій втраті, Саймоне. Може, вам дати води?

- Так. Тобто ні... О боже милостивий! - Він підняв голову і почав нервово пересувати предмети на столику. Його обличчя було смертельно блідим, що особливо підкреслювало вогненно-руде волосся. - Мені треба прийти до тям. Ромашковий чай, будь ласка. - Він відкинувся на спинку крісла і заплющив очі. - Як це сталося?

- Ми ведемо розслідування. - Єва налила в склянку чаю з термоса, який стояв тут же, на столику. - Розкажіть мені, що ви знаєте про нього.

- Брент був чудовою людиною. Я поважав його. Він знав точно, який вигляд хоче мати, і повністю присвячував себе догляду за своїм обличчям і тілом. О боже! - У кишені Саймона задзвонив мобільний телефон, і він дістав слухавку. - Вибач, серце моє. Я передзвоню за хвилинку.

Саймон узяв склянку і почав пити - повільно, великими ковтками, постійно зітхаючи. Поступово його обличчя почало набувати природного кольору.

- Він ніколи не пропускав жодного сеансу і постійно говорив мені компліменти. Він високо цінував мою роботу.

- Чи не було тут у нього з ким-небудь особливих стосунків? Стилисти, масажисти, інші клієнти...

- Нашому персоналу заборонено спілкуватися з клієнтами поза стінами салону. А що стосується інших клієнтів, то я не пригадаю, щоб він згадував кого-небудь. Йому подобалися жінки, у нього було різноманітне і багате сексуальне життя.

- Він розповідав вам про це?

- Розмови з клієнтами є найсуворішою професійною таємницею.

У відповідь Єва тільки знизала плечима.

- Чоловіки його також цікавили?

Губи Саймона затремтіли.

Він зробив останній ковток і відставив порожню чашку.

- Брент ніколи не виявляв інтересу до одностатевого кохання. Я відчуваю дискомфорт від ваших запитань, лейтенанте!

- Голловою зараз теж не надто комфортно.

Єва почекала трохи, щоб дати Саймону можливість переварити сказане.

- Ви маєте рацію, - нарешті пробурмотів він. - Звичайно, ви маєте рацію. Я перепрошую. Це такий удар...

- Чи виявляв хто-небудь із вашого персоналу інтерес до нього? Романтичний або сексуальний.

- Ні, я ніколи не помічав нічого подібного. І треба сказати, тут це було б у край недоречно. Ми професіонали.

- Гаразд. Чи є серед ваших службовців хто-небудь, хто робить татуювання?

Саймон глибоко і шумно зітхнув.

- У нас є кілька людей, які є чудовими художниками по тілу.

- Імена, Саймоне.

- Запитайте Іветту. Вона дасть вам усю необхідну інформацію. Я повинен повернутися до клієнта. - Він закрив очі долонею. - Я не можу дозволити своїм особистим переживанням заважати моїй роботі. Лейтенант... - Саймон впустив руки, очі його стали темними й бездонними. - У Брента не було сім'ї. Що буде з його... Що буде з ним?

- Міська служба потурбується про це, якщо не знайдеться нікого іншого.

- Ні-ні, це було б неправильно. - Він стиснув губи і гордо розправив плечі. - Я б хотів узяти на себе всі клопоти, пов'язані з похоронами. Це останнє, що я можу зробити для нього.

- Такий варіант можливий. Вам треба прийти в морг і заповнити всі необхідні папери.

- У морг... - Його губи затремтіли, але він швидко взяв себе в руки. - Так, я прийду.

- Я зателефоную, щоб вам приготували всі папери. - Він виглядав таким убитим, що Єва додала: - Вам необов'язково бачити його, Саймоне. Ідентифікацію вже закінчено. Ви напишете прохання, і тіло доправлять на будь-яке кладовище, яке ви оберете.

- О! - Він зітхнув із полегшенням. - Дякую вам. Однак мені потрібно йти. На мене чекає клієнт. Це дуже запущений випадок: він ніколи по-справжньому не доглядав за своєю шкірою. На щастя, він молодий, і мені треба попрацювати, щоб допомогти йому. Наш обов'язок - робити людей привабливими. Краса пом'якшує душу.

- Так, звісно, Саймоне. Ідіть і займайтеся своїм клієнтом. Я зв'яжусь з вами.

Єва повернулася до Іветти. Коли та вже закінчувала друкувати список клієнтів салону, увійшла Пібоді. Побачивши Єву, почервоніла і відвела очі, але скоро впоралася з собою.

- Мені порекомендували вас у барі "До ваших послуг", - почала вона. - Особливо хвалили "План діамантового дня".

- Так, це одна з найкращих наших програм. - Іветта уважно подивилася на Пібоді. - Дорогенька, ви виглядаєте втомленою. Це якраз те, що вам потрібно. Я зараз же вас запишу.

- Дякую. - Пібоді відійшла до вітрини з численними пляшечками, флакончиками, баночками та пляшечками, що гарантували красу й молодість, і швидким пошепки доповіла Єві: - Обидва були шоковані, намагалися все пояснити. Старанно переконували мене, що я помилилася. - Вона швидко озирнулася. - Намагалися мене заспокоїти, як ми й припускали. Обіцяли в усьому розібратися. Запропонували мені побувати в салоні, показали брошуру. "Діамантовий день" коштує тут п'ять тисяч. Але я не дозволила їм зірватися з гачка: сказала, що йду сюди, щоб заспокоїтися перед тим, як зустрітися зі своїм адвокатом.

- Хороша робота. Поговоріть із максимально великою кількістю службовців, поки вас будуть масажувати і мазати брудом. Згадайте побіжно Голловея. Я хочу знати їхню реакцію - чутки, думки... І було б краще, якби вами зайнявся фахівець-чоловік.

- Що-небудь нове у нашій справі, лейтенанте?

- Міс Пібоді?

Вона повернулася, і щелепа в неї тут же відвисла - перед нею стояв божественний чоловік її мрії.

- Я... М-м-м... Так.

- Мене звуть Антон. Я допоможу вам очистити організм за допомогою трав. Не могли б ви пройти зі мною?

- О так! - Пібоді встигла краєм ока подивитись на Єву, перш ніж Антон взяв її за руку і чемно повів із собою.

Сподіваючись на краще, Єва сховала список клієнтів салону в сумку і попрямувала в офіс контори "Тільки для вас".

- Руді та Пайпер зараз зайняті, - вимовила службовець тоном, що не терпить заперечень, щоб одразу поставити Єву на місце.

- О, я впевнена, що вони з радістю звільняться для зустрічі зі мною. - Вона широко посміхнулася і дістала поліцейський значок. - Запевняю вас.

- У мене немає жодних вказівок щодо вас, лейтенанте. Повторюю, Руді та Пайпер зайняті. Якщо ви згодні записатися на прийом, я із задоволенням знайду для вас час у їхньому розкладі.

Єва розлютилася.

- Ніколи не чули вираз "перешкоджання правосуддю"?

Очі жінки забігали.

- Я лише роблю свою роботу.

- Від вас саме це й вимагається. Ви негайно проведіть мене до ваших босів, інакше я відвезу вас в управління поліції і пред'явлю звинувачення в перешкодженні правосуддю. За те, що ви не виконуєте вказівок офіцера поліції, і за те, що ви просто до біса дурні. У вас десять секунд, щоб зробити вибір.

- Вибачте мене, - швидко пробурмотіла жінка, відчинивши двері. - Вам прямо, лейтенанте.

- Це був неважкий вибір, правда?

Прибравши поліцейський значок у сумку, Єва пройшла до офісу і одразу ж зіткнулася з Руді та Пайпер.

- Невже обов'язково було лякати нашу служницю? - роздратовано кинув Руді.

- Виявилось, що так. У вас були причини уникати зустрічі зі мною сьогодні вранці?

- Ми дуже зайняті...

- Ви будете ще більш зайняті. Вам доведеться пройти зі мною.

- Пройти з вами? - Пайпер схопила Руді за руку. - Навіщо? Куди?

- У поліцейське управління. Брент Голловей убитий цієї ночі, і у нас до вас є деякі запитання.

- Убитий?! - Пайпер готова була зомліти, але Руді вчасно підхопив її. - О господи! Боже милостивий! Так само, як і інші? Його вбито так само, як і інших, Руді?

- Замокни! - Він міцніше притиснув до себе сестру, продовжуючи буравити Єву поглядом. - Чи так уже необхідно йти в управління поліції?

- У вас є тільки два варіанти: або ви підете добровільно, або через кілька хвилин після мого дзвінка в супроводі поліцейських у формі.

- Ви не можете просто так заарештувати нас!

- Поки що вас не заарештовано, і вам навіть не пред'явлено обвинувачення. Але я вам раджу піти зі мною для формального допиту.

Продовжуючи тримати під руку тремтячу Пайпер, Руді видихнув:

- Мені треба зателефонувати нашому адвокату.

- Ви можете зробити це з управління поліції.

- Добре, що посадили їх окремо, - сказала Єва Фіні, роздивляючись Пайпер через дзеркальне скло. Та сиділа за маленьким столиком у кімнаті для допитів "А" і, вся тремтячи, слухала бурмотіння свого адвоката. - Мені здається, так ми доб'ємося більшого. Ти кого береш - його чи її?

Фіні розмірковував, ворушаючи губами.

- Мабуть, його. Треба відразу вразити їх, вибити з рівноваги. Якщо нам вдасться це з кожним окремо, ми влаштуємо їм очну ставку.

- Правильно. А як справи у Макнаба?

- Йдуть. Він майже закінчив у салоні і скоро приїде сюди з рапортом.

- Скажи йому, щоб почекав. Якщо нам зараз усе вдасться, ми отримаємо дозвіл на зняття інформації з їхніх комп'ютерів. Можливо, він зможе що-небудь там відкопати.

"Інакше, - подумала Єва, - доведеться знову звертатися до Рорка, щоб він попрацював на своїй чарівній машині".

- Дзвони, якщо щось знадобиться.

- Ти теж.

Єва штовхнула двері в кімнату для допитів і увійшла. Адвокат одразу ж схопився на ноги і, виставивши вперед підборіддя, затягнув звичайну пісню:

- Лейтенанте, це порушення! Мій клієнт погано почувається, емоційно пригнічений. У вас немає причин наполягати на допиті негайно.

- Якщо ви хочете відтермінування допиту, отримайте розпорядження суду. Йде аудіо- та відеозапис. Слідчий - лейтенант Єва Даллас. Об'єкт - Пайпер Гоффман. Допитувана запросила адвоката. Запит задоволено. Допитуваній зачитано її права та обов'язки. Ви розумієте свої права та обов'язки, міс Гоффман?

Пайпер подивилася на свого адвоката і, коли той кивнув, сказала:

- Так.

- Ви знайомі з Брендом Голловесем?

Кивок.

- На записі має звучати ваш голос із ствердною відповіддю. Адже він був вашим клієнтом, персонально вашим?

- Так.

- Під час роботи з ним ви знайомили покійного з клієнтами жіночої статі?

- Так, але в цьому і полягає наша робота. Ми знайомимо людей, які мають спільні інтереси і цілі, щоб дати їм можливість зустрічатися і розвивати стосунки.

- Романтичні чи сексуальні стосунки?

- Рівень стосунків - це особиста справа кожної пари.

- Ваші клієнти заповнювали анкету, перш ніж їхній запит приймали?

- Так, вони заповнювали докладну анкету. - Пайпер зітхнула з полегшенням, бо їй здалося, що допит пішов у безпечному для неї руслі. Вона навіть трохи підбадьорилася і провела красивою рукою по своєму срібному волоссю. - Це наш обов'язок - стежити, щоб наші клієнти відповідали певним стандартам.

- Ці стандарти включають сексуальні домагання? Насильницькі сексуальні домагання?

- Зрозуміло, ні. - Вона вся випромінювала обурення - голова гордо піднята, губи щільно стиснуті.

- Це політика вашої компанії?

- Якої ми дуже суворо дотримуємося.

- Але ви робили виняток для Брента Голловея.

- Я... - Руки Пайпер, що лежали на столі, стиснулися в кулаки й побіліли. - Я не розумію, що... - Її голос зірвався, і вона безпорадно втупилася на адвоката.

- Моя клієнтка пояснила політику своєї компанії в цій галузі, лейтенанте. Продовжуйте, будь ласка.

- Бренд Голловей був засуджений за сексуальні домагання, не раз перебував під судом за сексуальне насильство і збочення. - Єва говорила так різко, що Пайпер при кожному слові здригалася. - На допиті ви заявили, що ваші клієнти заповнювали детальну

анкету, і роз'яснили політику своєї фірми в цьому питанні. Я запитую вас, чому ви робили виняток для Голловея?

- Ми... Я... Ми не робили. - Пайпер почала нервово потирати руки, і на її обличчі відбився страх. - У нас не було таких даних на Брента Голловея.

- Можливо, вам знайоме ім'я Джон Б.Бойд? - Дивлячись прямо в обличчя Пайпер, Єва чітко побачила в її очах ствердну відповідь. - Ви мені сказали, що ваша система доведена до досконалості. Чи входило у ваші обов'язки перевіряти інформацію, яку повідомляє вам клієнт?

- Мені не подобається тон, у якому поставлено це запитання! - запротестував адвокат.

- Запис зареєстрував цей протест. Ваша відповідь, Пайпер?

- Я не знаю, що сталося! - Вона часто і важко дихала, нервово схрестивши руки на своїх прекрасних грудях. - Я не знаю...

"Ну так! - подумала Єва. - Ти все знаєш і страшенно боїшся того пекла, яке на тебе чекає".

- Чотирьох ваших клієнтів убито. Четверо! Кожен із них відвідував ваш заклад, і кожен із них був побитий, зґвалтований і задушений.

- Це жакхливий, жакхливий збіг! Усього лише збіг. - Пайпер затрясло. - Так сказав Руді, і я...

- Ви самі не вірите цьому, - неголосно промовила Єва і ближче нахилилася до Пайпер. - Ви ні хвилини не вірили цьому. - Вона кинула на стіл фотографії. Зняті на них сцени були гранично відверті й жорстокі. - Вони вбиті, і це не виглядає збігом, чи не так?

- О боже, боже! - Пайпер закрила обличчя руками. - Ні, ні, ні, ні! Я хвора.

Адвокат глянув на фотографії, і обличчя його вкрилося червоними плямами.

- Це не пов'язано з діяльністю мого клієнта.

- Вбивства не пов'язані?! - Єва встала. - Я даю вашій клієнтці кілька хвилин, щоб прийти до тями. Запис припинити. - Вона розвернулася і вийшла.

Вона вийшла в коридор і зателефонувала Фіні, спостерігаючи через дзеркальне скло за тим, що відбувається в кімнаті для допитів.

- Я підвела її до межі. Ти маєш допомогти їй переступити цю межу. Будь з нею милим, як добрий дядечко. Візьми її за руку і вкрадіво запитай, чому вони платили Голловею. Я поки що не дійшла до цього.

- Добре. Руді твердо стоїть на своєму. Я з ним обходився дуже м'яко - як ти просила. Мушу сказати, що він - мерзенна маленька погань.

- Чудово. У мене зараз якраз настроїв врізати якій-небудь поганці. - Єва залізла в сумку й дістала горішки, які ще вчора взяла у Фіні. - Пайпер стверджує, що вони нічого не знали про минуле Голловея. Бреше, але це може нам допомогти глибше залізити в їхню систему. Я постараюся отримати ордер на арешт ще до того, як вріжу Руді.

Єва встигла випити кави, перш ніж пішла на допит Руді в кімнату "Б".

- Увімкнути запис. Допит продовжує лейтенант Єва Даллас. Відзначте число і час. - Вона сіла і посміхнулася Руді та його адвокату. - Ну що ж, хлопці, давайте почнемо.

Вона зробила з ним те ж саме, що і з Пайпер, але в результаті Руді, навпаки, став ще твердішим і зібранішим.

- Я хочу бачити мою сестру, - сказав він різко.

- Ваша сестра на допиті.

- Вона занадто ніжне створіння, все це може просто зруйнувати її.

- Я знаю чотирьох людей, які дійсно зруйновані. Ви турбуєтеся про те, що може сказати Пайпер? Я щойно закінчила з нею розмову. - Єва відкинулася в кріслі й знизала плечима. - Вона тримається не дуже добре. Для неї було б краще, якби ви самі прояснили справу.

Єва помітила, як він міцно стиснув кулаки, і спробувала згадати, що говорить закон про потенційне насильство.

- Їй необхідно дати відпочити. - Руді немов вбивав кожне слово, а його котячі очі виблискували. - Їй потрібен перепочинок і сеанс медитації.

- Ми тут не надто сильні в медитації, але в неї є адвокат, так само як і у вас. Скажіть, Голловей ніколи не виявляв інтересу до неї?

Руді стиснув губи.

- Зрозуміло, ні.

- Тоді, можливо, до вас?

- Ні. - Він узяв твердою рукою склянку води і зробив ковток.

- Чому ви платили йому?

Вода ледь не виплеснулася зі склянки. Руді поставив її на стіл.

- Я не розумію, про що ви говорите.

- Я кажу про регулярні виплати. По десять тисяч протягом двох років. Що в нього було на вас, Руді?

У його очах вирував вогонь. Він повернувся до адвоката:

- Адже вони не мають права залазити у фінансові документи?

- Звісно, ні. - Адвокат ліниво повів плечима. - Лейтенанте, якщо ви вивчали фінансові документи мого клієнта без відповідного ордера...

- А хіба я це сказала? - усміхнулася Єва. - Я не зобов'язана пояснювати вам, звідки отримала інформацію під час розслідування цієї справи. Ви не знайдете в департаменті фінансів наших слідів. Але ви платили йому, чи не так, Руді? - Вона завдала йому нищівного хука. - Ви платили йому раз за разом, дозволяючи шантажувати вас, і вставляли його в списки, тоді як ви знали, що він сексуально небезпечний. Скількох клієнтів вам довелося заспокоювати або навіть платити їм, а можливо, залякувати, щоб зберігати все це в таємниці?

- Я не розумію, про що ви говорите.

Цього разу його рука злегка тремтіла, коли він потягнувся за склянкою води, а на молочно-білій шкірі обличчя явно проступили червоні плями. Єва подумала, що, якби вона посадила його зараз перед детектором брехні, апарат просто згорів би від перенапруги.

- Та все ви розумієте! І присягаюся, для мене не складе особливих труднощів знайти парочку ваших клієнтів, яких образив Голловей під час дивовижних аристократичних зустрічей, які ви їм організували. І щойно я це зроблю, я зможу пред'явити вам і вашій сестрі обвинувачення в домаганні, фальсифікації та організації кількох злочинів на сексуальному ґрунті. І ваш адвокат чудово знає, що я можу це зробити. І тоді ваш бізнес вилетить у трубу, а ваші з Пайпер фотографії з'являться на сторінках кожної газети і на екранах усіх телевізорів.

- Ми не можемо нести відповідальність за те, що цей... збоченець зробив.

- Руді. - Адвокат застережливо поклав руку йому на плече і повернувся до Єви. - Мені потрібно кілька хвилин для консультації з клієнтом, лейтенанте.

- Ніяких проблем. Запис припинити. У вас п'ять хвилин, - попередила вона і залишила їх самих.

Спостерігаючи за ними через дзеркальне скло, Єва дістала мобільний телефон. Чекаючи відповіді, вона просто-таки насолоджувалася мовою жестів своїх підопічних. Руді сидів, обнявши себе за плечі й масажуючи пальцями біцепси, адвокат бігав навколо, щось швидко кажучи.

- Макнаб? Це Даллас. Я закінчую.

- Ну і закінчуйте. Я зараз оформляю для вас ордер на допуск до всіх документів фірми "Тільки для вас". Зачекайте на мене. Може, я встигну поснідати?

- Не встигнеш. Ти маєш бути тут за хвилину після отримання ордера. - Вона почула його зітхання і не втрималася: - Макнаб, як тобі лікувальна маска для обличчя?

- Чудово! Мої щоки стали рум'яними, як дупа немовляти. А крім того, я бачив Пібоді голою! Вражаюче видовище. Вона намагалася закутатися в зелений балахон, але я встиг усе розгледіти.

- Викинь це з голови і будь готовий до роботи на комп'ютері.

- Я можу одночасно думати про ці дві речі.

Єва, звісно, могла заткнути йому глотку наказом, але їй не хотілося програти цю словесну сутичку в іронічному тоні.

- Час вийшов, - пробурмотіла вона в слухавку і вирушила на допит.

Відновивши запис, вона мовчки втупилася в Руді: іноді мовчання діє сильніше, ніж грім армійських барабанів.

- Мій клієнт хоче зробити заяву, - повідомив адвокат.

- Ми тут саме для цього і зібралися. То що ви хочете сказати, Руді?

- Брент Голлоуей дійсно викачував гроші з моєї компанії. Я намагався щосили захистити своїх клієнтів, але він шантажував мене, і частиною його вимог були регулярні сеанси в салоні й організація зустрічей із клієнтками. На мою думку, він мав важкий і дратівливий характер, але не становив небезпеки для жінок, з якими зустрічався.

- Ви заявляєте це як професіонал?

Руді знизав плечима:

- Ми завжди радили нашим клієнтам зустрічатися з партнерами в публічних місцях. Якщо хтось погоджувався зустрічатися з ним приватно, це була його особиста справа. Усі клієнти підписували відповідний папір.

- Отже, ви вважаєте, що це допоможе вам прикрити свою дупу, ввічливо кажучи. А я абсолютно впевнена, що у суддів буде прямо протилежна думка. Але давайте повернемося до наших баранів. Що в нього було на вас?

- Це не має стосунку до справи.

- Має. І навіть дуже.

- Це стосується мого особистого життя.

- Це стосується чотирьох убивств, Руді. Але, якщо ви не хочете мені розповісти про це, я повернуся і запитаю вашу сестру. - Вона зробила вигляд, що збирається встати, але Руді схопив її за руку.

- Залиште її в спокої! Вона дуже вразлива...

- Один із вас розповість мені про це. Ваш вибір, Руді.

Його пальці боляче стиснули їй руку, перш ніж він усвідомив це і відпустив її.

- У нас із Пайпер особливі стосунки. Ми близнюки. Ми дуже тісно пов'язані одне з одним. - Він опустил очі. - Ми близькі...

- Ви з сестрою перебуваєте в сексуальних стосунках?

- Не вам судити про це! Я не закликаю вас зрозуміти, як багато нас пов'язує, ніхто не зможе цього зрозуміти. Я знаю: те, що існує між нами, суворо не є протизаконним, але суспільство це засуджує.

- "Кровозмішення" - не надто приємне слово, Руді.

Образ батька, його червоне від натуги обличчя, очі, в яких горів вогонь хтивості, - все це раптом вибухнуло у свідомості Єви. Вона щосили стиснула під столом кулаки, намагаючись прогнати моторошне бачення і породжувану ним слабкість.

- Більшу частину нашого життя ми намагалися не піддаватися пристрасній прихильності одне до одного, вигнати її зі своїх сердець. Ми намагалися бути з іншими людьми, жити різними життями. І ми були нещасливі. Як ви вважаєте, це справедливо - бути нещасним, тому що люди вважають твоє життя неправильним?

- Моя думка не має значення. Як Голлоуей дізнався про це?

- Це було в Індії. Ми з Пайпер їздили туди відпочивати. Ми завжди були дуже обережні, бо розуміли, що втратимо клієнтів, якщо це стане відомо. Ми їхали туди, де могли хоча б короткий час бути разом не ховаючись, бути разом, як інші пари. Там ми зустріли Голловея. Він не знав нас, ми не знали його. Ми подорожували під іншими прізвищами.

Руді взяв склянку з водою і жадібно зробив кілька ковтків.

- Через кілька місяців він прийшов до нас у салон. Це... доля. Я спочатку навіть не впізнав його. Але після перевірки, коли вся його таємниця з'ясувалася, і ми відмовили йому, він нагадав нам, де ми зустрічалися.

Руді дивився в склянку з водою, перекочуючи її в долонях.

- Він дуже чітко пояснив нам, що йому потрібно і як усе це організувати. Пайпер була просто розчавлена. Ми обидва щиро вірили в необхідність нашої справи, адже ми допомагали людям знайти одне одного, знайти те, що знайшли одне в одному ми.

- Ваша відданість справі приносила вам непоганий прибуток, - зауважила Єва.

- Заробляти гроші, допомагаючи людям, - у цьому немає нічого поганого. Ви живете в достатку, лейтенанте. Це ж не робить ваш шлюб гіршим?

Їй було що сказати на цю тему, але вона лише підняла брову і кинула:

- Давайте поговоримо про вас і ваші справи з Голловеєм.

- Я спробував боротися з ним. Але Пайпер цього робити не могла. Він намагався застати її саму, залякував. Він навіть спробував примусити її до... - Руді підняв очі - у них палахкотів гнів. - Він хотів її! Люди його типу завжди хочуть того, що їм не належить. Але ми беззаперечно платили йому. Ми робили все, що він вимагав. Мовчали, навіть якщо йому вдавалося застати її саму, і він намагався схопити її.

- Ви, мабуть, ненавиділи його за це.

- Так, так! Я ненавидів його за це. Я ненавидів його за все, але особливо за це.

- Досить сильно, щоб убити його, Руді?

- Так, - сказав він, перш ніж адвокат встиг його зупинити. - Досить. Я вбив його.

- У нас немає достатніх доказів для пред'явлення обвинувачення.

Єва знала це. Чорт забирай, вона чудово розуміла це, але все одно збиралася спробувати переконати помічника прокурора.

- У нього були кошти, була можливість і, чорт забирай, у нього був мотив злочину. У нього була можливість проникнути в будинки всіх чотирьох жертв, - швидко продовжила вона, перш ніж помічник прокурора Карла Роллінс встигла що-небудь заперечити. - Він знав кожного з них.

- У нас немає навіть серйозних непрямих доказів проти нього.

Карла Роллінс почувалася дуже впевнено, незважаючи на те, що її зріст не перевищував півтора метри разом із підборами-хмарочосами, які вона зазвичай носила. У неї були розкосі очі кольору чорної смородини, які вельми екзотично виглядали на круглому обличчі. Вона була вся якась м'яка і гладенька, зі стрункою фігурою та ідеально підстриженим темно-каштановим волоссям, кожен локон якого закінчувався точно на дюйм вище плечей.

Роллінс поводитися зі слідчими, як досвідчена класна дама з нерозумними дітьми, і мала залізний характер. Вона любила перемагати, а у справі Гоффмана вона не бачила для себе такої можливості.

- Ви хочете, щоб я сповила його в ту хвилину, коли він схопить за горло наступну жертву? - насупилася Єва.

- Було б непогано, - рівним голосом сказала Роллінс. - Але також підійде і щиросердне зізнання.

Єва міряла кроками кабінет Вітні.

- Яке "щиросердне зізнання", коли ми вже розкололи його! Я прекрасно розумію, що в цій ситуації його слова не мають юридичної сили.

- Таким чином, йому можна пред'явити тільки схиляння сестри до співжиття, - тихим, вкрадливим голосом сказала Роллінс. - Можливо, нам вдасться прив'язати до нього протизаконне неліцензоване підприємництво, оскільки, знаючи про гріхи Голловея, він продовжував надавати йому послуги. Але це теж сумнівно. Я не можу висунути проти

нього обвинувачення в убивстві, Далласе, доки ви не надасте прямих доказів або щирого зізнання.

- Мені необхідно, щоб він залишався під вартою.

- Його адвокат звернувся з протестом з приводу стану здоров'я підозрюваного. Ми більше не маємо права тримати його під вартою. Ви можете знову затримати його завтра після закінчення визначених законом дванадцяти годин.

- Я хочу, щоб йому наділи "браслет безпеки".

Роллінс зітхнула:

- Даллас, у мене поки що немає причин надягати на нього браслет, який дасть змогу стежити за всіма його пересуваннями. Він поки тільки підозрюваний, і то без особливих доказів. Закон гарантує йому свободу особистості та свободу пересування.

- Боже, допоможи мені! - Єва запустила обидві руки у волосся. Її очі почервоніли від недосипу, а шлунок уже бурчав від надлишку кави. - Я вимагаю, щоб його піддали ретельному тестуванню, в тому числі - на детекторі брехні. Я вимагаю, щоб доктор Міра допрацювала з ним.

- Це може бути зроблено тільки за добровільною згодою.

Роллінс спокійно підняла руку, перш ніж Єва встигла знову кинутися на неї. Вона давно звикла до витівок поліцейських, і вони не хвилювали її. Але зараз вона розмірковувала і не хотіла, щоб їй заважали.

- Можливо, мені вдасться переконати його адвоката, що це в інтересах клієнта. Співпраця в цій царині може вплинути на рішення прокуратури не висувати обвинувачення у схилянні до співжиття. - Задоволена ідеєю, що осінила її, Роллінс встала. - З'ясовуйте питання з тестуванням, а я подивлюся, чим зможу вам допомогти. Але ви можете розколювати його ще тільки годину, Даллас.

Вітні почекав, поки Роллінс впливе з кабінету, і піднявся.

- Сядьте, лейтенанте.

- Майор...

- Сядьте, - повторив Вітні і забарабанив пальцями по спинці крісла. - Ви дивуєте мене, - почав він, коли Єва сіла.

- Мені потрібен ще час, щоб приперти його до стіни. Макнаб працює у фірмі "Тільки для вас". До кінця дня ми можемо що-небудь отримати.

- Ви дивуєте мене, лейтенанте, - повторив Вітні, - У вас було понад сім діб на розкриття цих злочинів.

- У вбивці вони теж були.

- Безумовно. До того ж убивця не страждає від ран, отриманих під час виконання службових обов'язків.

- Зі здоров'ям у мене вже все гаразд.

Єва зрозуміла, що перебуває на межі нервового зриву, і постаралася зібратися. Якщо вони зараз зірвуться, то це тільки підтвердить підозри Вітні.

- Дякую за турботу про моє здоров'я, сер. Але для цього немає підстав.

- Невже?

Він підняв брови і впився в неї поглядом. Бліда, мішки під очима, сильний ступінь виснаження - такий був його висновок.

- Отже, коли ви маєте намір вирушити в клініку і показатися лікарю?

Єва щосили намагалася взяти себе в руки і вгамувати тремтіння в пальцях.

- Це наказ, майоре Вітні?

- Я надаю вам вибір, Далласе: піти до лікаря і виконати всі його вказівки - або я відстороню вас від виконання службових обов'язків до 9.00 завтрашнього дня.

- Мені такий вибір не здається надто справедливим.

- Або те, або інше. Інакше я взагалі відстороню вас від ведення цієї справи.

Єва ледь не звалилася зі стільця - Вітні побачив, як її хитнуло. Але вона всиділа на місці, тільки кров прилила до обличчя.

- Він уже вбив чотирьох. І тільки я знаю його почерк. Якщо ви приберете мене з цієї справи, ми втратимо час. І ми втратимо людей.

- У такому разі вирушайте додому, Далласе. Перекусіть і лягайте спати.

- А тим часом Руді вислизне від нас!

- Я не можу тримати його під арештом, не можу надіти на нього радіобраслет. Але це не означає, що я його випущу з поля зору. - Тепер Вітні дозволив собі посміхнутися. - Він буде під наглядом. А завтра ми зберемо прес-конференцію. Ви все правильно продумали, Далласе. Мер міста і шеф поліції отримають від преси по повній програмі. Але вас це вже не стосуватиметься.

- Я могла б провести цю пресконференцію.

- Я знаю. Ми вивалимо на них стільки інформації, скільки знадобиться для того, щоб підняти громадськість. - Вітні помасажував потилицю. - Люди мають жити спокійно, добра воля має правити світом. - Він усміхнувся. - Ідіть додому, Далласе. Завтра ви маєте бути у формі.

І вона пішла, бо альтернатива була для неї неприйнятною, Єва не могла відступитися від цієї справи і не могла йти в лікарню. Хоча вона й запевняла всіх, що абсолютно здорова, у неї були підозри, що її можуть звідти не випустити.

Дорогою додому Єва продовжувала прокручувати в голові всі деталі сьогодення допиту Руді - їй не давала спокою думка, що вони, можливо, випустили на свободу вбивцю. Вона навіть не могла зосереджено вести машину, не усвідомлювала, що їде додому. Її думки були далеко від усього цього. Вона повернулася до дійсності, лише коли почула ревучий клаксон автомобіля, і зрозуміла, що мало не врізалася в нього, проскочивши на червоне світло.

Гаразд, можливо, вони й мають рацію: їй треба трохи відпочити й підкріпитися. Зрештою, вона може спокійнісінько продовжувати свій пошук і вдома. Усе, що їй потрібно, - це випити хорошої кави і кинути що-небудь у шлунок.

Єва майже не помітила, як опинилася біля свого будинку. Вогні палаючих вікон і ліхтарів радісно вітали її, відбиваючись в очах заспокійливим блиском, але голова гуділа, як величезний дзвін, а руки неприємно тремтіли. Вийшовши з машини, Єва зрозуміла, що і ноги йдуть якось не так - заплітаються і норовлять забрати її з доріжки.

Настрій був настільки паршивим, що Єві хотілося відчинити двері, штовхнувши їх щосили ногою. Але варто було їй піднятися сходами, двері відчинилися самі, і на порозі з'явився Соммерсет.

- Ваші гості вже прибули. На вас чекали ще двадцять хвилин тому.

"Поцілуй мене в дупу!" - хотіла сказати вона, але промовчала і дозволила собі тільки жбурнути пальто просто на підлогу в передпокої.

- Дзвінків для вас не було, лейтенанте.

Соммерсет неквапливо пішов попереду неї до сходів, і Єва нарешті не витримала:

- Життя занадто коротке, щоб витратити його так бездарно. Забирайтеся з дороги, або я вас відкину.

Соммерсет уважно подивився на неї.

Вона виглядала зовсім хворою, і в її погрозі не було звичайної різкості.

- Я знайшов книжку, яку ви замовили для Рорка, - незворушно промовив він.

- Добре. - Єва втомлено змахнула рукою, намагаючись розігнати густий туман у голові. - Гаразд. Чудово.

- Наказати, щоб доставили?

- Так-так. Це була непогана ідея.

- Ви маєте оплатити її вартість плюс доставку. Гроші треба переказати на рахунок букініста. Оскільки він добре знає мене, то може відправити книжку негайно, якщо ви пообіцяєте, що перекажете необхідну суму протягом двадцяти чотирьох годин. Я надіслав вам докладне повідомлення електронною поштою.

- Так, добре. Я займуся цим. Дякую вам.

Вона намагалася триматися гідно. Але, коли підійшла до сходів і подивилася нагору, їй здалася, що належить піднятися на величезну гору. Сил на зображення гідності вже не залишилося, і вона під пильним поглядом Соммерсета викликала ліфт. Коли дверцята за нею зачинилися, він витягнув із кишені телефон.

- Рорк, лейтенант уже вдома і піднімається до себе. - Соммерсет трохи похитнувся і додав: - Але вона має не надто добрий вигляд.

Єва збиралася прийняти гарячий душ, підзаправитися і сісти за роботу. Вона прикинула, що може через комп'ютерну мережу витягнути ще дещо про Руді, і, якщо це вигорить, їй вдасться переконати прокурора вдягнути радіобусловлювач на нього.

Але коли вона увійшла до спальні, Рорк уже чекав її там.

- Ти запізнилася.

- Потрапила в затор, - сказала вона, намагаючись стягнути наплічну кобуру зі зброєю.

- Роздягайся.

Єва здивовано глянула на нього: таке було вперше.

- Може, це й романтично, Рорк, але...

- Роздягайся, - повторив він і простягнув їй халат. - Одягни це. Тріна чекає на тебе біля басейну.

- Боже, тільки не це! - Вона запустила пальці у волосся. - Невже я зараз схожа на жінку, яка хоче зайнятися своєю красою?!

- Ні. Ти маєш такий вигляд, ніби зібралася надовго лягти в лікарню. Іди обережно й уважно дивись під ноги.

Її очі потемніли від гніву.

- Ти мені чоловік, а не охоронець.

- На жаль, охоронець - це якраз те, що зараз тобі потрібно.

Він схопив її за плечі і, користуючись тим, що зараз усі її рефлекси були загальмовані, насильно посадив у крісло.

- Сиди! - У його голосі звучала насилу приховувана лють. - Або я тебе прив'яжу.

Вона вчепилася в підлокітники, ніби збиралася видерти з них усю оббивку.

- Що за муха тебе вкусила?

- Ти! Ти давно не дивилася в дзеркало? Труп, якими ти займаєшся, мають кращий вигляд, ніж ти зараз. У тебе під очима такі тіні, що в них можна сховати слона. Крім того, у тебе болить плече. Як ти думаєш, можу я спокійно дивитися на все це?

Він підніс їй склянку з якоюсь імбирною настоянкою.

- Випий.

- Це не снодійне?

- Я можу насильно влити це в тебе.

Рорк присунув своє обличчя майже впритул до її, його очі виблискували непомітним гнівом.

- Я не дозволю тобі угробити себе. Ти вип'єш це, Єва, і будеш робити все, що я скажу, інакше я змушу тебе. Ми обоє прекрасно знаємо, що зараз ти занадто втомилася, щоб перешкодити мені.

Глибоко зітхнувши, Єва спустошила келих і подумала, що було б непогано запустити ним у стіну, але вирішила, що наслідки цього будуть їй не під силу. Її рука безсило опустила склянку на підлогу.

- Готово. Задоволений?

- Пізніше ти отримаєш що-небудь пожувати.

Він присів навпочіпки, щоб зняти з неї взуття.

- Я можу роздягнутися і сама.

- Замовкни!

Намагаючись зберегти залишки гордості, Єва підігнула ноги під крісло, але він легко взяв їх у свої руки і швидко стягнув туфлі.

- Я хочу в душ - і поїсти. І я хочу, щоб ти залишив мене в спокої.

Знявши взуття, Рорк виразно подивився на гудзики її блузки, і Єва обурилася остаточно.

- Ти чув, що я сказала? Залиш мене в спокої!

Вона чула роздратування у своєму голосі, і це ще більше пригнічувало її.

- Я не залишу тебе в спокої. Ні зараз, ні коли-небудь потім.

- Ти ж знаєш, мені не подобається, коли за мною доглядають. Це мене дратує.

- Тоді тобі ще на якийсь час доведеться змиритися з власним роздратуванням.

- Я перебуваю в цьому стані відтоді, як зустріла тебе.

Єва не помітила, як на губах Рорка промайнула усмішка. Він швидко й уміло роздягнув її, потім допоміг одягти халат. Вона не пручалася, і це підказало йому, що слабке снодійне, яке він підмішав у знеболювальний засіб, почало діяти. Воно мало лише розслабити її, але могло дуже скоро просто звалити з ніг - у такому Єва була стані.

- Нічого, все на краще, - пробурмотів Рорк.

Вона ледь не впала на нього, коли він піднімав її з крісла.

- Не тягни мене!

- Я не люблю повторювати, але - заткнися, Єво.

Він увійшов у ліфт, несучи її на руках.

- Не поведься зі мною, як із дитиною... - Вона спробувала гордо підняти голову, але замість цього голова її безсило впала йому на плече.

- Що за гидоту ти дав мені випити?

- Усього потроху, щоб розслабитися.

- Ти ж знаєш, я ненавиджу транквілізатори.

- Я знаю. - Він поцілував її волосся. - Ти висловиш свої претензії завтра вранці.

- Обов'язково. І все-таки це безсовісно! Ти скористався моєю слабкістю і... Мабуть, я приляжу на хвилину.

- Ось це справа.

Він ніс Єву до басейну, відчуваючи, як її голова безсило відкинулася назад, а рука, яка обіймала його за шию, впала.

Раптово звідкись вискочила Мевіс.

- Боже, Рорк, вона поранена?!

- Я приспав її.

Він пройшов через запашний зимовий сад, обігнув штучний водоспад і поклав Єву на масажний стіл, заздалегідь приготований Тріною.

- Ти з глузду з'їхав! Вона ж тебе в порошок зітре, коли прокинеться.

- Нічого, потерплю. Їй справді дуже потрібно було поспати. Я припускав це.

Він прибрав у Єви з чола локон, що впав, і ніжно поцілував її в губи.

- Зараз ти не така сувора, лейтенанте. Тріна, можеш не дуже турбуватися про її зачіску. Їй потрібен розслаблювальний масаж.

- Зробимо. - Тріна одягла різнокольоровий, вельми грайливий халатик і натерла руки якимось порошком. - Однак! Поки вона в непритомному стані, чому б не пройтися за повною програмою? Вона постійно лається і не дає мені провести повний курс. А зараз вона поводить тихо й покірно.

Рорк підняв брову. Помітивши блиск в очах Тріни, Рорк згадав, з ким має справу, і застережливо поклав руку їй на плече.

- Не треба нічого зайвого. Я ще готовий погодитися, якщо ти зробиш їй якусь завивку, але не думаю, що вона прийде в захват, якщо ти, поза її волею, пофарбуєш їй волосся в рожевий колір.

"Чому я не наказав принести вечерю сюди? - проворчав він про себе. - Тепер доведеться залишити їх одних".

Єва чула голоси і сміх, але вони звучали здалеку і якимось нечітко. Якесь частина її свідомості зберегла в пам'яті, що Рорк її приспав, за що й заплатить. Але вона хотіла, щоб він знову обіймав її так, щоб душа завмирала від щемливої солодкої туги...

Хтось масажував її спину, плечі, і Єва немов збоку чула власні стогони задоволення.

У якийсь момент вона відчула запах Рорка - очевидно, він пройшов повз.

Потім була вода, тепла, обволікаюча, розслаблююча. Вона плавала в ній, невагома і безтурботна, як плід в утробі матері. Вона пливла в нескінченність, не відчуючи нічого, крім умиротворення.

Раптово потік гарячої води обрушився їй на плечі, і Єва відчула шок. Хтось усередині її завищав. Потім холод розлився по її розпеченому тілу, як ніжний поцілунок.

Усе це багаторазово повторювалося, доки вона не звалилася на дно темної, глибокої ущелини - і не заснула там...

Коли Єва розплющила очі, навколо було темно. Втративши орієнтацію в часі й просторі, вона лежала, не ворушачись, абсолютно оголена, витягнувшись на животі під величезною хмариною пухової ковдри.

Намагаючись якось визначитися, вона повернулася - і зачепила ноги Рорка. Тільки тут промайнули перед її очима події останніх годин, і Єва зрозуміла, що перебуває вдома, у ліжку.

- Прокинулася?

Його голос звучав схвильовано: все-таки в нього не було досвіду таких процедур.

- Що...

- Уже майже ранок. Як ти себе почуваєш?

Єва не могла визначити свого стану - все здавалося розпливчастим і відчуженим. Але її тепла шкіра завдяки Тріні була ніжною і м'якою і пахла, як свіжий персик.

- Прекрасно, - відповіла вона за звичкою.

- Чудово, отже, ти готова до фінальної фази релаксації.

Рорк поцілував її ніжним збудливим поцілунком, і свідомість Єви, яка починала пробуджуватися, знову затуманилася.

- Обійми мене. Я не...

Свідомість повернулася до неї, тільки коли Рорк, важко дихаючи, поцілував її волосся.

- Судячи з усього, відчуваєшся набагато краще, - пробурмотів він, гаряче дихаючи їй у вухо, що змусило її посміхнутися.

І тут вона все згадала.

- Чорт забирай!

Але Рорк не дав їй договорити. Він обійняв її і став крутитися, загортаючи їх обох у кокон ковдри, поки вона не опинилася намертво прив'язаною до нього.

- Думаєш, це смішно? - Єва насилу вивільнилася з полону і сіла на ліжку. - Думаєш, це жарти? Ти обвів мене навколо пальця, накачав снодійним.

- Я готовий був накачати тебе чим завгодно, щоб тільки привести в норму. - Він встав і запалив світло. - Ти маєш гарний вигляд. Незважаючи на власний вкрай екстравагантний смак, Тріна знає, що тобі треба.

Рорк ледве стримав сміх, коли побачив, як у неї розплющився рот, а очі готові були вискочити з орбіт.

- Вона займалася мною, поки я була без свідомості?! Ти садист, сучий сину!

Єва могла б і врізати йому, але в цей момент її погляд упав на дзеркало. Задоволення від того, що вона має вельми непоганий вигляд - принаймні набагато кращий, ніж зазвичай, - разом загасило її гнів.

- Мені слід засадити вас обох за ґрати.

- Тоді вже треба садити чотирьох. Мевіс теж там була. І Соммерсет.

Єва без сил упала на ліжко.

- Соммерсет?!

Це був останній, жахливий удар.

- Він працював над твоїм плечем. М'язи були занадто напружені. Чому, чорт забирай, ти не займешся нарешті своїм тілом?

- Соммерсет! - все, що вона могла вимовити.

- У нього є медична освіта, ти ж знаєш. До речі, як плече?

Єва змушена була визнати, що вперше за останні дні не відчуває болю, а навпаки, вона відчуває силу і легкість у всьому тілі. Але все це не виправдовувало методів Рорка.

Вона схопилася з ліжка, швидко одягла халат, який висів на стільці, і встала в бійцівську стійку.

- Я маю намір надерти тобі дупу!

- Добре. - Він теж встав і одягнув халат. - Це буде навіть більш захопливий бій, ніж учора ввечері. Ти віддаєш перевагу тут? Чи спустимося в гімнастичний зал?

Перш ніж він встиг договорити останнє слово, Єва стрибнула. Стрибок був невисоким, і Рорк ухилився, але не встиг стати в стійку. Мить - і вона сиділа на ньому верхи, поваливши на ліжку.

- Мені здається, ви напали не за правилами, лейтенанте.

- Плювати! Я збираюся засунути тобі твої ноги у вуха!

- Гарно ж ти матимеш вигляд поруч із таким чоловічком.

Йому вдалося вивернутися з-під неї і буквально скувати в обіймах.

- А тепер послухай. Якщо знадобиться, я повторю це, і не один раз. Тобі, може, це не подобається, але тобі доведеться змиритися з тим, що я завжди буду поруч. І ніколи не залишу в спокої.

Він розтиснув руки і відстрибнув, коли побачив, як вогники гніву затанцювали в її очах. Засунувши руки в кишені халата, він сказав:

- Нехай усе летить до біса. Але я люблю тебе!

Останні слова відправили Єву в нокаут. Сказані з відчайдушною рішучістю і з невимовною теплотою, вони вразили її. Він стояв перед нею зі скуйовдженим, злиплим після заняття коханням волоссям, його темно-блакитні очі світилися тривогою. Єві здалося, ніби щось у ній спочатку перевернулося, а потім стало на місце - щось, призначене самою долею.

- Я знаю. Вибач мені. Ви мали рацію. - Вона закрила обличчя руками, оскільки була розгублена і не могла бачити вираз крайнього здивування на його обличчі. - Мені не подобаються твої методи, але ви мали рацію. Я справді була заряджена на боротьбу до повного виснаження. Ти казав мені, що я маю відновлюватися, але я не хотіла навіть чути про це.

- Чому?

- Я боялася...

Їй важко було вимовити ці слова, зізнатися в цьому навіть йому - чоловікові, який, вона була впевнена, збереже всі її секрети.

- Боялася? - Рорк підійшов до неї, сів поруч і взяв її руку. - Чого?

- Я боялася, що в мене не вистачить сил. Не вистачить сил і волі повернутися до цієї роботи. А якби я не змогла... - Вона прикрила очі. - Я народилася поліцейським, Рорк, я повинна робити цю роботу. А якщо я не зможу... я втрачу себе.

- Ти могла б пояснити мені все це раніше.

- Я навіть сама собі в цьому не зізнавалася. - Вона провела долонею по очах, намагаючись приховати сльози. - Одного разу я вже зірвалася, відступила, і мене перевели на паперову роботу. Це моє перше вбивство відтоді. Якщо я не впораюся з ним...

- У тебе чудово виходить.

- Чудово! Учора ввечері Вітні наказав мені вирушати додому, або він усуне мене від справи. Я приїхала додому - а ти тут теж почав погрожувати мені, збирався насильно влити в горло ліки...

- Ну і що? - Він погладив її руку. - Це був просто безглуздий збіг. Я впевнений, в обох випадках ішлося про твоє здоров'я, а не про критику твоїх здібностей. - Він узяв її за підборіддя, погладжуючи ямочку на ньому великим пальцем. - Сво, іноді ти буваєш разюче невпевнена у своїх силах. Щоразу ти заганняєш себе в кут. Але повір мені: цього разу йшлося тільки про відновлення твоїх сил. Ти той самий поліцейський, якого я зустрів минулої зими. Іноді мене це навіть лякає.

- Так, я сподіваюся на це. - Єва уважно вивчала свої руки. - Але насправді я вже зовсім не та, що була минулої зими. - Вона підняла голову й уважно подивилася йому в очі. - І я не хочу бути колишньою. Я хочу бути такою, як зараз. Такою, якою я стала з тобою.

- Я радий.

Він потягнувся, щоб поцілувати її, і Єва обхопила його руками за шию, притиснувши його голову міцніше до себе.

- Виявилося, що це так чудово, але... - Вона раптом боляче вкусила його за кінчик язика. - Якщо ти ще раз дозволиш Соммерсету доторкнутися до мене, я тебе уві сні поголю наголо! Хочеш снідати?

На мить Рорк задумався, чухаючи потилицю, але потім зрозумів, що, на щастя, спить дуже чуйно.

- Так, я хочу їсти.

Натхнена можливістю допуску до фінансових паперів Руді, Єва йшла коридором до кабінету доктора Міри. Їй необхідний був її досвід у створенні психологічного портрета Руді, щоб як слід підготуватися до чергового допиту. Час минав. З підказкою чи без, але вона сподівалася цієї ночі вирахувати п'яту можливу жертву.

- Вона знає, що я тут? - запитала Єва асистентку Міри.

Давно звикла до нетерпіння поліцейських, асистентка навіть не підняла голови від своїх паперів.

- Вона на нараді і вийде до вас, щойно звільниться.

Єва встала і пройшла до протилежної стіни, на якій висіла романтична акварель, що зображала якесь приморське містечко. Потім вона повернулася назад і підійшла до автомата, щоб налити кави, знаючи, що Міра віддає перевагу тому, щоб її колеги і пацієнти пили соки або чай.

У цей момент двері кабінету відчинилися.

- Доктор Міра...

Слова застрягли в неї в горлі, коли вона побачила Надін Ферст, яка вийшла з кабінету. Репортерка спалахнула, потім розправила плечі і незворушно зустріла кинджальний погляд Єви.

- Якщо ви спеціально шукаєте зустрічей зі мною, щоб вивудити будь-яку інформацію, ви можете взагалі втратити акредитацію в управлінні поліції і навіть потрапити до в'язниці!

- Я тут з особистого питання, - зарозуміло відповіла Надін.

- Залиште ваші штучки для своїх репортажів.

- Повторюю: я тут в особистій справі. Доктор Міра консультує мене після... інциденту минулої весни. Ви врятували мені життя, Даллас, а вона відновлює моє здоров'я. Відтоді я потребую деякої допомоги. А тепер не могли б ви, чорт забирай, пропустити мене?

- Вибач, Надін. - Єва не могла зрозуміти, що в ній сильніше: сором чи здивування. Але жодне з цих почуттів не приносило їй задоволення. - Сама не розумію, що на мене найшло. Я знаю, що таке носити в собі жажливі спогади. Я дуже шкодую...

- Гаразд, проїхали.

Надін смикнула плечиком і поспішила пройти. Лише стукіт її підборів, що віддалялися, звучав стихаючою луною в коридорі.

- Будь ласка, проходьте, Єво.

Міра, з абсолютно безпристрасним обличчям пропустила її та увійшла слідом за нею.

Єва стиснула кулаки в кишенях, намагаючись зберегти гідність, - їй здалося, що в очах Міри промайнув осуд.

- Згодна, я даремно на неї накинулася. Але вона просто переслідує мене у зв'язку з цією справою! Через кілька годин у нас прес-конференція, і я подумала, що вона хоче всіх обскакати.

- У вас проблеми з довірою до людей, навіть коли для недовіри немає видимих причин. Зате своєму чуттю ви інколи надто легко довіряєте. Ви вся зіткані з протиріч, Єво.

- Я тут не в особистій справі. - Голос Єви звучав твердо і безапеляційно, але вона несподівано для себе самої озирнулася на двері. В очах у неї було щире занепокоєння. - Скажіть, з нею все гаразд?

- Надін сильна і рішуча жінка - адже ви знаєте її характер. Решту я не можу з вами обговорювати. Це приватна справа.

Єва важко зітхнула.

- Гаразд. Я зустрінуся з нею віч-на-віч і постараюся все загладити.

- Повірте мені, Надін цінує дружні стосунки з вами, а не тільки отримувану від вас інформацію. Ви сядете, нарешті? Я не збираюся вас лаяти.

Єва поморщилася, потім відкашлялася і дістала свої папери.

- Я провела аналіз можливої причетності Руді до злочину. Згідно з результатами, він підходить на 86,6 відсотка. Це досить багато, але я не можу міцніше прив'язати його до цієї справи без вашого тестування. Роллінс пообіцяла, що попросить адвоката Руді вмовити його.

- Так, він у мене запланований на сьогоднішній вечір.

- Мені необхідно знати, що в нього в голові, потенціал його агресивності. Тоді я зможу розкрутити його. Це значно скоротить час розслідування. Я не впевнена, що він на

наступному допиті підтвердить своє зізнання і піде на співпрацю. Якщо його сестра знає що-небудь, я можу попрацювати з нею. Але не виключено, що вона нічого не знає.

- Я зроблю для вас усе, що зможу, і так скоро, як зможу. Я розумію, під яким тиском ви і ваші люди працюєте. Однак, - Міра нахилила голову, - ви маєте гарний вигляд. Відпочилий вигляд. Востаннє, коли я вас бачила, ви викликали в мене певне занепокоєння. Я все ще вважаю, що ви приступили до роботи раніше, ніж слід було.

- Так вважаєте не тільки ви. Але я справді почуваюся добре. Учора я пройшла повний курс релаксації вищого класу. І проспала близько десяти годин.

- Невже? Як же Рорку це вдалося?

- Він підсунув мені снодійне! - Міра розреготалася, і Єва ображено додала: - Бачу, що ви на його боці.

- Повністю. Як ви добре підходите одне одному, Єво! Суцільне задоволення спостерігати, як зростає ваше взаємне почуття. Я із задоволенням смакую зустріч із вами обома сьогодні ввечері.

- Ах так, вечірка... - скривилася Єва й одразу зніяковіла, коли Міра знову розсміялася, глянувши на неї. - Дайте мені психологічний портрет Руді, і, можливо, я зможу налаштуватися на цю гулянку.

Єва похмурила ще більше, коли вона увійшла до свого кабінету і побачила, як Макнаб риється в її столі.

- Я більше не зберігаю тут цукерки, шахраю!

Від несподіванки він різко засунув шухляду столу, не встигнувши витягнути пальці. Його опухла рука значно підняла Єві настрій.

- Боже мій, Далласе. - Морщачись від болю, він дув на забиті пальці. - Ви коли-небудь уб'єте мене або налякаєте до смерті!

- Я повинна попередити тебе. Крадіжка цукерок у вищого офіцера не є дрібним злочином. Я хочу, щоб мої цукерки залишалися на місці.

- Добре, добре, - намагаючись загладити незручне становище, він підлабузницьки підсунув Єві стілець. - Чудовий вигляд маєте, Даллас.

- Не підлизуйся, Макнабе. Це безглуздо. - Вона сіла на стілець, схрестивши ноги. - Я бачу, ти займався справою. Ну і як? Є новини?

- Я перевіряв фінансові папери і знайшов вісім скарг на Голловея в папці НІФ.

- НІФ?

- "Ну їх на фіг". Скарги стосувалися його неспровокованих домагань і різного іншого лайна, з яким наші близнюки не хотіли мати справу. Але, що цікаво, всі вісім жінок отримали відступні, як Пібоді. Безкоштовне обслуговування в салоні, кредит у бутику або безкоштовне внесення до списків для знайомств.

- Хто підписував?

- Обидва. Залежно від обставин. Сестра була повністю в курсі справи. Я приніс три скарги з її резолюціями.

- Гаразд, ми тепер знаємо, що Пайпер теж замішана, але це не дає відповіді на головне питання. Щоправда, я можу це використати, щоб її злегка розговорити.

- Є ще дещо цікаве.

Сказавши це, Макнаб сів на кут її столу, і Єва насупилася.

- Мені, наприклад, зараз цікаво, чи варто врізати по твоїй дупі, щоб вона забралася з мого столу.

- Гаразд, гаразд! Я знайшов записи, що стосуються Донні Рея. Шестимісячної давності, датовані першим грудня.

Єва відчула, як у неї тьохнуло серце.

- Що за записи?

- Вказівки Руді співробітникам. Він не хотів, щоб Пайпер займалася справами Донні Рея. Він завжди займався ними сам. Судячи з усього, якісь зміни довелося зробити несподівано, і вони потрапили до рук одного неробу, який просто не помітив вказівок Руді. Таким чином вони опинилися на столі в Пайпер, і Руді влаштував своєму співробітникові справжній рознос.

- Це справді дуже цікаво. Він не хотів, щоб Донні Рей крутився біля Пайпер? Це можна використати. Є що-небудь щодо інших жертв?

- Поки що нічого, що могло б нам допомогти.

Єва забарабанила пальцями по столу.

- А як щодо господарів? Можливо, їм надавали якусь медичну або психологічну допомогу?

- Руді та Пайпер були стерилізовані. - Макнаб втупився на свій пупок, і йому здалося, ніби холодний ніж лазера відрізає його член. - Їм зробили операцію п'ять років тому.

- Що ще?

- Пайпер регулярно відволікалася від роботи, щонайменше раз на тиждень вона кудись їхала відпочивати. Це можна легко простежити: вони вели регулярні записи в комп'ютері. Минулого року, наприклад, вона провела цілий місяць в одному із санаторіїв, що належать фірмі. Я чув, там займаються кишківником, регулюванням сну і психологічною адаптацією, а годують тільки пророщеними зернами пшениці.

- А що відомо про її партнера? Що є на нього?

- Усі відомості засекречені.

- Ну що ж, сьогодні після обіду йому доведеться надати мені деякі відомості. Непогана робота, Макнаб. - Єва подивилася на Пібоді, яка увійшла. - Вчасно ви прийшли. Ви обидва забили останні цвяхи в труну цього типу. Я хочу знати, де він придбав це намисто з чотирьох співочих пташок, яке виявили на шії Голловея. Гаразд. Руді виглядає дещо замазаним у цій справі, і до нього черга дійде. А поки що я збираюся поставити кілька запитань Пайпер. Можу взяти вас із собою. До речі, якщо ви покидатимете будівлю, робіть це обов'язково разом. - Вона піднялася. - Якщо він ще не знайшов жертву номер п'ять, то зараз шукає її. Не забувайте, що ви тепер теж серед клієнтів фірми. Я маю весь час знати, де вас знайти.

Макнаб подивився на опущену голову Пібоді.

- Розслабся, жінко. Я професіонал.

- Вкуси мене!

Єва знала, що в Пібоді це одна зі стандартних відповідей на домагання, але вона не стала говорити про це Макнабу. Навіщо позбавляти людину ілюзій?

Весь розпорядок дня Єви був добре прорахований. Якщо в адвоката Руді є мізки, то, отримавши обіцянку провести тестування, він запроторив свого клієнта в якій-небудь

замкненій кімнаті. Вона вирішила, що в неї є щонайменше година, щоб розговорити Пайпер, перш ніж потрібно буде повернутися в управління на прес-конференцію.

Цього разу секретарка не стала сперечатися з Євою. Вона лише зніяковіло кашлянула і обернулася на двері кабінету. Там стояла бліда, з холодним поглядом Пайпер.

- Мій адвокат сказав мені, що я абсолютно не зобов'язана розмовляти з вами до отримання офіційної повістки з'явитися на допит.

- Ви можете діяти і таким чином, Пайпер, це ваше право. Але ми можемо поговорити тут, у нормальній обстановці, і ви мені розповісте, чому Руді не хотів, щоб ви мали справу з Донні Реєм Майклом.

- Тут нема чого розповідати. - У її голосі звучала розгубленість, вона судорожно стискала руки. - Тут немає нічого цікавого. Ви не зможете витягти з цього жодної капості!

- Чудово. Чому б у такому разі вам не прояснити це питання для мене зараз, щоб ми більше до нього не поверталися?

Не чекаючи запрошення, Єва прослизнула до кабінету і сіла в крісло. Вона мовчала, спостерігаючи, як на обличчі Пайпер відбивається внутрішня боротьба.

- Це робилося тому, що Донні Рей дещо... захопився мною. Ось і все. Це нісенітниця. Це було абсолютно нешкідливо.

- Тоді навіщо ці вказівки службовцям?

- Це була звичайна обережність, щоб уникнути будь-яких... ускладнень.

- І часто у вас були такі ускладнення?

- Ні!

Пайпер схопилася і зачинила двері. На її щоках горів нездоровий рум'янець, срібне волосся сьогодні було відкинуте назад, відкриваючи обличчя, що лише посилювало контраст між вишуканістю та тендітністю.

- Ні! Звичайно, ні! Ми робили все, щоб допомогти людям знайти щастя у спілкуванні, у романтичних стосунках, часто навіть у шлюбі. Лейтенанте, я можу показати вам десятки листів від вдячних клієнтів. Від людей, яким ми допомогли знайти одне одного. Знайти кохання, справжнє кохання.

Єва уважно подивилася в очі Пайпер.

- Ви вірите в справжнє кохання?

- Звичайно. Беззастережно!

- Що б ви зробили заради свого коханого?

- Усе, що було б у моїх силах.

- Розкажіть мені про Донні Рея.

- Він кілька разів запрошував мене в різні місця. Йому хотілося, щоб я послухала, як він грає. Він був ще зовсім хлопчик, він був... Це було зовсім не те, що з Голловеєм. Але Руді вирішив, що це те саме. І він заборонив мені спілкуватися з ним.

- Вам подобалося, як Донні Рей грає?

Пайпер мрійливо посміхнулася.

- Його гра приносила мені величезне задоволення. Усе було б чудово, якби на цьому все й закінчувалося. Але було очевидно, що він сподівається на більше. Я не хотіла образити його почуттів. Я не могла розбити його серце.

- А як справи з вашим серцем? Яке місце займають у ньому стосунки з вашим братом?

- Я не бажаю обговорювати цього з вами! - Вона знову випросталася і міцно стиснула руки.

- Хто прийняв рішення про вашу стерилізацію, Пайпер?

- Ви заходите занадто далеко!

- Невже? Адже вам було всього двадцять вісім років. - Єва посилила натиск, побачивши, як затремтіли губи Пайпер. - І ви позбавили себе надії мати дітей, бо був ризик, що ви завагітнієте від вашого брата. Вам довелося після цього лікуватися. Вас позбавили можливості мати нормальні стосунки з іншим чоловіком. Ви відмовилися від цих стосунків, які вам були потрібні. Ба більше, вам довелося оплачувати вимоги шантажиста, тому що кровозмішення - ваша темна і ганебна таємниця.

- Ви просто не в змозі зрозуміти.

- Ні, я в змозі зрозуміти вас. - Єва згадала себе. Вона була дитиною, її змусили, у неї не було вибору. І все-таки від того часу залишилося відчуття страшного гріха. - Я знаю, з яким тягарем на душі ви живете.

- Я люблю його! Нехай це неправильно, ганебно, мерзенне - це нічого не змінює! У ньому все моє життя!

- Чому ви тоді так перелякані? - Єва присунулася до неї ближче. - Чому ви так злякалися, якщо ви не покриваєте його, якщо не впевнені, що він убивця? В ім'я справжньої

любові? Ви дозволили Голловею знущатися над своїми клієнтками, ви поводитися, як звідники підпільної повії...

- Ні! Ми завжди намагалися знайти йому жінку з відповідними нахилами.

- Але це вам не завжди вдавалося. На нього скаржилися, а ви відкуповувалися. Це ви придумали чи Руді?

- Це бізнес... Руді розбирається в бізнесі краще, ніж я.

- І це, по-вашому, виправдовує все? А може, жоден із вас уже не може далі так жити? Скажіть, Руді був із вами в ніч, коли вбили Денні Рея? Можете ви, дивлячись мені в очі, заприсягтися, що він був із вами тієї ночі?

- Ви не знаєте Руді! Він не здатний нікого образити. Він не може...

- Ви повністю впевнені в ньому? Настільки впевнені, що готові ризикнути чийось життям? Якщо не сьогодні, то - завтра?

- Хто б не вбив цих людей, це божевільна людина - порочна, жорстока і божевільна. Якби я повірила, що цією людиною міг бути Руді, я не змогла б жити. Ми - частина одне одного, тож, якби це все було в ньому, воно було б і в мені. Я не змогла б тоді жити! - Вона закрила обличчя руками. - Я більше не можу цього витримати. Я не можу більше говорити з вами. Якщо ви звинувачуєте Руді - ви звинувачуєте мене. І я не хочу більше розмовляти з вами!

- Ви не половинки одного цілого, Пайпер, хоч він вас і переконав у цьому. Якщо вам знадобиться допомога, щоб звільнитися від цього, я знаю людину, яка може вам її надати, - сказала Єва, перш ніж піти.

На своїй візитній картці вона написала телефонний номер та ім'я доктора Міри, хоча й вважала це безглуздом, поклала картку на підлокітник крісла і вийшла.

Опинившись у машині, Єва трохи посиділа, намагаючись заспокоїтися, а потім подивилася на годинник. "Не так багато часу залишилося, - подумала вона, - але достатньо". І зателефонувала Надін.

- Що тобі, Далласе? Я в цейтноті, через годину прес-конференція.

- Давай зустрінемося в клубі "Д&Д". Приведи свою команду. Через п'ятнадцять хвилин.

- Я не можу...

- Ні, ти можеш! - Єва кинула слухавку і попрямувала на зустріч.

Вона вибрала цей клуб тому, що була впевнена: у цей час там мало народу, і вони зможуть спокійно поговорити. А крім того, власник був її другом, і Єва не сумнівалася, що він зробить усе, щоб їм не заважали.

- Що ти тут робиш, біла дівчина?

Крек дивився на неї з висоти свого майже двометрового зросту. Його чорне обличчя випромінювало доброзичливість, а щойно поголена голова виблискувала, як дзеркало. Він хизувався жилеткою з павиною пір'я, шкіряними штанами, які облягали так щільно, що викликали побоювання за його чоловіче господарство, і блискучими, вишневого кольору чоботами.

- У мене тут зустріч, - повідомила Єва і озирнулася на всі боки. Зал був майже порожній, на сцені репетирували лише шість танцівниць та жменька сумнівних особистостей юрмилася біля стійки бару. Більшість із них знали, що Єва поліцейська, ще з тих часів, коли вона ловила кишенькових злодіїв на Таймс-сквер. Тоді вона ще вірила, що дюжину кишенькових злодіїв та іншу нечисть незабаром вдасться змити в стічні води Нью-Йорка...

- Ти запросила своїх копів у мій заклад? - Крек провів поглядом двох шкіряних наркоторговців, які попрямували до туалету. - Боюся, чийсь бізнес постраждає сьогодні ввечері.

- Не турбуйся, мені зараз не до того. У мене скоро прес-конференція. У тебе немає кабінету, де ми могли б спокійно поговорити?

- Прийде Надін? Я завжди радий їй. Займіть кабінет номер три, красуне. Я нагляну, щоб вам не заважали.

- Дякую, Крек. - Через його плече вона побачила, як відчинилися двері, впустивши в бар сонячне світло і Надін з телеоператором. - Це ненадовго.

Єва показала їм рукою на кабінет і сама попрямувала туди.

- Ти відвідуєш такі цікаві місця, Далласе! - Чухаючи ніс, Надін обвела поглядом обдерті стіни й старезне ліжко - єдині меблі в цій кімнаті.

- Тобі раніше подобалися такі місця, наскільки я пам'ятаю, - зауважила Єва. - Місця, в яких можна роздягнутися до трусиків і танцювати на сцені.

- Я була погано вихована, - сказала Надін, коли оператор захихотів. - Заткнися, Майку.

- У тебе п'ять хвилин. - Єва сіла на край ліжка. - Ти можеш ставити мені запитання - або я зроблю для тебе суху заяву. Врахуй, я не збираюся повідомляти тобі більше за те, про що говоритиму на прес-конференції, але ти отримаєш цю інформацію на добрі двадцять хвилин раніше за інших. Я також дам тобі дозвіл використовувати відомі факти.

- Чому?

- Тому що ми друзі, - сказала Єва ледь чутно.

- Вийди на хвилину, Майку. - Надін дочекалася, поки за ним зачинилися двері. - Мені не потрібні подарунки з жалю.

- Я й не збираюся робити тобі подарунки. Кожен із нас займається своєю справою. Адже ти притримуєш інформацію, поки я не дозволю тобі її опублікувати, отже, я тримаю кінчик мотузки у своїх руках. Це професійно. Ти мені подобаєшся, хоча й дратуєш мене. Це теж професійно. Отже, ти хочеш поговорити зі мною віч-на-віч?

Надін усміхнулася.

- Так, я хочу. Ти подобаєшся мені, Даллас, хоча постійно дратуєш мене.

- Розкажи мені, яке в тебе склалося враження про Руді та Пайпер?

- Вони чарівні. Можуть годинами розмірковувати про свою фірму. Але все, що я не відкрию, вони норовлять відразу закрити. Відмінно запрограмовані.

- Хто з них лідер, по-твоєму?

- Звісно, він. Без питань. До речі, дещо більше опікується нею, ніж це належить братові, якщо тобі це цікаво. Їхня манера вбиратися і фарбувати губи викликає деяку гидливість. Але, можливо, у близнюків так заведено.

- Ти інтерв'ювала кого-небудь із їхніх службовців?

- Звичайно, кілька людей. Вони стверджують, що всі справи йшли дуже гладко.

- А плітки про господарів?

- Нічого, крім вихваляння. Мені не вдалося знайти на них жодної плямочки. То ти шукаєш саме це?

- Я шукаю вбивцю, - різко відповіла Єва. - Давай займемося справою.

- Чудово. - Надін постукала ногою у двері, щоб викликати Майку. - Отже, суха заява з подальшими запитаннями.

- І те й інше? Ми так не домовлялися!

- Не заводься. Давай заяву.

Надін підозріло подивилася на ліжку, уявивши собі, скільки людського поту, і не тільки його, було пролито на ньому, і вважала за краще слухати стоячи.

Годину потому Єва слухала заяву начальника управління поліції та безпеки Тіббла, яка була дуже близькою до того, що вона сказала Надін. Тільки він говорив більш виразно. Вона зморщувалася від холоду, оскільки для прес-конференції обрали простір перед входом у вежу - будівлю міських служб, у якій поліція розташовувалася під самим дахом. Рух машин перед будівлею було заблоковано за півгодини до заходу, тож він проходив майже в цілковитій тиші, на тлі гулу машин на сусідніх вулицях.

Єва була впевнена: Тіббл знає про те, що вона вже озвучила основні факти. Він міг стерти її за це в порошок. Але, оскільки офіційно їй ніхто не заборонив розмовляти з Надін, формальних наслідків для неї бути не могло.

Єва завжди поважала начальника управління, але почала поважати ще більше, коли він зумів зробити докладну заяву, не згадавши, що основні докази для суду їм ще треба було добути.

Коли репортери почали вистрілювати свої запитання, Тіббл підняв обидві руки вгору.

- Я переадресую ваші запитання старшому слідчому, лейтенанту Єві Даллас. - Він повернувся до Єви і шепнув їй на вухо: - П'ять хвилин, і не давай їм більше, ніж вони вже отримали. Наступного разу, Даллас, одягай пальто, чорт тебе забирай!

Єва закуталася щільніше у свою куртку і вийшла вперед.

- У вас є конкретні підозрювані?

Єва придушила важкий подих. Вона ненавиділа спілкування з журналістами.

- У зв'язку з цими справами допитують кількох людей.

- Жертви зазнавали сексуального насильства?

- Усі ці справи розглядаються як убивства на сексуальному ґрунті.

- Що їх об'єднує? Чи були жертви знайомі одна з одною?

- Я не маю права обговорювати зараз слідчі заходи. - Єва підняла руку, щоб зупинити гул обурення. - Однак можу повідомити, що ми розглядаємо ці справи як пов'язані одна з одною. Як уже сказав шеф Тіббл, розслідування вказує, що, принаймні, вбивця був одним і тим самим.

- Містом гуляє Санта-Клаус! - кинув якийсь веселун, і весь натовп дружно засміявся.

- Ну що ж, веселіться! - Злість розігнала її кров, змусивши забути про холод. - Вам легко сміятися - адже ви не бачили, що він залишає після себе. Адже вам не треба повідомляти друзям і родичам, що їхніх дітей і коханих убито.

Натовп моментально замовк.

- Я бачу, що людина, винна в цих нещастях, буде в засобах масової інформації розмальована мало не як злий геній. Ідіть і зробіть те, що він хоче! Перетворіть убивцю чотирьох людей на зірку шоу-бізнесу. Але ми в управлінні поліції знаємо, що він собою являє. Він жалюгідний - ще більш жалюгідний, ніж ви! Мені нічого більше сказати.

Єва повернулася, ігноруючи невдоволені вигуки, і натрапила на Тіббла.

- Зайдемо на хвилину, - сказав він і, взявши її під руку, швидко провів повз охорону та укріплені двері.

- Добре говорила. Але це було зроблено для докучливих глядачів, мені зараз доведеться розбиратися з мером. Іди і роби свою роботу, Даллас, а все інше залиш мені.

- Так, сер.

- І знайди собі якісь рукавички, заради бога!

Одну руку Єва сунула в кишеню, щоб зігрітися, а іншою дістала мобільний телефон. Спочатку вона спробувала зв'язатися з доктором Мірою, але їй сказали, що та проводить тестування. Тоді вона зателефонувала Пібоді.

- Що-небудь прояснилося з намистом?

- Ми робимо все можливе. "Боблс і Банглс" на П'ятій авеню. Їхній ювелір придумав і зробив його на замовлення. Здається, нам пощастило: один із клерків згадав, що покупець особисто приходив по замовлення. Вони зараз перевіряють записи камер спостереження.

- Вирушайте туди, я їду.

- Лейтенант?

Вона обернулася і побачила Джеррі Вандорена.

- Джеррі, що ти тут робиш?

- Я дізнався про прес-конференцію. Я хотів... - Він підняв руки, потім безпорадно впустив їх. - Я хотів почути, що ви скажете. І тепер хочу подякувати вам...

Він повернувся і приречено поплентався назад, озираючись на всі боки, ніби опинився на незнайомій планеті.

- Джеррі! - Єва наздогнала його і взяла за руку, відводячи подалі, доки репортери не відчували запах свіжого м'яса і не накинулися на нього. - Тобі треба йти додому.

- Я не можу спати. Я не можу їсти. Вона сниться мені щоночі. Маріанна не померла, поки я мрію про неї. - Він весь тремтів. - Потім я прокидаюся - і знову бачу її. Усі кажуть, що мені потрібен хороший психолог, який би позбавив мене цього горя. Але я не хочу, щоб мене позбавляли від мого горя! Я не хочу, щоб моє почуття до неї минуло.

- "Це не моя справа", - сказала собі Єва. Але його відчай, здавалося, чекав від неї відповіді. І вона не могла просто відмахнутися від нього.

- Маріанна не хотіла б, щоб ти так страждав. Вона любила тебе.

- Але коли я перестану страждати, вона дійсно піде. - Джеррі заплющив і знову розплющив очі. - Я тільки хотів... Мені сподобалося, що ви сказали там. Що ви не дозволите їм перетворити це на жарт. Я знаю, ви зупините його. Адже ви зупините його?

- Так. Я збираюся зупинити його. Ходімо. - Вона обережно повела його до бічного виходу. - Давай зловимо тобі таксі. Де, ти казав, живе твоя мати?

- Моя мати?

- Так. Поїдь до матері, Джеррі. Поїдь і поживи у неї якийсь час.

Він загородився від сонячного світла, коли вони вийшли на вулицю.

- Уже зовсім скоро Різдво.

- Так. І тобі було б найкраще зустріти Різдво зі своєю сім'єю. Маріанна хотіла б цього, Джеррі.

Сівши за кермо, Єва викинула Джеррі Вандорена з голови і зосередилася на своїх подальших діях. Пробившись через затори, вона з порушенням правил припаркувалася біля ювелірного магазину і ввімкнула поліцейський проблісковий маячок. Потім вона пробралася через натовп пішоходів у магазин.

Це було місце, куди, як уявляла Єва, Рорк міг зазирнути дорогою і недбало купити якусь дрібничку вартістю в кілька сотень тисяч. Магазин був весь рожевий і золотий, як морська мушля всередині. Неголосна музика на тлі дзижчання працюючих кондиціонерів навіювала спокій. Квіти були свіжими, килим товстим, а поліцейський біля входу озброєний до зубів. Він окинув її куртку і чобітки презирливим поглядом, за що Єва із задоволенням показала йому поліцейський значок. Він одразу ж проковтнув посмішку, і це принесло їй деяке задоволення. Вона беззвучно пропливла повз нього - м'який килим з'їдав стукіт її чобітків.

Єві вистачило короткого погляду, щоб оцінити публіку. Вона побачила жінку в багатотисячній нірці, яка, потопаючи в м'якому кріслі, обговорювала з продавцем діаманти або рубіни; високого чоловіка з сивим волоссям і перекинутим через руку пальто, який цікавився золотими браслетами й каблучками; білявку, яка хіхікає, і яку вмовляв що-небудь купити мішкуватий чоловік, надто старий навіть для того, щоб бути її дідусем. Було очевидно, що в нього більше грошей, ніж розуму.

Єва відзначила камери спостереження - маленькі лінзи, які виблискували по периметру стелі. Смужка сходинок йшла спіраллю вгору в правому кінці залу. Але, якщо якійсь дамі було надто важко підніматися через вагу золота і діамантів на ній, до її послуг був блискучий ліфт.

Тільки діамант, що висів на грудях, рятував Єву від того, щоб не посміхатися над самою собою. Її бентежила думка, що Рорк усе купує в подібних місцях.

Вона підійшла до прилавка, на якому клерк розкладав і драпірував браслети, що виблискували дорогоцінним камінням, і втупилася на нього. Його це анітрохи не збентежило. Клерк весь виблискував, як діаманти на браслетах, але його рот був витягнутий у ниточку, в очах застигла нудьга, а в голосі, коли він заговорив, відчувався сарказм:

- Можу я чимось допомогти, мадам?

- Так. Мені потрібен керуючий.

Він нахилився так, що вогні люстр відбилися в його набріюленій голові.

- Якісь проблеми?

- Це залежить від того, як швидко ви викличете керуючого.

Його рот одразу ж скривився, ніби туди потрапила муха.

- Один момент. І, будь ласка, не чіпайте скло вітрини. Воно щойно протерте.

"Маленький виродок!" - подумала Єва. Вона встигла залишити на склі півдюжини відбитків своїх пальців, перш ніж клерк повернувся з мініатюрною брюнеткою.

- Добрий день. Я місіс Кейтс - керуюча. Можу я допомогти вам?

- Лейтенант Даллас, нью-йоркська поліція. - Посмішка була теплішою і ширшою, ніж у клерка, і тому Єва показала їй свій поліцейський значок, не тикаючи в очі. - Моя помічниця телефонувала вам щодо намиста.

- Так, я говорила з нею. Може, пройдемо в кабінет?

- Добре.

Єва побачила, як Пібоді та Макнаб входять до магазину, махнула їм рукою, запропонувавши йти за нею.

- Я дуже добре пам'ятаю те намисто, - почала Кейтс, коли вони увійшли до маленького, чисто жіночого кабінету. Вона жестом запросила Єву сісти на один зі стільців з високою спинкою, а сама сіла в крісло за стіл. - Мій чоловік спроектував його на замовлення. Зараз із ним, на жаль, не можна зв'язатися, але думаю, що я зможу дати будь-яку інформацію, яка вам знадобиться.

- У вас є папери на це намисто?

- Так. Я переписала для вас із комп'ютера всю інформацію. Золоте намисто, вага чотирнадцять карат, у формі ланцюга, з чотирма стилізованими пташками. Прекрасна річ.

"Воно не виглядало таким прекрасним, коли мертвою петлею обвилася навколо шиї Голловея", - подумала Єва.

- Ніколас Клаус, - пробурмотіла вона, читаючи ім'я замовника, і додала про себе: "Дотепний, сучий син!"

- Він показував вам посвідчення особи?

- Так, у нас це обов'язкова умова. Замовник платить готівкою тільки двадцять відсотків, решта - за чеком на депозит. - Кейтс склала долоні. - Я розумію вас, лейтенанте. Очевидно, це намисто є частиною речових доказів?

- Ви правильно припускаєте. Цей Клаус, він приходив по намисто сам?

- Так, тричі, за моїми дзвінками. Під час першого візиту я розмовляла з ним сама. Ми обговорювали приблизну вагу виробу, він хотів, щоб він був міцним, але досить витонченим. Клаус мав дуже гарний вигляд. Чорне довге волосся, що срібляться на скронях, вельми елегантний, ввічливий. Дуже вимогливий.

- А голос?

- Голос? - Кейтс задумалася. - Спокійний. З легким акцентом. Можливо, ця людина - європеєць. Я завжди одразу впізнавала його голос по телефону.

- Він дзвонив?

- Один чи два рази, здається, - справлявся, як іде виконання замовлення.

- Мені необхідні записи ваших телекамер і аудіозаписи телефонних розмов.

- Я все вам надам. - Вона схопилася на ноги. - Але це займе деякий час.

- Макнаб, допоможи місіс Кейтс.

- Слухаюся, лейтенанте.

- Він не міг не здогадуватися, що ми перевірятимемо всі записи, - сказала Єва Пібоді, коли вони залишилися наодинці. - Він залишив намисто на місці злочину, а це єдина річ, яку він замовив сам. Він мав передбачити, що ми пройдемо по її сліду.

- Можливо, він не припускав, що ми зробимо це так швидко, і що в місіс Кейтс така гарна пам'ять?

- Ні. Він напевно зробив це навмисно. Це якраз те місце, де він хотів, щоб ми опинилися. Тут щось інше... Він виступав тут під якоюсь новою личиною і вже точно не виглядав як Санта-Клаус. - Єва почала ходити кімнатою, до дверей і назад. - Інший реквізит, інший костюм, інша сцена - але це теж його шоу. Він прикрив свою дупу, Пібоді, але він не настільки хитрий, як йому здається. Голос на аудіозаписах пригвоздить його.

- Боже мій, Даллас, - Фіні смикнув плечем, над яким вона схилилася, - не дихай мені на шию!

- Вибач. Скільки часу знадобиться, щоб запустити твою програму?

- Удвічі менше, якщо ти не будеш наді мною висіти.

- Добре, добре. - Єва підійшла до вікна і притулилася чолом до скла. - Дощ зі снігом, - сказала вона більше для себе, ніж для Фіні. - Моторошні автомобільні затори.

- У цю пору року заторів завжди більше. Занадто багато цих чортових туристів. Учора ввечері ми з дружиною спробували з'їздити в магазин - вона хотіла купити светр. Ти не уявляєш: люди як вовки перед убитим оленем! Більше я туди не сунуся.

- Простіше робити покупки через Інтернет.

- Так, але ці чортові сайти часто зависають - усі намагаються що-небудь купити. А я не кладу дружині під ялинку менше ніж дюжину подарунків, збираю їх із самої весни.

- Дюжину?! - Злегка стривожена, вона обернулася. - Я завжди вважала, що достатньо одного...

- Я чоловік, Далласе. А ти ще занадто недосвідчена в шлюбі. Один подарунок нічого не означає. Тільки кілька! Чим більше, тим краще.

- Жах, я загинула!

- У тебе є ще кілька днів. Ну, ось і готово.

Проблеми з подарунками на якийсь час витіснили з її голови роботу.

- Запускай, - схаменулася вона.

- Я вже зробив це. Ось і наш мужичок.

"Можна попросити містера чи місіс Кейтс?" - пролунав доволі приємний голос.

- Я прибрав усі інші голоси, тому паузи, - пояснив Фіні.

"Доброго ранку, місіс Кейтс. Це Ніколас Клаус. Хотілося б дізнатися, як іде робота над моїм намистом".

- Я можу прокрутити всю плівку, але для верифікації цього достатньо.

- Акцент неясний, - зауважила Єва. - Він явно не напивав на нього. Що ж, шкода...

Тепер ти поставиш голос Руді?

- Уже. Це з плівки допиту, тільки його голос.

"Ми радимо нашим клієнтам зустрічатися в публічних місцях. Якщо хтось погоджується зустрічатися в приватній обстановці - це його особиста справа".

- Тепер запускаємо програму. Це малятко точно фіксує буквально все: частоту, інтонації, тональність. Вона так само точна, як і порівняльний аналіз відбитків пальців.

Фіні натиснув кілька кнопок, і на екрані комп'ютера з'явився напис "Обробка". По екрану забігали якісь смуги, почали перетинатися хвилі та діаграми. Змінювався колір різних компонентів.

- Зачекай-но, Далласе... Так. У нас проблема. Вони не збігаються. Це інший голос, зовсім інший.

- Чорт! - Вона запустила пальці у волосся. - Почекай, дай подумати. А що, якщо він говорив через прилад, що змінює голос?

- Це, звісно, можливо, але машина все одно знайшла б якісь збіги. Максимум, що я можу, це спробувати знайти електронні блокування і прибрати їх. Але я досить багато працював із цією програмою, щоб упевнено сказати: це два абсолютно різні хлопці. - Фіні кинув на неї співчутливий погляд. - Співчую, Даллас. Це відкидає тебе назад?

- Так. Все одно зроби максимум, Фіні. До речі, а що там із дослідженням відеоплівки?

- Робота йде, але повільно.

- Давай закінчуй її, а я поки зв'яжуся з Мірою. Можливо, у неї вже готовий його психологічний портрет.

Єва зателефонувала, і їй сказали, що лікаря немає, але попередні дані готові й надіслані їй електронною поштою.

Дорогою до свого кабінету вона продовжувала розмірковувати над голосом чоловіка, який говорив телефоном із ювеліркою. Голос приємний... А чи не міг Руді попросити когось подзвонити місіс Кейтс? Наступної миті вона зізналася собі, що це, звісно, можливо, але вкрай мало ймовірно.

Увійшовши до кабінету, Єва виявила там Пібоді, яка дуже мило розмовляла з Чарльзом Монро.

- Пібоді?

- Так! - Вона схопилася і витягнулася по стійці "струнко". - Чарльз... тобто містер Монро мав... хотів...

- Приборкайте свої гормони, сержанте! Чарльзе?

Він усміхнувся, піднімаючись із підлокітника її крісла.

- Ваша помічниця допомагала мені скоротати час, поки я на вас чекав.

- Вважай, що я повірила. Що за справа у тебе до мене?

- Може, в цьому нічого й немає, але... - Він знизав плечима. - Одна з жінок мого списку знайомств кілька годин тому зателефонувала мені. Схоже, у неї зірвалася розважальна поїздка з партнером за місто на вихідні. Вона вважає, що я ніби як міг би замінити його, хоча раніше ми особливо не спілкувалися.

- Це чудово, Чарльзе. - Прагнучи якнайшвидше приступити до роботи, Єва сіла до столу. - Але якщо ти зайшов порадитися з приводу твого особистого життя...

- Із цим я можу впоратися сам. - Як підтвердження він підморгнув Пібоді, що змусило її почервоніти від задоволення. - Річ у тім, що я подумав, чи не включити цю дамочку в нашу гру. Але, знаючи, як може все повернутися, вирішив попередньо поспілкуватися з нею, щоб зрозуміти, що вона собою являє.

- З'ясував що-небудь цікаве?

Він нахилився до Єви.

- Я народився під щасливою зіркою, мій чарівний лейтенанте!" - Обидва зробили вигляд, що не помітили гнівного погляду Пібоді. - Вона відразу розкололася. У неї велика накладка з хлопцем, і вона вивалила переді мною все це лайно. Загалом, одного разу вона бачила, як він розмовляв із якимось рудим, а потім повідомив їй, як йому спало на думку обставити їхню першу зустріч: з'явитися до неї з подарунками, вбравшись Санта-Клаусом.

Єва повільно підняла голову - в її погляді відчувалася непідробна увага.

- Продовжуй.

- Я теж вважаю, що варто. - З виразом явного самовдоволення він розправив плечі. - Вона розповіла, що не в захваті від цієї ідеї, і спробувала його відмовити. Але близько десятої вечора у двері подзвонили, і, глянувши у вічко, вона побачила Санта-Клауса з великою срібною коробкою. Мушу сказати, що при цих словах у мене ледь удар не стався. Але вона продовжувала веселитися, повідавши, що позбавила цього нахабного негідника задоволення, не відчинивши йому двері. Їй не потрібен був його безглуздий подарунок.

- Вона не пустила його... - пробурмотіла Єва.

- І вважаю, тільки тому вона змогла поговорити зі мною сьогодні.

- Ти випадково не знаєш, на що вона живе?

- Вона танцівниця. Балет.

- Так, це підходить. Мені потрібні її ім'я та адреса. Пібоді?

- Готово. Черіл Запатта, Захід, Двадцять восьма вулиця. Це все, що у мене є.

- Ми знайдемо її!

Чарльз зам'явся.

- Послухайте, можливо, я неправильно зробив, але я їй усе розповів. До цього часу ви вже зустрілися віч-на-віч із Надін Ферст, і я вважав, що все вже вийшло назовні. Я попросив її продовжувати знайомитися через фірму, сказав, що прикрию її... - Він зітхнув. - Загалом, вона запанікувала. Довго голосила, а потім заявила, що терміново їде. Я не впевнений, що тепер ви зможете її знайти.

- Якщо вона втекла, вважай, ми отримали ордер на обшук у фірмі "До ваших послуг". Ти все правильно зробив, Чарльзе, - сказала Єва після деякого роздуму. - Якби ця жінка не дізналася про все, вона могла б передумати і відчинити двері наступного разу. Ти - молодець.

- Завжди до ваших послуг, лейтенанте. - Чарльз піднявся. - Ви не скажете мені, що робити далі?

- Займайся своїм списком.

- Ммм... А ви не могли б мені допомогти вибратися зі скрутного становища? - Він кинув убивчий погляд на Пібоді. - У мене просто голова обертом іде.

- Ти в цьому впевнений? Давай, давай, ступай собі!

Єва помахала йому рукою і заглибилася в доповідь доктора Міри. Повністю захоплена читанням документа, вона не помітила, що її помічниці знадобилося двадцять хвилин, щоб допомогти Чарльзу вибрати між сходами і ліфтом.

Коли Пібоді увійшла до кімнати, Єва сиділа, поклавши голову на руки.

- Вона все з'ясувала про цього сучого сина. Мені нема чого на нього повісити!

- Ви маєте на увазі Руді?

- Його персональні індекси не збігаються з тими, які записані в його документах. Потенціал фізичного насильства - нижче норми. Він хитрий, розумний, захопливий,

холоднокровний і сексуально недорозвинений. Але, на думку лікаря, він нам не підходить. Чорт! У його адвоката вже є копія цього документа. Мені не дозволять і наблизитися до нього!

- Але ж він сам зізнався...

- Ми не знаємо, що спонукало його це сказати. - Єва постаралася взяти себе в руки і зосередитися. - Ми повернемося назад і почнемо все спочатку. Ми повторимо всі допити, починаючи із загибелі першої жертви.

О восьмій сорок п'ятій Єва приплелася додому. Вона й так була досить напруженою, а тут ще й Соммерсет привітав її в холі зі своєю найогиднішою посмішкою і повідомив, що в неї є не більш як п'ятнадцять хвилин, щоб привести себе до ладу, перш ніж почнуть прибувати гості. Це аж ніяк не змусило її бігти стрімголов до спальні, але там вона побачила Рорка, одягненого і пахучого після душу, і їй стало соромно.

- Я швиденько, - сказала Єва і почала скидати з себе одяг дорогою до ванної кімнати.

- Люба, це вечірка, а не судове засідання. - Він із явним задоволенням спостерігав, як вона роздягається. - Не поспішай, займайся собою, скільки тобі треба.

- Ну так! Дати цьому товстомордому ще одну можливість поскаржитися на мене? О, чорт, душ просто крижаний!

- Люба, ти вільна і абсолютно не потребуєш схвалення Соммерсета. - Рорк не втримався і зазирнув у відчинені двері ванної кімнати. Єва милася так само, як робила все інше: швидко й ефективно, не втрачаючи часу й не роблячи зайвих рухів. - Зазвичай люди завжди спізнюються на подібні заходи.

- Я спізнююся не тільки на вечірки. - Єва завизгнула, бо шампунь потрапив їй в очі. - Я втратила свого головного підозрюваного і тепер мушу починати все спочатку. - Вона простягнула руку до лосьйону для волосся і завмерла. - Диявол, цю штуку треба наносити на сухе чи на мокре волосся?

Рорку прийшла чудова ідея, до якої вона б не додумалася: він узяв лосьйон і налив собі на долоню.

- Дозволь мені.

Їй захотілося замурикувати, коли він почав ніжно втирати рідину їй у голову. Але вона підозріло подивилася на нього.

- Не дури мені голову, хлопче! У мене на тебе немає часу.

- У мене і в думках не було того, що ти подумала. - При цьому він з усмішкою взяв лосьйон для тіла і вилив собі на долоню. - Я просто хочу тобі допомогти зібратися. - Пестливими рухами він втирав рідину їй у плечі та груди. - Я ж бачу, як ти виснажена.

- Послухай... - Єва глибоко зітхнула, коли він почав масажувати їй живіт, опускаючись усе нижче й нижче. - Мені здається, ти забрів кудись не туди.

- Радість моя, а ти не хотіла б трохи запізнитися до гостей?

Він поцілував її в шию і злегка вкусив.

- Може, і хотіла б, але не збираюся цього робити, - заявила вона і вислизнула з його рук.

- Шкода, що ти не прийшла на двадцять хвилин раніше.

Вирішивши, що споглядання її оголеного тіла аж ніяк не заспокоює його кров, Рорк вийшов з ванної кімнати.

- Я швидко - тільки трохи приведу обличчя до ладу. - Єва встала перед дзеркалом, не подбавши про те, щоб накинути халат. - Як я маю вдягнутися до такого заходу?

- Я все приготував.

На мить вона припинила невміло накладати рум'яна і вигукнула:

- Я маю вдягнути твій костюм?

- Єво, благаю тебе!

Вона усміхнулася.

- Добре, у мене все одно немає часу придумати що-небудь інше.

Розмірковуючи над зачіскою, вона увійшла до спальні й побачила Рорка, який розглядав те, що дехто міг би назвати сукнею.

- Іди до біса! Я цього не одягну!

- Мевіс принесла його ще вранці. Леонардо зшив цю сукню спеціально для тебе. Вона матиме дуже гарний вигляд на тобі, ось побачиш.

Єва втупилася на срібний шедевр із солідним вирізом спереду і ще більшим ззаду.

- Чому б мені не вийти взагалі голою і заощадити час?

- Тільки примірай - і подивимося.

- А що мені вдягнути під нього?

Він провів кінчиком язика по губах.

- Усе необхідне вже на тобі.

- Господи Ісусе! - Поморщившись, немов від зубного болю, вона втиснулася в сукню. Матерія ніжно облягала тіло, спадаючи вниз водоспадом складок, що пестили шкіру, наче коханець. Сукня відверто демонструвала її смагляву шкіру й підкреслювала спокусливі вигини тіла.

- Дорога Єво, - урочисто вимовив Рорк і, взявши її за руку, змусив повернутися навколо себе. - Іноді ти просто зводиш мене з розуму. Зараз саме той випадок.

- Так це належить мені чи як?

Він усміхнувся.

- Воно твоє щонайменше на кілька місяців. Але до Різдва прийомів більше не передбачається.

Єва вирішила поставитися до цього філософськи і одягла простягнуті Рорком туфлі.

- Так, але тут немає кишені, куди я можу покласти мобільний телефон. Мені можуть зателефонувати.

- Будь ласка! - Він тримав у руці до смішного маленьку вечірню сумочку, яка за кольором і фактурою пасувала до туфель.

- Що-небудь ще?

- Ти чудова, - посміхнувся він. У цей момент на вулиці пролунав автомобільний гудок, який повідомив, що перші гості вже прибули. - І пунктуальна. Ходімо вниз, я хочу всім показати мою дружину.

- Я не пудель! - пробурмотіла вона, змусивши його знову розсміятися.

Через годину будинок був наповнений людьми, музикою і світлом. Оглядаючи зал, Єва подумки дякувала Рорку за те, що йому навіть на думку не спало очікувати від неї участі в підготовці до всього цього.

Уздовж стін стояли столи, що ломилися від срібних страв з різноманітною їжею: копчена шинка з Віржинії, фаршировані качки з Франції, кривава яловичина з Монтани, омари, сьомга, устриці, гори свіжих овочів, зібраних тільки сьогодні вранці й барвисто

покладених у красиві піраміди. Різні види десерту, який міг би змусити навіть політичного в'язня припинити голодування протесту, розташовувалися навколо штучного дерева, прикрашеного тістечками та орнаментом з марципанів.

Єва здивувалася, що чоловік усе ще може дивувати її своїми новими здібностями.

Ширяючи в повітрі ялинка була прикрашена тисячами білих ліхтариків і срібних зірочок, величезні вікна показували не дощ зі снігом, що засипали брудні вулиці міста, а голограми казкової краси. Ідилічні різдвяні пейзажі милували око - замерзлими ставками каталися на ковзанах парочки, діти весело скочувалися на санчатах зі снігових гірок, освітлених променями яскравого зимового сонця.

"Усі ці деталі дуже в характері Рорка", - подумала вона.

- Гей, красуне, нудьгуєш на самоті?

Єва дуже здивувалася, відчувши чийось руку на своєму заді, і, обернувшись, побачила Макнаба.

Він моментально став червоним, потім білим, потім знову червоним.

- Боже, лейтенанте!

- Твоя рука лежить на моїй дупі, Макнаб. Мені не здається, що ти хочеш, щоб вона там залишалася.

Він відсмикнув руку, ніби обпікся.

- Боже! Чорт! Прошу вибачення! Я не впізнав вас. Я хотів... Я не знав, що це ви. Я думав... Ви маєте вигляд... - Більше слів у нього не було.

- Вважаю, що детектив Макнаб намагається зробити тобі комплімент, Єво. - Рорк стояв поруч із ними і жорстко дивився в повні жаху очі Макнаба. - Чи не так, Яне?

- Так. Це...

- А тепер, коли, мені здається, він усвідомив, що саме твій зад він гладив, я маю вбити його. Прямо тут. - Рорк узяв Макнаба за його червону краватку. - Прямо зараз.

- Я вже сама подбала про себе, - сказала Єва сухо. - Ви, здається, злегка перепили, детективе?

- Так, здається.

- Рорк, чому б тобі не подбати про нього? Міра вже прийшла. Мені треба поговорити з нею.

- Чудненко! - Рорк обійняв Макнаба за плечі і стиснув трохи сильніше, ніж вимагала ввічливість.

Єві знадобилося набагато більше часу, ніж вона припускала, щоб пробратися через увесь зал. Її завжди дивувало, як багато люди розмовляють на прийомах. І здебільшого ні про що. Вона поспішала до Міри, але раптово її погляд упав на Пібоді, яка виглядала зовсім не як Пібоді. Вона була в широких вечірніх штанах темно-золотого кольору і у вузькому жакеті без рукавів. Під оголений лікоть її ніжно підтримував Чарльз Монро.

"Міра може почекати", - подумала Єва і втупилася на Монро аж ніяк не доброзичливим поглядом.

- Чудовий будинок у вас, лейтенанте! - осклабився він.

- Я не пам'ятаю вашого імені у списку запрошених.

Пібоді почервоніла і знітилася.

- У запрошенні йшлося, що можна привести друга.

- І це він - друг?

Пібоді знизала плечима, а Чарльз, нахилившись до Єви, понизив голос до інтимного шепоту:

- У мене вільний час, Далласе, який я вільний проводити на власний розсуд, зокрема, з прекрасною дівчиною, яка мені подобається. Якщо ви хочете, щоб я пішов, скажіть. Зрештою, це ваш дім.

- Ну чому ж? Вона вже велика дівчинка.

- Так, вона вже велика, - пробурмотіла Пібоді. - Хвилиночку, Чарльзе, - додала вона і, схопивши Єву за руку, відтягнула вбік.

- Гей!..

- Ніяких "ей"! - Голос Пібоді тремтів від гніву, коли вона тягла Єву в кут. - Я не зобов'язана узгоджувати свій вільний час або друзів із вами, і ви не маєте жодного права ставити мене в безглузде становище.

- Зачекайте, зачекайте...

- Не збираюся! - Потім Пібоді згадає вираз шоку на обличчі Єви, але в цей момент вона була надто збуджена, щоб помічати будь-що навколо й реагувати на це. - Те, що я роблю в неробочий час, не має нічого спільного з моїми професійними обов'язками. Якщо мені захочеться танцювати на столі, це моя особиста справа. Якщо мені захочеться купити

дужину мужиків, щоб вони мали мене із зав'язаними очима по неділях, це моя особиста справа. А якщо мені захочеться культурно зустрітися з цікавим і привабливим чоловіком, який чомусь захотів зустрітися зі мною, це теж моя особиста справа!

- Я тільки...

- Мене це не цікавить, - промовила Пібоді крізь зуби. - На роботі ви можете мені наказувати! Але на цьому ваші повноваження й закінчуються. Якщо ви не хочете, щоб ми з Чарльзом перебували тут, - ми підемо.

Пібоді повернулася на підборах, але Єва встигла зловити її за лікоть.

- Я не хочу, щоб ви йшли. Я перепрошую за те, що вторглася у ваше особисте життя. Сподіваюся, це не зіпсує вам вечора. Вибачте мені.

І все-таки вона ніяк не могла заспокоїтися і все ще здригалася від незрозумілої образи, коли натрапила на Міру.

- Я не хочу забирати вас із вечірки, але прошу кілька хвилин, у приватному порядку.

- Звісно. - Стурбована її офіційним тоном і блідістю, Міра відійшла з нею. - Що сталося, Єво?

- Це справді приватне питання. - Єва наказала собі відкинути всі особисті почуття. - Ми можемо поговорити в бібліотеці.

- О! - вигукнула Міра, сплеснувши руками, коли вони увійшли до бібліотеки. - Яка прекрасна кімната! Це ж справжній скарб! На жаль, тепер не багато людей цінують відчуття і запах справжніх книг. Але ж яке задоволення - сісти в крісло з теплою книгою в руках, замість того щоб сидіти за холодним, бездушним комп'ютером.

- Рорк закоханий у книжки, - кинула Єва, зачиняючи двері. - Я хотіла поговорити з вами з приводу тесту Руді. Можу я поставити кілька запитань?

- Гадаю, що так. - Міра дещо здивувалася, не одразу відійшовши від захоплення бібліотекою, і сіла в крісло, оббите м'якою шкірою, ретельно розправивши спідницю своєї рожевої коктейльної сукні. - Він не ваш убивця, Єво. Ба більше, він зовсім не чудовисько, яким ви його уявляєте.

- Це не має жодного стосунку до того, що я хотіла б дізнатися.

- А по-моєму, має. Його стосунки із сестрою ранять вас на глибокому особистому рівні. Єва, вона не така сильна, як ви, але все-таки не беззахисна дитина. Наскільки я розумію, у нього є способи контролювати її, але він її не примушує.

- Він її використовує!

- Так, а вона - його. Це взаємно. Я згодна, що він занадто захоплений усім, що стосується Пайпер. Він сексуально недорозвинений. І головна причина, яка виключає його з вашого списку, Єво, це те, що він - імпотент з усіма, крім своєї сестри.

- Його шантажували - і шантажист мертвий. Клієнт доглядав за його сестрою - і цей клієнт теж мертвий.

- Так, визнаю, і саме тому я була готова знайти в ньому здатність здійснити ці вбивства. Але я її не знайшла. У нього є певний потенціал фізичного насильства - коли він збуджений, коли в небезпеці. Але це лише спалахи, миті. Не в його натурі планувати і ретельно організовувати злочини, подібні до тих, які ви зараз розслідуєте.

- Отже, ми з ним помилилися. Що ж тепер? Відпустити його?

- Кровозмішування суперечить закону, але його ще треба довести. Це буде важко. Я розумію, вам дуже хочеться покарати Руді й звільнити сестру від його обіймів, але повірте...

- Справа не в мені!

- Саме у вас. - Їй важко було дивитися, як мучиться Єва, і Міра взяла її за руку, зупинивши безладне метання по кімнаті. - Я ж знаю, вам весь час здається, що вона - це ви.

- Так, напевно, ви маєте рацію. - У розпачі вона сіла поруч із Мірою. - Я занадто зосередилася на ньому через це і могла прогавити щось, якісь деталі, що могли привести до вбивці.

- Ви діяли дуже логічно, йшли дуже вивіреними кроками. Щоб виключити Руді зі списку підозрюваних, треба було дуже уважно його вивчити. А це можна було зробити, тільки попередньо запідозривши у злочині.

- Але мені знадобилося на це занадто багато часу. Чуття мені весь час підказувало, що він не та людина, але я ігнорувала це. Тому що я постійно дивилася в себе. А мала б уважніше подивитися на неї, і тоді, я думаю, я б повернулася назад.

"Я могла б бути на її місці, - постійно твердив якийсь голос у свідомості Єви. - Якби я не вбила сучого сина, я була б на її місці".

Вона опустила голову на руки, потім різко підняла.

- Боже, я зовсім заплуталася!

Міра ніжно погладила Єву по голові.

- Що ви маєте на увазі?

- Я навіть не можу нормально провести звичайні свята! При думці про те, що їх треба якось організовувати, щось купувати, якось проводити, - у мене починає боліти живіт.

- Ах, Єва! - Розсміявшись, Міра похитала головою. - Різдво всіх зводить з розуму, це абсолютно нормально.

- Тільки не мене. Я раніше ніколи не хвилювалася через це. Навколо мене ніколи в житті не було стільки людей.

- А тепер є. - Міра знову провела рукою по її волоссю. - Як ви збираєтеся справлятися з цим?

- Не знаю. Я мало не викинула Пібоді з цієї вечірки! - Від обурення Єва вдарила себе по коліну. - Ви знаєте, з ким вона прийшла сюди? Із чоловіком-повією! Ні, взагалі з ним усе нормально, але він справжній жиголо - чудовий на вигляд, стрункий, цікавий жиголо.

- Це обурює вас, тому що він вам подобається, але ви зневажаєте його за те, чим він добуває кошти на життя?

- Мова не про мене, а про Пібоді. Він каже, що хоче нормальних стосунків, у неї починають виблискувати очі, коли вона дивиться на нього. І вона не бажає зі мною розмовляти, бо я дозволила собі висловитися про нього безсторонньо.

- Життя - це хаос, Єво. Я боюся, що ви відсунули себе від звичайного життя через конфлікти і проблеми, які ранять ваші почуття досі. Якщо Пібоді й розлютилася на вас, то тільки тому, що зараз у неї немає нікого, ким би вона захоплювалася більше і кого б поважала більше, ніж вас.

- О боже!

- Бути коханим - велика відповідальність. Вам треба відкрити їй душу, тому що ви для неї багато значите.

- Мене оточують чортові натовпи подібних людей.

Світло із залу раптом загородила чиясь тінь, і в прочинених дверях з'явилася голова Соммерсета.

- Лейтенанте, ваші гості запитують про вас.

- Пішов до біса! - Вона зніяковіло посміхнулася, побачивши, як Міра насилу придушила сміх. - Ось, наприклад, людина, з якою мені ніяк не вдається налагодити стосунки. Утім, я й не надто стараюся... Але я не повинна псувати вам вечір.

- Мені приносить задоволення розмовляти з вами.

- Спасибі... - Єва спробувала засунути руки в кишені, забувши, що їх немає на цій сукні, і зітхнула. - Не могли б ви почекати мене тут ще хвилину? Я хотіла б дещо принести з кабінету.

- Гаразд. Можу я подивитися книжки?

- Звичайно, розпоряджайтеся на свій розсуд.

Не бажаючи витратити час на біганину сходами, Єва стрибнула в ліфт. Вона повернулася менш ніж за три хвилини, але Міра вже сиділа в кріслі, занурена в читання.

- "Джен Ейр". - Вона зітхнула і відклала книжку. - Я не перчитувала її з часів дівочтва. Вона така зворушлива, така романтична.

- Ви можете взяти її почитати, якщо хочете. Рорк не заперечуватиме.

- Вона в мене є. Просто ніколи не вистачає часу, щоб почитати. Але все одно дякую.

- Я хотіла б піднести вам ось це. Звісно, ще зарано, але... Я можу й не побачити вас до Різдва.

Почуваючись до смішного збентеженою, Єва простягнула їй елегантно загорнуту коробочку.

- Як це мило з вашого боку! - Міра з явним задоволенням взяла коробочку в руки. - Я можу відкрити її просто зараз?

- Звичайно, вона ж ваша.

Єва переступала з ноги на ногу, на всі очі з подивом дивлячись, як Міра акуратно розв'язує стрічечки і розкриває обгортковий папір.

- Моїх рідних це теж доводило до сказу, - сказала вона, розсміявшись. - Я ніколи не могла розірвати обгортку і стрічки від подарунків. Я збирала їх і ретельно зберігала. У мене була навіть секретна шухлядка, набита цими папірцями, про які я одразу ж забувала. - Вона відкрила коробочку і дістала ароматний флакон із парфумами. - Як це мило, Єво! На ньому навіть написано моє ім'я.

- Це спеціально підібраний для вас букет ароматів. В одному салоні можна назвати фізичні дані та риси характеру людини, і для неї спеціально створюють парфуми, яких більше ні в кого немає.

- Шарлотта... - пробурмотіла Міра. - Я не припускала, що ви знаєте моє ім'я.

- Здається, я чула його десь.

Очі Міри засяяли від сліз, що раптово нахлинули.

- Ви такі турботливі... - Вона поклала флакон у коробочку і обійняла Єву. - Дякую.

Єва постаралася приховати збентеження.

- Я рада, що вам сподобалося, я дуже недосвідчена в цих речах.

- Ви все зробили чудово. - Вона підійшла і взяла обличчя Єви у свої руки. - Я так люблю вас. А тепер мені треба піти й попудритися, бо інша моя різдвяна традиція - трохи поплакати над подарунками. Я знаю, де туалетна кімната, - додала вона, ніжно погладивши Єву по щоці. - А вам треба йти танцювати з вашим чоловіком і випити шампанського трохи більше норми. Зовнішній світ нікуди до завтра не дінеться.

- Я повинна зупинити його!

- І ви зробите це. Але сьогодні ввечері ви маєте жити вашим власним життям. Ідіть і знайдіть Рорка.

Єва послухалася поради лікаря, і виявилось, що бездумно танцювати в обіймах Рорка під романтичну мелодію в залі, наповненому музикою, світлом і квітами, не так вже й неприємно.

- Я можу жити в цьому, - пробурмотіла вона.

- Ммм...

Єва посміхнулася, коли його губи торкнулися її вуха.

- Я можу жити в цьому, - повторила вона, відкидаючись назад, щоб бачити його обличчя. - Ти зібрав тут увесь свій світ, Рорк?

"І дружину", - подумав він, і його очі засяяли від щастя.

- Ну і що ж у цьому поганого? З ним корисно познайомитися.

- Покладемо, це спірне питання, але зараз мені дуже навіть приємно. - Вона зітхнула і притулилася щокою до його щоки. - Що це за музика?

- Тобі подобається?

- Так, дуже сексуальна.

- Початок сорокових років. Тоді це називалося "Біг Бенд". Це запис гурту Томмі Дорсі - "Серенада місячного світла".

- Мільйон років тому!

- Майже.

- І звідки ти все це знаєш?

- Напевно, я народився невчасно.

Єва повністю розслабилася в його руках під мелодію, що переповнювала її.

- Але тоді ти не зустрівся б зі мною! - Вона поклала голову йому на плече, щоб бачити весь зал. - Усі виглядають щасливими... Фіні танцює зі своєю дружиною, Мевіс сидить на колінах Леонардо в кутку, поруч Міра з чоловіком, вони сміються. Макнаб полює за кожною жінкою і, посмоктуючи твій віскі, кидає виразні погляди на Пібоді.

Зацікавившись побаченою сценою, Рорк від подиву підняв брову.

- Дивись-но, Тріна роздобула його. Боже, вона ж зжере бідолаху живцем.

- Схоже, його це не дуже турбує. - Єва знову відкинулася назад. - Симпатична вечірка.

Мелодія змінилася, у зал увірвався гуркітливий біт.

- Матір божа, подивися на Дікхеда! - У Єви відкрився рот від подиву. - Що він витворює?!

Розсміявшись, Рорк поклав руку Єві на талію і розвернув її так, що вони опинилися стегном до стегна.

- Здається, це називається "джиттербаг".

Приголомшена, Єва дивилася, як начальник лабораторії жбурляє Надін Ферст усією залом, то привертаючи її до себе, то відпускаючи вбік, і водночас поплескуючи по задку.

- Так, тепер я розумію, чому мені ніколи не вдавалося змусити його ворухнутися швидше в лабораторії. Оце так!

Її очі мало не вилізли з орбіт, коли Дікі протягнув Надін у себе між ніг. Надін розреготалася від задоволення, щойно її ноги знову торкнулися підлоги, а вся зала заревіла від захвату.

Єва виявила, що теж усміхається, притулившись до Рорка.

- Виглядає кумедно.

- Хочеш спробувати?

- О ні! - Вона розсміялася, і почала в такт музиці притупувати ногою. - Але дивитися цікаво.

- Ви що тут пліткуєте про своїх гостей? - Мевіс кружляла поруч із ними, тягаючи Леонардо за собою. - Хто б міг подумати, що Надін може так рухатися! Адже вона фригідна, Рорк. Холодна, як лід.

- Ти маєш чудовий вигляд, Мевіс.

- Правда? Я називаю це "мій веселий одяг".

Вона розсміялася і швидко повернулася навколо себе, при цьому її різнобарвна сукня з безліччю розрізів розкрилася від грудей до п'ят. Стало видно, що частина її шкіри вкрита золотою пудрою, волосся було здиблено диким коком.

- Леонардо думав, ти матимеш вигляд у його сукні більш рафінований, - сказала Мевіс Єві.

- Не слухайте її! Ніхто так добре не демонструє мої сукні, як ви і Мевіс. - Підносячись над ними, Леонардо виблискував своєю чудовою посмішкою. - Щасливого Різдва, Даллас. - Він нахилився, щоб поцілувати її в щоку. - У нас є дещо для вас - для вас обох. Чисто символічне.

Звідкись із-за спини він дістав пакет і вручив Єві.

- Ми з Мевіс уперше проводимо Різдво разом, і це багато в чому завдяки вам. - Його золоті очі затуманилися.

Єва не знала, що відповісти, і, поклавши пакет на один зі столиків, почала розгортати його. Усередині була інкрустована дерев'яна шкатулка з блискучими мідними петлями.

- Чудово!

- Відкрий її, - підказала Мевіс, вся палаючи нетерпінням. - Скажи їм, що це означає, Леонардо.

- Дерево - дружба, метал - любов. - Він почекав, коли Єва відкриє кришку, показав їй два відділення, оббиті шовком. - Одне - для спогадів, інше - для бажань.

- Уявляєш, він сам це зробив! - Мевіс вчепилася у величезну руку Леонардо. - Він чарівник, правда?

Зрозумівши стан своєї дружини, Рорк підбадьорливо стиснув її лікоть і повернувся до Леонардо.

- Прекрасний подарунок. Просто чудовий. Дякую вам. - Він з посмішкою поцілував Мевіс. - Дякую вам обом.

- Тепер ви можете загадувати бажання на Святвечір разом. - Від захоплення Мевіс кинулася Єві на шию і міцно обійняла її. Потім повернулася до Леонардо: - Ходімо танцювати.

- Знаєш, я по-справжньому зворушена, - пробурмотіла Єва, коли їхні друзі відійшли.

- Зараз найкращий час для цього. - Рорк підняв її голову за підборіддя, зазирнув у повні сліз очі та посміхнувся. - Мені подобається, коли ти проявляєш свої почуття.

Не в силах стриматися, Єва обійняла його за шию і притягнула до себе. Довгий ніжний поцілунок радше заспокоював, ніж збуджував. Коли Рорк відсторонився, вона засміялася.

- Це буде перший спогад у нашу скриньку.

- Лейтенант!

Єва обернулася і страшенно зникнула, побачивши Вітні. Подумати тільки, що він застав її з мокрими очима і вологим після поцілунку ротом!

- Сер...

- Я перепрошую, що перериваю вас. - Він кинув схвальний погляд на Рорка. - Але мені щойно повідомили, що Пайпер Гоффман зазнала нападу.

Поліцейська Єва Даллас одразу ж повернулася у свою шкуру.

- Ви знаєте, де вона знаходиться?

- Вона на шляху до лікарні. Її стан поки що невідомий. Тут є затишне містечко, де я міг би повідомити деталі вам і вашій команді?

- Мій кабінет.

- Я відведу майора вниз, - сказав Рорк. - А ти збирай свою групу.

- Вам, вочевидь, відомо, що квартира Гоффманів розташована в тій самій будівлі, що й фірма "До ваших послуг", - почав Вітні. - Судячи з усього, у той момент Пайпер Гоффман була вдома сама. Поліцейський, який чергував унизу, доповідає, що, схоже, її брат входив у будинок під час злочину. Злочинцеві вдалося втекти.

- Руді Гоффман може впізнати злочинця?

- Поки що ні. Він у госпіталі з сестрою. На місці злочину нічого не чіпали. Я наказав, щоб поліцейські зберегли все, як було, до вашого приходу.

- Я візьму з собою Фіні, і ми насамперед поїдемо в лікарню. - Краєм ока Єва побачила приголомшене обличчя Пібоді, але продовжувала дивитися на Вітні. - Пібоді та Макнаб мені поки що не потрібні. Надаю перевагу, щоб вони залишилися тут і були на зв'язку, поки я не приїду на місце злочину.

- Це ваша справа, - сказав Вітні, і це був перший раз, коли він погодився з нею без застережень.

- Цього разу в нас є свідки, а злочинець страшенно наляканий. Якщо Пайпер залишиться живою, це буде його третя помилка. - Єва повернулася до своєї команди: - Я вирішила змінити план. Фіні, я спущуся за п'ять хвилин. Пібоді, зв'яжіться з лікарнею і дізнайтеся, що можна викачати зі стану потерпілої. Макнаб, я накажу поліцейському, який

охороняв будинок, принести тобі записи відеокамери спостереження. Ти маєш переглянути їх до нашого повернення.

- Даллассе, цього разу треба засадити виродка в клітку, - сказав Вітні, коли вони підійшли до ліфта.

- А ми з дружиною збиралися на Різдво поїхати до моїх батьків, - зітхнув Фіні, коли вони з Євою йшли коридором лікарні.

- Може, ще й поїдемо. Ось спіймаємо вбивцю, і ти зможеш спокійно провести Різдво.

- Так, добре б...

Хтось застогнав за одними з дверей, повз які вони проходили, і Фіні зморщився.

- Для мене тут занадто багато переламаних тіл. Судячи з того, що сьогодні ввечері робиться на вулицях, люди тільки й роблять, що потрапляють в автодорожні катастрофи.

- Схоже на правду. Руді я візьму на себе, а ти дізнайся, чи притомна вона і чи можна з нею поговорити.

Фіні вистачило одного погляду на людину, яка сиділа на стільці з головою, опущеною на руки, щоб щиросердно побажати собі опинитися подалі від цього місця.

- Він повністю твій, дитинко.

Єва підійшла майже впритул до Руді, і все-таки їй довелося гукнути його, щоб він хоч якось відреагував.

Повільно опутивши руки, він тупо дивився на її туфлі, потім так само повільно підняв голову. У його очах була порожнеча.

- Він зґвалтував її. Він зґвалтував її і побив. Я чув, як вона кричала... Я чув, як вона благала про пощаду і ридала!

Єва сіла біля нього.

- Хто це був?

- Я не знаю. Я не бачив. Мені здається, він мав чути, як я увійшов. Так, він напевно чув і встиг сховатися. Я вбіг у спальню і побачив її. О боже, боже, боже!

- Стоп! - Наказавши Руді замовкнути, вона взяла його за руки і відірвала їх від обличчя. - Це їй не допоможе. Отже, ви увійшли і почули її. Де ви були до цього?

- Ходив по магазинах - купував різдвяні подарунки. - У нього по щоці потекла сльоза.

- Вона мріяла про статуетку, яку побачила одного разу на ярмарку біля ставка. Вона не говорила цього прямо, але залишала натяки по всій квартирі. Маленькі начерки цієї статуетки, адреса галереї... Все так склалося, що я не міг її купити до сьогоднішнього вечора. Мені не можна було залишати її одну.

Єва подумала, що це можна перевірити в галереї і встановити точний час, щоб бути впевненою. Упевненою в тому, що людина, через яку Пайпер опинилася в лікарні, не сидить поруч із нею. Адже вона все знала і не могла нікого незнайомого впустити у квартиру! Чому ж вона все-таки впустила гвалтівника?..

- Чи була у квартирі сигналізація?

- Так. Я зняв з охорони, коли увійшов. І тут же почув її крики про допомогу. Я вбіг... - Руді почав задихатися, заплющив очі і стиснув руки. - Я побачив її на ліжку. Вона була роздязнена. Руки й ноги прив'язані. Мені здається... я не впевнений, але мені здається, що краєм ока я побачив якийсь рух. А можливо, я просто відчув це. Потім хтось ударив мене, і я впав. Моя голова... - Він машинально доторкнувся до скроні. - Я об щось ударився і втратив свідомість - імовірно, на кілька секунд. Навряд чи довше, бо я чув, як він тікав. Я не побіг за ним. Напевно, мав би, але вона лежала поруч, і я більше ні про що не міг думати. Вона більше не кричала, мені здалося... Мені здалося, що вона померла.

- Ви викликали поліцію, "Швидку допомогу"?

- Спочатку я розв'язав її, накрив ковдрою. Я просто не міг цього бачити... І тільки потім зателефонував. Я не міг привести її до тями, нічого не виходило! А тепер вони не дозволяють мені навіть подивитися на неї...

Цього разу, коли він закрив обличчя руками, Єва вирішила залишити його в спокої, і тихо вийшла з кімнати. Фіні вона зустріла в коридорі.

- Вона в комі. Лікарі вважають, що це, швидше, результат шоку, ніж фізичних ушкоджень. Її було зґвалтовано і побито. На зап'ястях і щиколотках - сліди ран. Татуювання на правому стегні.

- Що вони прогнозують?

- Кажуть, що нічого не можуть зробити. Маса медичних термінів, але, загалом, дівчинка закрилася. Вона повернеться, коли і якщо захоче сама.

- Гаразд, тут нам більше робити нічого. Постав поліцейського біля дверей її палати і ще одного пристав до її брата.

- Ти все ще підозрюєш його, Далласе?

Єва обернулася, подивилася на Руді, який ридав, і тінь жалю пробігла по її обличчю.

- Ні, але поліцейського треба приставити.

- Хлопець неабияк страждає, - зауважив Фіні дорогою до ліфта. - Цікаво, кого він оплакує більше - сестру чи коханку?

- Так, це дійсно загадка.

- Як убивця дізнався, що вона буде сама сьогодні ввечері? Він би й не наблизився до неї, якби вважав, що Руді буде з нею. Не його стиль. Він знав, що вона буде сама.

Єва знизала плечима:

- Він міг спостерігати за квартирою, міг зробити контрольний дзвінок телефоном.

- У будь-якому разі він був знайомий з нею, раз вона його впустила.

- Так, звісно. - Єва швидко йшла коридором, але раптово зупинилася. - Він зламав стереотип дій, Фіні! Пайпер немає в жодному списку знайомств. Він пішов на це, щоб сфокусувати нашу увагу на Руді. Так мені це видається.

Єва продовжувала розмірковувати, сідаючи за кермо і виїжджаючи зі стоянки.

- Він знає, що ми допитували Руді, що я вважаю його вбивцею. У нього був час усе продумати після того, як він промахнувся з Кіссі та балетною танцівницею. Він досить хитрий, щоб зрозуміти: якщо він нападе на Пайпер, ми почнемо знову розкручувати Руді. Це логічно. Цього разу він зробив це не через "кохання", а виключно з міркувань безпеки.

Фіні відкинувся на спинку сидіння, щоб залізти в кишеню за пакетом із зацукрованими горішками, але згадав, що дружина заборонила йому їх брати на вечірку, і важко зітхнув.

- Він знайомий з нею, вона знайома з ним. Це не підлягає сумніву.

- Вона не відчинила б двері незнайомцю. І я впевнена, що вона нізащо б не відчинила двері хлопцеві в костюмі Санта-Клауса. Нам необхідні записи відеокамер спостереження.

- Знаєш, що я думаю, Далласе? Мені здається, ми не знайдемо жодних записів камер спостереження.

Фіні влучив у точку. Поліцейський повідомив, що камери було вимкнено з головного пульта о двадцять першій п'ятнадцять.

- Жодних слідів злому, - сказала Єва, вивчивши замки. - Вона підійшла до дверей, зазирнула у вічко, побачила знайоме обличчя - і відчинила. Ми напевно не знайдемо записів і камер спостереження в коридорі.

Вона увійшла у квартиру. Біле деревце, прикрашене скляними гірляндами і кулями, стояло біля вікна, що виходить на П'яту авеню. Під ним лежали пакети гарно упакованих подарунків і підставка, на яку прихильники традицій ставлять зірку або ангела.

Біля дверей у вітальню валялися пакунки з магазинів, і Єва уявила, як Руді входить, чує крики сестри і кидає пакунки на бігу. Продовжуючи обстеження, вона пройшла по м'якому білому килиму в кімнату. Знову все біле! М'які, оббиті тканиною стільці світло-бежевого кольору, столи з потужними стільницями кольору слонової кістки. Чисті чаші й вази, повні білих квітів.

"Наче входиш у хмару, - подумала Єва. - Заспокійлива картина..."

Позаду вітальні розташовувалася фітнес-рум, обладнана ванною з мінеральною водою, спортивними снарядами та іншими необхідними пристосуваннями для підтримання фігури і скидання ваги.

- Спальня в самому кінці, - зазначила вона. - Навіть якщо бігти, Руді знадобилося б кілька секунд, щоб покрити відстань від вхідних дверей.

Єва повернулася в спальню. Уздовж усієї стіни тягнувся величезний стелаж, заставлений сотнями різнокольорових флаконів, бульбашок, коробочок і тюбиків. "Королева марнославства!" - посміхнулася про себе Єва, дивлячись на потрійне дзеркало зі спеціальним підсвічуванням. Два м'які крісла стояли поруч. Вони навіть макіяж на обличчя наносили однаковий!

Ліжко було зроблене у формі серця, що змусило Єву відвести очі. Блискучі хромові трубки обрамляли його, як глазур по краях торта. З чотирьох боків звисали обрізані мотузки.

- Він не забрав із собою свої іграшки. - Єва присіла, щоб розглянути відкритий металевий ящик на підлозі. - Ми отримали всі види пристосувань та інструментів, Фіні. Тут є і машинка для татуювання.

Усередині шухляди був ще один, невеликий, зроблений під дерево. Вона відкрила його, і звідти випали три ампули в заводській упаковці.

- Я не дуже розбираюся в цих штуках, але це має вигляд не як аматорський набір, а скоріше - як професійний.

- Хо-хо-хо! - Фіні нахилився і підняв білосніжну бороду. - Усе-таки без боротьби не обійшлося!

- Можливо, він прийшов одягненим для вечірки.

- Можливо, він прив'язав її, а потім переодягнувся? Звичка. Він вколов їй транквілізатор, і в нього залишалось достатньо часу. Він зробив їй татуювання, наніс на обличчя макіяж, який йому подобається. Увесь цей час він акуратно складав усе використане приладдя назад у шухляду. Жодних помилок. А коли вона прийшла до тям і спробувала зрозуміти, що відбувається...

Очі Єви звузилися - вона втупилася на ліжку, уявивши собі, що відбувалося далі.

- Отже, вона прийшла до тям. Вона дезорієнтована, у напівнепритомному стані, але намагається боротися. Вона знає, хто він. Це жахає її, бо вона знає, що буде далі. Можливо, він розмовляв із нею, коли зрізав одяг.

- Схоже на халат. - Фіні підняв з підлоги смужки білого матеріалу.

- Так, адже вона була вдома і, ймовірно, збиралася лягати спати. Думаю, вона була приємно збуджена від думки, що брат поїхав купувати їй подарунки. А тепер вона, гола, перелякана, з жахом дивиться в обличчя людини, яку добре знає. Вона не може повірити в те, що відбувається. У це ніколи неможливо повірити!

"Але це все одно відбувається, - подумала Єва і відчула, як цівки поту потекли по спині. - Це неможливо зупинити".

- Він роздягається. Клянуся, він акуратно складав одяг. Він зняв і бороду - адже з Пайпер можна не маскуватися. - Єві здавалося, що вона бачить перед собою його обличчя, викривлене гримасою, і палаючі очі. - Він розкрився повністю. Йому немає необхідності розігрувати комедію перед нею. Можливо, в цей момент він навіть думає, що кохає її. Вона належить йому. Вона безпорадна. Він панує над нею. І влада ця ще більша від того, що вона

називає його на ім'я, коли благає зупинитися. Але він не зупиняється! Він не хоче зупинятися! Він продовжує вбивати в неї свій член.

- Гей, гей! - приголомшений Фіні присів навпочіпки, поклавши руки Єві на плечі. Очі її були скляними, дихання хрипким і переривчастим. - Ти що, дівчинка?

- Вибач... - Вона прикрила очі.

- Усе нормально.

Фіні дбайливо погладив її по плечу. Він знав, що з нею сталося в дитинстві: Рорк розповів йому. Але він не був упевнений, що Єва в курсі, і вважав, що для них обох краще прикидатися.

- Іноді ти приймаєш речі занадто близько до серця.

- Так.

Вона витерла рот тильним боком долоні. Їй здавалося, що від неї не надто приємно пахне стайнею, де спаровувалися тварини, пахне потом.

- Тобі принести води чи чогось іще?

- Ні. Зі мною все гаразд. Я просто... Я ненавиджу сексуальні злочини на кшталт цього. Давай зберемо всі ці штуки і продовжимо огляд. Нам може пощастити, і ми знайдемо якісь сліди.

Взявши себе в руки, Єва встала, але раптово схопила Фіні за руку.

- Зачекай! Дечого не вистачає.

- Чого?

- П'ять, п'ять... - чого п'ять? - У голові в неї промайнула відома пісенька. - Ми забули про п'ять золотих каблучок!

Вони ретельно все обшукали, але не знайшли нічого, що нагадувало б ювелірні прикраси, залишені на місці попередніх злочинів.

- Він узяв його із собою. Йому все ще потрібен номер п'ять. Я ж казала, що Пайпер не вписується в загальну картину! Але в нього тепер немає його інструментів. Значить, він повинен буде відновити запас. Що у нас внизу, Фіні? Треба перевірити, чи не був він там. Ти можеш тут закінчити один і потім викликати експертів?

- Звісно. Будь обережна, Даллас.

- Він утік, Фіні. Він уже в своїй норі.

І все-таки Єва намагалася бути обережною, коли спускалася в салон. На елегантних дверях їй не вдалося знайти слідів злому, але щось підказувало їй, що салон треба перевірити обов'язково. Підкоряючись інстинкту, вона безшумно відчинила замок універсальним магнітним ключем, дістала зброю і, увімкнувши світло, швидко встала за двері.

Коли очі звикли до світла, Єва побачила, що касовий апарат відкритий. Він був порожній.

- Так, тут ти, здається, зупинявся...

Оглянувши кімнату, вона так само уважно вивчила прилавок. Ніде нічого не порушено, не розбито. Тримаючись лівого боку, вона попрямувала до процедурних кабінетів. Усі вони були порожні й по-лікарняному чисті.

Єва відчинила ще одні двері й увійшла в кімнату персоналу. Тут було, як і скрізь у салоні, винятково чисто, все стояло на своїх місцях. І все-таки напруга її наростала, вона чула прискорений стукіт свого серця.

Наступний замок виявився складнішим за попередні, і Єва пошкодувала, що з нею немає Рорка з його вмінням поводитися із замками. Утім, її начальство не дозволило б і їй так просто входити в чужі приміщення без ордера на обшук...

Після низки маніпуляцій, насилу відкривши замок, Єва опинилася на складі. Тут винятковий порядок і чистоту було порушено: коробки відкрито, флакони, бульбашки, баночки, тюбики і коробочки розкидано по підлозі. Єва уявила, як він увірвався сюди, щоб поповнити свої запаси, розлючений через власну паніку і через те, що довелося кинути нагорі речі.

Він розривав коробки, хапав, що йому потрібно, і кидав це в сумку.

Єва швидко перевірила особисті шафи персоналу. Відчинена була тільки одна, всередині все перевернуто. Якийсь флакон упав, і з нього на підлогу витікала густа темна рідина.

Хоча вона вже про все здогадалася, Єва все-таки вирішила уточнити, кому належить ця шафа. Знайшовши відповідні документи, вона довго вивчала фотографію.

- Уже не турбуєшся про чистоту свого робочого місця, Саймоне? Тепер не підеш, мерзотник!

Вона дістала мобільний телефон і обережно покинула кімнату, щоб нічого не порушити перед приходом експертів-криміналістів.

- Терміново. Лейтенантка Єва Даллас, необхідна вся інформація на Саймона Ластроуба, остання відома адреса: 63-тя вулиця, 4530, квартира 35. Об'єкт може бути озброєний і небезпечний. Фотографію буде передано негайно. Заарештуйте цього хлопця: він підозрюється в серії вбивств на сексуальному ґрунті. Перший ступінь важливості.

Наступний дзвінок був не менш терміновим:

- Фіні! Швидко сюди! Я дзвоню Пібоді, щоб вона негайно привезла експертів. Ми сіли йому на хвіст.

Єва вийшла і зачинила всі двері, постаравшись акуратно знищити сліди свого перебування.

- Тепер немає нічого дивного, що обличчя жертв були так професійно оздоблені. Господи! - Фіні обурено похитав головою, сидючи поруч із Євою, яка наче божевільна гнала машину вулицями міста. - Куди йде світ?! Господи, спаси! Ти думаєш, він працював з усіма ними в цьому салоні?

- Можливо, але якщо й ні, то він їх бачив тут. Він міг легко діставати списки знайомств і всі дані на клієнтів.

- Але це не пояснює його тяги до злочинів під Різдво.

- Я з'ясую це, коли ми схопимо його.

Єва зі скрипом гальм зупинила машину, встигнувши помітити, як ззаду два патрульні автомобілі перекривають вулицю, і вискочила, тримаючи поліцейський значок у руці.

- Ви збираєтеся йти нагору? - звернулася вона до поліцейського біля входу, намагаючись перекричати вуличний шум і вітер.

- Так, лейтенанте. Об'єкт не відповідає на дзвінки. Один поліцейський стоїть під дверима, другий прикриває запасний вихід. Світло у вікнах не горить. Ніякого руху в приміщеннях не помічено.

- Фіні, ордер на вхід уже отримано?

- Поки що чекаємо.

- Пішли! Чорт з ним!

Вона проскочила затемнені двері.

- Ти можеш нарватися на неприємності, вдираючись у приватну квартиру без ордеру,
- нагадав він, важко дихаючи позаду.

Єва не стала чекати ліфта і кинулася вгору сходами.

- Зрештою, квартиру знято з охорони. - Вона на бігу озирнулася назад. - Хіба ні?

- Чорт, Далласе! Дай мені п'ять хвилин, я швидко виб'ю ордер.

Фіні злегка задихався, коли вони досягли третього поверху, його червоне обличчя заливав піт. Але він встиг в останню мить обігнати її і встати перед дверима квартири 35.

- Охолонь, чорт забирай! Давай візьмемо його чисто. Ти знаєш правила.

Єва хотіла посперечатися, бо її натура вимагала негайної фізичної розрядки - вибити двері, наприклад. Але вона розуміла, що її душить особиста злість, зводячи судомою всі м'язи. Їй хотілося взяти його, побачити його страх, безпорадність і біль.

- Гаразд. - Зробивши над собою зусилля, вона постаралася заспокоїтися. - Коли ми увійдемо, Фіні, якщо ми його знайдемо, ти вріжеш йому з усієї сили.

- Дівчинко, це твоя здобич.

- Так, але вріжеш йому ти. Тому що я за себе не ручаюся.

Фіні зазирнув їй в очі, усе зрозумів і кивнув.

- Я зроблю це за тебе, Далласе. - Він дістав із кишені мобільний телефон, що загудів.

- Ну, ось і наша перепустка, лейтенанте. Ми можемо рухатися. Бити по верху чи по низу?

Її губи скривилися, вона зараз не в змозі була оцінити гумор.

- Раніше тобі завжди подобалися удари по обличчю.

- І зараз теж. Від нижніх ударів у мене болять коліна.

Важко дихаючи, вони насилу зламали двері і увійшли, пригнувшись, тримаючи зброю наготові.

Кімната була ледь освітлена вуличними вогнями.

- Темно, як у церкві, - прошепотів Фіні, - а пахне, як у лікарні.

- Це дезінфекція. Я запалю світло і відійду вліво.

- Давай.

Різко спалахнуло світло.

- Саймон? Це поліція. Ми озброєні й маємо ордер на затримання. Усі виходи заблоковані.

Єва показала на двері, і Фіні кивнув у відповідь. Тоді вона відчинила двері ударом ліктя і, вбігши, притулилася спиною до стіни.

- Він був тут, - сказала вона, оглядаючи розкидані по кімнаті речі. - Зібрав, що встиг, і зник.

- Чорт забирай, невже ми знову його упустили, Далласе?

Уся група Єви Даллас зібралася в неї вдома в кабінеті, а сама вона походжала від стіни до стіни і розмірковувала вголос:

- Ми можемо дати його фотографію в засоби масової інформації, попросити показувати її по телебаченню щопівгодини, але він навряд чи матиме такий вигляд, як на світліні. Крім того, у нього достатньо грошей, щоб постійно переїжджати з місця на місце. Ми, звісно, постараємося пройти по його сліду, але надії схопити його таким чином дуже мало.

Єва підійшла до столика і налила собі ще кави.

- Я попросила Міру зробити аналіз ситуації, але, по-моєму, тут і так усе зрозуміло. Йому завадили сьогодні ввечері, він пережив сильне потрясіння і через це має бути розгубленим, на межі зриву. Він дуже хитрий індивідуум, але він змушений був кинути свою скриньку з приладдям, крім того, поспішаючи, він не зміг узяти з собою з дому все, що йому необхідно для звичного життя. Є надія, що він і далі робитиме помилки.

- Лейтенанте, ви вважаєте, він усе ще в місті? - Ситуація була робочою, і Пібоді не стала вставати з місця.

- Нам відомо, що він народився і виріс у Нью-Йорку. Він прожив тут усе своє життя, і сумнівно, щоб він став шукати безпечне місце де-небудь ще. Капітан Фіні і Макнаб продовжуватимуть збирати про нього інформацію, а поки що ми діятимемо, виходячи з того, що він у місті.

- У нього немає автомобіля, - вставив Фіні, - він ніколи не здавав на водійські права. У своїх пересуваннях він залежатиме від громадського транспорту або від інших людей.

- А громадський транспорт зараз переживає пік пасажиропотоків, - кинув Макнаб, не відриваючись від комп'ютера. - Єдиний спосіб для нього покинути місто, якщо він не замовив квитки заздалегідь, це - прилаштувати крила і полетіти.

- Згодна. Додам тільки, що всі попередні жертви жили в Нью-Йорку. Найімовірніше, і наступна живе тут же. З цього приводу можна сперечатися, але він, імовірно, збирається закрити свій список на п'ятій жертві. Різдвяні канікули в його плані є дуже важливим часовим фактором.

Єва підійшла до екрана на стіні.

- Дайте плівку "Саймон 1-Х", - наказала вона. - Ми конфіскували в нього на квартирі десятки відеофільмів на святкові теми, - продовжувала вона, коли на екрані з'явилися перші кадри. - Це стара стрічка - здається, п'ятдесятих років.

- Називається "Це прекрасне життя", - сказав Рорк, з'явившись у дверях. - Із Джиммі Стюартом і Донною Рід. - Він чемно посміхнувся, спіймавши суворий погляд дружини. - Я заважаю?

- Це поліцейська операція!

"Цікаво, коли він спить?" - подумала Єва.

Ігноруючи її попередження, Рорк пройшов до кімнати і сів на підлокітник крісла Пібоді.

- На вас чекає довга ніч, може, замовити для вас якусь їжу?

- Рорк!

- А я б перекусив, - заявив Макнаб, незважаючи на осудливий погляд Єви.

- Є ще кілька подібних відеофільмів, - продовжила вона, повернувшись спиною до екрана, коли Рорк вийшов на кухню. - Він збирав їх разом з аудіокасетами, на яких записані різдвяні гімни. Крім того, ми знайшли велику колекцію порнографічних відеофільмів, які продовжують тему. Наприклад, плівка "Саймон, 68-А". Вмикайте.

Рорк повернувся якраз вчасно, щоб побачити на екрані абсолютно голу жінку з оленячими рогами і хвостом у вигляді шкіряного ремінця, яка муркоче пісеньку "Назви мене просто танцівниця". При цьому вона робила мінет Санта-Клаусу.

- Ось це розвага! - прокоментував він.

- Там більше десятка подібних фільмів і кілька десятків старих підпільних брудних стрічок. Але цей - явний переможець за мерзенністю серед них. А тепер дайте плівку "Саймон, 72". Це вже він знімав сам.

Єва кинула незадоволений погляд на Рорка і відійшла. На екрані Маріанна намагалася вирватися з мотузок. Її голова моталася з боку в бік. Вона плакала. Саймон увійшов у кадр в одязі Санта-Клауса. Він скорчив гримасу в камеру, потім подивився на жінку в ліжку: "Тобі огидно чи добре, дівчинко?"

"Спокійно, дівчинко, - почула Єва голос батька. Запах цукерок у його диханні змішувався з перегаром від лікеру. - Татко збирається зробити тобі подарунок". Голос

проник у її свідомість, як шепіт у вухо. Але Єва намагалася, щоб її руки не тремтіли, і змушувала себе дивитися на екран.

"Я думаю, тобі огидно, дуже огидно, але зараз ти отримаєш дещо приємне".

Саймон знову повернувся до камери, виконуючи стилізований стриптиз. Не знявши перуки і бороди, він почав заводити себе. "Сьогодні перший день Різдва, моя єдина любов!" А потім згвалтував її. Це було швидко і жорстоко. Її крики розносилися луною по кімнаті. Єва вчепилася в чашку з кавою. Незважаючи на те, що вона здалася їй гіркою, вона все-таки проштовхнула її в себе.

На екрані Саймон почав бити Маріанну. Вона перестала кричати і лише схлипувала, як дитина. Коли він закінчив, його очі були абсолютно скляними. Він дістав щось із валізки і відійшов убік, тепер його не було видно.

- Ми вважаємо, що він вколює собі якусь суміш із трав і хімічних препаратів, щоб підтримувати ерекцію.

Голос Єви був рівним, вона не відводила очей від екрана. Для неї це була плата за смерть, відповідальність за яку вона несла. І виклик самій собі. Вона буде дивитися і бачити. І вона перенесе це!

Маріанна не чинила опору наступному згвалтуванню. Єва знала, що вона пішла далеко в себе - так далеко, де їй не можна було більше заподіяти біль. У таку глибину, де в темряві вона була одна-єдина.

Вона не чинила опору, коли Саймон обвив гарне намисто навколо її шиї і стягував доти, доки воно не порвалося, і йому довелося душити руками.

- Боже правий! - прошепотів Макнаб, не в змозі вгамувати тремтіння. - Це все, сподіваюся?

- Зараз він почне робити їй зачіску, наносити макіяж, прикрашати намистом, - продовжувала Єва все тим же глухим голосом. - Як бачите, татуювання вже на місці. Він наводить камеру на неї і максимально наближає. Йому хочеться цього! Він хоче мати можливість переглядати це ще й ще, коли буде сам. Бачити її такою, якою він її залишив, якою він її зробив.

Екран згас.

- Він не потребував монтажу. Запис триває рівно тридцять три хвилини і дванадцять секунд. Саме стільки йому знадобилося, щоб виконати цю частину плану. Є інші плівки

наступних убивств. Усе за тим самим шаблоном. Він людина дисциплінована і раб звичок. Думаю, знайде непогане містечко в місті, де, на його думку, зможе сховатися і прийти до тями. Він піде не в нічліжку, а в хороший готель або в хорошу квартиру.

- Зняти квартиру в цей час - непроста справа, - вставив Фіні.

- Так, але все залежить від того, де шукати. Завтра ми почнемо опитувати його колег і друзів. Можливо, отримаємо якийсь натяк. Пібоді, будьте в салоні о дев'ятій нуль-нуль в уніформі. Там ми зустрінемося.

- Слухаюся, лейтенанте.

- А зараз найкраще, що ми можемо зробити, це хоч трохи поспати залишок ночі.

- Далласе, я хотів би ще попрацювати. Якби можна було зайнятися цим тут, я б зміг отримати перші результати вже рано вранці.

- Добре, Макнаб. Працюй.

- Я поїхав, - сказав Фіні, піднімаючись. - Я підкину тебе додому, Пібоді.

- Не грайся з моїми іграшками, Макнаб, - додала Єва, йдучи. - Я приходжу в лють від цього.

- Тобі треба добре виспатися сьогодні, - сказав Рорк, коли вони попрямували до спальні.

- Не тисни на мене.

Цю останню фразу Рорк вважав за краще проігнорувати.

- Краще, якщо сьогодні вночі ти спатимеш без снів. Тобі треба відключитися від усього хоча б на кілька годин. Якщо не для себе, то в ім'я пам'яті тієї жінки, яку катували на півці.

- Я вмію робити свою роботу!

Єва почала роздягатися одразу, щойно увійшла до спальні, кидаючи одяг куди попало. Їй був необхідний душ, розбещуюче тепла вода, щоб змити сморід зі свого тіла.

Вона залишила одяг на підлозі, пройшла у ванну і пустила окріп.

Рорк чекав на неї. Він знав, що вона сама повинна почати боротися з цим, нехай навіть спочатку ця боротьба обернеться проти нього і створеного ним комфорту. Міцна

мушля, яку Єва наростила всередині себе, була однією з тих якостей, які захоплювали його в ній.

І він знав, наче сам перебував усередині неї, що вона пережила, дивлячись цей фільм. Тому, коли Єва вийшла з ванної кімнати в нічній сорочці - очі чорніші за ніч, а обличчя біліше за полотно, - він просто обійняв її.

- О боже, боже! - У неї стукали зуби, пальці відбивали дріб на його спині. - Я відчувала запах його поту на собі. Я чула його запах.

У нього серце розривалося, коли він бачив її розбитою, відчував під руками її плечі, що здригалися.

- Він ніколи не зможе більше доторкнутися до тебе.

- Він торкається до мене! - Вона зарилася головою в його груди, намагаючись наповнитися запахом його тіла. - Щоразу, коли я згадую про нього, він торкається до мене, і я не можу цього припинити!

- Я зможу. - Він узяв її на руки і сів на ліжко, заколисуючи, як дитину. - Не думай більше ні про що. Просто обійми мене.

- Я доведу це розслідування до кінця.

- Я знаю.

"Але якою ціною?" - подумав він, продовжуючи колисати її.

- Я не хочу сновидіння - тільки тебе, - прошепотіла Єва. - Тебе цілком достатньо.

- Тоді йди спати. - Він поцілував її волосся. - І постарайся заснути.

- Не йди. - Вона сховала обличчя в нього на плечі й глибоко зітхнула. - Ти мені потрібен. Дуже потрібен.

- Ось і добре. Не бійся цього. Близькі люди завжди потрібні одне одному.

"Вона поклала свою пам'ять у нашу коробочку, - подумав він. - Тепер і я поклав туди своє бажання. Одну ніч - точніше, всього кілька годин - воно буде там, і вона зможе спокійно спати".

Він тримав її на руках, поки вона не заснула безтурботним сном без сновидінь. І тримав так, поки вона не прокинулася. Тоді він відніс її на ліжко, роздягнувся і ліг поруч.

Якийсь час Єва лежала мовчки, вивчаючи його обличчя. Воно здавалося неприродно красивим у ніжному світлі ранку. Мужні риси, чуттєвий рот поета... Єва хотіла доторкнутися до його волосся, відчутти його шовковисту ніжність, але її руки були скуті -

він міцно притискав її до себе. Замість цього вона його поцілувала, і Рорк обійняв її ще міцніше.

- Ммм... Ще хвилинку.

Єва здивувалася: його голос звучав м'яко, невиразно, а очі залишалися закритими.

- Ти втомився?

- Здається, так.

Вона стиснула губи.

- Ти ніколи не втомлюєшся!

- А тепер втомився. Просто весь розбитий.

Вона здивувалася ще більше, почувши нотки роздратування в його сонному голосі.

- Полежи ще трохи, а мені треба вставати. - Єва вивільнила руку і погладила його волосся. - Засинай.

- Я засну, якщо ти заткнешся.

Вона засміялася і вивільнилася повністю.

- Рорк!

- О боже... - Він глибше зарився в подушку. - Ну, що ще?

- Я люблю тебе.

Він повернув голову, важкі повіки трохи піднялися, в очах з'явився легкий блиск. Усе її єство затріпотіло. "У цьому його магія, - подумала Єва. - Він може змусити мене мріяти про секс після всього, що я бачила, що пережила".

- Ну, тоді повернися до мене. Я можу ще довго не спати...

- Потім.

Замість відповіді він знову впустив голову на подушку.

Єва поспішно одягнулася, нашвидкуруч умілася і начепила наплічну кобуру. У його обличчі не здригнувся жоден мускул, коли вона виходила з кімнати.

Спочатку Єва вирішила провідати Макнаба і виявила його сплячим на її кушетці з Галахадом, що лежав у нього на голові, як товсті пухнасті навушники. Обидва хропіли. При її наближенні кіт відкрив одне око, з явним виразом нудьги подивився на неї, а потім видав роздратоване "мяу".

- Макнаб!

Не отримавши відповіді, Єва злегка штовхнула його в плече, але він тільки захропнув голосніше і відвернув голову. Від цього руху кіт сповз трохи вниз, а потім повернувся на своє місце, використовуючи кігті. Макнаб знову захропнув і пробурмотів уві сні:

- Обережніше з нігтями, люба.

- Боже! - Єва вдарила його сильніше. - Гей, хлопче, ніяких сексуальних снів на моїй кушетці!

- Ах, давай, дівчинко! - Раптово його очі розплющилися і тепер важко дивилися в нікуди. Лише поступово його погляд став осмисленим і сфокусувався на Єві. - Даллас? Що? Де? - Він підняв руку до плеча і намацав голову Галахада. - Хто?

- Ти забув питання "Чому?". Давай уже все відразу.

Макнаб пробурмотів щось невиразне і, повернувши голову, зустрівся поглядом із Галахадом.

- Це твій кіт?

- У всякому разі, він живе тут. Ти достатньо прокинувся, щоб дати мені звіт?

- Звісно. - Намагаючись сісти, він облизнув пересохлі губи. - Кава! Благаю!

Єва цілком поділяла його бажання і тому вирушила на кухню.

Коли вона повернулася з двома чашками міцної чорної кави, кіт уже стояв на своїх лапах на підлозі, терся об ноги Макнаба і дивився на нього з подивом: чому людині це не подобається? Макнаб узяв чашку обома руками й одним махом випив половину.

- Прекрасно! Мені снилося, що я десь на занедбаному далекому острові кохаюся з величезним мутантом, у якого замість шкіри шерсть. - Він подивився на Галахада і посміхнувся. - Боже мій!

- Мене не цікавлять твої хтиві фантазії, Макнабе. Що тобі вдалося зробити?

- Гаразд. Я прошерстив усі окраїнні готелі в місті. Жодна людина не замовляла номери вчора ввечері. Я пройшовся по готелях середнього класу - деякі результати є. Крім того, зібрав дані на нашого клієнта. Дискета в тебе на столі.

Єва підійшла до столу, взяла дискету і поклала в сумку.

- Доповідай коротко.

- Нашому типу сорок сім років, народився в Нью-Йорку. Батьки розлучилися, коли йому було дванадцять. Мати була позбавлена батьківських прав, і він перебував під опікою. Вона ніколи більше не виходила заміж. Працювала актрисою, переважно в дешевеньких фільмах. У неї була якась історія з психічним захворюванням. Постійно лягала в клініку, в основному - депресія. Вони не дали інформації по ній одразу, бо вона наклала на себе руки минулого року. Згадайся, коли?

- Різдво?

- В точку! Саймон сам заробив собі на вищу освіту. У нього дві спеціальності: театр і косметологія. Дипломи за обома. Працював в одноразових ангажементах як продюсер-стиліст. У салон його прийняли два роки тому. Ніколи не був одружений. Ділив житло з матінкою.

Він зробив паузу, щоб випити кави.

- Його ніколи не звинувачували в порушенні кредитних зобов'язань, але лікування матері активно спустошувало його рахунки. Жодних кримінальних переслідувань. Стандартні тести на фізичне і психічне стояння - все в нормі.

- Зроби копію його даних для Міри. Потім подивися, що ти можеш накопати на батька. Займися оплатою чеками в готелях. Він мав десь ночувати.

- А чи не можна мені поснідати?

- Ти знаєш, де кухня. Я буду в місті. Тримай мене в курсі справ.

- Заметано. Далласе, з тобою і Пібоді все гаразд?

- А чому з нами що-небудь має бути не в порядку?

- Мені здалося, що з вами щось не так...

- Тримай мене в курсі справ, - повторила Єва і пішла, залишивши його пити каву, чухати за вухом кота і розгадувати загадки.

Єва подумала, що її помічниця або спала за столом, або отримала ще одну нашивку за службу: Пібоді виглядала суворою і підтягнутою, як добре підсмажений тост. Але вона помилялася. Обмінявшись кивками замість слів, вони разом увійшли до салону. Іветта вже сиділа за своїм столом, закінчуючи роботу над сьогоднішнім планом прийому пацієнтів.

- Ви стали відвідувати нас регулярно, - посміхнулася вона Єві. - Я просто зобов'язана запропонувати вам зробити манікюр або ще що-небудь.

- У вас є вільний процедурний кабінет?

- Навіть два. Але жодного вільного співробітника до другої години дня.

- Запишіть мене на п'ять.

- Вибачте?

- Годин. А зараз мені треба поговорити з вами. Ми можемо зайняти один із порожніх кабінетів.

- Я дуже зайнята.

- Обирайте: тут - або в управлінні поліції.

- О боже мій! - з важким зітханням Іветта відсунула стілець. - Мені треба когось посадити замість себе. Саймон не любить, коли ми залишаємо пост поза розкладом.

- Можете мені повірити, він не створить для вас проблем.

Прямуючи до процедурного кабінету, Єва мріяла про одне: щоб він не виглядав, як лабораторія патологоанатома.

- Коли ви востаннє бачили Саймона?

- Учора. - Щойно вони увійшли до кабінету, Іветта одягла масажну рукавицю і почала водити нею по оголених руках і шиї. - Він закінчив о шостій годині з однією грудастою товстухою. Якщо вам потрібен Саймон, він буде тут з хвилини на хвилину. Ось-ось з'явиться. Напередодні Різдва в нас величезний наплив клієнтів.

- Я б не стала чекати його сьогодні.

Іветта завмерла, масажна рукавиця скрипнула в її руці, що здригнулася.

- Із Саймоном щось трапилося? Він потрапив в автомобільну катастрофу?

- Із Саймоном дещо трапилося, але він не потрапив в автомобільну катастрофу. Минулої ночі він напав на Пайпер Гоффман.

- Напав? Саймон?! - Іветта насилу стримала сміх. - Ви несповна розуму, лейтенанте.

- Він убив чотирьох людей. Згвалтував і вбив чотирьох людей і майже те саме зробив учора вночі з Пайпер. Він утік. Де він може ховатися?

- Ви помиляєтеся. - Руки Іветти затряслися, і вона зірвала масажну рукавицю. - Ви помиляєтеся! Саймон - інтелігентна і м'яка людина. Він і мухи не образить.

- Як давно ви його знаєте?

- Я... Кілька років, відколи він прийшов у салон. Ні-ні, ви помиляєтеся! - Іветта раптом притиснула долоні до щік. - Пайпер? Ви сказали, що на Пайпер напали? У якому вона стані? Де вона?

- Вона в комі, у лікарні. Саймону завадили покінчити з нею, і він утік. Він повернувся у свою квартиру, але тепер його там немає. Куди він міг піти?

- Я не знаю. Я не можу повірити в це! Ви впевнені?

Єва холодно подивилася їй в очі.

- Я впевнена.

- Але він обожнював Пайпер! Він був їхнім консультантом - її та Руді. Він робив для них усе. Він називав їх "ангели-близнюки"...

- З ким ще він був близький? Кому він міг розповідати про своє особисте життя? Про свою матір?

- Про свою матір? Я знаю, що вона померла минулого року. Саймон був у розпачі. Вона померла внаслідок нещасного випадку.

- Він говорив вам, що це був нещасний випадок?

- Вона знепритомніла, або щось у цьому роді, у ванній. Захлинулася. Це жахливо! Вони були дуже близькі.

- Він розповідав вам про неї?

- Звичайно. Адже ми працюємо разом, проводимо тут багато годин. Ми друзі... - Її очі наповнилися сльозами. - Я не можу повірити вашим словам!

- Вам краще повірити, для вашої ж безпеки. Куди він міг піти, Іветто? Якщо він наляканий, якщо він не може піти додому. Якщо йому треба десь сховатися.

- Я не знаю. Усе його життя проходило тут, у салоні. Особливо після того, як він втратив матір. Я не думаю, що в нього є інші близькі люди. Його батько помер, коли він був дитиною. Він не дзвонив мені. Присягаюся, не дзвонив!

- Якщо він зателефонує, вам необхідно терміново зв'язатися зі мною. І будьте вкрай обережними: не зустрічайтеся з ним одна, не відчиняйте двері, якщо він прийде до вас. А зараз мені треба оглянути його шафу і переговорити з вашими співробітниками.

- Добре, я організую це. Ви знаєте, Саймон зовсім не був загадковим або що-небудь у цьому дусі. - Іветта встала і змахнула зі щокі сльозу. - Він, знаєте, справжній рохля.

Останніми днями він був зайнятий виключно підготовкою до Різдва, хоча втрата матері назавжди зіпсувала йому ставлення до свят.

- Так, але тепер він, схоже, розібрався з цією проблемою...

Єва увійшла в кімнату персоналу, мигцем глянувши на якогось товстуна, що спустошував пляшку із зеленого кольору рідиною.

- Він змінив замок, - пробурмотіла Іветта. - Я не можу відкрити його шафу.

- Хто тут відповідає за кімнату персоналу?

Іветта важко зітхнула.

- Я.

Єва вийняла револьвер.

- У нас немає часу. Ця штука зможе відкрити замок, але ви маєте дати мені дозвіл на злом.

Іветта мовчки кивнула і заплющила очі.

- Ви пишете на плівку, Пібоді?

- Так, лейтенанте.

Єва прицілилася, вистрілила і рознесла замок на шматки. Постріл супроводжувався гуркотом і спалахом. Дверцята шафи відлетіли вбік і повисли на петлях.

- Диявол! Іветто, що тут відбувається?

- Це поліція, Стіві. - Вона махнула рукою схвильованому співробітнику. - Ти маєш бути в кабінеті 930. Іди і займися справою.

- Саймон буде в люті, - похитав він головою і вийшов із кімнати.

Підійшовши до шафи, Єва взялася за дверцята, що висіли на ній, але одразу ж відсмикнула руку.

- Чорт! - скрикнула вона і стала дути на пальці. - Занадто гаряче.

- Спробуйте з цим. - Пібоді дістала з кишені й простягнула їй складену в кілька разів носову хустинку. Їхні очі на секунду зустрілися.

- Дякую.

За допомогою хустки Єва відігнула дверцята.

- Санта-Клаус поспішав, - пробурмотіла вона.

Костюм Санта-Клауса був згорнутий і кинутий на дно шафки. Начищені до блиску високі чорні чоботи стояли на ньому.

Єва одягла спеціальні рукавички.

- Подивимося, що там ще є.

На полицях стояли дві банки дезінфектанту, півбанки мила на травах, тюбики захисного крему, ультразвуковий прилад для знищення мікробів. Вона знайшла ще один комплект пристосувань для татуювання і зразки для низки складних малюнків. На одному з них був напис стилізованими літерами:

МОЯ ЄДИНА ЛЮБОВ.

- Прекрасно. Це його прибіс. Пібоді, зберіть усе й упакуйте. Я хочу, щоб протягом години все це було в лабораторії. Я поки що залишуся тут і опитаю співробітників.

Більше нічого цікавого від співробітників фірми Єва не дізналася. Тут Саймона любили й поважали. Вона почула про нього такі слова, як "вміє співчувати", "добрий" і "симпатичний".

І весь цей час у неї перед очима стояв повний жаху і болю погляд Маріанни Гоулі.

Дорогою в лікарню до Пайпер Єва і Пібоді мовчали. Попри те, що новий кондиціонер у машині працював чудово, наганяючи приємне тепле повітря, дух стояв згубний.

"Гаразд, - подумала Єва. - Добре, нехай Пібоді ходить, гордо задерши хвіст, - це її проблема. Головне, щоб це не позначилося на роботі".

- Зателефонуйте Макнабу, - не обертаючись, сказала Єва, увійшовши в ліфт. - Дізнайтеся, чи отримав він якісь нові дані про можливе місцезнаходження Саймона. Потім з'ясуйте, чи вдалося Мірі створити психологічний портрет з урахуванням нових даних.

- Так, сер.

- Якщо ви ще раз назвете мене "сер" таким зарозумілим тоном, я вас зв'яжу!

Із цими словами Єва вийшла з ліфта. Пібоді, сердито сопучи, змушена була наздоганяти її.

- Мені потрібні дані про стан Пайпер Гоффман, - кинула Єва черговій медичній сестрі, жбурнувши свою сумку на стіл.

- Пацієнтка перебуває в спокійному стані.

- Що ви маєте на увазі? Вона вийшла з коми?

Медична сестра поправила свій квітчастий халатик.

- Пацієнтка Гоффман прийшла до тямі близько двадцяти хвилин тому.

- Чому мені не повідомили? На її лікарняному листі має бути позначка.

- Вона є, лейтенант. Але річ у тім, що, коли пацієнтка прийшла до тямі, у неї почалася буйна істерика. Ми були змушені зв'язати її і дати заспокійливі ліки, згідно з вказівками лікаря і за згодою родича.

- Де цей родич?

- Він у її палаті, з ним усе гаразд.

- Я пройду до неї.

Повернувшись на підборах, Єва перетнула коридор і увійшла в палату. Пайпер спокійно спала - бліда, але від цього не менш гарна блондинка. Під очима легкі тіні, на щоках неприродний рум'янець, викликаний сильними ліками. Поруч із ліжком мерехтіли монітори спеціальних приладів медичного контролю за станом хворої. Палата більше скидалася на дорогий номер у п'ятизірковому готелі.

"Пацієнти з грошима можуть дозволити собі хворіти в досить комфортабельних умовах", - подумала Єва. Її власні спогади про перше перебування в лікарні були жахливими: вузька кімната, уздовж стін стоять незручні ліжка, на яких від болю і відчаю стогнуть жінки. Стіни були сірими, вікна закриті чорними фіранками, а повітря наповнене стійким запахом сечі.

Їй було вісім років - самотня, розбита дівчинка, яка навіть не пам'ятала свого імені...

Слава богу, Пайпер прокинеться в зовсім інших умовах. Зараз поруч із її ліжком сидів брат, він ніжно тримав руку сестри, наче необережний рух міг розбити цю ніжну посудину. По всій палаті стояли різної форми й величини вази, наповнені квітами. Тихо грала заспокійлива музика.

- Вона прокинулася з криком. - Руді не повернув голови на кроки Єви, продовжуючи дивитися в обличчя сестри. - Кликala мене на допомогу. Вона видавала якісь нелюдські звуки. - Він узяв тонку, довгу долоню Пайпер і провів нею по своїй щоці. - Я був поруч, але вона не впізнавала мене, а коли до неї підійшла медична сестра, накинулася на неї з кулаками. Вона не розуміла, де перебуває. Їй здавалося, що вона все ще... Їй здавалося, що він все ще з нею.

- Вона сказала що-небудь, Руді? Вона назвала його ім'я?

- Вона прокричала його!

Руді підняв обличчя, Єві воно здалося маскою мерця. У ньому не було ні кровинки, і воно нагадувало восковий зліпок.

- Так, вона назвала його ім'я, - сказав Руді, намагаючись узяти себе в руки. - "О Саймон, не треба! - кричала вона. - Саймоне, не треба! Не треба, не треба, ні! Не роби цього знову!"

Жалість до обох пронизала серце Єви.

- Руді, мені треба поговорити з нею.

- Їй необхідно поспати. Їй треба забути все це. - Він підняв вільну руку і поправив Пайпер волосся, що збилося. - Коли їй стане краще, коли вона буде в змозі пересуватися, я заберу її звідси. Куди-небудь у тепле сонячне місце, де багато квітів. Там вона вилікується від усього цього. Я знаю, що ви думаєте про мене, про нас. Мене це не хвилює.

- Не має значення, що я думаю про вас. Тільки її стан має значення. - Єва підійшла до ліжка з іншого боку, щоб бачити його обличчя. - Чи не здається вам, що вона одужає швидше, якщо знатиме, що людину, яка зробила з нею все це, заарештовано? Мені необхідно поговорити з нею.

- З нею зараз не можна розмовляти про це. Ви не можете зрозуміти, що вона переживає, як їй зараз!

- Я можу зрозуміти. Я знаю, через що вона пройшла. Я дуже добре уявляю собі, через що вона пройшла, - повторила Єва, чітко вимовляючи кожне слово і дивлячись прямо в очі Руді, який з цікавістю дивився на неї. - Повірте, я не зроблю їй боляче. Я хочу ізолювати цю людину, Руді, перш ніж вона зробить те саме з ким-небудь ще.

- Ну, добре, - сказав він після деякого роздуму. - Але я маю бути тут. Я можу їй знадобитися. І доктор, доктор теж має бути тут! Якщо їй стане погано, він зможе знову заспокоїти її.

- Гарзд. Але ви не повинні заважати мені працювати.

Руді кивнув і знову подивився на обличчя Пайпер.

- Скажіть, чи зможе вона... Як довго... Якщо ви знаєте, що зараз із нею, скільки часу їй знадобиться, щоб усе це забути?

- Вона ніколи не забуде цього, - сказала Єва сумно. - Але вона навчиться з цим жити.

- Це поступово приведе її до тями. - Лікар був молодий і, судячи з усього, ще зберіг любов і відданість своєму мистецтву. Він ввів ліки сам, не ставши звертатися по допомогу до медсестер або своїх асистентів. - Я дав їй повільно діючий препарат, через деякий час вона прокинеться і не буде занадто збуджена.

- Мені треба, щоб вона була в повній свідомості, - сказала йому Єва, і він уважно подивився на неї своїми карими очима.

- Я знаю, що вам потрібно, лейтенанте. У звичайних умовах я б нізащо не погодився будити штучним чином таку пацієнтку, як Пайпер. Але я розумію необхідність цього. Сподіваюся, і ви розумієте, що їй необхідний максимальний спокій.

Лікар помацав пульс і уважно вивчив показання моніторів.

- Її стан стабільний, - сказав він, озирнувшись на Єву. - Але одужання від фізичної та психологічної травми такого роду - справа довга.

- Ви коли-небудь бували в клініках для зґвалтованих?

Лікар здивовано підняв брови.

- У нас немає таких клінік.

- Ще п'ять років тому вони були, але потім влада переглянула положення про проституцію. У цих клініках лежали здебільшого повії - переважно молоді дівчатка, які приїхали з провінції у велике місто і не змогли пристосуватися до його жорстоких законів. Я тоді працювала у відповідному відділі й дуже добре все це вивчила. Я знаю, що треба робити.

Лікар кивнув і, нахилившись, підняв повіку Пайпер.

- Вона приходить до тями. Руді, вас вона має побачити першим. Говоріть із нею, заспокоюйте її. Ваш голос має бути м'яким і неголосним.

- Пайпер. - Руді нахилився над ліжком. - Люба, це я, Руді. З тобою все гаразд, ти в абсолютній безпеці. Ми знову разом. Ти чуєш мене?

- Руді? - Пайпер вимовила це, не відкриваючи очей, лише злегка повернувши голову на подушці. - Руді, що сталося?.. Що сталося? Де ти?

- Я тут. - По його щоці скотилася сльоза. - Я буду весь час із тобою.

- Саймон побив мене. Я не можу поворухнутися.

- Його вже немає. Ти в безпеці.

Пайпер нарешті розплющила очі, і Єва побачила тінь паніки, що промайнула в них.

- Пайпер, ви пам'ятаєте мене? - запитала вона, теж нахилившись над ліжком.

- Ви з поліції. Ви хотіли, щоб я говорила погані речі про Руді...

- Ні. Я лише просила вас говорити правду. Руді тут, він нікуди не піде, поки ми будемо говорити. Скажіть мені, що з вами сталося. Розкажіть мені про Саймона.

- Саймон... - Пайпер змахнула рукою, ніби намагаючись відігнати видіння, вогники на моніторах забігали частіше. - Де він?

- Його тут немає, він не може заподіяти вам біль. - Єва ніжно взяла Пайпер за руку. - Ніхто не скривдить вас. Але ви повинні мені допомогти. Ви повинні мені розповісти, що він зробив.

- Він подзвонив у двері, і я відчинила. - Єва побачила, як у неї обертаються зіниці під напівприкритими повіками. - Я була рада бачити його. На Різдво прийнято робити подарунки, а в нього була велика срібна коробка в руках. Подарунок. Я подумала, що Саймон приніс подарунки для нас із Руді, і сказала, що Руді немає вдома. Але він уже знав це. Він сказав: "Тут тільки ти і я". Він посміхнувся і поклав руку мені на плече...

Пайпер відкинулася на подушки і деякий час мовчала, важко дихаючи.

- Я погано пам'ятаю, що було потім, - пробурмотіла вона. - У мене запаморочилося в голові. У мене так сильно запаморочилося в голові, що я перестала бачити все навколо. Я змушена була лягти, і я дуже дивно почувалася. Я не могла поворухнутися, не могла відкрити очі. Я не могла думати...

- Ви пам'ятаєте що-небудь із того, що він говорив? Хоча б що-небудь.

- Він сказав, що я прекрасна. Він знає, як зробити мене ще прекраснішою. Сказав, що любить мене, тільки мене. Це справжнє кохання, він хоче, щоб я була його єдиним коханням. Інші для нього не мають значення. Тільки я. Він продовжував говорити, але я не могла відповідати. Він сказав, що всі його колишні кохані мертві, тому що вони не були справжніми. Вони не були чисті й непорочні... Ні!

Несподівано вона вирвала руку і спробувала встати, але Єва притримала її за плечі.

- Усе гаразд. Ви в безпеці. Я знаю, Пайпер, що він зробив вам боляче. Я знаю, як ви змучені. Але тепер вам не треба нічого боятися. Дивіться на мене, говоріть зі мною. Я не дозволю більше нікому образити вас.

- Він прив'язав мене! - Сльози струмками текли у Пайпер по щоках. - Прив'язав до ліжка і почав знімати з мене одяг. Я благала його не робити цього, адже він був моїм другом!.. Потім він роздягнувся. Жахливо! Там була відеокамера, і він позував перед нею. Посміхався і говорив, що я була поганою дівчинкою. Його очі... Щось страшне було в його очах. Я кричала, але ніхто не міг почути мене. Де Руді?

- Я тут. - Він насилу зміг вимовити ці слова і поцілував її в лоб. - Я тут.

- Він робив зі мною жахливі речі. Він згвалтував мене, мені було так боляче... Він сказав, що я повія. Більшість жінок - повії, вони лише прикидаються, що вони актриси. І чоловіки мають рацію, коли використовують їх, а потім кидають. Я справді почувалася повією, і він міг робити зі мною все, що захоче. І він робив, він продовжував робити мені боляче! Руді, я весь час кликала тебе, щоб ти зупинив його.

- Руді прийшов, - сказала Єва. - Руді прийшов і зупинив його.

- Руді прийшов?

- Так, він почув вас і прийшов вам на допомогу.

- Він зупинив. Так, він зупинив. - Пайпер знову заплющила очі. - Потім почулися крики, шум. Хтось дуже голосно кричав, дуже голосно. Кричав про свою матір. Більше я нічого не пам'ятаю.

- Добре. Ви все чудово розповіли.

- Ви не дозволите йому повернутися? - Її пальці міцно стиснули руку Єви. - Ви не дозволите йому знайти мене?

- Ні, я не дозволю йому повернутися.

- Він чимось накрив мене, - згадала Пайпер. - Він чимось поливав мене. - Вона гидливо поморщилася. - Щось вливав у мене. Його тіло було чимось намазане. У нього було татуювання на стегні.

Єва здивувалася: вона точно пам'ятала, що на відеоплівках у нього не було татуювання.

- Ви пам'ятаєте, який вона мала вигляд?

- Це був напис "Моя єдина любов". Він спеціально показував мені його, казав, що це нове татуювання, справжнє, а не тимчасове. Бо він дуже втомився від тимчасових стосунків із тими, кого любить. А я плакала, казала, що ніколи не ображу його. Потім він теж заплакав: сказав, що знає це і дуже шкодує...

- Ви можете згадати що-небудь ще?

- Він сказав, що я буду любити його вічно, тому що він буде в мене останнім. І він буде завжди пам'ятати про мене, тому що я була його другом. - В її очах знову промайнула тривога. - Він збирався вбити мене! Він більше не був Саймоном, лейтенанте. Людина, яка робила це зі мною, мені незнайома...

- Вам більше нічого боятися. Я вам обіцяю.

Єва піднялася й уважно подивилася на Руді.

- Давайте вийдемо на хвилину, нехай лікар огляне вашу сестру.

- Я зараз повернуся. - Він притулився губами до долоні Пайпер. - Я буду за дверима.

Вони вийшли в коридор, і Єва зачинила двері.

- Я не хочу залишати її, - пробурмотів Руді.

- Їй необхідно поговорити з ким-небудь.

- Вона вже достатньо наговорилася. Вона розповіла вам усе. Господи!

- Їй потрібен хороший психолог, Руді. Їй потрібне лікування. Якщо ви зараз відвезете її звідси, це навряд чи допоможе їй швидко впоратися зі своїми проблемами. Кілька днів тому я дала їй свою візитну картку з координатами та ім'ям одного лікаря. Зв'яжіться з доктором Мірою, Руді. Вона допоможе вашій сестрі.

Руді відкрив було рот, потім закрив. Здавалося, він намагається зробити якесь зусилля над собою.

- Ви були дуже добрі до неї там, у палаті. Дуже добрі. Адже я тільки тепер зрозумів, чому ви так різко і непримиренно говорили зі мною весь цей час. Ви вважали, що я винен у тому, що... що сталося з іншими. Я хочу, щоб ви знали: я вдячний вам.

- Ви будете дякувати мені, коли я його схоплю. Скажіть, Руді, ви ж добре знаєте його?

- Думав, що знаю...

- Куди він міг піти? Чи є якесь місце? Людина?

- Раніше я б сказав, що він може піти до нас із Пайпер. Ми багато часу проводили разом - на роботі й поза нею. - Він заплющив очі. - Господи, йому ж нічого не коштувало

діставати списки знайомств! Нікому б не спало на думку ставити йому жодних запитань. Якби я сказав вам тоді про це, якби я спробував допомогти, замість того щоб захищати себе і свій бізнес, я б зміг уникнути всього цього...

- Допоможіть мені тепер, Руді. Розкажіть мені про нього і його матір.

- Вона наклала на себе руки. Я не знаю, чи відомо це кому-небудь, крім мене. - Руді в задумливості потер перенісся. - Одного вечора він багато чого розповів мені про неї. Вона була хворою людиною, психічно хворою. Саймон звинувачував у цьому батька. Коли він був дитиною, його батьки розлучилися, і мати так і не змогла оговтатися від цього. Вона весь час вірила, що його батько одного разу повернеться.

- Її єдине справжнє кохання?

- Боже! - Він закрив обличчя руками. - Так-так, напевно. Вона була актрисою - не надто вдалою, але Саймон вважав, що вона була прекрасною актрисою. Він обожнював її. Але вона часто засмучувала його своєю поведінкою. Вона постійно впадала в депресію і намагалася забути в обіймах інших чоловіків. Саймон, взагалі-то, був дуже терпимим, але в цій царині він мислив украй категорично. Вона була його матір'ю і не мала права на сексуальні стосунки з чоловіками. Він тільки одного разу говорив зі мною на цю тему, незабаром після її смерті. Вона повісилася. Він знайшов її вранці на Різдво.

- Усе сходиться, - зауважила Пібоді, поки Єва боролася з моторошними заторами на дорозі. - У нього був едипів комплекс. У кожній новій жертві він бачив свою матір. Це її він карав - і любив. У ньому жили двоє чоловіків: одним був він сам, іншим - його батько.

- Дякую за консультацію, - сухо сказала Єва, міцно вчепившись у кермо обома руками. - Це кляте Різдво! Судячи з руху на дорогах, багато пацієнтів психіатричних лікарень втекли зі своїх палат.

- Адже це Різдво...

- Я знаю, диявол його забирає! - Вона різко взяла вліво і проїхала за міліметр від автомобілів, що стояли на узбіччі.

- Ой, автобус!

- У мене є очі. - Єва пропустила автобус, мало не зачепивши його.

Пібоді заплющила очі, коли потужна машина, водій якої, вочевидь, перебував у такому ж стані, як і Єва, вискочила на зустрічну смугу. Єва різко вивернула кермо, злегка вдарившись бампером об тротуар, і ввімкнула поліцейську сирену на повну потужність.

- Візьми вбік, проклятий сучий син!

Вона двома правими колесами вискочила на тротуар, розганяючи перехожих, які жакливо шарахалися, і різко загальмувала ніс до носа з машиною порушника, злегка зіткнувшись з нею. Водій вискочив і кинувся до них. Пібоді хотіла вже сказати йому, що якщо він збирався зустрітися сьогодні з поліцейським, щоб поговорити, то він вибрав абсолютно невідповідний час і об'єкт. "З іншого боку, - вирішила вона після того, як з полегшенням вилізла з машини, - можливо, невелика прочуханка цьому придурку поліпшить настрій Єви".

- Я сигналив! Я за всіма правилами прийняв праворуч. Ви не мали права переслідувати мене з вашими мигалками і сиреною! Хто мені тепер заплатить за бампер? Влада міста? Дорога не належить одним поліцейським! Я не збираюся сам платити за поламану машину, сестричко!

- Сестричка?

Пібоді навіть пересмикнула плечима - такий холод був у голосі Єви. За її спиною вона похитала з жалістю головою і полізла по квитанцію на штраф за порушення правил дорожнього руху.

- Дозволь, я скажу тобі дещо, братику, - процідила Єва крізь зуби. - По-перше, стій - руки на капот, ноги на ширину плечей, - поки я виписуватиму тобі ордер за образу офіцера поліції під час виконання службових обов'язків.

- Гей, мене ніколи ніхто не ставив...

- А я поставлю! Подивимося, як швидко ти зможеш виконати це.

- Та годі, бампер лише подряпаний.

- Ти збираєшся чинити опір поліцейському?

- Ні. - Він щось бурмотів, коли клав руки на капот і розсовував ноги. - Слухай, сьогодні ж Святвечір! Розійдемося без базару...

- Я сказала б, що вам треба трохи повчитися поводитися з поліцейськими.

- Леді, мій двоюрідний брат - старший офіцер поліції.

Щільно стиснувши губи, Єва дістала свій поліцейський значок і сунула йому у фізіономію.

- Бачите це? Тут написано "лейтенант", а не "сестричка" і не "леді". Ви могли б усе це дізнатися у свого двоюрідного брата - старшого поліцейського офіцера.

- Його прізвище Брінкльмен, - пробурмотів він. - Сержант Брінкльмен.

- Так от, скажіть старшому офіцеру поліції, сержанту Брінкльмену, щоб він зв'язався з лейтенантом Даллас із відділу вбивств і пояснив їй, чому його родич - така дупа. Якщо я знайду його пояснення задовільними, я не позбавлю вас водійських прав і не напишу рапорт, що ви мало не розбили поліцейську машину під час термінового завдання. До вас дійшло?

- Зрозуміло, лейтенанте.

- А тепер зникніть.

Порушник поспішно пірнув в автомобіль і став дисципліновано чекати, поки проїдуть інші машини, щоб влізти в потік. Усе ще продовжуючи кипіти, Єва різко повернулася на підборах до Пібоді і, вказуючи на неї пальцем, сказала:

- А ви, ви сьогодні зі мною їздити більше не будете, хоч виверніться вся навиворіт!

- Як накажете, лейтенанте. Я розумію, ви сердиті, але хто б міг подумати, що в цьому районі може виявитися ще хоч одна машина!

- Ваша спроба пожартувати цього разу невдала, сержанте Пібоді! Якщо вас не влаштовує працювати моїм помічником, ви може подати рапорт.

У Пібоді клубок підкотився до горла.

- Я не хочу подавати рапорт, сер. Мене влаштовує моя робота.

Щось бурмочучи собі під ніс, Єва попрямувала до машини, грубо розштовхуючи перехожих і заслуживши кілька лайок і грубих коментарів услід.

- У такому разі киньте це. Киньте цей академічний тон зі мною: ми поки що працюємо разом.

- Ви щойно погрожували мене звільнити.

- Я не погрожувала. Я тільки запропонувала вам пошукати інше місце.

Пібоді вся якось стиснулася, голос її затремтів:

- Мені здавалося і досі здається, що ви перейшли межі дозволеного вчора ввечері, коли втрутилися в мої стосунки з Чарльзом Монро.

- Ви мені тоді ж дуже ясно про це сказали.

- В обов'язки начальника не входить критикувати вибір друзів підлеглих. Це особиста справа, і...

- Чорт забирай, звісно, це ваша особиста справа. - Очі Єви потемніли, але не від гніву, а від болю, проте Пібоді не помітила цього. - Учора ввечері я розмовляла з вами не як начальник. Я вважала, що говорю не з підлеглим, а з другом.

Фарба сорому залила Пібоді від коренів волосся до кінчиків пальців.

- Даллас...

- З другом! - перебила Єва. - Що ще мені було робити, якщо цей друг не може розгледіти поруч із собою жиголо? Жиголо, який до того ж є підозрюваним у розслідуванні нами справи!

- Але Чарльз...

- Вам ніколи не спадало на думку, що Чарльз може бути вбивцею?

- Ні, я вважала, що це Руді, - простодушно відповіла Пібоді. Уявивши таку можливість, вона глибоко задумалася.

- Беріть машину і їдьте в управління. Введіть капітана Фіні та майора Вітні в курс останніх подій у нашій справі. Скажіть їм, що я залишаюся в місті.

- Але...

- Чорт забирай, вирушайте в управління! - скипіла Єва. - Це наказ начальника підлеглому.

Вона повернулася і, не озираючись, стала пробиратися через натовп.

- О чорт... - Пібоді притулилася до машини. Вона не чула нічого навколо: ні гудіння автомобілів, ні гучної святкової музики, що лунала з магазину на іншому боці вулиці. - Пібоді, ти ідіотка.

Вона схлипнула і полізла в кишеню за носовичком, але згадала, що Єва так і не віддала їй його. Витерши ніс тильним боком долоні, вона залізла в машину і поїхала виконувати наказ.

На той час, як вона дійшла до кута Сорок першої вулиці, Єва досить заспокоїлася, щоб зрозуміти, що не варто йти пішки ще тридцять кварталів до лабораторії Діка. Однак їй

вистачило одного погляду на вулиці, що кишіли людьми, щоб зрозуміти, що зловити машину їй навряд чи вдасться.

Нова хвиля перехожих щільним потоком захопила її і протягнула ще півкварталу, перш ніж вона змогла вирватися з нього. Проїжджаючий повз торговий автокар з гарячими сосисками обдав її гострим запахом свого небезпечного для здоров'я людей продукту. У Єви на очах виступили сльози. Вона зітхнула і полізла за поліцейським значком.

Насилу пробираючись між автомобілями, що снують, і щомиті ризикуючи закінчити життя під колесами одного з них, вона все-таки знайшла вільне таксі і показала водієві через скло поліцейський значок.

Забравшись на заднє сидіння, вона спробувала знищити на своєму обличчі сліди щойно пережитого стресу. Потім опустила руки на коліна і, подивившись у водійське дзеркало заднього виду, зустріла повний відчаю погляд...

Упізнавши двоюрідного брата детектива Брінкльмена, Єва голосно розсміялася.

- Життя буває непередбачуваним, чи не так?
- У будь-якому разі сьогодні паршивий день, - пробурмотів він.
- Ненавиджу Різдво!
- Мені теж зараз воно не надто подобається.
- Відвезіть мене на Вісімнадцяту вулицю.
- Ви швидше дійдете пішки.

Вона подивилася на щільний потік пішоходів.

- Поїдьте, і швидше. Зрештою, я при виконанні і з пробками розберуся.
- Ви господар, лейтенанте.

Він злетів з місця, як метеор, і Єва заплющила очі, усвідомлюючи, що головний біль, що молоточками стукав у скронях, не мине без хімічного втручання.

- Ви збираєтеся взяти реванш за бампер? - запитала вона.

- Ну так, у такому русі більше робити нічого. - Він пригальмував на розі Вісімнадцятої вулиці. - Мені, звісно, не слід було так неввічливо говорити з вами, лейтенанте. Але різдвяні затори не сприяють поліпшенню настрою.

- Гарзд. - Вона простягнула йому гроші. - Забудемо на перший раз.
- Дякую. У будь-якому разі, щасливого поганого Різдва!

Вона розсміялася не дуже весело.

- Тобі того ж.

У районі, де розташовувалися медичні лабораторії, морги та ізолятори для ув'язнених, перехожих було чомусь набагато менше. "Напевно, тому, що тут майже немає магазинів", - розсміявшись, подумала Єва про себе. Вона підійшла до будівлі зі скла і бетону, в якій якийсь ідіот-архітектор висловив своє уявлення про високотехнологічну економію, пройшла через пустельний коридор і минула охорону.

Була середина робочого дня, і Єва не могла зрозуміти, куди поділися люди. Усе стало зрозуміло, коли вона увійшла в лабораторію, де гриміла розгульна вечірка. Музика переривалася гуркотом сміху. Хтось одразу ж всучив їй келих із якоюсь підозрілою, зеленого кольору рідиною. Якась жінка, весь одяг якої складався з коротенького лабораторного халата і захисних окулярів, танцювала поруч. Єві вдалося вхопити її за край халата.

- Де Дікі?

- Десь тут. Мені треба ще випити!

- Ось візьми. - Єва сунула їй у руку свій келих і почала прокладати дорогу через розпалені тіла і столи з обладнанням.

Дікі сидів на якомусь канцелярському столі з блондинкою, причому його рука губилася десь у надрах її коротенької спіднички. Єва дійшла висновку, що та до нестями п'яна, інакше вона б ніколи не дозволила цим пальцям, які звикли колупатися в трупах, залізти в себе.

- Гей, Далласе, приєднуйся до нашої гулянки! Не так класно, як твій міжусобойчик, але ми намагаємося.

- Де, чорт тебе забирай, звіти? Де результати досліджень? Що взагалі тут відбувається?!

- Це Різдво! Відкрий очі!

Єва безцеремонно схопила його за комір і стягнула зі столу.

- У мене чотири трупи і жінка в лікарні! І не кажи мені, косоокий сучий син, щоб я відкрила очі. Мені потрібні мої результати.

- Лабораторія зачинилася о другій годині, як і належить на Різдво. - Він намагався звільнитися, але це йому не вдавалося. - Це офіційне розпорядження. А після третьої - бурхливе свято.

- Заради всього святого, він у бігах! Ти бачив, що він зробив із цими людьми? Ти хочеш, щоб я показала тобі ці кляті плівки, на яких він зняв усе, що робив із ними? Ти хочеш прокинутися завтра вранці і дізнатися, що він повторив усе це, бо ти не виконав вчасно свою роботу? Ти зможеш після цього жерти свого різдвяного гусака?

- Чорт забирай, Даллас! Там немає практично нічого нового. Відпусти мене. - З дивовижним спокоєм він поправив свою сорочку. - Пішли в сусідню лабораторію. Зовсім необов'язково отруювати свято всім навколо.

Він провів її через натовп, що кричав, і відчинив сусідні двері.

- Боже, Фейнштейне, не міг би ти зайнятися з нею цим де-небудь в іншому місці? Іди на склад, як усі.

Єва закрила обличчя руками, поки пара оголених тіл роз'єднувалася і збирала свій одяг. Невже сьогодні всі загрузли в гріху?

- Що ви тут п'єте, Дікі? Ти не забув, що працюєш у поліції?

- Ми намішали чорт-те що, - пояснив Дікі. - Усі компоненти - дозволені. Але пунш є пунш.

Він сів за комп'ютер і викликав відповідний файл.

- Цього разу тобі вдалося отримати відбитки пальців, але ти і так знаєш, хто це. Питання про ідентифікацію просто смішне. На місці злочину виявлено сліди дезінфектанту. Ящик з інструментами - той самий, який використовували під час попередніх убивств. Одяг і шматок матерії, які ти надіслала, складаються з уже ідентифікованого матеріалу. Ти знайшла свого хлопця, Даллас. Тепер справа за судом, він спекся.

- А що про піт? Мені потрібно хоч що-небудь, щоб знайти його.

- Піт на місці злочину нічого особливого не дає, всупереч твоїм очікуванням. На жаль, нічого особливого не дали і зразки, які взяли з його барлогу. Цей хлопець фанатичний чистюля. Усе було вичищено й вилизано. Але там знайшли ниточки з матерії і кілька волосків - вони повністю збігаються з тими, що були знайдені на місці останнього злочину. Волоски зі штучної бороди, яку він втратив востаннє. Візьми його, Далласе, притягни сюди - і я дам тобі масу доказів, щоб запроторити його за ґрати.

- Добре, мені треба, щоб ти відправив усе це до мене в управління. Копію - Фіні. - Тепер, коли вони обидва знали, що він усю роботу виконав, Єві стало ніяково.

- Вибач, що я витягла тебе з цікавої компанії й відірвала від ігрищ. Дікі знизав плечима:

- У будь-якому разі місто вимре через кілька годин, Далласе. Людям потрібне свято. Вони до нього звикли.

- Так, але на мені висить жінка, яка проведе Різдво на лікарняному ліжку. А вона теж звикла до Різдва.

Єва вийшла на вулицю, щоб провітритися і позбутися головного болю. Вона шкодувала, що не попросила в Дікі якісь ліки. Було важко зрозуміти: чи то в очах темніє від болю, чи то просто сутеніє. Грудень - місяць довгих ночей: денне світло лише з'явиться на короткий час, щоб тут же зникнути.

Єва дістала мобільний телефон і зателефонувала додому.

- Ти працюєш? - запитала вона, коли Рорк узяв слухавку.

- Закінчую.

- У мене ще кілька справ, не думаю, що вирвуся додому раніше, ніж за дві години.

З її голосу він зрозумів, що в неї болить голова.

- Куди ти прямуєш?

- Я хочу сама оглянути квартиру Саймона. Я ще не робила там ретельного обшуку. Можливо, експерти пропустили що-небудь. Мені треба подивитися самій, Рорк.

- Розумію.

- Послухай, я відіслала Пібоді на моїй машині. Квартира Саймона недалеко від нашого будинку. Ти не міг би надіслати туди машину для мене?

- Звичайно.

- Дякую. Я зателефоную, щойно закінчу там.

- Роби, що вважаєш за потрібне, але прийми ліки від головного болю.

Вона посміхнулася.

- У мене нічого немає. Давай краще вип'ємо побільше вина, коли я повернуся, добре? І займемося коханням, як звірі?

- Ну, гаразд. Взагалі-то я планував провести тихий вечір у колі сім'ї і зіграти з тобою партію в шахи. Але якщо ти наполягаєш...

Єві стало дуже добре. Вимкнувши телефон, вона від душі розсміялася і була не надто здивована, коли знайшла біля будинку Саймона не тільки автомобіль, а й Рорка за кермом.

- Ти міг би когось послати.

- Ти вважаєш, я міг?

- Ні. - Єва раптом зніжовіла і, нахиливши голову, запустила пальці у волосся. - Гадаю, ти також не погодишся чекати мене в машині, поки я не закінчу все нагорі.

- Бачиш, як добре ми знаємо одне одного!

Рорк сунув руку в бездонну кишеню свого величезного пальта і дістав звідти якусь коробочку.

- Відкрий рот, - сказав він, вийнявши з неї таблетку, і насупився, коли Єва щільно стиснула губи.

- Це тільки від головного болю, Єво. Ти будеш краще міркувати з нормальною головою.

- Ніяких хитрих ліків?

- Ніяких. Відкрий!

Він узяв її за підборіддя і поклав на язик таблетку.

- Проковтни її - і все буде добре. До речі, я приніс із собою ящик з інструментами.

- Добре, що хоч один із нас нормально розуміє. Спасибі, - сказала Єва, коли вони увійшли в будівлю і попрямували до ліфта. - Дікі каже, що він спекся. Фізичні докази, свідок, мотивація, можливість вчинити злочин, інструменти...

- Ти можеш до цього додати, що ящик із косметичними препаратами, який він залишив у квартирі Гоффманів, - єдиний у своєму роді. Він замовив його особисто для себе. Моя компанія надає таку послугу косметологам, які мають ліцензію.

- Сильно! Тепер мені залишилося тільки знайти його.

- Він не пішов у готель. - Рорк усміхнувся. - Макнаб непогано попрацював. У жодному готелі, у жодних приватних мебльованих кімнатах його не приймали, тим паче там сьогодні ніхто не хоче працювати.

- Про це можеш не розповідати. Я сьогодні зайшла в лабораторію і нарвалася на справжню оргію.

- А нас не запросили? Це образливо!

- У мене відчуття, що запрошення могло б включати рідкісну можливість побачити Дікхеда голим.

Єва відчинила двері магнітним поліцейським ключем-всюдиходом.

- Йде запис, - промовила вона в диктофон. - Лейтенант Єва Даллас входить у квартиру Саймона двадцять четвертого грудня о шістнадцятій годині тридцять хвилин. Слідчого поліції супроводжує як тимчасовий помічник Рорк, цивільна особа.

Вони увійшли до квартири і запалили світло. Тепер тут було не так прибрано, як раніше: експерти зробили свою роботу, залишивши брудні сліди графітового порошку на поверхні всіх предметів, - шукали відбитки пальців. Усі меблі було зрушено зі своїх місць, усі шухляди відкрито, все, що можна, відсунуто від стін. Комп'ютер від'єднали від мережі і забрали.

- Озирнися уважно навколо. Про все, що тебе зацікавить, говори мені. Я пішла в спальню.

Єва щойно почала вивчати платтяну шафу, як увійшов Рорк, двома пальцями тримаючи касету з відеоплівкою.

- Це мене зацікавило, лейтенанте.

- Де, чорт забирай, ти знайшов це?

- Вона була приклеєна ззаду до фотографії на стіні. Мені здалося, що зображена на ній жінка - його мати. Сентиментальні люди часто вибирають подібні місця для схованок.

- Чорт забирай, невже вони її не знайшли? У них же було сучасне електронне обладнання! Ну, я їм...

Вона замовкла, коли Рорк дістав із кишені невелику чорну коробочку завбільшки з книжку і розкрив її - на кришці розташовувався мікромонітор.

- Нова іграшка. Ми не встигли викинути на різдвяний ринок усі свої новинки. Вона буде готова до продажу за кілька місяців. Я особисто допрацьовував цей прилад. Це маленький скарб.

- Плівка ціла? Я не зможу її внести до списку речових доказів, якщо вона пошкоджена.

Рорк вставив плівку в коробочку.

- Зараз подивимося. Вмикати?

- Давай.

Це був безладний і вельми жалісливий щоденник. Рік життя чоловіка після того, як його життя розлетілося на шматки.

Єва подумала, що Міра назвала б це "криком про допомогу".

Десяток разів або більше Саймон звертався до своєї матері - його єдиної любові, яку він обожнював в одних випадках і проклинав в інших.

Вона була святою. Вона була повією.

В одному Єва тепер була остаточно впевнена: вона була його тяжким хрестом, який він ніс покірно. Але сам Саймон цього так і не зрозумів.

Щороку на Різдво ця жінка клала в коробочку і загортала у святкову обгортку браслет, який купила для свого чоловіка. На ньому були вигравірувані слова "Моя єдина любов". Вона щороку клала цю коробочку під ялинку як різдвяний подарунок чоловікові, який її кинув із маленьким сином. І щороку на Різдво вона говорила синові, що батько вранці повернеться додому.

Довгі роки він вірив їй. Ще довші роки він дозволяв їй вірити в це.

Нарешті минулого року напередодні Різдва вона втомилася. Поштовхом послужило те, що її вкотре кинув чоловік. Йдучи, він розбив коробочку - і її ілюзії разом із нею.

І вона повісилася на веселенькій гірлянді, якою її син прикрасив ялинку.

- Не надто весела різдвяна казка, - пробурмотів Рорк. - Бідний бастард...

- Нещасне дитинство не виправдовує зґвалтування і вбивство.

- Ні, звісно, ні. Кожен із нас росте по-своєму, кожен обирає собі шлях сам.

- І ми відповідальні за той вибір, який робимо.

Єва прибрала касету в мішок для речових доказів і, діставши мобільний телефон, зателефонувала Макнабу.

- Як у тебе справи?

- Щодо його притулку поки що повідомити нічого не можу. Але я знайшов сліди його батька. Він переїхав у Нексус близько тридцяти років тому. Одружився вдруге, двоє дітей, онуки... У мене є адреса і телефон, якщо ти хочеш із ним зв'язатися.

- Навіщо? У мене тепер є відеощоденник із квартири Саймона. Уявляєш, експерти прогавили касету! Я перешлю її тобі через комп'ютерну мережу. Подивися і проаналізуй, добре? Після цього ти вільний. Те ж саме скажи і Пібоді. Але обидва залишайтеся на зв'язку, поки його не виявлять.

- Прийнято. Рано чи пізно він вирине, Далласе. Тоді ми його й візьмемо.

- Сподіваюся. Іди приймай свої подарунки, Макнаб. Будемо сподіватися, що ми всі отримаємо на Різдво те, що хочемо. Відключаюся.

- Ти занадто себе навантажуєш, Єво, - зауважив Рорк.

- Він напевно знову почне діяти сьогодні вночі. Йому це буде необхідно. І тільки він знає, де. І хто стане його черговою жертвою. - Вона повернулася до шафи. - Усі його костюми чітко продумані: колір, матеріал... Щодо одягу він навіть більш уважний, ніж ти.

- Не бачу нічого поганого в тому, щоб мати добре продуманий гардероб.

- Так, особливо якщо в тебе двісті сорочок із чорного шовку. Ніколи не помилишся у виборі модного кольору.

- Я так зрозумів, що ти не купила мені як різдвяний подарунок чорну шовкову сорочку.

Єва скорчила гримасу, подивившись на нього через плече.

- Страшна справа - купівля подарунків на Різдво! Я не розуміла цього, поки Фіні не просвітив мене, що чоловікові належить купувати цілу купу подарунків. А я купила тільки один.

- Можеш хоча б натякнути?

- Ні, ти і так занадто добре розгадуєш загадки. - Вона знову втупилася на одяг Саймона. - Ну-ка, розгадай ось цю. Тут усі сорочки і штани підібрані за кольорами. Спочатку йдуть білі та кремові, потім - блакитні та зелені. Усі вони висять у порядку. Потім є вільний простір, а далі коричневі, сірі, чорні. Якого кольору, по-твоєму, не вистачає?

- Я думаю, червоного.

- Правильно. Тут немає червоного. Але ж до костюма Санта-Клауса найбільше пасує червоний. Я вважаю, цю сорочку і штани він забрав із собою. Ще одна річ, яку експерти не помітили: ніде немає прикраси з символічним знаком, що позначає цифру "п'ять". Він забрав її теж. Він готовий до нового шоу, Рорк! Але де він усе це зберігає? Де він сам ховається?

Єва обійшла кімнату, але більше нічого примітного не виявила.

- Він знав, що сюди йому повертатися не можна. Він ризикнув повернутися тільки тому, що йому треба завершити свій план, а він не може зробити цього без своїх інструментів, пристосувань і костюма. Але він занадто хитрий, щоб не придумати заздалегідь, де сховається.

- Усе його життя пройшло тут: спочатку - з матір'ю, потім - зі спогадами про неї, - міркував Рорк. - Залишається тільки його робота.

Єва заплющила очі, вражена здогадкою.

- Боже, він повернувся в приміщення фірми! Він у будівлі!

- Що ж, давай шукати його.

Рух на дорогах став майже неможливим, вони всі були поцятковані вузькими крижаними слідами шин. А тротуарами текла тоненька цівка пішоходів. Люди майже бігли, поспішаючи додому, до рідних і друзів. Дехто ще не встиг купити подарунки і в останню хвилину намагався надолужити згаяне, кидаючись до небагатьох ще відчинених магазинів.

Мерехтливі вуличні вогні зливалися в холодні моря світла. Єва дивилася на цю живу дорогу саней Санта-Клауса і бажала щасливого Різдва всім людям.

Почався крижаний дощ зі снігом. Що ж, тим затишніше зараз у теплих оселях.

Коли Рорк зупинив машину на узбіччі, Єва вийняла з кишені свій універсальний магнітний ключ. Потім, після хвилинних вагань, дістала зброю з наплічної кобури і простягнула йому.

- Візьми цю штуку. Так, про всяк випадок.

З холоду вони одразу потрапили в тепло і спокій.

- У салоні цілий день снують люди, а йому потрібно сховатися. Можливо, тут є порожні кімнати, і ми зможемо перевірити їх, але, мені здається, він розуміє, що повертатися в салон занадто ризиковано. Я б на його місці використала квартиру Пайпер. Він знає, що вона в лікарні, а Руді не залишить її саму. Значить, і не повернеться сюди. Їхня квартира - чудовий, спокійний притулок. Для поліцейських немає жодного сенсу повертатися сюди після ретельного огляду.

Коли ліфт безшумно піднявся на потрібний поверх, перш ніж відчинилися двері, Єва інстинктивно загородила собою Рорка. Вона не бачила, як похмуро він примружився в неї за спиною, як потемніли його очі. Коли двері відчинилися, Рорк різким рухом відштовхнув її і вискочив у хол, тримаючи зброю напоготові.

- Ніколи більше так не роби! - прошипіла вона, прикриваючи його спину.

- А ти ніколи не перетворюй себе на щит для прикриття чоловіка. Готова вибивати двері?

Єву трясло від обурення, але вона вирішила, що розбереться з ним потім.

- Я б'ю вниз, - прошепотіла вона, націлюючись на замок. - Це в мене краще виходить.

- Чудово. На рахунок "три". Раз, два...

Вони вибили двері чисто, як на навчаннях.

Усередині квартири горіло світло, звучала різдвяна мелодія. Перед вікном виблискувала святковими вогнями та прикрасами ялинка. Дорогою до спальні Єва помітила, що сміття і різні специфічні запахи реактивів, які мали залишитися після експертів, були відсутні. Повітря пахло квітами і дезінфектантом. Над ванною стояла пара, вода була ще гарячою. У спальні панував порядок - ліжко заправлене, подушки збиті.

Єва понюхала ковдру.

- Він узяв чисту білизну. Мерзотник, він спав на ліжку, де гвалтував її!

Хвиля пекучої ненависті захлснула її. Вона ривком відкрила шафу. Серед одягу, якому надавали перевагу Пайпер і Руді, висіли кілька сорочок і штанів, явно чужорідних для їхнього стилю.

- Розташувався як удома! - Єва нагнулася і вийняла з шафи чорну валізу. - Дивись-но, залишки його штучок.

Із серцем, що сильно б'ється, вона відкрила валізу і висипала на підлогу дорогоцінні дрібнички.

- Тут усе, крім номера п'ять. Він узяв його із собою... - Єва встала. - Отже, він прийняв чудову розслаблювальну ванну, вдягнувся в червоний костюм, зібрав свої причиндали і пішов. Але він має намір повернутися назад.

- Ну що ж. Ми почекаємо.

Найбільше Єві хотілося погодитися з Рорком. Вона хотіла взяти Саймона сама, подивитися в його обличчя в цей момент. Їй потрібно було здолати його, щоб здолати ту

частину себе, яка жила в її нічних кошмарах. Але вона боялася, що, якщо зустрінеться з ним віч-на-віч, то не втримається і зробить непоправне.

- Я зателефоную. Приїдуть кілька поліцейських, які чергуватимуть тут уночі: людини чотири навколо будинку і двоє всередині. Вони будуть тут за годину. Після цього ми поїдемо додому.

- Але ж ти не хочеш віддавати його нікому, Єво.

- Ні, не хочу. - Вона повернулася до нього і згадала слова Міри. - Але я маю жити тим життям, яке обрала для себе. З тобою.

- Тоді дзвони. - Він погладив її по щоці. - І поїхали додому.

Пібоді закінчила писати останній папірець, важко зітхнула і спіймала на собі погляд Макнаба, який стояв у дверях.

- Що?

- Просто проходив повз. Даллас сказала, що ти можеш бути вільна, коли закінчиш писати свої рапорти. - Він подивився на її стіл, де все вже акуратно було складено. - Так що, мені здається, ти можеш іти. Має бути спекотне свято з містером Монро?

- Ти справді невіглас, Макнаб. - Пібоді встала з-за столу. - Ніхто не проводить Різдво з хлопцем, якого зазвичай замовляють на один вечір.

"Хоча, - подумала вона, - Чарльза можна було замовити і на сьогоднішній вечір..."

- Твої рідні живуть не тут?

- Ні.

Бажаючи, щоб він скоріше пішов, Пібоді нервово обійшла навколо столу.

- Що ж ти не поїхала додому на Різдво?

- Не твоя справа.

Макнаб знизав плечима.

- Я ось теж нікуди не поїхав. Нинішнє розслідування з'їло все моє особисте життя, і тепер у мене жодних планів. - Він схрестив на щастя пальці в кишенях. - Що б ти сказала, Пібоді, якби я закликав тебе оголосити мораторій на Різдво?

- Я не перебуваю у стані війни з тобою. - Вона повернулася, щоб узяти формену шинель із вішалки.

- Ти виглядаєш дещо сумною...

- У мене був довгий день.

- Отже, якщо ти не збираєшся провести Святвечір із містером Монро, чому б тобі не провести його з товаришем по роботі? У таку ніч не можна бути самій. Я куплю тобі випивку, пригощу вечерею.

Опустивши очі, Пібоді дуже старанно застібала гудзики на шинелі. Різдво на самоті - чи кілька годин із Макнабом? Обидва варіанти були не надто гарні, але залишитися на самоті їй хотілося найменше.

- Я не настільки добре до тебе ставлюся, щоб дозволяти пригощати мене вечерею. Навпіл.

- Заметано!

Пібоді не думала, що отримає задоволення від цієї вечері, але після пари коктейлів "Санта-Клаус спеціальний" вирішила, що аж ніяк не нещасна. Зрештою, балаканина ні про що допомагає вбити кілька годин.

Вона взяла трохи курчати, бо знала, що це не завдасть шкоди фігурі. Постійна дієта була її пеклом.

- Як ти можеш їсти це? - запитала вона Макнаба, з ненавистю і заздрістю спостерігаючи, як він наминає подвійну піцу з грибами. - Чому ти не товстієш?

- Метаболізм, - відповів він із повним ротом. - У мене він працює з повним навантаженням. Хочеш шматочок?

Пібоді прекрасно знала, що боротьба з апетитом - її постійна битва за виживання, але все ж таки взяла пристойний шматок і з задоволенням з'їла його.

- Скажи, у вас із Даллас, як і раніше, напружені стосунки?

Пібоді насилу проковтнула шматок і в подиві втупилася на нього.

- Це вона тобі сказала?

- Гей, я, між іншим, детектив! Сам помітив.

Два випиті коктейлі остаточно розв'язали Пібоді язик.

- Ми з нею завжди чудово уживалися, але в якийсь момент... Вона просто змішала мене з брудом!

- Ви посварилися?

- Гадаю, вона на мене образилася, - зітхнула Пібоді. - Але я образилася ще більше!
Хоча тепер і не знаю, чи правильно вчинила.

- Хтось витягує тебе з-під кулі, а ти сердишся, що при цьому він розірвав тобі сорочку? У нас у сім'ї, наприклад, було заведено сваритися, битися, а потім миритися.

- Так то в сім'ї...

- А чи велика різниця? - Макнаб усміхнувся їй. - Послухай, ти збираєшся з'їсти все це курча?

Пібоді відчула збентеження. "Чоловік може сильно образити дівчину, - подумала вона. - Але вже якщо він правий, так він правий".

- Я продам тобі залишки курчати за ще один шматок піци.

Приїхавши додому, Єва постаралася одразу ж забути про проведену операцію. На місці перебували хороші, досвідчені офіцери, а система електронного стеження охоплювала площу радіусом у чотири квартали. За хвилину після того, як Саймон перетне периметр, його схоплять. Але вона не могла не міркувати, не ставити собі тисячу запитань, не вираховувати, де він може бути і що він робить. Якщо ще хто-небудь помре, це буде її вина...

"Вони схоплять його ще до настання ранку, - твердо сказала вона собі. - Усі докази його провини в нас є. Він відправиться за ґрати і ніколи звідти не вийде. Цього достатньо".

- Ти, здається, щось говорила щодо того, щоб напитися, - зауважив Рорк.

- Казала.

Виявляється, посміхнутися було легше, ніж вона собі уявляла. Треба просто взяти келих вина з рук Рорка.

- І займатися коханням, як тварини?

- Я висловила таку пропозицію.

Ще простіше виявилось відставити келих із вином - і кинутися на нього.

Пібоді прийшла додому пізніше, ніж мала намір. І провела час краще, ніж припускала. "Звісно, - думала вона, піднімаючись сходами, - можливо, це результат гарної

випивки, а не гарної компанії. Хоча, - зізналася вона собі, - він був не таким придурком, як зазвичай. Сьогодні ввечері, мабуть, його не можна було назвати скалкою в дупі".

Вона мріяла про те, як, прийнявши ванну і загорнувшись в улюблений домашній халат, увімкне телевізор і дивитиметься різдвяну передачу. А опівночі зателефонує батькам, і вони наговорять одне одному багато приємних сентиментальних слів.

Так вона і зустріне це чергове Різдво - не краще і не гірше, ніж колишні.

Злегка захекавшись, Пібоді піднялася на останню сходинку і підійшла до дверей.

Наступної миті з-за рогу коридору вийшов Санта-Клаус із великою срібною коробкою в руках і з божевільними очима.

- Здрастуй, дівчинко! Ти запізнилася. Я боявся, що не зможу вручити тобі різдвяний подарунок.

"О диявол!" - подумала Пібоді. У неї була лише секунда, щоб зібратися з думками. Бігти чи залишитися? Її пістолет був у наплічній кобурі під пальто, а пальто було щільно застебнуте. Але мобільний телефон був у кишені, і вона легко могла ним скористатися.

Пібоді вирішила ризикнути. Намагаючись посміхатися, вона на дотик натиснула на телефоні кнопку швидкого набору номера спеціальної прямої поліцейської лінії.

- Ой, Санта-Клаус! Я ніколи не думала, що зустріну тебе перед дверима своєї квартири, і що ти принесеш мені подарунки. Але в мене навіть немає каміна...

Санта-Клаус відкинув голову назад і неприродно голосно розсміявся.

Коли вляглися останні здригання, Єва відкинулася на подушку. Вони часто кохалися на підлозі, кинувши на килим кілька подушок і плед.

- Це було непогано для початківців.

- Я подумав про те саме. Але де ж мій різдвяний подарунок?

- А тобі що, цього мало? - Вона розсміялася й обійняла його за шию.

А наступної миті з-під купи кинутого на підлогу одягу пролунав голос Пібоді: "Ой, Санта-Клаус! Я ніколи не думала, що зустріну тебе перед дверима своєї квартири".

Єва схопилася, немов вжалена.

- О чорт! Чорт! - Вона судорожно натягувала на себе одяг. - Рорк! Швидше! Дзвони в поліцію! Скажи, що сержант Пібоді просить підтримки. Ну, швидше ж, Рорк!

Однією рукою він натягував штани, іншою намагався зателефонувати.

- Гарзд, пішли швидше! Подзвонимо дорогою!

-**Я** чекав на тебе, - сказав Саймон. - З дуже незвичайним подарунком.

"Розмовляй із ним. Відволікай його увагу. Затягуй час", - твердила собі Пібоді.

- Не натякнеш, з яким?

- Його обрала людина, яка тебе дуже любить, - проворкував Саймон, прямуючи до неї.

Продовжуючи посміхатися, Пібоді гарячково розстібала пальто.

- Так? І хто ж цей таємничий закоханий?

- Санта-Клаус, Делія. Моя мила Делія!

Пібоді побачила, як він підняв руку, і відчула, що їй в обличчя вдарив струмінь газу. Відсахнувшись, вона сильно вдарилася потилицею об стіну, але за інерцією продовжувала дряпати пальто, намагаючись дістати зброю.

- Гидке дівчисько!

Він схопив її за плечі і притиснув дівчину обличчям до стіни, його дихання стало переривчастим. З останніх сил Пібоді спробувала штовхнути його ногою, але влучила в коробку. Тепер її зброя була затиснута між нею і стіною.

- Пішов геть, сучий син!

Ціною неймовірного зусилля вона зуміла розвернутися і спробувала зробити йому підсічку, але промахнулася, подумки проклинаючи себе за те, що випила. Наступної миті Пібоді відчула різкий укол у шию і побачила, як убивця відскочив від неї. Насилу зробивши ще два кроки, вона сповзла на підлогу.

- Чорт! Чорт! Подивися, що ти наробила! Ну, подивися! - Він показав їй на зім'яту коробку. - Ти могла що-небудь зламати. Я дуже розсерджуся, якщо ти зламала якусь із моїх штучок. Тепер ти будеш хорошою дівчинкою? Ходімо додому.

Саймон притулив її до дверей, відкрив замок, відчинив двері і дав їй просто впасти на підлогу.

Пібоді відчула удар, але якось відсторонено, ніби її тіло було закутане в поролон. Мозок кричав, вимагав, щоб вона рухалася, але ноги відмовлялися коритися.

Крізь туман вона бачила, як Санта-Клаус увійшов і зачинив за собою двері.

- Тепер пішли в ліжечко. У нас ще багато справ. Різдво вже майже настало. Ти про це знаєш, кохана моя?

Бурмочучи щось собі під ніс, він потягнув її до ліжка, немов ляльку.

- Мене не хвилюють довбані спеціальні команди і групи захоплення! - кричала Єва в трубку. - Сержант Пібоді - у смертельній небезпеці! Її вбивають, чорт вас забирай!

- Нецензурні вирази неприйнятні на цьому каналі, лейтенант Єва Даллас. Ваші образи записуються на плівку. Спеціальні підрозділи піднімаються за тривогою, за дванадцять хвилин вони будуть на місці.

- У неї немає дванадцяти хвилин! Якщо вона постраждає, сучий ти сину, я особисто прийду і намотаю тобі на шию всі ваші дроти!

Єва жбурнула слухавку і повернулася до Рорка.

- Різдво, все це чортово Різдво! Вони залишили чергувати найостанніших ідіотів і мінімальну кількість офіцерів. Рорк, чи не можеш ти змусити цю штуку рухатися швидше?

Він уже летів зі швидкістю понад сто вісімдесят кілометрів на годину, не зважаючи на слизьку дорогу і дощ зі снігом. І все-таки додав ще.

- Майже приїхали, Єво. Ми будемо вчасно.

Єва відчувала нелюдські муки, чуючи голос Саймона по телефону. Вона занадто добре уявляла, що там зараз відбувається.

Перевіривши міцність мотузок, він повільно зрізає з неї одяг...

У Єви пересохло в роті. Вона вискочила з машини раніше, ніж та встигла зупинитися, послизнулася, впала і за інерцією пробігла навкарачки ще кілька кроків. Коли вона змогла піднятися, Рорк уже був поруч. І тільки тепер вдалині почулися поліцейські сирени.

Єва дістала універсальний ключ і відчинила двері квартири.

- Поліція!

Зі зброєю наготові вона увійшла до спальні.

Очі Пібоді були широко розплющені й наповнені жахом. Гола, прив'язана до ліжка, вона тремтіла від холоду, яким віяло з відчиненого навстіж вікна.

- Він утік пожежною драбиною! Він утік! Зі мною все гаразд.
Єва зупинилася, щоб віддихатися, потім підійшла до вікна.
- Залишайся з нею, - кинула вона Рорку.
- Ні, ні! - Безпорадно мотаючи головою, Пібоді натягувала мотузки, намагаючись вирватися. - Вона вб'є його, Рорк! Вона хоче вбити його! Зупиніть її!
- Тримайтеся. Поліцейські зараз будуть тут.
Він підняв ковдру з підлоги і накрив її, потім ступив у вікно слідом за дружиною.

На той час, як Єва спустилася на землю, її ноги і руки були стерті в кров. Вона зістрибнула зі сходів, послизнулася і впала на коліна, але одразу ж схопилася. А наступної миті побачила його. Він біг на схід, освітлений святковими вогнями вулиць, у своєму яскраво-червоному вбранні - наче в крові.

- Поліція! Стояти!

Зрозуміло, Єва не розраховувала, що він зупиниться, і вже бігла за ним. Тисячі ос дзижчали в її голові, тисячі ос жалили все її тіло. Зброю Єва поклала в кишеню. Вона хотіла взяти її голими руками.

Її стрибку позаздрив би голодний тигр. Хижак, який виявився дичиною, впав обличчям на тротуар. А вона сиділа на ньому і била щосили, не відчуючи цього, вона вигукувала найгрубіші лайки, не чуючи саму себе.

Потім вона перевернула його на спину і приставила до горла дуло пістолета.

- Єво, - почувся спокійний голос Рорка. Він стояв біля неї.

- Я ж веліла тобі залишатися з нею! Забирайся звідси!

Вона дивилася на бліде, спітніле обличчя Саймона і - о боже - бачила обличчя батька.

Зброя була на взводі, залишалося тільки зробити легкий рух пальцем. Єва сильніше притиснула дуло до його горла. Вона хотіла цього! Їй це було необхідно!

- Ти взяла його. Ти зуміла зупинити його. - Рорк підійшов ще ближче, присів навпочіпки і зазирнув їй в обличчя. - Якщо ти зробиш наступний крок - це вже будеш не ти.

Її палець затремтів на курку. Куля вдарилася об обмерзлий асфальт і рикошетом обпекла їй щоку. Єва опустила голову.

- А могла б бути я...

- Ні. - Він погладив її по волоссю. - Тепер уже ні.

- Напевно, ти маєш рацію. - Вона, задумавшись, подивилася на зброю. - Тепер уже ні.

Єва піднялася. На тротуарі, згорнувшись клубком, лежав Саймон. Він кликав свою маму, по його нарум'янених щоках текли сльози.

Він був жалюгідний.

- Приведи поліцейських, - сказала вона Рорку. - Боюся, я не зможу стриматися.

- Я зможу. - До них підійшов Фіні. - У нас із Макнабом телефони були налаштовані на ту саму лінію, і ми все чули. Ми прибули буквально слідом за вами. - Він кинув погляд на бруківку. - Гарна робота, Далласе. Я залишу його для тебе. А зараз тобі слід відвідати твою помічницю.

- Так, звісно. - Єва стерла зі щоки кров - чи то свою, чи то Саймона. - Дякую, Фіні.

Рорк обійняв її за плечі. У поспіху жоден із них не встиг накинути пальто, її блузка промокла наскрізь, і Єва почала тремтіти.

- Обійдемо чи - пожежною драбиною?

- По пожежній драбині. - Вона подивилася на металеву драбину над своєю головою. - Так швидше. Підсади мене, і я дам тобі фору у швидкості.

Рорк узяв її за талію і підсадив на першу сходинку.

- Я чекатиму на тебе внизу біля входу. Вам треба побути трохи удвох.

- Так, ти маєш рацію. - Вона стояла на сходинці сходів, продувана наскрізь крижаним вітром. - Але ж я не змогла зробити цього, Рорк. Думала, що зможу. Боялася, що зможу... Але коли прийшов час, я не змогла!

- Я знаю. Ти дорослішаєш, Єво. Полізай швидше, ти замерзла. Я буду в машині.

Спуститися з квартири було набагато легше, ніж піднятися в неї. Єва кілька разів глибоко зітхнула, потім штовхнула вікно і встала на підвіконня.

Пібоді сиділа на ліжку, закутана в ковдру. Макнаб обіймав її за плечі.

- З нею все гаразд, - промовив молодий поліцейський. - Цей гад не встиг... Вона тільки приголомшена і в шоці. Я наказав поліцейським поки що не входити сюди.

- Правильно. Ми тут усе контролюємо, Макнабе. Іди додому і відпочинь трохи.

- Я... Я можу прилягти на кушетці, - сказав він, скося поглянувши на Пібоді.

- Ні, дякую. Зі мною все гаразд. Чесне слово!

- Я тільки... - Не знаючи, що робити і що говорити, Макнаб почервонів. - Даллассе, коли мені подати вам рапорт про все, що тут сталося?

- Не раніше ніж післязавтра. Святкуйте Різдво. Ви заслужили це.

Він кинув швидкий погляд на Єву.

- Гадаю, ми все заслужили. Побачимося за кілька днів.

- А він милий, - глибоко й сумно зітхнула Пібоді, коли Макнаб вийшов із кімнати. - Він виставив усіх за двері, розв'язав мене й укутав. Закрив вікно, бо страшенно дуло. Такий холод! О боже!

Вона в жаху закрила обличчя руками.

- Може, вас відвезти в лікарню? - стривожилася Єва.

- Ні, я в порядку. Ви взяли його?

- Так, я взяла його.

Пібоді опустила руки. Вона намагалася триматися спокійно, але гарячковий блиск очей видавав її.

- Він живий?

- Так.

- Добре. Я подумала...

- І я теж. Я не зробила цього, Пібоді!

Єва побачила, що в її помічниці з очей раптом хлинули сльози.

- О боже! - пробурмотіла Пібоді. - Чорт! Ось, почалося.

- Це добре. Поплачте. Зі сльозами йде напруга і страх.

Єва сіла на ліжко й обійняла її.

- Я так злякалася, так злякалася... Я не думала, що він такий сильний! Я не змогла дістати зброю.

- Вам треба було втекти.

- А ви б утекли? - Пібоді ледь стримувала тремтіння. Вони обидві знали відповідь. - Я не сумнівалася, що ви прийдете мені на допомогу. Я була впевнена в цьому. Але коли ми опинилися у квартирі, і він... Я вирішила, що ви не встигнете.

- Ви все зробили правильно. Ви тягнули час розмовами і протримали його під дверима досить довго. - Єва хотіла підтримати її, похвалити за стійкість, але не знаходила слів. Замість цього вона встала. - Хочете, я дам вам заспокійливе? Або, можливо, стимулятор?

- Ні, думаю, що не варто. Алкоголь і транквілізатори погано поєднуються, а я випила з Макнабом кілька стаканчиків.

- Я піду і висловлю патрульним поліцейським усе, що я про них думаю. До вас кого-небудь покликати?

- Ні.

Пібоді помітила, як службова дистанція між ними зростає сантиметр за сантиметром, і їй це не сподобалося.

- Далласе, я перепрошую за вчорашній вечір.

- Зараз невідповідний час обговорювати це.

Пібоді сіла прямо і на секунду прочинила ковдру, в яку була закутана.

- Як бачите, я не у формі, тому розмовляю не як підлеглий зі старшим офіцером. А це означає, що я можу говорити все, що мені, чорт забирай, спаде на думку! Так, мені не сподобалося, що ви тоді сказали. Мені й зараз це не подобається. Але я рада, що небайдужа для вас і що ви захотіли дати мені це зрозуміти. Я не шкодую, що накинулася на вас. Але шкодую, що не розгледіла у ваших словах стурбованості друга.

- Гаразд. Але якщо ви коли-небудь купите дванадцять жиголо, щоб вони переспали з вами наосліп, мені будуть необхідні деталі.

Пібоді почервоніла, потім позеленіла.

- Це була просто фантазія. Я не збираюся, та й не зможу прийняти відразу дванадцять мужиків. Але сьогодні ввечері мені в голову прийшла інша фантазія. Рорк бачив мене голою.

- Боже, Пібоді! - Трясучись від сміху, Єва знову обійняла свою помічницю. - Ось тепер я бачу, що з вами все гаразд!

"Вона виглядає такою суворою, - подумав Рорк, спостерігаючи, як Єва розмовляє з поліцейськими перед будинком. - Вона - при виконанні обов'язків і повністю контролює

себе. Навіть не віриться, що вона стоїть розпатлана на крижаному вітрі в одній мокрій блузці - так уважно й шанобливо слухають її поліцейські".

Руки Єви були в крові, але вона цього не помічала.

Несподівано Рорка захлеснула потужна хвиля кохання. Він підійшов і, взявши дружину за руку, рішуче повів до автомобіля.

- Можливо, ти хочеш залишитися з Пібоді?

Єва зручніше влаштувалася в кріслі, всією шкірою відчуючи блаженне тепло.

- З нею все гаразд. Вона хороший поліцейський.

- І ти теж.

Він підняв її обличчя за підборіддя і поцілував ніжним, пристрасним поцілунком.

Її очі заблищали, і вона поклала долоню на його руку.

- Скільки зараз часу?

- Близько опівночі.

- Ну ось, нарешті настає це прокляте Різдво. - Єва обійняла Рорка за шию і повернула йому настільки ж ніжний поцілунок. - На пам'ять - у скриньку. І, за традицією, щасливого Різдва!